ДЕЙВИД БАЛДАЧИ
ЦЯЛАТА ИСТИНА

Част 1 от „Шоу и Кати Джеймс“

Превод от английски: Веселин Лаптев, 2008

chitanka.info

Защо да си губим времето в търсене на истината, когато е по-лесно да я измислим?

Авторът на горната мисъл пожела анонимност, тъй като не упълномощен да прави официални изявления по въпроси, свързани с истината.

ПРОЛОГ

— Имам нужда от война, Дик.

— Както винаги вие сте попаднали на точното място, мистър Крийл.

— Не искам обикновен конфликт.

— Не съм и мислил да ви предлагам подобно нещо.

— Но трябва да я продадеш, Дик. Трябва да ги накараш да повярват в нея.

— Мога да ги накарам да повярват във всичко.

1

Точно в нула часа по Гринуич един от най-популярните интернет сайтове в света показа снимката на изтезавания мъж.

Първите шест думи, изречени от него, щяха да бъдат запомнени завинаги от всички, които ги чуха.

„Аз съм мъртъв. Убиха ме.“

На екрана той говореше на руски, но с натискането на един клавиш историята му можеше да се прочете на език по желание. Тайната полиция на Руската федерация беше обвинила в измяна този човек и семейството му, изтръгвайки „признанията“ му с мъчения. Мъжът беше успял да избяга и бе заснел любителското видео.

Човекът от другата страна на камерата явно бе пиян или уплашен до смърт. А може би и двете. Образът на екрана непрекъснато потрепваше.

Мъжът обяви, че ако видеото се излъчва в интернет, сатрапите са го заловили и той вече е мъртъв.

Престъплението му? Просто е искал да бъде свободен.

„Има десетки хиляди като мен — съобщи той на света. — Костите им лежат под ледовете на сибирската тундра или на дъното на езерото Балкаш в Казахстан. Скоро ще видите доказателства за това. След мен други ще продължат борбата.“

Мъжът предупреди, че докато светът продължава да се занимава с Осама бин Ладен, старото зло — милион пъти по-страшно от общите

усилия на всички ислямски ренегати — очевидно отново е сред нас, и то по-смъртоносно отвсякога.

Време е светът да научи ЦЯЛАТА ИСТИНА!

— изкрещя срещу камерата мъченикът, а после се обля в сълзи.

„Името ми е Константин — добави той, после побърза да се поправи: — *Беше* Константин. За мен и семейството ми вече е късно, защото всички сме мъртви. Съпругата ми и трите ми деца ги няма. Но вие не забравяйте защо съм мъртъв. Не забравяйте защо загина семейството ми.“

Лицето на мъжа изчезна от екрана, гласът му заглъхна. На негово място изплува огромен облак във формата на гъба, под който се появи надпис:

Първо руският народ, а после и останалата част от света. Можем ли да си позволим да чакаме?

Качеството на записа бе лошо, специалните ефекти — аматьорски, но това нямаше значение. Константин и нещастното му семейство жертват живота си, за да дадат на света шанс за оцеляване.

Първият човек, който видя видеозаписа, бе компютърен програмист от Хюстън. Дълбоко впечатлен, той го изпрати по електронната поща на двайсет свои приятели. Вторият, който видя материала секунди по-късно, бе французойка, страдаща от безсъние. Обляна в сълзи, тя изпрати файла на петдесет свои приятели. Третият зрител бе в Южна Африка. Той бе толкова впечатлен, че се обади по телефона в Би Би Си, а после разпрати файла на осемстотин свои „близки“ приятели в мрежата. След като изгледа видеото с ужас, момиче от Норвегия го изпрати на всички свои познати. Следващите

хиляда зрители се намираха в деветнайсет различни държави и препратиха видеото средно на трийсет свои приятели, които от своя страна го изпратиха на десетина свои близки. Това, което стартира като дъждовна капчица в океана на интернет, бързо се превръща в цунами от пиксели и байтове с размери на цял континент.

Записът се разпространи по света със скоростта на пандемия. От блог на блог, от чат на чат, от имейл на имейл. Мнозина заживяха с мисълта, че всеки момент ще бъдат смазани от лудите и кръвожадни руснаци. Три дни след покъртителната изповед на Константин името му обиколи света. Скоро половината от населението на света, включително хора, които не знаеха нито името на папата, нито на президента на САЩ, научиха всичко за убития руснак.

Историята напусна блоговете и чатовете в интернет и се подхвана от пресата. Първо от по-второстепенните издания, а после и от авторитетните „Ню Йорк Таймс“ и „Уолстрийт Джърнъл“, както и от всички водещи всекидневници по света. Ако не за друго, то поне защото всички говореха за нея. Естествено, оттам тя попадна и в глобалната телевизионна мрежа. Канал 1 в Германия, Би Би Си, Си Ен Ен, Ей Би Си Нюз, а дори и китайската държавна телевизия оповестиха приближаването на края на света. Темата трайно се настани в световното обществено съзнание и всичко останало мина на заден план.

Колективният призив „Помнете Константин“ ечеше гръмко на всичките седем континента.

В специална декларация руското правителство категорично отрече тази история. Президентът Горшков се появи дори по международните телевизионни канали и я нарече гнусна лъжа, а после изброи куп „неопровержими“ доказателства, че такъв човек никога не е съществувал. Но малцина му повярваха, защото Горшков бе бивш служител на КГБ, а журналистите от години информираха световната общественост, че правителството му бе пълно с фашистки демони. Макар и отдавна известен, на този факт не беше отделено нужното внимание просто защото бе встрани от живота на хората. Но сега те бяха видели мъртвия Константин и отровната гъба и всичко се промени.

Разбира се, имаше и скептици, които хранеха сериозни съмнения относно Константин и целта на видеозаписа. Същите тези хора бяха

готови да започнат разследване на предполагаемата смърт на този мъж. Но огромното мнозинство бе възприело безпрекословно историята и бе убедено в нейната достоверност.

Нито Русия, нито останалата част от света някога щеше да разбере, че Константин бе само един начинаещ латвийски актьор, а „раните“ и „обезобразяването“ му бяха резултат от работата на опитен гримьор и майстор осветител. След записа той просто бе измил грима и свалил дегизировката си, за да отиде да обядва не другаде, а в „Руската чайна“ на 57-а улица в Ню Йорк, където щеше да плати с малка част от петдесетте хиляди долара хонорар за видеозаписа. Той мечтаеше да получи добра роля в някой латино сериал, защото знаеше испански и имаше красиво мургаво лице и атлетично тяло.

Междувременно светът вече не беше същият.

2

Николас Крийл бавно довърши джина си „Бомбайски сапфир“ с тоник и облече сакото си. Отиваше на разходка. Всъщност само обикновените хора се разхождат. А корпоративните лидери с милиарди в сметките си пътуваха високо над обикновената гмеж. По време на краткия полет над река Хъдсън към Ню Джързи небостъргачите под хеликоптера му напомниха докъде бе стигнал. Беше роден в Западен Тексас — една безкрайна пуста и равна земя, която според някои шегобийци можеше да се нарича роден край единствено от хора, лишени от възможността да отидат другаде.

Крийл беше живял в Тексас, щата „Самотна звезда“, точно една година, след което беше заминал за Филипините с баща си, сержант в американската армия. Оттам бяха обиколили още седем страни, след което баща му получи назначение в Корея и малко по-късно хвръкна във въздуха вследствие на инцидент, описан в армейския рапорт като „нещастен логистичен гаф“. Овдовялата му майка си намери нов съпруг, а няколко години по-късно Крийл постъпи в колеж и завърши инженерство. После успя да събере достатъчно средства за магистърска степен, но след шест месеца се отказа и предпочете практическия опит на всекидневния живот.

От бащата боец беше научил нещо много ценно: Пентагонът не само бе най-големият купувач на оръжие в света, но и най-щедрият. За всяка единица бойно оръжие той плащаше най-малко два пъти над реалната му цена. А когато човек се стреми към максимална печалба, той просто трябва да си я поиска. В крайна сметка парите не бяха техни, нали? Няма нищо по-лесно от пилеенето на чужди пари, особено в Америка. Крийл бързо откри, че това бе най-изгодният бизнес на света. Човек спокойно можеше да продаде на армията тоалетни за 12 000 долара и чукове за 9000, а после да се измъкне чрез юридически трикове и след безкрайни изслушвания в Конгреса.

През следващите няколко десетилетия Крийл изгради най-големия военнопромишлен конгломерат в света, известен като Арес

Корпорейшън. Според списание „Форбс“ той беше на 14-о място в класацията на най-богатите хора на планетата с капитал от над двайсет милиарда долара.

Покойната му майка беше гъркиня с избухлив нрав и страхотна амбиция — качества, които той беше наследил заедно с привлекателната мургава външност. След „логистичния гаф“ с баща му в Корея тя се омъжи за човек с по-висок социален статут, който побърза да се отърве от Крийл, изпращайки го в различни пансиони, и то съвсем не най-добрите. И докато богаташките синчета получаваха всичко наготово, той се принуди не само да търпи подигравките им, но и да се бори със зъби и нокти за всеки цент. Това обаче му помогна да изгради дебелата броня, благодарение на която беше оцелял и до днес.

Нарече компанията си на името на древногръцкия бог на войната в памет на майка си, която обичаше повече от всичко. И се гордееше с онова, което произвеждаше компанията. Сто и двайсет метровата му яхта носеше името „Шайло“ — мястото на най-кръвопролитната битка през Гражданската война.

Макар и роден в САЩ, Крийл никога не се бе възприемал само като американски гражданин. Седалището на Арес Корпорейшън бе в Щатите, но самият той отдавна бе захвърлил американския си паспорт и се бе обявил за гражданин на света. Бе много удобно за бизнеса му, тъй като никоя страна в света не притежаваше монопол върху войната. И все пак Крийл прекарваше в САЩ толкова дълго, колкото желаеше, тъй като разполагаше с внушителна армия от адвокати и счетоводители, които познаваха всяка вратичка в тресавището, наречено американски „Данъчен кодекс“.

Крийл отдавна беше разбрал, че за да защити бизнеса си, трябва да разпределя богатството между много участници. Всеки договор за нова оръжейна система на Арес Корпорейшън достигаше до всичките петдесет щата на страната. Скъпите и лъскави реклами на компанията не спираха да тръбят за това.

„Хиляда доставчици в цяла Америка се грижат за вашата сигурност“, обявяваше плътният холивудски глас, от който кожата настръхва, а сърцето ускорява ритъма си. Много патриотично! Но целта бе съвсем друга — ако някой бюрократ дръзнеше да резне от печеното, всичките 535 членове на Конгреса щяха да скочат като един и да го разкъсат на парчета, защото бе имал нахалството да посегне на

прехраната на *техните* хора. Крийл успешно бе приложил същата стратегия в още десетина чужди държави. И тук, както при войната, американците нямаха монопол върху политиците с егоистични цели.

Произведени от „Арес“ бойни самолети летяха в небето над всяко голямо спортно събитие — Световните серии, Суперкупата и Световното първенство по футбол. Как да не настръхне човек при вида на формацията летателни машини от космическо поколение, всяка от които струваше 150 милиона долара и разполагаше с достатъчно огнева мощ, за да унищожи с един удар хилядите мъже, жени и деца, присъстващи на съответното събитие? В страховитото им величие наистина имаше нещо поетично.

Глобалният бюджет на „Арес“ за маркетинг и лобизъм бе три милиарда долара годишно. За тази гигантска сума нямаше страна по света, разполагаща с някакви долари за отбрана, до която да не достигне посланието: *Ние сме силни. Ние ви подкрепяме. Ние се грижим за вашата сигурност и осигуряваме вашата свобода. Ние сме единственото нещо, което стои между вас и тях.* Образите, придружаващи този текст, бяха не по-малко убедителни: барбекюта и шествия, развети знамена, деца, приветстващи паради на танкове и самолети, войници с решителни, намазани със защитна боя лица, напредващи през вражески територии.

Крийл беше открил, че никоя държава не може да устои на това могъщо послание. Е, може би с изключение само на Франция.

Сценариите на рекламните клипове бяха направени така, сякаш Арес Корпорейшън раздаваше оръжия по патриотични подбуди, а не защото те са произведени прекалено скъпо и със значително забавяне. Или пък убеждаваше военните министерства на различните държави да купуват скъпи играчки за война, които никога нямаше да бъдат използвани, вместо да се снабдяват с не толкова скъпи продукти като средствата за лична защита и приборите за нощно виждане, които действително бяха животоспасяващи. Тази тактика бе действала безотказно в продължение на десетилетия.

Но въпреки всичко нещата започваха да се променят. Хората започваха да се уморяват от войните. Броят на посетителите на огромните търговски изложения, организирани от „Арес“, регистрираше спад вече пет години поред. И в момента бюджетът за

маркетинг на компанията надвишаваше чистите й приходи. Изводът беше само един: хората не купуваха това, което им предлагаше Крийл.

И така, той седеше в луксозен кабинет в сграда, която беше собственост на компанията му. Едрият мъж насреща му беше облечен в джинси и военни ботуши и приличаше на мечка гризли без козина. Лицето му беше почерняло и обветрено, а на едната му буза личеше голяма дупка, която, ако не беше причинена от куршум, положително беше предизвикана от най-страшната дребна шарка. Раменете му бяха невероятно широки, а ръцете му — огромни и заплашителни.

Крийл пропусна да се ръкува с него.

— Започна се — каза той.

— Видях другаря Константин — подхвърли с крива усмивка другият. — Мисля, че напълно заслужава един „Оскар“.

— През уикенда той ще бъде тема на предаването „Шейсет минути“, да не говорим за всички съществуващи списания. Онзи кретен Горшков доста ни улеснява.

— А какво стана с инцидента?

— *Ти си* инцидентът — отвърна Крийл.

— Досега се получаваше без пряка намеса.

— Не ме интересуват войни, които приключват за сто дни или се израждат в гангстерски битки по улиците. Те не покриват дори сметката за тока, Сизър.

— Дайте ми плана, и аз ще го реализирам, мистър Крийл. Както винаги досега.

— Просто бъди в готовност.

— Парите са ваши — сви рамене Сизър.

— Така е.

По обратния път към Арес Билдинг Крийл отново насочи поглед към бетонната джунгла със стоманени кули под себе си. *Вече не си в западен Тексас, Ник*, напомни си той.

Разбира се, не ставаше въпрос само за пари. Нито пък за спасяването на компанията. Крийл разполагаше с достатъчно пари, което означаваше, че Арес Корпорейшън щеше да оцелее независимо от онова, което той щеше или нямаше да направи. Не, тук ставаше въпрос светът да се върне към стария традиционен ред. Бъркотията бе продължила достатъчно дълго. На Крийл му беше омръзнало да наблюдава как диваците диктуват на силните и цивилизованите.

Лудостта беше властвала достатъчно дълго и той възнамеряваше да оправи нещата. Някои биха казали, че се прави на господ. Всъщност беше такъв поне в известен смисъл. Но и най-благонамереният бог прибягва до насилие и разруха, за да наложи волята си. Крийл възнамеряваше стриктно да се придържа към този „модел“.

В началото щеше да има болка.

И тежки загуби.

Винаги ги е имало. Собственият му баща беше станал жертва на усилията за поддържане на световния ред. Затова Крийл знаеше високата цена на саможертвата. В крайна сметка тя си заслужаваше.

Той се облегна на седалката.

Създателят на Константин знаеше някои неща.

Сизър знаеше други.

Но само Николас Крийл знаеше всичко.

Както се полага на боговете.

3

— Какво означава буквата „А“?

Въпросът беше зададен на добър английски, макар и с холандски акцент.

Шоу погледна служителя от паспортния контрол на летище „Схипхол“, разположено на петнайсет километра югозападно от Амстердам. То беше сред най-големите и най-оживените летища в света, въпреки че беше разположено пет метра под морското равнище, а около него се поклащаха трилиони тонове солена вода. Шоу винаги се беше възхищавал на гениалната инженерна мисъл, позволила изграждането на „Схипхол“. Но две трети от територията на тази страна се намираха под морското равнище и нямаше кой знае какъв избор за паркирането на самолетите, нали?

— Моля? — попита той, въпреки че много добре бе разбрал какво го питат.

Мъжът заби показалец в разтворения паспорт.

— Това тук. Срещу собственото ви име стои инициалът „А“. Какво означава той?

Униформеният служител беше достоен представител на нацията си. Беше метър и осемдесет и пет, с около два сантиметра и половина над средния ръст на холандските мъже, но с почти осем сантиметра по-нисък от внушителната фигура на Шоу.

— Нищо не означава — отвърна Шоу. — Майка ми просто е пропуснала да ми даде собствено име, а аз избрах тази буква. А. Шоу. Плюс фамилното име на майка ми.

— Нима баща ви не се е възпротивил, когато сте пренебрегнали фамилията му?

— Баща е нужен само за зачеването, но не и за раждането на бебе — отвърна Шоу.

— А в болницата също не са ви дали име, така ли?

— Нима всички бебета се раждат в болница? — усмихна се Шоу.

Холандецът замълча за миг, а после реши да смени тона.

— Значи Шоу — каза примирително той. — Ирландец, като Джордж Бърнард?

Шоу знаеше, че холандците са много информирани, добре образовани и любознателни и обичат да влизат в спорове. Но никой досега не му беше задавал въпроса за Джордж Бърнард Шоу.

— За съжаление не, защото съм шотландец — отвърна той, после, съобразил, че използва американски паспорт, един от многото, с които разполагаше, побърза да добави: — Оттам са дедите ми. Самият аз съм роден в Кънектикът. Били ли сте там?

— Не — отвърна служителят. — Но много бих искал да попътувам из Америка.

В очите му се появи замечтан блясък, който Шоу познаваше много добре.

— Улиците не са павирани със злато и не всички жени са холивудски звезди — предупреди той. — Но работа има колкото щеш, а и достатъчно пространство, за да я вършиш.

— Надявам се, че някой ден ще мога да отида — промърмори със завист в гласа униформеният и се върна към служебните си задължения. — Причина за посещението ви? Бизнес или туризъм?

— И двете. Трябва ли да избирам, след като съм изминал толкова път?

Холандецът се засмя.

— Нещо за деклариране?

— Ik heb niets aante geven.

— Говорите холандски? — изненадано вдигна глава служителят.

— Че кой не го говори?

Служителят отново се засмя и подпечати паспорта на Шоу със старомодния си мастилен печат, който нямаше нищо общо с високотехнологичните машинки, използвани в някои други страни. Беше чувал, че те могат да вградят електронни устройства за проследяване директно върху хартията.

— Приятно прекарване — обяви новият му холандски приятел и му подаде паспорта.

— Дано да е приятно — кимна Шоу и се насочи към изхода на терминала. Влакът, който тръгваше оттам, щеше да го откара до централната гара в Амстердам след двайсетина минути.

А после започваше интересното. Но преди това трябваше да изиграе една роля, тъй като си имаше публика.

Всъщност тя вече го гледаше.

4

Таксито откара Шоу до гранд хотел „Амстел Интерконтинентал“. Голяма част от седемдесетте и девет комфортно обзаведени стаи предлагаха прекрасна гледка към река Амстел, но Шоу не беше тук заради гледката.

Придържайки се към ролята, която щеше да играе през следващите три дни, той се превърна в обикновен турист. Със своите 750 000 жители, половината от които не бяха холандци, Амстердам предлагаше отлични условия за туризъм. Шоу се качи на едно от многобройните корабчета и ентусиазирано се захвана да прави снимки на града с 13 000 моста и повече канали от Венеция, разположен върху едва 200 квадратни километра, една четвърт от които са вода.

Най-много го привличаха над 3000-те къщи яхти, закотвени край бреговете на каналите. Макар и напълно способни да плават, яхтите бяха „вкоренени“, тоест никога не се движеха. Те се предаваха от поколение на поколение или просто се продаваха. Какво ли е чувството да си обвързан по подобен начин с едно място? — зачуди се Шоу.

По-късно, пременен с къси гащета и маратонки, той затича по алеите на Остерпарк, простиращ се в непосредствена близост до хотела. На практика Шоу беше човек, който цял живот бягаше. Но сега, ако всичко се развиеше според плана, на бягането най-после щеше да се сложи край. Включително и с цената на смъртта, за която той както винаги беше готов. Защото отдавна беше мъртъв.

Седнал на чаша кафе в „Булдог“ — заведение от най-модерната верига кафенета в Амстердам, той наблюдаваше забързаните хора наоколо. Включително и мъжете, които го следяха. Те бяха жалка картинка и очевидно нямаха понятие от проследяването, което си беше цяла наука.

На следващия ден обядва в един от любимите си ресторанти, собственост на възрастен италианец. Този човек беше едновременно сервитьор, готвач, мияч на чинии и касиер, докато съпругата му цял ден седеше на служебната маса с вестник в ръце. Заведението беше

малко, с едва четири стола на бара и пет маси за хранене, без да се брои тази, която беше окупирана от съпругата. Клиентите спираха под рамката на вратата и чакаха одобрението на италианеца. Ако кимнеше, те заемаха някоя от свободните маси, но ако им обърнеше гръб, трябваше да си търсят друго място за хранене.

На Шоу никога не му обръщаха гръб. Може би заради внушителната му фигура или заради магнетичните му сини очи, които привличаха погледа на околните. Но най-вероятно поради факта, че някога двамата с италианеца бяха работили заедно, но не в областта на ресторантьорството.

Същата вечер Шоу облече официален костюм и отиде на опера. След представлението би могъл да се прибере пеша в хотела, но той избра обратната посока. Край на туризма. Този вечер беше причината за пътуването му до Холандия.

Вниманието му беше привлечено от някакво движение в тясната и тъмна уличка, намираща се само на няколко крачки от квартала на червените фенери. Едър мъжага със свален цип беше пъхнал ръка в панталоните на невръстно момченце, притиснато до стената.

Шоу рязко смени посоката. Промъкна се в уличката и нанесе силен удар с юмрук в тила на мъжа. Беше точно премерен, предназначен да зашемети, а не да убива. Потисна желанието си да смаже гадняра, който се свлече на земята, натика в шепата на момчето банкнота от сто евро и го побутна към осветената улица. Заповедта му, произнесена на чист холандски език, беше веднага да се прибира у дома. Изчака стъпките на хлапето да затихнат и поклати глава. Поне тази вечер нямаше да гладува и нямаше да бъде убито.

Върна се на осветената улица и продължи пътя си. Направи му впечатление, че фондовата борса се намира директно срещу публичните домове. След известен размисъл стигна до заключението, че това е съвсем естествено — парите и проституцията винаги са били партньори в леглото. Може би някои жрици на любовта приемаха акции вместо пари в брой.

Още по-нелеп беше фактът, че кварталът на червените фенери се простираше около Уде Керк, най-старата църква в Амстердам. Построена през 1306 г. като малък дървен параклис, тя бил обект на реконструкции и разширения в продължение на следващите две столетия, а в паважа пред главния й вход някакъв шегаджия беше

вградил дори чифт бронзови женски гърди. Шоу беше влизал в църквата няколко пъти. Това, което го впечатли, бяха изрязаните неприлични изображения върху скамейките за хористите. Явно в онези години литургиите *наистина* са били много дълги.

Винаги се развеселяваше от съжителството между светците и грешниците, от проститутките в близост до бога. Холандците наричаха района „малките стени“ вероятно с внушението, че случващото се зад тях си оставаше там. Именно на този факт той разчиташе тази вечер.

Районът на червените фенери не беше особено голям — дължината му не надминаваше два канала, но за сметка на това беше гъсто населен. Проститутките, които дежуреха през нощта, бяха най-хубавите. Голяма част от тях бяха красавици от Източна Европа, примамени с обещания за почтена работа. Но нощните труженички излизаха на улиците главно с рекламна цел. В крайна сметка кой би пожелал хиляди да го видят като влиза в някой дом на греха? През деня районът беше много по-спокоен. Именно тогава се появяваха сериозните клиенти, които си плащаха на по-малко привлекателните, но далеч по-ефективни дами от втората и третата осемчасова смяна.

Самите стаи за платена любов не можеха да бъдат пропуснати, оградени с ослепително ярки неонови тръби, оцветени в червено. Вътре беше монтирано луминесцентно осветление, на което евтиното облекло на жените блестеше като злато. Шоу бавно крачеше покрай витрините, зад които позираха дамите. Някои от тях танцуваха, други заемаха еротични пози. Фактически повечето посетители на квартала идваха тук по-скоро да зяпат, отколкото да мърсуват, но въпреки това годишният оборот на осветените стаи надхвърляше половин милиард евро.

Шоу вървеше с равномерна крачка и наведена глава.

Вече беше съвсем близо.

5

Жената зад витрината беше млада и красива, с гарвановочерна коса, свободно падаща върху голите рамене. Облеклото й се изчерпваше с бели бикини, сандали с високи токчета и евтино колие между едрите гърди с миниатюрни слънчогледи върху зърната. Интересен избор, помисли си Шоу.

Успял да улови погледа й, той започна да си пробива път сред зяпачите. Тя го посрещна на вратата. Въпреки високите токчета се оказа доста по-ниска от него. Изложени на витрина, някои стоки винаги изглеждат по-големи. И по-хубави. Едва след като ги отнесете у дома, виждате истинската им стойност.

Тя затвори вратата и дръпна червените пердета. Това беше единственият знак, че стаята и дамата в нея са заети.

Помещението беше тясно. Обзавеждането му се изчерпваше с умивалник, тоалетна и, разбира се, легло. В близост до умивалника имаше копче, което проститутките използваха само в извънредни случаи. Тогава се появяваше полицията, която бързо извеждаше клиента, прекалил с изискванията си да бъде задоволен. Този район беше един от най-силно охраняваните в града. Полицията вземаше всички мерки за улесняване на паричните потоци, върху които се плащаха данъци. Шоу хвърли кос поглед към втората врата в дъното, после отмести очи. Оттам съвсем ясно се чуваше доволното пъшкане на клиента в съседната стая. Бардаците се строяха по най-евтиния начин, разделени само от тънък гипсокартон, а понякога и от обикновена завеса. Независимо от мизерните условия бизнесът явно процъфтяваше.

— Изглеждаш много добре — каза на холандски майката. Очите й пробягаха по фигурата му. — И си голям…

Навсякъде ли си толкова голям? Защото под кръста аз не съм много голяма… — Очите й предизвикателно опипаха чатала му.

— Spreekt и Engels? — попита Шоу.

— Да, аз говоря английски — кимна тя. — Цената е трийсет евро за двайсет минути. Но за седемдесет и пет ще ти отпусна цял час, по специална тарифа. — Подаде му лист хартия с условията на холандски, преведени на десет различни езика, сред които английски, френски, японски, китайски и арабски. Списъкът беше озаглавен: *Нещата, които правя и които не правя.*

— Приятелят ти тук ли е? — попита Шоу и й върна листа. — Отдавна искам да се видя с него.

Тя го погледна с други очи и бавно кимна:

— Да, тук е.

Обърна се и тръгна към вратата в дъното. Голото й дупе леко се разтресе, въпреки че на пръв поглед изглеждаше твърдо и стегнато. Това вероятно се дължеше на желанието й да демонстрира походка на манекенка или пък на нестабилните високи токчета.

Тя отвори вратата и му направи знак да влезе. Възрастният мъж седеше зад масичка, върху която имаше парче сирене, риба, хляб и бутилка вино.

Лицето му беше прорязано от ситни бръчици, проскубаната му брада беше чисто бяла, имаше меко и закръглено коремче. Очите му надничаха изпод рунтави вежди, а разрешената му бяла коса се нуждаеше от подстригване.

— Гладен ли си, жаден ли си? — попита старецът, заковал очи в неговите.

Шоу предпочете да остане прав въпреки свободния стол до масичката. Направи този избор заради пистолета, насочен в гърдите му. А също така и заради условията на срещата, с които беше предварително запознат — ако искаш да живееш, не трябва да сядаш, не трябва да ядеш и да пиеш.

Очите му успяха да огледат стаичката. Единственият изход бе вратата, през която току-що беше влязъл. Избра позицията си така, че да я държи под око, без да изпуска и стареца зад масичката. И най-вече пистолета в ръцете му.

— Благодаря, но вече хапнах в „Зеления фенер“ — поклати глава той. Това беше името на евтино ресторантче с традиционна холандска кухня, предлагана от триста години насам.

Изслушал мълчаливо паролата, старецът се изправи, извади лист хартия от джоба си и му го подаде.

Шоу прочете адреса и съпътстващата го информация, после накъса хартията на ситни парченца и я пусна в тоалетната до стената. Старецът го изчака да пусне водата, а после нахлупи избеляла шапка, облече парцаливото си палто и излезе.

Шоу остана още известно време. Обикновено сексуалните контакти продължаваха малко повече от две минути, дори и за младежите, които идваха тук за пръв път. Освен това човек никога не знае колко души го наблюдават. Шоу обаче беше убеден, че са неколцина.

Върна се в първата стаичка. Жената се беше изтегнала като котка на удобното легло. Пердетата все още бяха спуснати — индикация, че машинката за таксуване продължава да работи.

— Може би все пак ще ме изчукаш — промърмори с лека досада тя и започна да смъква бикините си. — Платил си за цял час. За още трийсет евро съм готова да забравя ограниченията в ценоразписа.

— Не, благодаря — отвърна на холандски с усмивка Шоу. Той добре знаеше, че когато отказваш секс на жена, трябва да го направиш на родния й език.

— Защо? — обидено го погледна тя. — Какъв е проблемът?

— Защото съм женен — простичко отвърна той.

— Такива са почти всички мъже, които идват при мен.

— Сигурен съм, че е така.

— Къде ти е халката? — подозрително попита жената…

— Не я нося, когато съм на работа.

— Сигурен ли си, че не искаш? — озадачено попита тя. Изражението на лицето й действително беше объркано.

Той скри усмивката си. Явно момичето беше все още ново в занаята и имаше високо мнение за способностите си. По-старите проститутки с удоволствие приемаха таксата за неконсумирани услуги.

— Абсолютно — отвърна на глас той.

— Жалко — въздъхва момичето и си обу бикините.

— Наистина е жалко — кимна Шоу, но съжалението му беше престорено. Ако нещата се развиваха според плана, само след два дни той щеше да бъде в Дъблин с единствената жена, която обичаше истински. За реализацията на тази цел обаче трябваше да се махне оттук, и то незабавно.

Той добре знаеше, че всичко се върти около едно голямо *ако*. В неговата професия утре означаваше просто още един ден, в който можеше да умре.

6

Винаги има по някой шибан тунизиец, мароканец или египтянин, мрачно въздъхна Шоу. Винаги! Едно малко подхлъзване, и те бяха готови да ти напъхат в устата собствените ти гениталии, защото такава била волята на Аллаха. Знаеше наизуст всичко, което можеха да му издекламират: *Ще се видим в рая, невернико. Там свине като теб са слуги на правоверните.* И други подобни.

Стиснал тежкия куфар в дясната си ръка, той разпери лявата, позволявайки на мършавия тунизиец с кръвясали очи и злобно оголени зъби да опипа дрехите му.

В таванската стаичка присъстваха още шест души. Тя беше част от двуетажен апартамент край канала, подобен на стотици такива из града. До него се стигаше по стръмна външна стълба, обезопасена с въжета. Собствениците на такива апартаменти доста се задъхваха, когато им се наложеше да се качат до втория етаж.

Причините се криеха в миналото, беше научил Шоу. Преди векове всички тези къщи принадлежали на търговци, а единствените работници, които можели да ги построят, били корабни дърводелци. И те, разбира се, стигнали до решението, че това, което е подходящо за един кораб, няма как да не е добро и за къща. Така се появили почти отвесните стълби към горните етажи. По същата причина от покривите на всички къщи стърчаха метални прътове, наподобяващи корабен нос. Едно време били използвани за складирането на стоки, а днес с тях пренасяха мебелите за горния етаж. Наистина нямаше друг начин да се качи горе дори малко канапе, помисли си Шоу.

След посещението в квартала на червените фенери предишната вечер той се бе прибрал в хотела и бе помолил да му приготвят сметката. Дежурният администратор със сигурност беше на заплата при хората, които го следяха, и щеше да ги информира. Което означаваше опашка от момента, в който напуснеше „Интерконтинентал“.

Но Шоу нямаше особено желание за компания, затова бе зарязал дрехите си и се бе измъкнал през подземието. Причината да отседне в този хотел бяха именно многобройните му изходи, които позволяваха незабелязано оттегляне. Използвайки информацията на стареца от бардака, той се бе метнал в каросерията на стар фермерски пикап, който напускаше града. Не след дълго се бе озовал на просторно зелено поле, около което вода не се виждаше поне на три метра. В резултат на няколко телефонни разговора се бе сдобил с тежкия куфар, който тунизиецът отчаяно се бореше да измъкне от ръцете му в момента.

Шоу, който бе много по-едър и по-силен, рязко го дръпна и нещастникът се просна по очи на пода. В следващия момент скочи на крака с окървавен нос и в мускулестата му ръка проблесна дълъг нож.

Шоу се извърна към лидера на групата, иранец, който седеше на малък, подобен на трон фотьойл, откъдето внимателно следеше развоя на събитията.

— Прибери тази хиена, ако искаш да видиш стоката! — извика той.

Пременен в бяла риза с дълъг ръкав и безупречно изгладени панталони, стройният персиец махна с ръка. Ножът на тунизиеца изчезна, но не и злобното му изражение.

— Снощи успя да се изплъзнеш от хората ми — каза той с подчертан британски акцент.

— Не обичам да имам компания — отвърна Шоу, положи куфара на масата, вкара двойния цифров код и плъзна палец по скенера.

Ключалките от титан рязко изщракаха. Очите му внимателно следяха реакцията на човека от Техеран, заковал поглед в играчката. Изражението му беше повече от ясно: по ирония на съдбата холандската Коледа беше настъпила преждевременно за един ревностен последовател на Аллаха от Близкия изток.

— Официално това се нарича устройство за разпространение на радиация, но е по-известно като „атомна бомба в куфар“, или „мръсна бомба“.

Обясненията бяха изречени на фарси, което накара иранеца леко да повдигне вежди.

Мъжете се струпаха около масата. Пръстите на иранеца се плъзнаха по металната конструкция на устройството, от която излизаха

снопове кабели. В горната му част бяха разположени няколко екрана с течни кристали.

— Колко мръсна? — попита той.

— Радиацията е достатъчна, за да порази средно голям американски град. Например Омаха. Бил ли си някога там?

— Колко хора?

— Няколко стотици хиляди.

Шестимата мюсюлмани си размениха възбудени погледи.

— Това малко нещо може да убие няколкостотин хиляди души? — вдигна вежди иранецът. — Сигурен ли си?

— Не. Имам предвид *населението* на среден по големина американски глад. Устройството не предизвиква познатия облак във формата на гъба. Ако това ти трябва, влез в интернет и потърси съответните чертежи. Но при него ще се натъкнеш на някои трудно преодолими препятствия — например необходимостта от силно обогатен уран. Това бебче може да убие между десет и двайсет хиляди души в момента на детонацията, а други сто хиляди ще бъдат заразени от лъчева болест. Резултатът е един град, който ще бъде необитаем през следващите десет хиляди години. Не бих ти препоръчал да си купуваш имот в района, който избереш за удара. — Погледна към иранеца, който очевидно не го слушаше, след което попита: — Устройва ли те?

Иранецът погали устройството за последен път, после се обърна към него.

— Цената?

Шоу изпъна рамене, разликата в ръста им стана още по-забележима.

— Цената е отбелязана в предварителния договор.

— Аз си мислех, че това е началната ви оферта — възрази иранецът. — Но сега съм готов за преговори.

— *Погрешно* си мислил. Цената е твърда. Ако не те устройва, има и други кандидати.

Иранецът направи крачка към него. Същото сториха и останалите.

— Ти *ще* преговаряш! — мрачно отсече той.

— Това тук е атомна бомба, а не комплект кухненски ножове или пръстен с брилянт за съпругата ти — спокойно отвърна Шоу и

пръстите му леко почукаха по устройството. — Тази вечер не предлагам разпродажба от типа на „две за едно“.

— А какво ще стане, ако просто си я вземем? — изгледа го иранецът. — Без да ти платим нищо…

Тунизиецът сякаш четеше мисли, защото ножът отново блесна в ръката му, а очите му горяха от нетърпение да го забие до дръжката в дебелия врат на Шоу.

— … а просто те убием? — довърши въпроса си иранецът, въпреки че това изобщо не беше нужно.

Шоу посочи един процеп отстрани на мръсната бомба, който наподобяваше слот за DVD.

— Тук е мястото на диска със софтуер, който съдържа драйверите за автоматична детонация и всичко останало. Само той може да отприщи радиацията. Без него няма да постигнете нищо друго, освен да изпържите собствените си задници.

— Къде е този диск?

— О, бъди сигурен, че е на сигурно място, далеч оттук — спокойно отвърна Шоу.

— Значи това нещо не ми върши работа, а? — изръмжа иранецът и плесна с длан куфара.

— В предварителния договор е описано всичко — загрижено въздъхна Шоу. — Петдесет процента от сумата при получаването на хардуера. Дискът със софтуера получавате, след като другите петдесет процента влязат в посочената сметка.

— А аз трябва просто да ти се доверя, така ли? — заплашително попита иранецът.

— Точно както и ние трябва да ти се доверим — сви рамене Шоу. — Отдавна сме в този бизнес, но не сме разочаровали нито един клиент. Нямаше да съм тук, ако това не ти беше добре известно.

Иранецът се колебаеше.

Хайде, тъпако! Пожертвай малка част от авторитета си пред тези боклуци, за да докопаш златното яйце. Знаеш колко много го искаш. Представи си колко американци ще го отнесат благодарение на тази гадна машинка.

— Трябва да проведа един разговор — каза иранецът.

— Нали имаше всички пълномощия да преговаряш? — гневно повиши тон Шоу.

Очите на иранеца се изместиха към членовете на групата, красивите му черти издаваха притеснение.

— Един разговор, нищо повече — повтори той и измъкна мобилния си телефон.

— Задръж! — вдигна ръка Шоу. — Плановете ми за ваканция не предвиждат появата на Интерпол на този малък купон!

— Разговорът ще бъде съвсем кратък, за да не бъда проследен.

— Май си прекалил с филмите от сорта на „Мръсният Хари“! — изръмжа Шоу. — Но в нашия бизнес това се смята за нездравословно.

— За какво говориш? — остро попита иранецът.

— Знам, че момчета като вас продължават да живеят в девети век, но ако искате да оцелеете през *двайсет и първи*, ще трябва да се съобразявате с някои неща. Например с факта, че не е нужно да дрънкате два дни без прекъсване по някой телефон с шайба, за да бъдете засечени. Точно три секунди са достатъчни, защото горе над нас е увиснал комуникационен спътник, който идентифицира електронния ти отпечатък, прави преглед на ретранслаторите и засича мястото на обаждането с точност до три метра. След което тук се появяват ударните отряди. — Голяма част от изреченото дотук беше глупост, но Шоу беше убеден във въздействието й. — Защо си мислите, че Бин Ладен живее в някаква шибана пещера и пише заповедите си на тоалетна хартия?

Иранецът погледна телефона си така, сякаш току-що го беше ухапал. Отчитайки присъствието на кръвожадния тунизиец, ръката на Шоу бавно се плъзна към джоба. Извади собствения си джиесем и го подаде на главатаря.

— Оборудван е с шифровъчна система, която е истинско произведение на изкуството — небрежно подхвърли той. — Освен това и със специално устройство за разсейване на сигнала. На всичкото отгоре кодира с фотонна скорост, недостъпна дори и за най-мощните компютри. Набирай спокойно, приятелю. Минутите са за моя сметка.

Иранецът се подчини, обръщайки се към стената. Явно се страхуваше, че гостът може да го чуе или да разчете думите по движението на устните му.

Шоу насочи вниманието си към тунизиеца.

— Обичаш да спиш с малки момченца, нали? — попита той на език, който беше напълно неразбираем за всички присъстващи,

включително и за тунизиеца.

Онзи го зяпна в недоумение. Разбира се, че не можеше да разбере китайския диалект, който се говореше само в един затънтен регион на комунистическата държава. Шоу бе живял там в продължение на година. На два пъти беше на косъм от смъртта и бе успял да се измъкне благодарение на един от местните фермери и раздрънкания му форд. Междувременно си бе направил труда да понаучи местното наречие, макар че нямаше никакво намерение да се завръща там, поне доброволно.

Иранецът приключи разговора и му подаде телефона.

— Всичко е уредено — обяви той.

— Радвам се да го чуя — кимна Шоу и юмрукът му размаза носа на тунизиеца. Със същото движение тежкият куфар литна във въздуха и се заби в слепоочията на двамата араби до него. Те се строполиха на пода, мъртви или съвсем близо до смъртта.

Миг по-късно вратата отлетя от пантите си и в стаичката нахлуха половин дузина мъже с бронежилетки и насочени автомати, които закрещяха като луди, заповядвайки на мъжете да хвърлят оръжието и да вдигнат ръце. Не задължително в този порядък, но при всички случаи заповедта беше достатъчно категорична, а неизпълнението й със сигурност означаваше трето око в челото на нарушителя.

После иранецът предприе неочакван ход: прикрил лицето си с две ръце, той разби стъклото на прозореца и полетя надолу.

Шоу беше първият, който надникна през прозореца. Беше почти сигурен, че той се е размазал на паважа.

— Мамка му! — изруга в следващата секунда той. Инерцията се беше оказала достатъчна и иранецът цопна в реката.

Обърна се и срещна смаяните погледи на двама от въоръжените мъже, изправени на крачка зад него.

— Някой да приготви инжекция против тетанус! — заповяда той. — Вече не помня кога ми я биха за последен път.

После им подхвърли телефона си, грабна ножа на тунизиеца и сподавено изруга. За миг увисна от перваза, прокле се за безумното си решение и скочи. Тялото му полетя във влажния холандски въздух.

7

Ако някъде по света има по-мръсна вода от територията на бившия Съветски съюз или лагуната на Венеция, това несъмнено е водата на река Амстел. Тя беше прочута с всичко друго, но не и с чистота и прозрачност.

Шоу я прониза под много добър ъгъл, но скокът от четирите етажа височина не беше шега работа. Тялото му бе пронизано от остра болка, достигнала и до най-дребните костици и сухожилия. Без да й обръща внимание, той ритна с крака и изскочи на повърхността. Беглецът не се виждаше никъде.

Очевидно иранецът беше бърз плувец за човек, роден в пустинна родина. Но и Шоу беше добър плувец. В момента, в който зърна беглеца, той пресече канала с мощен кроул и почти улови крака на иранеца, който се опитваше да изпълзи на брега. В следващия миг токът на ботуша му влезе в болезнено съприкосновение с брадичката на Шоу и окончателно развали настроението му.

Двамата мъже се изправиха един срещу друг в подножието на моста „Магере“. Фигурите на двете кипящи от гняв човешки същества, готови да се бият до смърт, изглеждаха странно на фона на меката светлина на красивите фенери.

— Ти ме предаде! — изкрещя иранецът.

— Ще ти мине — отвърна Шоу.

Противникът му зае сложна бойна стойка.

— Аз съм отлично трениран муджахидин! — заяви гордо той. — Сражавал съм се срещу неверниците в Ирак и Афганистан и ще ти видя сметката с голи ръце! Умри, боклук!

Шоу хвърли ножа в мига, в който врагът му се приготви за скок. Острието прониза крака му близо до глезена, разкъса кости и сухожилия и го прикова в подпорната греда на моста.

Иранецът изкрещя от болка и изсипа порой ругатни, опитвайки се да издърпа ножа.

Шоу се възползва от този миг и му нанесе силен удар в главата. Иранецът загуби съзнание и се просна по очи. Кракът му остана прикован към гредата като пеперуда върху коркова плоскост.

— Много говориш — промърмори Шоу, въпреки че противникът му не можеше да го чуе.

Час по-късно седеше на задната седалка на бял микробус, наметнал одеяло върху широките си с рамене, и пиеше горещо холандско кафе.

Срещу него се бяха настанили двама мъже с униформи без отличителни знаци, плюс един цивилен в костюм.

— Скочил си в Амстел от четвъртия етаж? — попита цивилният и озадачено почеса плешивото си яйцевидно теме. — На твоята възраст?!

— Успяхте ли да проследите обаждането?

— О, да — кимна цивилният. — Идеята да му дадеш телефона беше много добра. Преди десетина минути заковахме Мазлуми и цялата му група, които се оказаха в Хелзинки. Гадняри. Да, много лоши хора!

Мъжът на шега потръпна и се разсмя.

— На добрите едва ли ще им мине през ума да пуснат атомна бомба над гъсто населени места — отвърна, без да се усмихва Шоу. — Ето защо си имаме правителства.

— Ти наистина ли вярваш в това?

— Да, вярвам. И ти също, Франк, стига да имаш куража да го признаеш.

Франк погледна към двамата униформени и кимна към вратата. Те станаха и излязоха, а той се премести на седалката до Шоу.

— Чувам, че мислиш да се оттеглиш — каза той.

— Нима очакваш цял живот да се занимавам с тая работа?

— Не си прочел дребния шрифт най-отдолу. Там пише до смъртта ти. Тази вечер почти се докосна до нея.

— Нищо подобно — поклати глава Шоу. — Тази вечер беше като разходка в манастир.

— Добре, де. Но ако случайно намислиш да умреш, не го прави по време на моето дежурство, ако обичаш. Хич не ми се занимава с трупове.

— Благодаря за загрижеността.

— А сега накъде?

— Към Дъблин.

— Защо? — любопитно го погледна Франк.

— На почивка. Или си на мнение, че след тази нощ не ми се полага почивка?

— О, върви където искаш — промърмори Франк. — Но знам, че пак ще се върнеш.

Шоу се изправи и пъхна празната чаша в ръцете на Франк. Одеялото се плъзна от раменете му. Кожата нетърпимо го сърбеше. Имаше чувството, че косата му окапва.

— Само ако ми изпратиш снимка, на която плуваш във водите на Амстел — обяви той. — Гол, разбира се.

— Има да чакаш. Още ли се радваш, че премина на наша страна?

— Сякаш имах друг избор! — троснато отвърна Шоу.

— Приятно прекарване в Дъблин, Шоу.

— На което ти без съмнение ще бъдеш свидетел, нали? Едва ли ще успея да се отърва от копоите ти!

Франк запали холандска пура, изпусна облак ароматен дим и се подсмихна.

— Нима си въобразяваш, че си толкова важен за нас, че да те преследваме по целия свят? — попита той и поклати глава. — Какво его, господи!

— Пожелавам ти никога да не остареш, Франк.

8

Акцията „Помнете Константин“ стигна апогея си. В петдесет страни се проведоха демонстрации, а ООН официално поиска повече информация от кипящия от гняв президент Горшков. Но имаше и трезви глави, които проявяваха скептицизъм и твърдо се обявиха против надигащите се антируски настроения.

Още в началото на кампанията много политически лидери, журналисти, коментатори и анализатори — повечето от тях пострадали от прибързани заключения в миналото призоваха към предпазливост и сдържаност. Повдигнаха се нови въпроси относно автентичността на мъжа и видеоматериала, особено след категоричното отричане на руснаците и неочакваното им решение да предоставят на световните медии достъп до секретни материали. Два дни след това решение светът започна да смекчава категоричното си мнение за злокобното отношение на Москва към своите поданици, а много политици изпуснаха въздишка на облекчение. Но, както се оказа по-късно, това смекчаване бе само затишие пред истинската буря.

След още два дни светът преживя нов шок. В интернет се появи дълъг списък на жертвите на руското правителство, придружен от снимки. Хиляди имена на мъже, жени и деца, млади и стари, бременни и инвалиди. Под имената и снимките имаше кратки подробности за живота и ужасната им смърт. Най-лошото беше, че всеки от тези файлове носеше знака на класифицирана информация на руското правителство.

Внушението беше колкото ясно, толкова и опустошително: „Да помним не само Константин“. Не след дълго телевизиите, радиостанциите и различните интернет сайтове бяха атакувани от най-различни „експерти“ — главно бежанци от Русия и бившите социалистически страни, които се нахвърлиха върху руското правителство, обвинявайки го в завръщане към маниакалната идея за световна власт.

Сякаш изтерзаният образ на Константин изведнъж се беше размножил хилядократно и новите „мъченици“ бяха дали кураж на тези хора най-после да отворят уста. Светът беше залят от този образ, появил се върху чаши за кафе, якета и тениски. Константин изведнъж се превърна в Че Гевара на новото поколение. А шейсетте години на отминалия век внезапно оживяха със своите атомни гъби, превръщайки се в колективен кошмар.

В телевизионните предавания започнаха да се появяват какви ли не хора, твърдейки, че са роднини или близки приятели на Константин. Те описваха и преповтаряха подробности от биографията на един несъществуващ човек, а общественото внимание постепенно ги накара да повярват на собствените си измислици. Не малко от тях бяха готови да се закълнат, че са го познавали лично и разказите им за живота му са чистата истина. Той беше истински мъченик, обичан и уважаван от всички. Те също. Макар и отровни по своята същност, техните изяви по световните медии привличаха вниманието и съчувствието на милиони хора.

Разбира се, водещите на подобни предавания заливаха гостите си с лавина от насочващи въпроси от сорта на „Това не е ли ужасно?“, или „Какво щеше да бъде посланието на бедния Константин към милионите телевизионни зрители, ако все още беше жив?“.

По един от международните канали на Би Би Си се появи умник, който дълбокомислено заяви:

> „Руснаците не искат да свирят втора цигулка в един свят на изчерпващи се енергийни източници, недостиг на суровини и питейна вода. Това важи с особена сила за страни като Китай, Индия, а дори и за Съединените щати.“

След което уточни, че руснаците са изпробвали демокрацията, но са останали разочаровани от нея.

> „Днес руската мечка отново се надига и светът трябва да си направи съответните заключения.“

И светът *действително* ги направи, най-вече защото споменатият умник беше не друг, а самият Сергей Петров — вторият по ранг в руската Федерална служба за сигурност, пряк наследник на КГБ. Рискувайки живота си, този човек беше успял да избяга от Русия, но постоянно повтаряше, че всеки момент може да бъде застигнат от куршум, бомба или порция полоний–210 в кафето. За своите медийни изяви Петров получаваше щедри хонорари, но нямаше представа за източника им. А скептиците, които хранеха съмнения и правеха опити да разкрият истината, нямаше да получат никаква помощ от него, тъй като той продължаваше да обича родината си.

Постепенно в общественото съзнание започна да се избистря един логичен въпрос: Кой стои зад тази кампания и какви са неговите цели? Никой не предложи адекватен отговор на този изключително прост въпрос, въпреки че светът отдавна живееше в ерата на информацията. А в ерата на информацията има не милиони, а *трилиони* сигурни убежища.

Забравени бяха кризите в Близкия изток. Лудият Ким начело на Северна Корея отиде на вътрешните страници, а всички кандидат-президенти в навечерието на изборите в Съединените щати трябваше да отговарят на един и същи въпрос: Какво ще бъде отношението ви към страна, която разполага с ядрения потенциал на самата Америка, а всичките й досегашни лидери са имали имперски амбиции?

Особено гневна беше американската общественост. Защо САЩ бяха пропилели толкова време, пари и човешки живот в района на Близкия изток, докато руснаците са кроили зловещите си планове за унищожаване на свободния свят? Русия разполагаше с хиляди ядрени бойни глави, които могат да достигнат до всяка точка на света. В сравнение с нея Ал Кайда и Бин Ладен изглеждаха дребни престъпници. И защо високопоставените умници отказваха да признаят този факт? А когато американската общественост бе разтревожена, управниците бързо го научаваха.

Кандидатирал се за втори мандат, действащият президент изведнъж се срина от първо на пето място в проучванията на общественото мнение просто защото противниците му успяха да го представят като политик с мекушаво отношение към Русия. Всяко по-голямо списание показваше снимката на Константин, във всяко популярно телевизионно предаване — „Хардбол“, „С лице към

нацията“, или „Среща с пресата“ — се говореше за възхода на Русия, а във всеки блог, чат рум или сайбър кафе се обсъждаше вероятността от връщането на Студената война, а дори и издигането на нова Желязна завеса, която някои особено духовити индивиди вече успяха да кръстят „Ковчег от титан“.

Най-много шум вдигаха водещите на популярните политически предавания, които нададоха вой, че отдавна са предупреждавали за тази опасност, въпреки че като всички останали през цялото време се бяха занимавали с Близкия изток. „Когато казвах да пуснем бомбата на червените, преди те да ни изпреварят, аз се обръщах към обикновените хора — ревяха в един глас те. — Просто няма друг начин да се справим с тях!“

Големите телевизионни канали се заровиха в огромните си архиви, търсейки стари черно-бели фотографии, запечатали атомни взривове. Две поколения американци за пръв път в живота си получиха възможността да видят учениците от 60-те, които се крият под чиновете си с разширени от ужас очи, сякаш няколко дъски или парче стъкло могат да ги предпазят от термоядрената експлозия. Редом с тези кадри се появиха и записи от парадите на съветските ракетни войски пред Кремъл. Записи, които наистина будеха страх.

Една безвкусна, но откровена статия открито обяви: „Ако ядрена ракета на Москва улучи Ню Йорк, няма да паднат *една-две* сгради, а ще се сринат *всичките*!“

Американската армия, която единствена можеше да се противопостави на руската военна машина (може би с изключение на тримилионната армия на Китай), преживяваше тежки времена. Безнадеждно затънала в пясъците на Ирак, тя търпеше както материални, така и морални щети. Разбира се, нейните военновъздушни и военноморски сили далеч превъзхождаха всичко, с което разполагаха руснаците, но въпреки това светът беше затаил дъх. Никой не беше сигурен каква ще бъде следващата стъпка на побърканите руснаци, но едно беше ясно на всички: Империята на злото се беше завърнала.

Николас Крийл остави вестника и чашата с кафе. В момента се намираше на десет километра над земята и пътуваше за една наистина важна среща. Бяха го информирали за всичко, което се беше случило напоследък. Нещата се развиваха добре. Според терминологията на

перцептивния мениджмънт светът беше напълно навлязъл във фазата на „сковаващите“ възприятия — тоест повечето хора възприемаха като истина всичко, което им се предлагаше. Достигането на тази фаза беше далеч по-лесно, отколкото някой можеше да си представи. Манипулирането на хора бе лесна работа. До нея се прибягваше непрекъснато, включително и в случаи, когато светът бе на прага на унищожението.

Дигиталните образи, които в момента задръстваха световната мрежа, бяха рутинна тактическа маневра. Десетките хиляди лица на предполагаемо умъртвени руснаци, гледащи умолително към останалата част от човечеството, бяха съставната част на това, което личният перцептивен мениджър на Крийл наричаше операция „Везувий“ — на името на могъщия вулкан, който беше изтрил от лицето на земята древните римски градове Помпей и Херкулан. Благодарение на своята всеобхватност тази операция помиташе обясненията на правителството в Москва, въпреки че те отговаряха на истината. „Везувий“ беше част от една класическа „маневра за манипулиране на мозъка“, която експертът на Крийл наричаше „тройно М“. И която до този момент действаше безпогрешно. В резултат руснаците изглеждаха не само лъжци, но и *некомпетентни* лъжци. Крийл извърна глава към илюминатора на своя ширококорпусен боинг 767. С капацитет за превоз на 250 пътници, той беше преустроен по един наистина забележителен начин за двайсетина привилегировани представители на човешката раса. На свое разположение те имаха отделни спални с баня, салон за фитнес и масаж, трапезария, конферентна зала и дори киносалон. Крийл беше обслужван от три дългокраки стюардеси с тесни поли и блузи с логото на „Арес“. На пръв поглед той не им обръщаше внимание, но все пак…

Николас Крийл беше семеен. На практика се беше женил четири пъти. Последната му съпруга беше някаква „Мис“. Така и не успя да запомни точната й титла. Това, разбира се, беше абсурд, който скоро щеше да бъде забравен. Все пак се беше забавлявал, за което „мис Секси“ щеше да получи предостатъчна компенсация след развода. Първите му две съпруги бяха елегантни, умни и целеустремени жени, които буквално го бяха побъркали. В резултат той си извлече съответните поуки и следващите му контакти бяха обвързани с

железни предбрачни договори, които рязко орязваха придобивките им след като станеха излишни.

Погледна надолу. В момента летяха над Китай, страна с огромен потенциал и огромни проблеми. Да, това действително беше една от най-сложните държави в света. Отлично място за избухване на поредната война, помисли си Крийл. Защото това беше крайната цел на всичко. Но нещата бяха далеч по-сложни, въпреки че започването на война беше най-простото нещо.

Николас Крийл никога не беше търсил лесното, а напротив, винаги се беше стремял към това, което изглеждаше невъзможно.

9

Кейти Джеймс простена и се опита да избегне слънчевите лъчи, нахлули в стаята. Явно не беше чула трите повиквания за събуждане, които си поръча с наивната надежда, че някое от тях ще успее да пробие мъглата в мозъка й. Беше изтощена от пътуването, смяната на часовите зони и недоспиването. Пък и кой, по дяволите, би желал да напусне удобното легло, за да отиде на погребение? Надигна се до седнало положение и механично придърпа чаршафа към шията си. Прокашля се, разтърка гърлото си и погледна часовника.

Боже, наистина съм закъсняла! Задръжте тялото, идвам!

Скочи от леглото и се втурна в банята. В рамките на десет бесни минути успя да вземе душ, да се облече и с още влажна коса да затръшне вратата на хотелската стая след себе си. Животът на пътуващ журналист я беше научил да действа наистина бързо, когато се налага. Е, добре, все пак ще присъства на това погребение. Но всъщност не искаше нищо друго освен едно мохито. Или три като за начало. После щеше да дойде ред на бърбъна, мартинитата и джина с тоник. Обичаше ги всичките и затова не подбираше.

Всичко бе започнало с дългите разпивки по баровете, където тя се опитваше да не изостава от момчетата, отразяващи поредната голяма международна новина. Но алкохолът я победи по-късно, когато бе спечелила втората си награда „Пулицър“, рискувайки живота си. Кейти имаше всички основания да се напие след преживяното, но предпочете да го запази в тайна.

Пиенето започна да се превръща в проблем, когато редакторът й забеляза заваленатa реч, зачервените й очи рано следобед, забравените срещи за интервюта, късното предаване на материалите. Той сподели наблюденията си с отговорния редактор, който предаде информацията нагоре по веригата. И в крайна сметка истината излезе наяве. Всички тези хора пиеха здраво, съчетавайки успешно напоителните обеди с динамиката на двайсет и първи век. Но ударът се стовари точно върху

нея. Престанаха да й възлагат наистина важните репортажи и я насочиха към материалите за покойници.

И ето я тук, готова да отрази официалното погребение на някакъв шотландски политик, който бе доживял до сто и четири годишна възраст или там някъде. Гледката на гигантския ковчег, в който лежеше дребен и съсухрен дядка с лице на шар-пей в традиционна шотландска поличка като миниатюрна кукла в огромен шкаф, беше по-скоро смешна, отколкото тъжна.

Да, Кейти Джеймс се превърна в пълновластен господар на страницата с некролозите. Този факт беше коментиран в продължение на две-три седмици сред нюйоркските журналистически среди, после всички го забравиха.

Всички, с изключение на Кейти.

Тя се включи в програмата на анонимните алкохолици, но само защото редакторът го поиска като задължително условие, за да продължи трудовия й договор. Той явно беше забравил двата пулицъра, които тя донесе на проклетия вестник, а също и раната на ръката, която така и не зарасна напълно. Беше забравил и силните й репортажи от най-опасните точки на света, изпращани в продължение на години. Цената им беше твърде висока, защото тя се беше отказала от личен живот и единственото, което умееше да върши, беше да изписва думи върху хартията. В хода на кариерата си Кейти беше посетила осемдесет и четири страни и през цялото време беше имала една-единствена среща с мъж — някакъв пакистанец, който в един момент й призна, че приличала на любимата му крава. *Бог да го благослови.* Дали носът му беше зараснал след якия юмрук, който му фрасна?

После, след три години тотално отбягване на контактите с противоположния пол, тя се събуди в леглото с мъж, когото не познаваше, а гърдите й бяха оплескани със съдържанието на стомаха й. Не знаеше как беше попаднала в тази хотелска стая, нито пък в кой град и в коя страна се намираше. Случката я изпрати обратно при анонимните алкохолици, където се изправи пред група непознати и обяви, че си е провалила живота, но има желание да промени нещата. От последното питие я деляха вече шест месеца. Но чудовището се завръщаше всяка сутрин и вечер, изкушавайки я да наруши клетвата си и да отпие мечтаната малка глътчица. И ето я сега в Шотландия,

родината на най-хубавото уиски в света, което се предлагаше на всяка крачка. При тази мисъл гърлото й се стегна и устните й започнаха да треперят.

Установи, че е облечена неподходящо, едва когато се появи на погребението. В бързината беше извадила от гардероба някаква бяла рокля, с която приличаше на лилия сред водите на черно блато. Висока и слаба, с дълга до раменете руса коса, която въпреки отворения прозорец на таксито все още беше влажна. Често я бъркаха с Теа Леони, но имаше един период, в който бъркаха Теа с *нея* — най-вече след втория „Пулицър“. Тогава снимката й обиколи света, защото се беше разминала на милиметри и секунди със смъртта, за да направи проклетия репортаж.

Междувременно един по-възрастен господин бе обявил, че тя е копие на Шърли Истън — златното момиче от „Голдфингър“ — един от прочутите филми за Джеймс Бонд. Същият господин намекна, че не би имал нищо против да види Кейти покрита със златна боя и нищо друго, придружавайки намека си с леко опипване на твърдото й дупе. След което тя отново нарани кокалчетата си във физиономията му.

Естествено, Холивуд също прояви желание да направи филм за приключенията й около написването на знаменития репортаж. В един момент дори подхвърли идеята ролята да бъде поверена на Леони. Но Кейти твърдо отказа офертата, както и всички останали. Причината не беше нито суета, нито желание да съхрани личния си живот. Причината беше срам. И чувство за вина.

Защото един друг човек изгуби живота си, докато тя печелеше краткотрайната си слава. Едно дете, момченце. А вината за това, поне до известна степен, беше на Кейти. Всъщност не до известна степен, а напълно. Никой не узна тази част от историята, която тя запази изцяло за себе си. Пълната чаша с алкохол, в която се взираше, а после изливаше в гърлото си, беше единствената й утеха. Отчаяно искаше да усети как спиртът прогаря вътрешностите й, оставяйки дълбоки белези върху нараненатa й душа.

Момченцето се казваше Бенхам. На афгански тази дума означаваше кураж и чест. Тя бързо откри, че момчето притежава и двете качества. Къдрава черна коса, усмивка, която можеше да разтопи дори каменно сърце, изпълнено с живот до мига, в който този живот му беше брутално отнет.

Вината беше нейна. Защото момчето умря, а тя оцеля. Макар че оцеля само част от нея. Другата част от Кейти умря заедно с момчето. Емоциите й по време на награждаването с втория „Пулицър“ не можеха да се изразят с думи. Никой, дори най-големият майстор на словото, не би могъл да опише какво ставаше в душата й. Това беше нейната нощ. Всички се възхищаваха на смелостта и огромния й талант. Ранената й ръка, която бе увита в бинтове и стегната с шина, докато сериозните вътрешни увреждания, причинени от онзи куршум, бяха скрити, подчертаваше още повече безспорното й право върху високата награда. Да, ако някога беше имало наистина достоен кандидат за „Пулицър“, това беше Кейти. Тя приемаше поздравленията с широка усмивка, прегръщаше почитателите си със здравата ръка. От цялата й фигура се излъчваше аурата на човек, който е в хармония с вътрешното си „аз“, напълно доволен от живота.

Онази вечер се беше прибрала сама в нюйоркския си апартамент. На сутринта се бе събудила на пода във всекидневната, с празна бутилка „Джак Даниълс“ до нея. Мразеше се. Да, това беше пълната й душевна хармония. Ако не беше ужасното усещане, че душата й е разкъсана на две, тя наистина се справяше добре.

10

Кейти прилежно си водеше записки. По един или друг начин те щяха да бъдат вмъкнати в материала за погребението, който читателите щяха да забравят само минута, след като го прочетат. На излизане от гробището размени по няколко любезни думи с хора, които изобщо не познаваше. Репутацията й се беше сринала до такава степен, че никой не я позна, с изключение на един колега от „Таймс“, който я дари с пренебрежителна усмивка. Той беше на осемдесет и четири и според нея бе напълно подходящ за погребален репортер, тъй като щеше да има пълната възможност да преброява своите съвременници. Но тя не можеше да подмине и очевидния факт, че този човек е тук, защото му харесва. Докато Кейти се появи на гробищата, защото нямаше къде другаде да отиде.

Тя се прибра в хотела и напечата краткия си материал. Официалната биография на покойния шотландец отдавна беше архивирана, както ставаше с всички, които имаха нещо общо с известността. Нейният материал трябваше да създаде малко атмосфера, да внуши лично отношение към тъжния обред. Но начините да опишеш погребението на друго човешко същество не са кой знае колко разнообразни. Хората са тъжни, хората плачат. После се прибират у дома и продължават живота си. А покойниците остават в земята.

Андрю Макдугъл бе имал дълга кариера в европейската политика, но се беше „пенсионирал“ преди повече от трийсет години и споменът на обществото за него отдавна беше избледнял. Материалът за живота му едва ли щеше да надмине петстотин думи само защото издателят на вестника й беше шотландец. А в случай че бъде илюстриран и със снимка, тя несъмнено щеше да показва покойника в разцвета на силите му и, разбира се, издокаран с поличка.

Тя въздъхна и поклати глава. Близо седемчасов полет до Лондон, а после до Глазгоу. Същото я очакваше и по обратния път. И всичко това заради някакъв тип, който беше приключил политическата си

кариера, докато Кейти е била дете. А сега историята на хилядолетието се разиграваше буквално пред очите й.

Разбира се, тя внимателно следеше събитията около Константин и всичко останало. В един момент дори изпрати имейл до редактора си, в който с подбрани думи намекваше, че след като е в тази част на света, би могла да отскочи и до Москва. Липсата на отговор беше лошо знамение.

Пиша за покойници, а в същото време тече историята, която би могла да възроди професионалната ми кариера. Голям късмет, няма що!

Денят й приключи с изпращането на некролога шедьовър по електронната поща. Пред себе си имаше дълги свободни часове. Дори би могла да удължи престоя си, по дяволите! И бездруго нямаше какво да прави у дома. Би могла да отскочи на изток, до древния Единбург.

Като най-голям град на Шотландия, Глазгоу с многобройните му кръчми и клубове не беше най-подходящото място за алкохолик, който се бори с порока си. За разлика от него столицата Единбург беше един доста по-уравновесен в това отношение град. А и кой знае, по време на посещението й там може би щеше да умре още някой шотландски столетник, заслужаващ място в карето за известни покойници. Така в един материал щеше да отрази смъртта на двама шотландци. Това може би щеше да й донесе дори малка премия.

Излезе от стаята си, заобиколи отдалеч хотелския бар и се озова на улицата.

Никога не се беше задържала в Шотландия. По време на активната й работа новините идваха от Ирландия, поне докато ИРА действаше активно. Случи се така, че още в началото на кариерата си попадна в разгара на улична престрелка в центъра на Белфаст, която продължи почти през целия ден. Клекнала зад някакъв ръждясал фиат, над който свиреха куршуми, тя предаваше информацията си директно по телефона. След края на битката обиколи баровете в града, а после се прибра в хотела и взе гореща вана. Едва тогава откри сплескания куршум, който се беше заплел в косата й. Явно беше рикошират в нещо около нея. И до ден-днешен пазеше парчето олово, което се беше превърнало в талисман. Носеше го на верижка около шията си, макар да беше ясно, че отдавна вече не действа.

Отби се в едно кафене с намерението да хапне. Но почти не докосна чашата чай и кейка с боровинки, които й сервираха. Плати сметката и излезе, обзета от странно равнодушие. Сякаш умората не успяваше да прогони тъмните облаци на лошия късмет, които натежаваха в душата й.

Не искаше да изпада в депресия, не искаше дори да приближава границата, отвъд която животът й отново щеше да бъде разбит, вероятно завинаги. Знаеше, че трябва да предприеме нещо — и то съдържаше в себе си много повече от загърбването на бутилката. Алкохолът беше в състояние да разбие увереността й, но Кейти прекрасно знаеше, че истинските демони са *вътре* в нея. Повечето от тях се появиха там след смъртта на едно невинно дете. Това беше нейната опустошителна тайна, родила огромно чувство за вина.

Във всеки миг усещаше как тези демони искат да пречупят волята й.

Продължи да крачи по оживените улици на Глазгоу, чувствайки се по-самотна отвсякога.

11

Дъблин беше един от любимите градове на Шоу. Как да не обичаш град, в който буквално на всеки ъгъл има кръчма и книжарница? Половината от населението беше под трийсет, а вторият по популярност език беше класическият китайски мандарин: млади, интелигентни и начетени посетители на кръчмите, които изясняват отношенията си с помощта на напевно ирландско наречие и бързи ирландски юмруци, а най-често и на двете.

Шоу беше участвал в две кръчмарски сбивания, в които беше излизал победител само с един удар. Би могъл да бъде по-сдържан и да ги накара да страдат, но той си имаше твърдо правило: получиш ли шанс — удряй здраво, а хвалебствията остави на някой друг.

Когато опонентите му се връщаха в съзнание, те неизменно пожелаваха да узнаят името на победителя.

— Шоу.

— Шотландец?

— Не.

Практически той не познаваше корените си и всяко минало му вършеше работа, според случая.

— Това обяснява нещата — каза един от противниците с мек акцент, разтри смазаната си челюст и добави: — Ти си гаден ирландец!

След като хвърли саковете си в хотелската стая и се преоблече, Шоу излезе да потича във Финикс Парк — зелен рай с площ от 709 хектара, два пъти по-голям от Сентръл Парк. По пътя си подмина резиденциите на американския посланик и ирландския президент, без да им обръща внимание, въпреки че в различни моменти от кариерата си беше работил и за двамата на хонорар. За половин час пробяга осем километра — разстояние, което беше далеч от личния му рекорд, но доказваше добрата му форма. Можеше да тича и по-бързо и това сигурно щеше да стане, когато му дойдеше времето.

Прибра се в хотела и взе душ. После се намаза с лосион, прибави двойна доза дезодорант, но беше готов да се закълне, че все още долавя

вонята на Амстел, която продължаваше да се излъчва от порите му. Бърз поглед към часовника го увери, че разполага с малко време. Излезе и тръгна с умерена крачка към завоя на река Лифи, откъдето през 1916 г. британски боен кораб беше засипал със снаряди центъра на Дъблин с намерението да потуши „въстанието“. Нищо чудно, че ирландците и до днес имат едно наум по отношение на съседите си от изток, помисли си Шоу.

Войната. Най-лесно е да я започнеш, но прекратяването й е съвсем друга работа. За съжаление Шоу го знаеше от личен опит.

Отново погледна часовника си. Беше време да се види с Ана.

Ана Фишер. Родена в Щутгарт, получила университетско образование в Англия и Франция, постоянно живееща в Лондон. Напускаше дома си само когато трябваше да изнесе някоя лекция. Именно това беше причината и за сегашната й поява в Дъблин. И за тази на Шоу. Двамата често се срещаха в различни точки на света, но сега беше друго. По тази причина изключително спокойният Шоу изведнъж усети как пулсът му се ускорява, а дишането му става разпокъсано. Часът бе ударил.

12

Разходката до Тринити Колидж му отне само десетина минути. Шоу вървеше с широка крачка, нетърпението в душата му нарастваше. Лекцията й беше към края си и той реши да я изчака в любимата и на двамата книжарница „При Маги“, която се намираше от другата страна на улицата, точно срещу входа на колежа.

Размени няколко думи с продавачката и навлезе между високите полици. На една от тях откри книга на Ана за произхода на фашистките правителства, озаглавена „Историческо изследване на полицейските държави“. Любовта на живота му обичаше забавленията, беше емоционална и романтична, но същевременно притежаваше твърде висок коефициент на интелигентност, който използваше за сериозна работа. Ум и красота: най-могъщата комбинация за спечелване на мъжкото сърце.

Ана се появи и се хвърли в прегръдките му. Дългите й пръсти се забиха в основата на гръбначния му стълб и бавно се плъзнаха нагоре. Винаги усещаше болката му, независимо че той умееше да я прикрива изключително добре.

— Напрегнат ли си?

Акцентът й беше по-скоро местен, отколкото немски. Ана Фишер говореше петнайсет езика без почти никакъв акцент. След шест години в Оксфорд, където беше написала няколко блестящи книги и монографии, тя беше работила като симултанен преводач в ООН. На даден етап, покорила това предизвикателство, бе приела офертата на лондонски мозъчен тръст, където се занимаваше с международна политика и анализ на изключително сложни глобални проблеми. Със сигурност беше по-умна от Шоу, но никога не го показваше.

— Малко — отвърна на въпроса й той.

— Лош полет от Холандия?

— Не, полетът беше окей. Просто една стара травма от ръгби, която се обажда от време на време.

Не беше необходимо да й казва за скока във водите на Амстел, който беше истинската причина за неразположението му.

— Ах тези момчешки игри! — прошепна с фалшив укор тя. — И това ли се дължи на тях?

Пръстът й се насочи към белега на лицето му, получен с любезното съдействие на иранеца, който никога повече нямаше да познае свободата.

— Не. Просто куфарът ми изскочи от багажника в самолета по-бързо, отколкото очаквах — излъга Шоу. — Но раната изглежда по-тежка, отколкото е всъщност.

Най-после се разделиха и Ана вдигна глава към лицето му. Не беше принудена да извива врат прекалено много, защото към своите метър и осемдесет беше прибавила и високи токчета. А Шоу, за пръв път от доста време насам, изпита задоволство от ръста си.

— Как мина лекцията? — попита той.

— Имаше много хора — отвърна Ана. — Но в интерес на истината трябва да добавя, че това най-вероятно се дължеше на храната, доставена от най-добрия индийски ресторант в града, а и на безплатните напитки. Съжалявам, че не дойде. Щеше да ми е приятно да си те представя в пълния ти блясък.

— Защо да го правиш, когато сега можеш да ме видиш насаме?

Тя го целуна. Дългите й пръсти се преплетоха с неговите.

Той й показа книгата, която беше купил.

— Но защо си *харчиш* парите? Аз щях да ти я дам безплатно. Изпратиха ми всичките непродадени екземпляри. Толкова са много, че ги използвам вместо табуретки!

— Е, от тази ще си получиш полагаемия ти се процент за авторско право. Ще ми я надпишеш ли?

Ана извади писалката си и надраска няколко думи.

— Прочети го по-късно — дръпна книгата тя, усетила намерението му да надникне над рамото й. — След Дъблин.

— Благодаря.

— Наистина ли се интересуваш от полицейските държави?

— Дотолкова, доколкото поне веднъж в месеца попадам в някоя от тях — сви рамене той.

Преди три години в Берлин Шоу буквално връхлетя върху нея на някаква малка уличка, където я бяха нападнали двама крадци. Току-що

приключил солова мисия, която много наподобяваше тази в Амстердам, той не беше в най-добро разположение на духа. На всичкото отгоре бандитите допуснаха фатална грешка, решавайки, че ще ограбят двама души наведнъж. Полицията пристигна няколко минути след като Шоу ги бе пребил и бе набрал съответния номер. Ръката му сериозно пострада от съприкосновението с черепа на единия от нещастниците.

Ана отказа да отиде в болница и той я изпрати до хотела. Там държа кърпа с лед върху лицето й в продължение на цял час, а после спа на пода, защото емоционалното й състояние беше твърде нестабилно.

До този момент Шоу не беше имал сериозна връзка с жена. Това най-вероятно се дължеше на отношенията с майка му или по-скоро на липсата на такива.

Така става, когато те изоставят.

Но когато зърна Ана Фишер на зле осветената берлинска уличка, пребита и окървавена, той веднага усети, че сърцето му вече не бе само негово.

Днес, почти три години след онази случка, нейните чувства бяха ясни — Шоу знаеше, че тази жена го обича. Но усещаше и нарастващото й удивление от липсата му на желание да се обвърже.

Така не можеше да продължава. И той нямаше да чака повече, въпреки че все още не се беше освободил от Франк. По този въпрос все щеше да измисли нещо.

— Доста си мълчалив — отбеляза по време на вечерята Ана. На трийсет и осем, тя продължаваше да носи косата си дълга и изкусително виеща се около изваяното й лице.

— Не, просто съм гладен — поклати глава Шоу. — При мъжете тези състояния са сходни. Тук едва ли предлагат „кодъл“.

Имаше предвид традиционното блюдо от бекон, картофи, лук и наденички, обилно посипано с черен пипер.

— Можем да отидем другаде…

— Не, тук също е добре. С годините храната в Дъблин става все по-добра.

— Вярно, но не мога да разбера защо в ирландското задушено не слагат моркови — усмихна се Ана над чашата с вино. — Дори англичаните слагат моркови в своето.

— Точно затова ирландците не искат.

Към края на вечерята тя вдигна глава и попита:

— Какво прави този път в Амстердам?

— Почти нищо.

— Лоши времена за консултантския бизнес?

— Хайде да ставаме. Искам да ти покажа едно място. Усети напрежението в гласа си. Беше сигурен, че и Ана го е доловила.

— Добре ли си? — попита тя. — Държиш се тайнствено. Шоу навлажни устните си и направи опит да се усмихне.

— Нали тайнствеността ти харесваше?

Въпросът му прозвуча крайно неубедително. Изправи се и усети леко подгъване в коленете. По дяволите!

Скочих от десет метра в проклетата река Амстел и почти пребих банда ядрени терористи, а сега се държа като влюбен гимназист!

Един час по-късно влязоха в малка кръчма северно от Лифи — в квартал, който беше в по-бедната и лишена от блясък част на Дъблин. Но мястото допадаше и на двамата.

— Нима е възможно да не се влюбиш в град, в който са се родили Суифт, Стоукър, Джордж Бърнард Шоу, Йейтс, Уайлд, Бекет и Хийни? — бе попитала преди време тя. — И големият майстор Джойс, разбира се.

На което той, просто за да провери реакцията ѝ, бе отговорил:

— Аз предпочитам Роди Дойл.

— А пък аз Мейв Бинчи — бе изстреляла в отговор тя. Шоу поръча, без да я пита, което беше необичайно за него.

— Какво е това? — попита Ана, когато поръчката кацна на масата.

— Викат му „барм брак“, нещо като плодов кейк.

— Плодов кейк ли? Чувала съм, че тукашните плодови кейкове ги използват като ограничители на врати или като чиста отрова!

— Само опитай — отряза ѝ едно парче Шоу. — Нали си авантюристка?

Ана набоде парчето с вилицата си и нещо изтрака. Големите ѝ очи се разшириха от учудване, когато извади пръстена отвътре.

— Легендата твърди, че ако ти се падне пръстенът, скрит във всеки „барм брак“, скоро ще се ожениш — подхвърли Шоу.

Вече нямаше връщане назад. Следващите няколко мига щяха да решат целия му живот. Ризата му подгизна от пот. Пое си дълбоко дъх, смъкна се от стола и опря коляно в дъските на пода, излъскани от краката на хиляди пияници през вековете. А може би и на още някой, който беше решил да направи официално предложение на любимата си. Пое треперещата й длан в ръката си, сложи й пръстена и тихо попита:

— Ана, ще се омъжиш ли за мен?

13

Събуди се от монотонното барабанене на дъжда. Обърна се и направи опит отново да заспи, но вибрацията на възглавницата го накара да простене.

Грабна апарата и прочете току-що полученото послание.

Франк.

Ана спеше до него. Бяха консумирали годежа си както подобава, а после бяха изпили бутилка „Дом Периньон“ в леглото, закрепили чашите върху плоските си кореми.

Ана спеше дълбоко. Шоу стана, прехвърли се в съседната стая и набра номера на човека, който със сигурност щеше да вдигне веднага.

— Свърши ли гастрола ти в древния Дъблин? — закачливо попита Франк.

Шоу си го представи отпуснат в някой шезлонг — вероятно на няколко часови зони от Европа, окачил на физиономията си гадната усмивка, с която господарите се обръщат към слугите си.

— Май хората ти вече не ти докладват редовно, а? — изръмжа Шоу. — Не че има за какво, разбира се. — Очите му механично се плъзнаха надясно, към старите белези по тялото му. — Между другото, тук е три сутринта. Кога най-после ще си набиеш в дебелата глава някои малки подробности като тези?

— Ние работим 24 часа в денонощието, седем дни в седмицата, Шоу — долетя хладният отговор. — Правилата са ти известни.

— Това са *твоите* правила!

Дръпна пердето и се втренчи в плътната пелена на дъжда, която се стелеше над града.

— Имаме нужда от теб, Шоу.

— Не, нямате. А дори и хора като мен се нуждаят от почивка.

— От недоволния ти глас разбирам, че не си сам. Разбира се, Франк прекрасно знаеше къде се намира и с кого. Тонът му накара Шоу да забрави дъжда и да се втурне към спалнята. Ана

продължаваше да спи, без изобщо да подозира, че в момента той разговаря с един професионален психопат.

Единият от дългите й изящно оформени крака лежеше върху чаршафите. При тази гледка Шоу изведнъж се изкуши да я събуди и отново да я люби. Но Франк все още беше на телефона. Върна се в другата стая, пристъпи към прозореца и внимателно огледа полутъмната улица. Момчетата на Франк бяха някъде там. Те винаги бяха там.

— Още ли дишаш, Шоу?

— Казах ти къде отивам. Защо трябва да ме следиш?

— Сам си го причини с онези шантави приказки за оттегляне.

— Не са *шантави* приказки, Франк. Аз приключих. Последната задача беше *наистина* последна.

Представи си го как поклаща глава. Същата глава, в която имаше дупка от куршум, изстрелян от 9-милиметров зиг-зауер със специално изработена ръкохватка.

Шоу беше в течение на тези детайли, защото именно той беше натиснал спусъка.

— Имаме много работа — продължи Франк. — Светът е едно много опасно място.

— Заради такива като теб — сопнато отвърна Шоу.

— Нашата работа е благородна, Шоу. Въпрос на чест.

— Спести си глупостите за новаците!

В слушалката се долови лекото проскърцване на стол. Франк се беше изправил.

Сега ще чуем за какво става въпрос.

Гласът на Франк беше твърд като стомана.

— А къде точно възнамеряваш да се *оттеглиш*, нещастнико? В някой строго охраняван затвор ли?

— Уговорката беше за пет години, Франк. А аз изкарах почти шест.

— И за малко не ме уби!

— Беше насочил пистолет в мен и не показа значката си. Взех те за поредния мръсник, който иска да ме застреля в гръб.

— Значи нямаше да ме гръмнеш, ако ти бях показал шибаната значка, така ли?

— Нямаше. Освен това те закарах в болницата. Иначе щеше да пукнеш от кръвозагуба.

— Каква болница, бе! — ревна Франк. — Остави ме да държа в шепи половината си мозък пред някаква човешка скотобойна насред Истанбул!

— Сигурен ли си, че беше само половината?

— Хей, ако…

— Стрелях при самозащита! — прекъсна го с твърд глас Шоу. — За разлика от твоите момчета, които се появиха в Гърция само месец по-късно. Ние с теб сключихме договор и аз доживях да го изпълня. Точка по въпроса!

Да, действително сключиха сделка. Вместо да гние до живот в някой сибирски лагер — нещо, което Франк с удоволствие щеше да му уреди в момента, в който зараснеше дупката от едрокалибрен куршум в главата му, Шоу прие офертата да рискува живота си по всички краища на света, и то за близо шест години. Според старомодната дефиниция на Франк в името на спокойствието и сигурността на други хора. Но сега Шоу искаше малко сигурност и за *себе си*. Още сега. С Ана.

Но уговорките с хора като Франк са като да висиш на кутретата си от моста „Голдън Гейт“, докато в залива вилнее силен вятър. А Шоу нямаше как да наеме адвокат, за да осъди партньора си за неспазване на условията по договора. Това беше причината, поради която се съгласи да работи още една година, по време на която преживя доста премеждия. Сред тях фигурираха няколко опита да бъде застрелян, наръган, отровен и дори взривен. Ненапразно беше подхвърлил, че контактите с ислямските ядрени терористи в Амстердам се бяха оказали почти нищо работа.

— Ако не бяха специалните ти умения, не бих ти предложил друго освен затворническа килия! — отсече Франк.

Това беше новина за Шоу.

— Значи *ти* си бил, а? — смаяно промълви той. — Но защо ти?

— След като ми събраха мозъка обратно в главата, аз си дадох сметка, че човекът, който почти ми видя сметката, задължително трябва да бъде на наша страна.

— Значи разбираш, че съм изпълнил дълга си.

— Не знам — проточи Франк. — Ще трябва да поговоря с хората си. Може би ще се навия да те оставя на мира, но те със сигурност няма да са щастливи.

Шоу така и не успя да размекне Франк, да го заобиколи или прегази. Здравият като бик плешивец беше непоклатим като бетонна стена.

Трябваше да те гръмна между очите!

— Не ме интересува дали ще са щастливи или нещастни! — извика той. — Просто им предай думите ми!

— Междувременно те искам в Единбург, а после в Хайделберг, Германия. Ако откажеш, няма да говоря за теб с никой друг освен с надзирателя в затвора!

Шоу замълча, опитвайки се да овладее гнева си.

— Добре, но това наистина е последно, Франк — въздъхна най-сетне той. — Край, точка! А на твоите хора кажи каквото пожелаеш. Ясно ли е?

— Ще получиш инструкциите по обичайния начин. След два дни. А сега се наслаждавай на Дъблин. И на приятелката си.

— Тук едва ли ще ти хареса.

— Само споделям едно наблюдение — отвърна Франк и линията прекъсна.

— Мразя те и в червата, мръснико! — простена в тишината Шоу.

14

Промъкна се в тясната баня. Повечето бани в Европа са малки. Явно тези хора се нуждаят от по-малко пространство за къпане и облекчаване в сравнение с останалия свят. Наплиска лицето си и вдигна очи към отражението в огледалото.

Хората най-често определяха чертите му като груби. Дори Ана го наричаше „грапав хубавец“. Костите и кожата на лицето му бяха на мястото си и изглеждаха както трябва. Но най-забележителни бяха очите. Не само защото цветът им беше абсурдно светлосин, сякаш природата бе решила да покаже превъзходството си над изкуствените цветове, но и защото рязко се различаваха от останалото. Кожата му беше мургава, по-скоро като на италианец или грък, отколкото на ирландец или шотландец. Косата му беше тъмна, вълниста и непокорна — „привлекателно рошава“, както я беше описала Ана. Но когато се взираше в лицето си, той виждаше просто един напрегнат човек с прекалено много белези.

Сякаш усетила присъствието си в мислите му, Ана се появи зад него и уви дългите си ръце около голите му рамене.

Беше облякла тениската му. Върху неговите гърди тя се опъваше докрай и едва стигаше до кръста му, но на Ана, макар и висока за жена, й стоеше като рокля.

— Не можеш да спиш, а?

— Дъждът — промърмори той. — Не обичам, когато нощем вали.

— Стори ми се, че разговаряш с някого.

Шоу погледна лицето й в огледалото, после сведе очи към пръстите й, които внимателно опипваха малкия белег до гърлото му. Той му беше спомен от едно посещение в Украйна. На Ана обясни, че е паднал от колело, но на практика го получи от ножа на бивш агент на КГБ, чиято длъжностна характеристика се изчерпваше само с две думи: маниакален убиец. Ножът, хвърлен от него, пропусна сънната артерия на Шоу с два сантиметра. Въпреки това той се оказа на прага

на смъртта поради загуба на кръв, и то на място, където истанбулската „скотобойна“ на Франк би изглеждала като „Джонс Хопкинс“.

За белега от дясната част на тялото си не й беше дал никакви обяснения, защото искаше да го забрави. Винаги когато мислеше за него, го обземаше дълбоко чувство на срам. Жигосан като кон. Не, по-скоро като роб. Фактически това беше една от причините да се появи в Дъблин. Изпитваше силно желание да направи нещо по отношение на този малък подарък.

— *Наистина* ли разговаряше с някого? — попита Ана. От главата му излетяха всички мисли, свързани с Франк, белезите и касапите на КГБ. На тяхно място се появи само един въпрос: Дали Ана не се е разколебала?

В отговор на предложението му тя беше прошепнала едно сълзливо „да“. А после, явно развълнувана от перспективата да стане булка, изрази съгласието си на още *девет* езика. Сълзите й пареха кожата му и Шоу, твърдият като скала мъжкар, усети как очите му овлажняват.

Но сега в тона й се долови и нещо друго, по-различно от щастието. Вече е крайно време, помисли си той.

Отново се наплиска, избърса ръцете си и се обърна с лице към нея.

— Аз не съм бизнес консултант и специалист по международните сливания на компании — промълви той.

— Знам.

— Какво? — рязко попита той.

— Познавам много бизнес консултанти. Те нямат белези от ножове по себе си, нито са в състояние да пребият с голи ръце двама въоръжени мъже. Почти всички изгарят от желание да демонстрират благосъстоянието си. Но аз никога не съм идвала в дома ти. Винаги отсядаме в лондонския ми апартамент.

— Защо ми го казваш едва сега?

— Защото сега е различно. Току-що се съгласих да се омъжа за теб.

— А ако все пак не ти кажа с какво се занимавам?

— Щях да те попитам. Всъщност вече те питам.

— Но вече каза „да“ — отбеляза той.

— Мога да кажа и „не“.

— Аз не съм престъпник.

— Знам и това, защото ти личи. Иначе нямаше да съм тук. А сега ми кажи истината.

Той се облегна на мивката и направи опит да подреди мислите си.

— Ето как стоят нещата. Аз работя за международна правозащитна организация, финансирана от Г–8. Занимаваме се с проблеми, които са твърде деликатни или прекалено глобални за една отделна държава. Нещо като Интерпол, надрусан със стероиди. Лично аз вече не се занимавам с оперативна работа и заемам само административна позиция.

Тази лъжа беше изречена сравнително лесно и прозвуча доста убедително, отбеляза той.

— А какви конкретни права защитавате? — твърдо попита тя.

— Опитваме се да пречим на лоши хора да вършат лоши неща. По всякакъв начин.

— И това, с което се занимаваш в момента, не е опасно въпреки среднощните телефонни разговори?

— Дори да живееш е опасно, Ана — въздъхна той. — На всяка пресечка може да те блъсне автобус.

— Не се дръж снизходително, Шоу! — хладно го предупреди тя.

— Не, сегашната ми работа не е опасна — отговори на въпроса й той и усети как кожата му пламва. Нямаше проблем да излъже един побъркан персийски терорист, но не и Ана.

— Ще продължаваш ли да се появяваш и да изчезваш както досега?

— На практика планирам да се оттегля. Искам да се занимавам с нещо друго.

Лицето й светна.

— Това е… Това е изненада.

Стига да оживея, мрачно си помисли той, а на глас добави:

— Бракът предполага, че двама души ще живеят заедно, а не разделени.

— И ти ще го направиш заради мен?

— За теб ще направя всичко.

Тя го погали по бузата.

— Защо? — внезапно попита Шоу.

— Какво защо?

— Би могла да имаш всеки мъж, когото пожелаеш. Защо избра мен?

— Защото си добър човек. Смел и същевременно скромен. Въпреки големите си способности ти се нуждаеш от грижи. Нуждаеш се от мен. И аз от теб.

Той я целуна и прокара пръст по бузата й.

— Веднага ли заминаваш?

— Не, след два дни.

— Къде?

— В Шотландия.

Взе я в прегръдките си и зарови лице в русата й коса. Ароматът на тялото й се смеси с онзи, който излъчваше неговото. Включително вонята на река Амстел.

— А сега в леглото.

Отново се любиха. После Ана заспа в прегръдките му.

Подложил длан под главата си, Шоу слушаше дъжда и си представяше ухилената физиономия на Франк, който отново беше успял да го прецака. Пръстът му нежно докосна топлата буза на Ана. Да, сега наистина беше различно.

Дъблинският порой продължаваше. Всяка дъждовна капка отекваше в главата му като пистолетен изстрел. Беше я помолил да се омъжи за него, но след разговора с Франк имаше чувството, че е направил най-голямата грешка в живота си.

15

— РНК? — подхвърли Ана и показа вестника на Шоу, който наливаше кафе, все още по боксерки. После избута встрани количката на румсървиса и разгърна притурката на „Хералд Трибюн“.

Шоу надникна над рамото й. Статията беше голяма, претъпкана с недоказани факти и твърдения, насочени срещу правителството на Руската федерация. Заглавието й спокойно можеше да бъде „Империя на злото, част втора“.

— „Руският независим конгрес, съкратено РНК, и неговото подразделение Група «Свободна Русия» призовават световната общественост да се изправи срещу президента Ромуалд Горшков и срещу терора и потисничеството на неговата администрация, преди да е станало късно“ — прочете на глас Шоу.

Ана направи същото, насочила вниманието си към друг раздел:

— „Администрацията на Горшков хвърля политическите си опоненти в тайни затвори, избива противниците си и провежда политика на етническо прочистване, което достига до най-високите нива на властта. Едновременно с това, въпреки съществуващите договори за разоръжаване, тя произвежда и трупа значителни количества оръжия за масово унищожение.“ — Вдигна глава към Шоу и озадачено подхвърли: — Отначало историята с Константин, после всичките онези предполагаемо избити негови сънародници, а сега и това. Чувал ли си някога за организация, наречена РНК?

Той поклати глава.

— Най-отдолу е изписан някакъв уеб сайт.

Ана измъкна лаптопа и бързо се включи в безжичния интернет на хотела. Пъргавите й пръсти затичаха по клавиатурата и на екрана се появи цветна заглавна страница.

— Съвсем нова е — отбеляза тя. — Вчера я нямаше. Мобилният й телефон иззвъня и тя го включи. Зададе някакви въпроси, послуша известно време, после прекъсна разговора.

— Е? — попита Шоу.

— От офиса ми — поясни тя. — Говорят само за статията. Горшков и неговите министри били бесни. Отричали всичко и настоявали за имената на организаторите на тази недостойна кампания.

— А имат ли представа кои са те?

— Засега не. Зад кампанията може и да не стои голяма група хора, нито пък големи пари. Новата добавка съвсем не е евтина, но всички сме свидетели как няколко добри компютърни специалисти могат да залеят света със своята пропаганда.

— А към нея се присъединиха хиляди хора — добави Шоу.

Тя се обърна към компютъра и докосна мишката.

— Навсякъде се експлоатира темата за „руското зло“. В моята служба изготвихме няколко материала по повод завръщането на Русия към авторитарната система на управление. Тази тема представлява интерес за мен както в професионално, така и в лично отношение. В момента напрежението между Москва и останалия свят е изключително високо, което със сигурност не помага за разрешаването на проблема.

— Е, навременното предупреждение е силно оръжие — отбеляза Шоу.

— Тъкмо там е проблемът — замислено промърмори тя. — Когато човек е въоръжен, той е склонен да натисне спусъка.

— Като едно време — кимна Шоу. — Втори дубъл на Студената война.

— Точно така — хвърли му странен поглед тя. — Може би някой иска завръщането на предишния световен ред.

Дъждът продължаваше да се сипе. Шоу разполагаше само с два дни за Ана. Може би завинаги.

— Майната им на руснаците — прошепна той и я взе в прегръдките си.

Стискаше я толкова силно, че тя беше принудена да протестира:

— Хей, не мога да дишам!

Той я пусна, отстъпи крачка назад и наведе глава. Тя хвана брадичката му в шепа.

— Сгодени сме, нали? Би трябвало да си щастлив.

— Никога не съм се чувствал толкова щастлив.

— Не изглеждаш така.

— Защото пак трябва да се разделим.
— Но не задълго, нали? Скоро пак ще бъдем заедно.
Той отново я прегърна, но не толкова силно.
Няма гаранции, че това ще се случи. Никакви гаранции.

16

Два дни по-късно Шоу целуна просълзената Ана за сбогом.

— Трябва да определим дата за сватбата — прошепна той.

— Да, разбира се — кимна тя, но в очите й имаше нещо странно.

Шоу потегли с взетата под наем кола, но не към летището, а към замъка „Малахайд“.

В превод от ирландски „Малахайд“ означава „На брега на морето“. Замъкът се издига на полуостров Хоут, северната част на дъблинския залив. Построен на малко възвишение, с отлична видимост към морето. Това беше логично, тъй като всички врагове на тази страна я бяха нападали по вода. Колата пресече равното поле в околностите на замъка. То беше разделено на няколко игрища за ръгби и крикет, на които поради липса на нашественици местните отбори не размахваха брадви, а играеха с увлечение и страст.

Плати входната такса и получи достъп до най-стария обитаем замък в Ирландия. Отвътре той изглеждаше точно както трябва да изглежда една средновековна крепост: с каменни основи, стъпили върху твърдата скала, с високи, обрасли с бръшлян стени, в които личаха множество бойници. Бил собственост на фамилията Талбът от 1185 до 1970 г.

Шоу изчака края на поредната туристическа обиколка и пое по стъпалата към дребничката жена, която току-що беше приключила с обичайните подробности от историята на „Малахайд“: сагата на неговите собственици, битката при Бойн, изчезналата девица и четирите призрака в замъка, включително пакостника Пък.

— Здравей, Лиона.

Жената се обърна, в очите й се мярна колебание. Лиона Бартарома беше надхвърлила шейсет, но дългата й коса все още беше черна. Лицето й беше гладко, а сочните й устни бяха покрити с тъмно червило, което отиваше отлично на мургавата й кожа.

Без да каже нито дума, тя го хвана за ръката и го поведе към малката стаичка наблизо. Затръшна вратата, извъртя се и рязко попита:

— Какво търсиш тук, по дяволите?

— Май не се радваш, че ме виждаш.

— Ако Франк разбере…

— Благодарение на теб Франк знае къде се намирам във всеки даден момент — прекъсна я той и докосна дясната част на тялото си. — Затова съм тук.

Лиона седна зад малкото бюро с херувимчета в ъглите на дървения плот.

— Не те разбирам, Шоу. Никога не съм те разбирала.

— Искам да го извадиш.

— Аз съм пенсионерка и работя като екскурзовод. Отдавна вече не оперирам.

Той пристъпи крачка напред.

— Вътре в себе си имаш още *една* операция.

— Изключено! — отсече тя и започна да размества книжата по бюрото.

— Нищо не е изключено, стига да го желаеш достатъчно силно.

— Ти си глупак!

— Скоро и аз излизам в пенсия, Лиона. Затова искам да го извадиш.

— Намери си някой друг — отвърна тя и небрежно махна с ръка, сякаш в замъка гъмжеше от хора с хирургически умения.

— Ти ще го направиш, Лиона — поклати глава Шоу. — Знам как го вкара в мен. Ако стане грешка при изваждането…

Мургавото й лице видимо пребледня.

— Не знам за какво говориш.

— Помниш ли Дърк Лундрел, Лиона? Той направи опит да му го извадят и още не могат да открият всички парчета от него…

— Лундрел също беше при мен. Казах му същото, което казвам и на теб: не!

— А ако Франк разреши, ще го направиш ли? — изви глава той.

— Нима си въобразяваш, че Франк ще разреши подобно нещо? — сбърчи вежди Лиона. — Доколкото знам, вие двамата все още не мелите брашно. — На лицето й се мярна нещо като усмивка. — И не ми говори за пенсиониране, моля те! Хората с твоята професия не се пенсионират, Шоу!

— Ще се женя. Имам да изпълня още две задачи и слагам точка.

— Ще се жениш ли? — погледна го с недоверие тя.

— Ами да. Нима не допускаш, че човек като мен може да се ожени? Вече шест години ходя по острието на бръснача. Едва не ме убиха. Изморих се. Искам да се оттегля.

— Знам какво си вършил през тези шест години — каза малко по-спокойно тя. — Наясно съм с рисковете, които си поемал. — Замълча за миг, очите й внимателно опипаха лицето му. — Как се казва жената?

— Моля?

— Годеницата ти. Как се казва?

— Ана.

— Едно време и аз бях омъжена — промълви Лиона и сведе поглед. — Много ли я обичаш?

— Ако не я обичах, нямаше да се женя за нея.

Лиона потъна в мълчание. Шоу просто стоеше и я гледаше.

— Ще го направя, но само с разрешението на Франк — заяви най-сетне тя.

— А аз ще бъда жив и след като го извадиш, нали?

— Всяка хирургическа операция крие рискове — започна тя, после помълча известно време и тръсна глава. — Да, ще живееш.

— Това исках да чуя — кимна Шоу и се обърна към вратата: — Ще ти се обадя.

— Откъде е тази Ана?

— От Германия.

— Чувала съм, че германките са много добри съпруги.

Шоу внимателно затвори вратата след себе си. Сега оставаше да убеди Франк. И да *оцелее* през следващите няколко дни.

Три часа по-късно беше на борда на високоскоростния катамаран, който пресичаше Ирландско море към Англия. При нормални обстоятелства просто щеше да вземе самолета от Дъблин за Единбург, но инструкциите бяха други: вземаш ферибота до Холихед, а оттам — експресния влак за Лондон през Уелс. От Лондон се прехвърляш в нощния влак за столицата на Шотландия. Това пътешествие щеше да завърши чак на другата сутрин, въпреки че полетът от Дъблин до Единбург траеше по-малко от час.

Влезе в салона и зае място зад масичката на третия ред вдясно. Включи настолната лампа, после отново я изключи. Такива бяха

инструкциите.

Докато чакаше, Шоу разтвори книгата на Ана и потърси посвещението й. Оказа се, че е на френски, но той имаше достатъчно познания по езика, за да го прочете. Беше кратко и просто, но се стовари отгоре му със силата на парен чук.

Без доверие любовта е нищо.

Бавно затвори книгата и вдигна глава.

Един мъж вървеше към него, очевидно реагирал на сигнала на лампата. Те винаги реагираха.

17

В полунощ пристигна в Единбург и тръгна пеша към хотел „Балморал“, който се намираше от другата страна на моста. Посвещението на Ана продължаваше да прогаря съзнанието му. *Без доверие любовта е нищо.* Заспа някъде около три сутринта. В главата му се въртяха картини от възможния съвместен живот с тази жена.

И може би заради тях всичко започна отново.

— Мама? Къде е мама?

— Млъкни, тъпо копеленце! Ти нямаш майка!

Събудило се от поредния кошмар, момчето проплака: още по-високо:

— Мама!

— Мама, мама! — озъби се едно от по-големите момчета. — Мама е мъртва! Затова живееш в сиропиталище, идиотче!

— Мама е мъртва, мама е мъртва! — ухили се друго момче. — Мама е абсолютно мъртва!

В коридора се разнесоха стъпки и всички утихнаха. Само момченцето продължаваше да хлипа:

— Мама! Къде е мама?

В стаята се появи дебелата стара монахиня, която бавно се плъзна към леглото. Ориентираше се добре дори на тъмно. Прегърна момчето, потупа го по главата и го целуна по бузата.

— Лош сън, нищо повече — прошепна тя. — Аз съм тук, дете. Всичко е наред. Обикновен кошмар.

Присъствието ѝ винаги успокояваше момчето и то млъкна. Беше едро за възрастта си, но макар и стара, монахинята беше силна. Годините не бяха ѝ се отразили, въпреки че на това място би трябвало да бъде обратното.

Внимателно го положи на тясното легло. В помещението имаше двайсет и шест такива легла, въпреки че то беше предназначено за

двойно по-малко. Монахинята знаеше, че за да стигнат до двете общи тоалетни, момчетата трябваше да скачат от легло на легло, толкова нагъсто бяха наблъскани. Но те бяха късметлии, защото имаха легло, покрив над главата и нещо в стомасите. За тези деца това беше най-главното.

Възрастната жена бавно тръгна към стаята си, а звукът от стъпките й беше проследен от петдесет и две уши. Когато вратата меко се захлопна след нея, едно от по-големите момчета отново се обади:

— И баща ти е мъртъв. Умря от препиване, видях го с очите си.

— Мама е мъртва, мама е мъртва! — поде друго, но значително по-тихо. Монахинята беше с добро сърце, но търпението й имаше граници.

Този път момчето не се разплака. Тялото му не се разтърси от ужас както обикновено, когато започваха да го измъчват. След един час всички заспаха.

С изключение на едно дете.

То тихо се измъкна от леглото, легна на пода и започна да пълзи. Като войниците, които беше виждало на черно-белия телевизор в стаята на монахинята. От време на време тя го пускаше там и му даваше чаша портокалов сок и филия хляб, щедро намазана с масло и конфитюр.

Стигна до леглото, изправи се на колене, стегна мускули и се хвърли напред.

Пръстите му се увиха около шията на другото момче, много по-голямо от него, юмрукът му се заби в лицето му. Кръвта плисна по чаршафите и опари ръката му. Ноздрите му уловиха миризмата на пот. И на страх. За пръв път в живота си усещаше тази особена миризма, излъчваща се от другите. Но щеше да я усеща още много пъти.

Вторият удар попадна в мека плът, после нещо го тресна в дясното око. Прониза го остра болка, окото веднага се поду. Костеливо коляно се заби в корема му, оставяйки го без дъх. Но момчето не отстъпи. Продължаваше да нанася удари на противника си — с ръце и крака, дори с глава. Собствената му кръв се стичаше по лицето му. Усети вкуса й по устните си: гъста, солена, противна. Но продължи да нанася удари.

— Мама! — чу някъде отстрани собствения си глас. Ръцете и краката му работеха като бутала, дробовете му всеки момент щяха да

експлодират.

— Мама… не… — задъхано рече то.

Ръце се вкопчиха в раменете му, остри нокти се забиха в гърба му. Някой крещеше в ушите му, но гласът идваше някъде отдалеч, сякаш отвъд стената на ураган.

Удряше безразборно, по месо, кости и сухожилия. Ноктите раздираха кожата му. Устата му се напълни с кръв. Вкусът на океана.

— Мама… не е…

Коляното му потъна в гениталиите на момчето под него. Често беше страдало от подобни коварни удари.

По-голямото момче изскимтя и най-после се предаде. Тялото му замря.

Напълни дробовете си с въздух и дрезгаво изкрещя:

— Мама… не е… умряла!…

После ноктите се забиха в гърба му със страшна сила. То най-после пусна жертвата си и рухна на пода. Като стар и прогнил кол, крепял с години ограда от бодлива тел. Дишаше тежко, обляно в кръв. Но не плачеше.

Никога повече нямаше да плаче. Никога.

18

Шоу седна в леглото. Долови миризмата и вкуса на собствената си пот, която се стичаше в устата му. Стана, отвори прозореца на хотелската стая и напълни гърдите си с хладния въздух на Единбург, който бързо прогони ужаса от душата на едно шестгодишно момче.

Стаята му гледаше към Принсес Стрийт — една от централните градски улици с много магазини, кръчми и ресторанти. На изток от него, кацнал на висок хълм, се издигаше внушителният Единбургски замък, в сравнение с който „Малахайд“ приличаше на джудже. Дворецът Холирудхаус — официалната лятна резиденция на британското кралско семейство — се издигаше в западния край на града.

Сигурно е много приятно да имаш официална резиденция, помисли си Шоу.

— Мама! — тихо прошепна той. Не беше сънувал този кошмар почти цяла година. Дори започна да си мисли, че го е прогонил завинаги. Но се оказа, че бърка, както при повечето важни неща в живота си.

Изхвърлиха го от сиропиталището още на следващия ден, въпреки горещите молби на старата монахиня да му дадат още един шанс. Жертвата му — един доста едър дванайсетгодишен хлапак — беше получила тежки наранявания от наполовина по-малкия Шоу. Някой предложи да извикат полицията. Но как да обвиниш в криминално престъпление шестгодишно момче? Шоу още помнеше сложните думи, които чу тогава — злонамереност, умишлено нападение. Не разбираше какво означават те, но беше наясно, че искаше да убие онзи хлапак. Само така можеше да го накара да страда колкото беше страдал самият той.

В крайна сметка беше решено, че момче, което не може да произнася правилно дори думичката „мама“, защото никога не беше имало такава, не може да бъде обвинено в умишлено престъпление.

Сестра Мери Агнес Мария, какво хубаво име! Всички я наричаха сестра МАМ, а Шоу си преведе тази думичка като МАМА. А тя действително беше най-близо до представите му за майка, защото нямаше друга.

Не се беше нарекъл А Шоу, беше просто Шоу. Буквата А пред името си дължеше на сиропиталището. Тази буква беше изписана на стената над нара на момчето, което спеше срещу него. Не беше случайно там, нямаше нищо общо с първата буква на азбуката. Преди време е била част от цяла дума, но останалите букви — М, И, Н, се бяха изтрили. Бедната сестра Мери Агнес Мария така и не намери време, а може би и боя, за да възстанови надписа, който в завършения си вид гласеше АМИН.

Шоу не съжаляваше за това. Той гледаше буквата А и си представяше как тя приема образа на майка му. Хоризонталната чертичка между двете наклонени линии постепенно се превръщаше в усмивката на майка му, щастлива, че го вижда. Тя се беше върнала за него. Щяха да живеят заедно, тръгваха си веднага. Тази буква А беше негов приятел. Предлагаше куп приятни неща. Но после слънцето изгряваше и всичко изчезваше. Оттогава Шоу предпочиташе нощта. И до днес беше така. Неизменно.

Годините летяха бързо. Сменяха се и сиропиталищата, но в никое от тях нямаше сестра Мери Агнес Мария. После дойде ред на временните осиновявания и други обществени заведения за бездомни деца, които, технически погледнато, все още не бяха престъпници, но бяха на ръба и никой не искаше да се занимава с тях. Така протичаше ежедневието му, докато навърши осемнайсет и момчето Шоу се превърна в мъж.

Вече се беше научил да произнася правилно думичката „мама“, но нямаше към кого да се обърне с нея.

Затвори прозореца и седна на леглото. Беше установил контакт с мъжа на високоскоростния ферибот. Двамата напуснаха общия салон и излязоха на кърмата. Използвайки вятъра и грохота на корабния двигател, мъжът му беше предал всички подробности за първата част на операцията. На раздяла го бе погледнал така, сякаш искаше да каже: *Истинско чудо ще бъде, ако оцелееш.*

Застанал до прозореца на експресния влак за Лондон, Шоу гледаше бързо променящата се панорама — скалистите морски заливи

отстъпваха място на подножието на Камбрийските планини. Не чуваше нито дума от безсмислените разговори на пътниците около себе си, дълбоко потънал в собствения си свят.

Изключението беше Ана. Единствено тя беше връзката му с живите хора.

По време на нощното пътуване до Шотландия в спалното му купе се появи още един посетител, този път жена. Беше млада, но изглеждаше състарена. Физически привлекателна, но без всякаква жизнена енергия. Беше просто оръдие. Хора като Франк бяха изтръгнали душата й, за да я заместят с това, което им беше нужно. Жената го запозна с втората част от операцията, говорейки със сух и монотонен глас. Той слушаше внимателно, стараейки се да запамети всеки детайл. Даваше си ясна сметка, че една погрешна стъпка щеше да бъде достатъчна, за да се превърне в труп. Просто и ясно.

Без доверие любовта е нищо.

Ана сигурно спеше, но той все пак набра номера й. Изненадващо жената на живота му вдигна още на второто позвъняване.

— Надявах се, че си ти — каза с бодър глас тя. — Как мина пътуването?

— Прочетох посвещението ти.

Ана замълча.

— Аз искам да ти се доверя — преглътна мъчително той. — И *наистина* ти вярвам. Казах ти с какво се занимавам. Имаш ли представа колко ми беше трудно?

— Имам. Но очевидно има и неща, които не можеш да ми кажеш.

— Има — призна с въздишка той.

— Значи и след като се оженим, ще изчезваш и ще се появяваш без никакви обяснения?

— Вече ти казах, че се оттеглям. Ще работя на бюро.

— Не обиждай интелигентността ми с приказки за изпаднал багаж. А хората, които работят на бюро, не посещават замъци, които дори не си правят труда да разгледат. Нито пък пътуват с ферибот между Ирландия и Шотландия. Срещи ли имаше?

Шоу сериозно се стресна от тези думи.

— Следила си ме?

— Разбира се. Аз планирам да се омъжа за теб. Мразя дори мисълта, че мога да те следя, а още повече да го направя!

Гласът й потрепна, превръщайки се в сподавено ридание.

Изведнъж му се прииска да я вземе в прегръдките си и да й каже, че всичко ще бъде наред. Но вече я беше лъгал достатъчно.

— Все още имаш време да се откажеш, Ана — глухо промълви той. — Каза „да“, но можеш да кажеш и „не“. Бих те разбрал.

— Не искам да разбираш! — извика тя. — Предпочитам да *не* ме разбереш! Аз не бих те разбрала, ако ме напуснеш!

— Обичам те. Затова ще направя всичко, за да се получи. Обещавам ти!

Стори му се, че чува ново ридание. Чувството за вина заплашваше да го задуши.

— Но няма да ми кажеш как точно ще го направиш, нали? — попита след кратка пауза Ана.

— Не мога — въздъхна той.

— Къде отиваш след Шотландия?

— В Хайделберг.

— Родителите ми живеят на един час път оттам. В малко селце на име Дурлах, близо до Карлсруе. Притежават единствената книжарница в селото. Иди да се запознаеш с тях. Казват се Волфганг и Наташа. Мили и добри хора. Отдавна искам да те представя, но ти все си зает.

Невинаги съм зает, помисли си Шоу. Просто ме е страх.

— Искаш да се запозная с тях, без да присъстваш? — попита на глас той.

— Да. Поискай ръката ми от татко. Ако се съгласи, ще се оженим. Разбира се, ако все още го желаеш.

Той остана смаян от молбата й.

— Ана, аз…

— Иди, ако мислиш, че си струва — прекъсна го тя. — Ще ги предупредя за посещението ти. Ако не отидеш, това също ще е отговор.

Връзката прекъсна. Шоу бавно остави телефона и сведе поглед към бележника, който беше запълнил с името й. Ана Фишер, Ана Фишер, Ана Фишер… Върхът на писалката беше оставил дълбоки следи върху тънката хартия. Скъса листа, излезе от хотела и тръгна покрай затворените магазини на Принсес Стрийт. Два часа по-късо все още бродеше из древната столица на Шотландия. Слънцето изгря.

Полегатите му лъчи осветиха старите каменни мостове, в сянката на които сякаш се криеха всичките му кошмари. Днес те бяха необичайно много.

Разбира се, че ще посети родителите й в книжарницата на Дурлах. И ще поиска ръката на дъщеря им.

Да, ще го направи. Стига да е жив.

— Къде е мама? — прошепна в здрача той.

Обърна се и тръгна обратно към хотел „Балморал“. Трябваше да се подготви. Часовете, които предстояха, може би щяха да са последните от земния му път.

19

Небостъргачът недалеч от летище „Дълес“ беше почти тъмен. Той беше собственост на една-единствена компания — „Пендър и сътрудници“, която беше платила осемцифрена сума в брой, за да се сдобие с офис сграда в центъра на най-скъпото парче земя в цялата страна. Въпреки „сътрудниците“ в наименованието на фирмата тя се управляваше еднолично от нейния основател Ричард Пендър — мъж с изсечените черти, равните зъби и безупречната прическа на евангелист, изнасящ проповеди по телевизията. С меки като коприна маниери на адвокат по наказателни дела в зенита на славата си. Беше от хората, които се усмихват дори когато нанасят смъртоносен удар.

Мотото му беше просто: *Защо да си губим времето в търсене на истината, когато е по-лесно да я измислим?*

Пендър работеше в областта на т.нар. „перцептивен мениджмънт“, или *пием*. Фирмите в този бранш получаваха поръчки за установяване на истината или неистината на явления и събития по целия свят. Голяма част от утвърдените лобистки компании смятаха себе си за *пием* фирми, но всъщност не бяха такива. На пазара имаше много малко *пием* играчи, а „Пендър и сътрудници“ беше една от най-добрите в света.

Дик Пендър беше в състояние да погребе всяка тайна въпреки опитите на пресата да се добере до нея. Същевременно при определени обстоятелства той можеше да подпали или разгаря войни, базиращи се на някаква *истина*. А когато хората се опитваха да я открият, той маскираше причините под стряскащо количество факти, цифри и фалшификации, правейки ги абсолютно недостъпни. Но най-много го биваше да фабрикува истината.

За тези свои способности той получаваше огромни суми пари както от държавни, така и от частни източници по целия свят. За клиентите му *създаването* на истината беше от огромно значение, тъй като реалната истина е твърде непредвидима. Изфабрикуваната истина обаче подлежи на контрол. От което следва, че разликата между

реалната и изфабрикуваната истина е точно толкова голяма, колкото разликата между обикновената и атомната бомба.

Тази вечер Пендър очакваше специален гост. Частният асансьор спря на последния етаж и от него излезе Николас Крийл, облечен в черно палто с качулка. Веднага го въведоха в помещение с огромен огледален прозорец, през който оръжейният магнат получи възможност да огледа вътрешността на модерната работна зала на „Пендър и сътрудници“, оборудвана с ултрамодерни комуникационни средства.

Пендър се настани до него.

— Надявам се, че полетът ви е преминал добре, мистър Крийл.

— Нямам представа, защото през цялото време спах.

— Чух, че съвсем наскоро сте влезли в списъка на първите петнайсет в класацията на „Форбс“.

— Това е вярно — равнодушно отвърна Крийл.

— Осемнайсет милиарда долара?

— Всъщност двайсет и един.

— Моите поздравления.

— За какво? След първия милиард парите престанаха да имат значение. Последвалите двайсет не промениха живота ми с абсолютно нищо. Да чуем доклада.

Пендър махна към огледалното стъкло, зад което трескаво работеха десетки хора.

— Мобилизирали сме всичките си ресурси. Трийсет души, стотици компютри, огромна база данни и интернет система, която съперничи на „Гугъл“.

— Сигурен ли си, че никой не може да я проследи дотук?

— Взели сме изключителни мерки за сигурност, откраднали сме електронната идентификация на стотици уеб сайтове и интернет портали. Ако някой направи опит да стигне до първоизточника, ще попадне в електронен лабиринт, който ще го изведе до официалния сайт на Ватикана или на Червения кръст. Включихме и собствения си уеб сайт в сложната комбинация, както и няколко сайта на наши конкуренти.

— Тоест ако някой все пак стигне до вас, вие веднага ще обявите кражба на идентификацията си, така ли?

— Защо да крием иглата в купа сено, след като можем да направим много игли? — лукаво се усмихна Пендър.

— А хората ти?

— Те получават огромни заплати и са готови на всичко за мен. А и нямат представа за вашия… хммм, интерес към въпроса. Всъщност това изобщо не ги вълнува. Тук не се назначават хора със съвест, никой не го е грижа за последиците от нашата работа. Те са за *клиента*.

— Много успокояващо. Надявахме се единствено на първоначалното въздействие.

— Малко по-сложно е от историите за жестоки чужди окупатори, които избиват бебета в кувьози, за да накарат определени държави да воюват помежду си — отвърна тихо, но с усмивка на превъзходство Пендър. — Вашият избор обаче е много добър, мистър Крийл. Достатъчно беше да подкараме каруцата, и всички скочиха на нея.

— Мечката е лесна мишена. Откъде изровихте всичките тези избити руснаци?

— Главно чрез фотошоп и със съответните подобрения. Но използвахме и няколко истински жертви на някогашния КГБ, чиито досиета купихме преди доста години. Пет автентични трупа бяха достатъчни, за да накараме всички да повярват в достоверността на информацията за останалите трийсет и две хиляди.

— Много далновидно от твоя страна.

— Това ми е работата. Съвсем ясно си представям аневризма в мозъка на президента Горшков, който бавно се увеличава. Нека видим как стоят нещата: първо, *сковаващата* стратегия, а после тактиката *Везувий*. — Ръката му направи лек жест към Крийл. — А вие уреждате изтичането на информация, нали?

— Да. Но искам да получавам всичко обещаващо, което се появи на бюрото ти. Оттам нататък аз ще имам грижата.

— Не проявявам интерес към мотивите ви, но някъде прочетох, че презентациите на „Арес“ губят своята популярност вече четири пъти поред.

— Това е само върхът на айсберга. Ние наистина губим много пари. Лично аз бях убеден, че Ирак е новият Армагедон на Близкия изток, и заложих на него. Но няколко месеца шок и ужас бяха последвани от проточила се години игра с детски пистолетчета. Не съм създал компания за 150 милиарда долара, за да карам служителите си

да правят картофена салата за бойците в Анбар. Допуснах тактическа грешка и поемам отговорност за нея. Но тя ще бъде поправена. Аз те наех, защото трябва да се погрижа за хората си.

— Разбира се — скромно се съгласи Пендър. — Това отговаря и на интересите на някои знаменитости. Те ще облекат тениските с надпис „Помнете Константин“, доставени от нас, ще пуснат новия си филм и ще размахат юмрук на „Свободна Русия“. А най-вероятно ще се насочат и към Вашингтон, за да привлекат вниманието на известни политици.

— Проблеми?

— Три — кимна Пендър и хвърли поглед към монитора пред себе си. — През следващата седмица в световната новинарска мрежа ще се появят 148 материала за „Червената заплаха“. С две изключения — в Испания и в Ню Йорк техните автори изцяло следват нашата политика. Особено упорит е човекът в Испания, който, между другото, вече две години се рови в скандал, свързан с кралското семейство. Утре той ще получи документи, които отново ще пробудят интереса му към темата.

— А човекът в Ню Йорк?

— От известно време съпругата му го подозира в изневяра. Утре тя също ще получи подарък, който ще потвърди подозренията й. Това окончателно ще извади от играта нейния благоверен. Понякога разводите отнемат страшно много време и нерви. За съжаление го знам от личен опит.

— Имате всичко това подръка, така ли?

— Разполагам с досиета на всички журналисти, които струват нещо. Събираме тайни за тях, фабрикуваме полулъжи. Пускаме ги в действие тогава, когато те могат да свършат работа на клиентите ни.

— Спомена, че проблемите са *три*.

— Третият е американски сенатор, който си въобразява, че е експерт по Русия. Говори се, че се готви да предизвика изслушване в Конгреса, заемайки крайно скептична позиция.

— Как ще реагирате?

— При следващото му влизане в мъжката тоалетна ще му приложим варианта „Лари Крейг“.

— Какво? Значи това със сенатора Крейг *наистина* е било постановка?

— Кой знае? И на кого му пука? Но ние със сигурност ще се отървем от *този* сенатор!

— Как наричаш тази тактика?

— Маневра „прецакване“ — усмихна се Пендър.

— Добро попадение.

— Всъщност аз предпочитам по-завоалиран подход, при който обектът изобщо не разбира какво става. Помните ли репортерите, които бяха изпратени на фронтовата линия в Ирак?

— За да се запознаят с войната отблизо?

— Не, по-скоро за да отразяват всичко от гледната точка на Пентагона. Това беше моя идея, след реализацията на която тук се изредиха всевъзможни генерали и чиновници от Военното министерство да ми целуват задника.

— Добре познаваш работата си, Дик.

— Учил съм се от най-добрите.

— Къде?

— Започнах кариерата си в пресслужбата на Белия дом.

Крийл посочи към голяма маса в работната зала, където двама служители работеха върху някакви печатни материали.

— Обясни — рече той.

— Това е *Таблицата на трагедиите*. Неотдавна научихме, че един от нашите конкуренти е бил нает да създаде подобно нещо по време на Войната в Залива, за да убеди Запада, че трябва да помогне на Кувейт. Успехът му беше безспорен и ние решихме да използваме същата концепция. Но вместо да отпечатваме стотици хиляди лъскави брошури, предпочетохме ръчно изработени и доста примитивни материали. Това ще придаде автентичност на масираната високотехнологична атака, провеждана досега. Ще изработим едва дузина материали, но ще ги изпратим на най-важните адресати за максимален ефект.

— „С ботуши по земята“ — замислено промълви Крийл.

— Това е по вашата част — отсече Пендър. — Аз мога да накарам всички да повярват на една лъжа, но нищо не може да замени истинската кръв.

— Вече съм помислил по въпроса. Съвсем скоро ще получите доказателства.

— А другата част на уравнението?

— Какво за нея? — рязко попита Крийл.

— Обещахте да ни предупредите кога ще бъде проведена.

— Направил ли съм го?

— Не.

— Значи не му е дошло времето.

Няколко секунди по-късно Крийл си тръгна. По време на Студената война Пендър му беше помогнал да натрупа огромно състояние, а после двамата се задоволяваха с ограничени глобални конфликти. После Първата иракска война падна в ръцете им като узряла круша, последвана от още по-привлекателната Втора война. Но неотдавна той бе казал на Пендър: „Американците са изтощени, а ЕС е настроен на мирна вълна, наливайки пари вместо в отбраната, в някакви тъпи проекти за образование, инфраструктура и здравеопазване. На идиотите изобщо не им минава през ума, че ако не престанат да се огъват пред последователите на Аллаха и не се заемат с отбраната си, техните хлапета трудно ще ходят на училище, а бабите им едва ли ще стигнат до доктора. Но аз ще спечеля *тази* война, въпреки че всичко е срещу мен.“

Дик Пендър беше готов да се обзаложи, че този човек наистина ще го направи.

20

Сергей Петров крачеше по тротоара, вдигнал яката на палтото си срещу студения вятър, който вече втори ден брулеше в Ню Йорк. Току-що беше завършил записа в един от местните телевизионни канали, в който разказа ужасите, на които е бил свидетел при режимите на Путин и Горшков в качеството си на втори човек във Федералната служба за сигурност, преди да избяга от родината си. Вече беше открил, че западняците купуват охотно стоката му и плащат далеч по-добре от диктаторите, скрити зад маската на президенти. Той нямаше представа къде е била замислена кампанията „Червена заплаха“, но това изобщо не го интересуваше. Горшков бе представител на злото, а родината на Петров се плъзгаше в погрешна посока. Не го интересуваше дали бяха истина всичките ужаси, историите за които напоследък заляха западната преса. Някои от тях със сигурност бяха, което беше напълно достатъчно.

Опипа пистолета в джоба на палтото си. Сергей Петров беше предпазлив човек и знаеше, че вече е мишена. Ако Горшков действително разполагаше със списък с най-опасните си противници, той положително заемаше някое от челните места в него. Затова ходеше въоръжен, избираше най-оживените места и никога не отслабваше бдителността си. Ядеше и пиеше сам, без компания. Нямаше никакво намерение да го постигне участта на Литвиненко, изпивайки чаша чай с полоний–210.

Стигна до пресечката и махна на едно такси. Шофьорът отби до тротоара и очаквателно го погледна.

— Гранд Сентръл Стейшън — рече Петров.

Шофьорът кимна и той се качи в колата. В същата секунда насрещната врата рязко се отвори и на седалката се тръшна някакъв непознат. Друг мъж, огромен като канара, безцеремонно го избута навътре и се настани до него Вратите се затръшнаха и таксито потегли.

Петров дори не успя да види лицата на похитителите си. Те го притискаха плътно от двете страни, без да му дадат възможност да

помръдне. Пистолетът остана в джоба му. Ножът преряза гърлото му в мига, в който друго острие се заби в дясната половина на тялото му. Последваха още множество удари.

Тялото му рухна напред.

Таксито напусна града и пое към Уестчестър. След известно време отби и спря край малък тъмен парк. Тримата мъже слязоха и се прехвърлиха в паркирания наблизо джип. Трупът на Петров остана проснат на пода на таксито.

На челото му с черен маркер беше изписана една-единствена дума на руски, чийто превод беше категорично ясен: *предател*.

Сизър смъкна шапката и маската. Увертюрата на операция „С ботуши по земята“ беше в ход. Тази вечер трябваше да изпълнят още една задача. Джипът пътува дълго до мястото на следващата задача. Изпълниха я леко, без никакви затруднения. Нещата бяха предварително уредени, парите платени. Колата спря на ръба на дълбок трап изкопан в земята. Мъжете слязоха и извадиха големия чувал от багажника.

Сизър дръпна ципа и се взря в безжизненото лице на трупа.

Бедният Константин. Така и не постигна мечтата си да играе в латино сериал. Сизър затвори чувала, метна го на рамото си и го понесе към ямата. Двигателят на спрелия наблизо камион за отпадъци изръмжа, скоростите изскърцаха. Тонове строителни отпадъци се изсипаха върху „гроба“ на Константин. Веднага влезе в действие и тежък булдозер, който започна да подравнява ямата с изкопаната пръст. До сутринта тук нямаше да останат никакви следи.

Сизър мълчаливо вдигна ръка за поздрав.

Сбогом, Константин. Никога няма да те забравим.

По обратния път той извади телефона си и докладва за успешното приключване на задачата.

На три хиляди километра от мястото на събитието Николас Крийл направи поредната отметка в списъка с неотложните задачи. Дик Пендър беше умен мъж, който знаеше как да оплете света в сложните си игри. Но понякога един „истински“ труп вършеше повече работа, разбивайки сърцата на милиони. А в *тази* игра Николас Крийл беше ненадминат. Само с един истински труп. А какво щеше да стане, когато в операцията бъдат включени *много* такива?

21

Кейти Джеймс удължи престоя си. Никак не й се искаше да се прибере в Ню Йорк и да чака следващия прочут покойник. Качи се на влака от Глазгоу за Единбург, който измина разстоянието за петдесет минути. Очите й машинално следяха шотландския пейзаж — отначало гол и равен, после пищно зелен.

Взе стая в „Балморал“, хапна набързо в ресторанта и излезе. На вратата почти се сблъска с висок и широкоплещест мъж, който любезно се извини и се отдалечи с бърза крачка. Кейти разтърка рамото си и погледна след него. Сякаш се беше блъснала в каменна стена. Сигурно е ръгбист, помисли си тя.

Плъзна се покрай портиера, наконтен в традиционна шотландска носия — от поличката до церемониалния кинжал, затъкнат в чорапа. След дълга и приятна разходка из центъра на града тя седна да изпие един чай близо до двореца Холирудхаус. После, избягвайки множеството кръчми, които я привличаха така, както магнитът привлича карфиците, тя пое нагоре по хълма, върху който се издигаше перлата в короната на града — Единбургският замък.

Тъмните зъбери на Касъл Рок, пронизващи небето в западната част на града, бяха единствената причина за съществуването на Единбург. Скалистите останки от някогашния вулкан се издигаха като непристъпна граница между централна Шотландия и Англия — страната, която мнозина шотландци продължаваха да наричат „стария враг“. Кейти мина под Централния портал, от двете страни на който се издигаха статуите на Робърт Брус и Уилям Уолас, двама шотландски лидери, спечелили славата си в победни битки срещу англичаните. Беше пропуснала топовния изстрел в един часа, произведен от тежкото артилерийско оръдие — спомен от Втората световна война, но в замяна на това успя да види Камъка на съдбата.

Отмъкнат от англичаните още през XIII век, той е бил върнат едва през XX век. В продължение на седемстотин години той бе лежал

под стола за коронации в Уестминстърското абатство, на който бяха седели всички монарси — от Едуард II до Елизабет II.

Малко по-късно тя стигна до върха на Касъл Рок, където се издигаше най-старата сграда в Единбург — параклисът „Сейнт Маргарет“. Именно тук тя отново попадна на широкоплещестия мъж, с когото се беше сблъскала в хотела. Той беше коленичил на третия ред скамейки редом с човек, който изглеждаше като съвсем обикновен турист. Кейти понечи да се върне, но нещо привлече вниманието й. Коленичейки зад последния ред, тя извади фотоапарата си и погледна през визьора.

Татуировката върху дясната ръка на туриста беше подобна на онази, която беше видяла преди години, докато отразяваше поредния военен конфликт. Кейти заостри вниманието си и моментално усети, че мъжете пред нея не се молеха и не рецитираха пасажи от Светото писание, а по-скоро си разменяха тихи реплики.

Осъзнала, че не може да долови думите им, Кейти излезе от параклиса и зае позиция на няколко крачки от входа. Мъжът с татуировката се появи десетина минути по-късно. Докато се чудеше дали да го проследи, той потъна в тълпата туристи, които щурмуваха върха.

Високият излезе миг по-късно и Кейти насочи вниманието си към него. Ако е отседнал в „Балморал“, вероятно ще се върне там, съобрази тя. Нямаше причина да го следи, нито пък да се забърква в каквото и да било. Но тя беше репортер, който беше стигнал до дъното на кариерата си и отчаяно искаше да се измъкне от дупката. Не знаеше дали тази ситуация ще доведе до каквото и да било, но същевременно си даваше сметка, че е напълно свободна от служебни ангажименти.

Мъжът не се прибра в „Балморал“, а измина пеш трите километра до река Лийт в центъра на града, където си плати таксата за кратка туристическа обиколка с кралската яхта „Британия“.

Кейти събу обувките си и разтърка пламналите си стъпала. Обектът й се беше оказал изключително бърз пешеходец. Купи си билет и пое по мостика, правейки всичко възможно да се слее с тълпата туристи. Съществуваше опасност високият мъж да я е забелязал — още в хотела или горе, в параклиса. Отдалеч личеше, че е изключително силен, способен да повали дори бик.

Тя почти не слушаше описанието на яхтата на професионалния екскурзовод. Наостри уши едва когато той махна с ръка към махагоновия парапет на горната палуба, издигаща се непосредствено пред капитанския мостик. Предназначението му било да спира игривите пориви на морския бриз, които биха могли да вдигнат полата на кралската особа и да покажат на света кралските й гащички. Кейти придържаше собствената си пола, а очите й не се отделяха от високия непознат, който обърна гръб на тълпата туристи и бавно се отдалечи. Тя предпазливо го последва. Мъжът се облегна на парапета и наведе глава към водата. Не след дълго до него се облегна друг човек. Приближила се максимално близко до тях, Кейти успя да долови две думи, които й бяха достатъчни. *Довечера… Гилмъртън…*

Незабавно напусна яхтата, взе такси и се прибра в хотела. Разполагаше с доста ограничено време, за да се приготви. Но първо трябваше да извърши някои проверки. Нямаше представа какво ще излезе от тях, но от опит знаеше, че голямата новина често се ражда от неочаквани срещи и незначителни подробности.

22

В сравнение с този екип иранецът и кръвожадните му приятелчета приличаха на сополиви четиригодишни хлапета, които си смучат палците, помисли Шоу. В момента се намираше на задната седалка на автомобил, заклещен между гранитна скала с таджикски произход и нещо като малка планина от същата азиатска република. Беше цяло чудо, че предните колела на големия мерцедес все още опираха в пътя предвид петстотинте килограма жива плът на задната седалка. Това вероятно се дължеше на двамата таджики отпред, чието общо тегло със сигурност надхвърляше триста и петдесет килограма, много малка част от които бяха тлъстини. Още един като тях, и защитната линия на всеки отбор от НФЛ щеше да бъде готова.

Никога през живота си не беше виждал таджик, който да не изглежда гневен. Причина за мрачните им физиономии най-вероятно беше животът в тази планинска страна с осемдесет процента от населението под прага на бедността, която съветските лидери бяха използвали като сметище за токсични отпадъци в продължение на десетилетия.

Подхвърли някаква фраза на руски, в отговор на която получи раздразнено ръмжене. Таджиките не се смятаха за руснаци. Културата им бе близка с тази на персите, които от своя страна бяха етнически интегрирани с иранците. Шоу така и не си направи труда да научи малко таджикски, но в момента се молеше да не съжалява за този пропуск.

Облегна се на седалката. Таджиките търгуваха с наркотици — най-вече хероин, произведен от опиума, който беше най-печелившата износна стока на съседен Афганистан. Това стана възможно, след като коалиционните сили почти напуснаха тази страна, концентрирайки се в усилията да превърнат Ирак във факел на демокрацията. Наркокартелите по света им бяха изключително благодарни за това безумно решение, защото без опиум не можеха да произвеждат хероин — най-търсената дрога за всички времена. Никой не се наемаше да

изчисли размерите на нещастието, което тази бомба със закъснител, направена от зловредната комбинация на няколко химически вещества, бе нанесла на човечеството.

Шоу беше тук, за да закупи един метричен тон от това нещастие, което означаваше хиляда килограма хероин. Цената му на дребно в САЩ възлизаше на 15 милиона долара, или 120 000 долара за грам. Дрогата щеше да отпътува от Шотландия за Щатите, скрита в няколко хиляди футболни топки. Таджиките отдавна бяха открили, че пристигащите от Шотландия стоки са обект на далеч по-малко внимание от страна на митническата администрация на САЩ, страдаща от хроничен недостиг на персонал, в сравнение, да речем, с някой огромен контейнер от Иран или Северна Корея, на който с големи букви е написано „Смърт на Америка“.

Разбира се, ако нещата вървяха по план, стоката на Шоу щеше да бъде конфискувана в нюйоркското пристанище. Акцията щеше да бъде отразена от медиите като решителен удар срещу международния трафик на наркотици и поредно доказателство за ефективната борба с него. Но това щеше да се случи само ако мисията на Шоу завършеше успешно, а самият той се измъкнеше невредим. Той подозираше, че физическото му оцеляване не беше сред приоритетите на Франк.

Присъствието на Шоу в този автомобил нямаше за цел да повиши авторитета на американските митнически власти, а да предотврати *последиците* от сделката. Дрогата трябваше да премине в ръцете на международен престъпен синдикат, който се контролираше от ислямски фундаменталисти — същите, които на практика владееха Таджикистан. Техният дял беше достатъчен за закупуването на няколко „мръсни“ бомби или десетина хиляди импровизирани взривни устройства, еднакво вредни и опасни за цивилизования свят.

Бяха близо до Единбург и околността вече беше гола и пуста. Далеч на север се намираше заливът Фърт ъф Форт. Единият от таджиките смъкна стъклото да издуха дима от цигарата си и купето се напълни със соления морски въздух. Трийсет минути по-късно завиха по черен път, който пресичаше гъста гора.

Край банкета чакаше камион с изключени светлини. Шофьорът леко кимна на колегата си.

Шоу и четиримата таджики слязоха от колата.

— Футболни топки? — попита той и посочи каросерията.

Мъжът отляво изръмжа нещо, което на таджикски би трябвало да означава „да“. Надеждата да привлекат Шоу за постоянен клиент беше единствената причина все още да е жив. Таджиките отдавна бяха хвърлили око на най-големия в света нелегален пазар на дрога в САЩ, който се държеше от южноамериканските наркокартели. За да го спечелят, те с радост биха прелетели до Колумбия, за да прережат гърлата на няколко хиляди испаноговорящи.

Шоу сряза една топка с ножа, който му пададоха. Във вътрешността й имаше няколко найлонови пликчета с бял прах. Той не отвори никое от тях, за да изпробва съдържанието, както правеха по телевизията, просто защото не желаеше отровата да проникне в кръвта му. В това отношение по-гаден от хероина беше единствено метамфетаминът. От сто метра да го помиришеш, вече си готов за детоксикация.

— Трябва ли да повярвам само на думата ви, че в останалите топки са разпределени хиляда килограма хероин? — вдигна глава Шоу.

Четиримата се втренчиха в него, но никой не отговори. Вратата на кабината се отвори и един дребен мъж леко скочи на земята. Имаше руса оредяла коса, беше облечен в скъп костюм, а широката му усмивка разкриваше два реда идеално равни изкуствени зъби.

— От доста време се занимаваме с това — обяви той без почти никакъв акцент и протегна ръка на Шоу. — Всички нови клиенти задават този въпрос. Но никой не е останал разочарован. — Посочи към разрязаната топка и добави: — Това е най-добрият хероин в света. Гарантирана чистота от седемдесет процента, дори с боклуците, с които ще го смесите, преди да го пуснете на улицата. Обикновено ви трябват десет килограма хероин, за да получите малко над два килограма готова за продажба стока. Това прави чистота от около четирийсет процента и е пълна измама. Губиш пари, приятелю. А с нашата стока ще получиш два пъти по-голямо количество.

Шоу изпита чувството, че се намира в супермаркет и присъства на промоцията на нов продукт.

— Освен това аз ти подарявам десет килограма отгоре — продължи дребосъкът. — Това прави милион и двеста хиляди на улицата. Специален подарък за нови клиенти еднократен. — Усмивката остана на лицето му, но думите прозвучаха твърдо. — Плащаш осем милиона евро, но ще изкараш между дванайсет и

петнайсет по улиците на Ню Йорк, Лос Анджелис и Маями. Доста добра сделка, нали? А ние можем да ти доставяме същото количество два пъти в месеца. Лесни пари.

— Разпространението на дрога в Америка е рискован бизнес — поклати глава Шоу.

— Аз пък съм чувал друго — засмя се мъжът. — Работата е детска играчка, защото всички американци се друсат Дебелите и алчни секс маниаци, които живеят в Америка! А сега, след като вече видя стоката ни, бих искал да видя парите ти.

— Как ще вкарам топките в пристанището? — попита Шоу, опитвайки се да спечели време. Ами ако Франк ме е прецакал? — запита се той. Тези типове ще ме режат парче по парче и ще хранят с органите ми катеричките!

— Ние ще ти доставим стоката направо на кораба — отвърна мъжът. — А сега парите. — Очите му се извъртяха към мерцедеса. — Не виждам куфар. Дори в едри банкноти осем милиона евро заемат доста място. — Очите му се заковаха в лицето на Шоу, устните му се разтеглиха в усмивка, която бързо се стопи. — Не приемаме чекове и кредитни карти. Къде са парите, по дяволите?

— Моите хора ще ги донесат всеки момент — небрежно отвърна Шоу.

— Какви твои хора? — с недоумение попита дребният мъж и огледа пустата местност.

— Ти си имаш хора, аз също.

— За пръв път чувам подобно нещо.

— Я стига. Нима допускаш, че ще нося осем милиона в джоба си и ще се кача в кола с четири горили, които виждам за пръв път? Ако бях толкова глупав, едва ли щях да се задържа в бизнеса повече от една седмица.

Дребосъкът махна с ръка. Багажникът на мерцедеса се отвори, в ръцете на мъжете зловещо проблеснаха четири автомата MP5. Зад гърба на Шоу долетя механично изщракване. Шофьорът на камиона също беше въоръжен.

По дяволите, Франк! Къде си?!

23

Кейти Джеймс нагласи малкия бинокъл и притисна с длан разтуптяното си сърце. Беше проследила мерцедеса още от „Балморал“. Използвайки информацията, която получи в параклиса „Сейнт Маргарет“, тя дори го задмина няколко пъти, за да отстрани евентуалните подозрения на пътуващите с него. А когато той отби по черния път, продължи още малко направо, след което обърна и го последва. Надяваше се, че не е стигнал далеч. Остави колата си преди някакъв завой и продължи пеша. Зърнала тъмните силуети на двата автомобила пред себе си, тя се шмугна в гората и зае позиция сред храстите.

Беше достатъчно близо, за да улови част от репликите, които си разменяха участниците в срещата. Веднага й стана ясно, че високият мъж от „Балморал“ е наркотрафикант. Това доста я изненада предвид човека, с когото се беше срещнал в параклиса. Той имаше татуировка, която носеха единствено командосите от Делта Форс. Но и такива хора могат да преминат на страната на лошите. Другите участници в срещата бяха продавачите. Дрогата беше скрита във футболни топки. Автоматите се появиха в момента, в който се обсъждаше цената.

Кейти се отказа от идеята да използва джиесема си, за да повика полицията. Появата на автоматите я накара да помисли за оттеглянето си. Направи няколко крачки навътре в гората и изведнъж се закова на място, доловила някакъв звук.

Далеч вдясно от нея се придвижваше нещо черно. Падна на колене и направи опит да се зарови в шумата. Миг по-късно прозвуча автоматична стрелба и тя удвои усилията си. Но после надигна глава, вероятно провокирана от професионален рефлекс. Бинокълът отново влезе в употреба — точно навреме, за да види как двама от дилърите рухват на земята, надупчени от куршуми.

Високият мъж успя да измъкне автомата от ръцете на гиганта до себе си, действайки с мълниеносна бързина. Кракът му се стрелна към слабините на противника, а после и към главата му. Онзи рухна като

подкосен. Мъжът се завъртя и вдигна оръжието над главата си, сякаш обладан от желанието да се предаде. Но миг по-късно отскочи встрани и се просна на земята. Над главата му засвириха куршуми.

Останалите наркодилъри заеха позиция зад камиона и откриха безразборна стрелба, а тъмната сянка, преминала покрай Кейти, изригна стена от куршуми. Високият мъж се оказа по средата.

— Мъртъв е — прошушна сякаш на себе си тя.

Шоу приклекна зад мерцедеса миг преди да бъде пометен от поредния автоматичен откос. Таджиките стреляха по него отзад и отстрани, а собствените му хора го вършеха отпред. Франк май беше забравил да ги предупреди, че поне един трябва да остане жив, за предпочитане *самият* Шоу.

Пусна къс откос по посока на таджиките и скочи зад волана. Запали мотора и включи на скорост в мига, в който задното стъкло се пръсна.

Натисна педала до дъно и тежката лимузина S600 се стрелна напред. Изпод задните й колела се вдигна завеса от ситни камъчета, които се посипаха по камиона. Извадил автомата през прозореца, Шоу изпразни пълнителя по посока на враговете си. Лицето на един от таджиките се превърна в кървава маса, а кариерата му в международния трафик на наркотици приключи.

Градушка от куршуми заля колата. Изпод капака на двигателя бликнаха гейзери от охладителна течност, примесена с масло. Шоу включи на задна и даде газ. Мерцедесът издълба дълбоки коловози в меката пръст, после, подчинявайки се на водача, се завъртя рязко на сто и осемдесет градуса и се стрелна по пътя. На правата отсечка набра почти сто и шейсет, но в края на горичката моторът изпусна черен облак дим и угасна. Очите на Шоу машинално огледаха вътрешността на купето и се спряха върху ръкохватката на 9-милиметров зиг-зауер, която стърчеше изпод стелката на мястото на пътника. Той грабна пистолета, изскочи от колата и хукна.

Оказа се, че не е сам в това начинание.

Промени посоката си в мига, в който изскочи иззад завоя, преодолявайки с лекота разстоянието, което го делеше от черния мини купър, в който се качваше някаква жена.

— Пусни ме! — изкрещя тя, усетила пръстите му върху рамото си.

— Дай ключовете! — изрева в отговор той, после, без да чака отговор, ги изтръгна от ръката й и отвори вратата. Пъхна се зад волана с цената на известни усилия и извърна глава към жената, която просто стоеше и го гледаше. — Каква чакаш?! Качвай се!

— Не!

— Ако те открият тук, ще те пречукат!

— Искаш да кажеш, че *ти* ще ме пречукаш! — отвърна тя, заковала очи в пистолета му.

— Ако беше така, нямаше да ти предлагам превоз, защото вече щеше да си мъртва!

— Превоз като *заложница*, нали?

— На онези типове не им пука за заложници. Хайде, качвай се!

И двамата доловиха някакъв шум, който се приближаваше.

— Давам ти последен шанс! — мрачно предупреди Шоу.

Тежкият камион изскочи иззад завоя на двайсетина метра от тях. Зад волана му беше един от едрите таджики, а до него седеше дребният тип с кривата усмивка, който не приемаше чекове и кредитни карти. Видя ги и усмивката му се разшири. Стъклото се плъзна надолу, отстъпвайки място на оръжие с дълга цев.

— Внимавай! — изкрещя Шоу, после, сякаш с едно-единствено движение, дръпна Кейти през отворения прозорец и настъпи газта. Секунда по-късно на мястото на купъра изригна огнено кълбо, причинено от ръчен противотанков гранатомет.

Шоу бутна Кейти на пода, стисна волана и здраво стъпи на педала. Ръката му сменяше скоростите със светкавична бързина, а оборотите на двигателя останаха в зоната на червеното, далеч над фабричните ограничения. Не беше ясно дали това щеше да бъде достатъчно.

Отзад екна тежка картечница, нощният въздух беше прорязан от сърдитото бръмчене на едрокалибрени куршуми.

— Стой там! — изкрещя Шоу и натисна главата на Кейти.

Погледна в огледалото за обратно виждане. Първата му мисъл беше да напусне пътя и да пробва шанса си през ливадите от двете страни. Спряха го канавките, прекалено дълбоки за ниска кола като купъра. А дори да ги преодолееше, теренът отвъд тях беше твърде неравен и можеше да бъде преодолян само от кола със задвижване на четирите колела.

Разбира се, купърът беше далеч по-пъргав от камиона, но на този черен път едва ли щеше да излезе извън обсега на поредния ръчен противотанков гранатомет. Очакваше го всеки миг, а пред очите му се появиха белите зъби на дребния таджик, оголени в зловеща усмивка. Той знаеше, че зад волана на малката кола е именно Шоу, но нещата щяха да претърпят промяна.

— Дръж се! — изкрещя той, след което направи три неща едновременно: натисна спирачката, нави волана докрай и отново скочи на газта. Колата се завъртя на сто и осемдесет градуса и с пълна скорост се понесе срещу камиона.

Кейти се надигна достатъчно бързо, за да види всичко това.

— Какво правиш, по дяволите?! — изпищя тя.

До челния удар оставаха не повече от пет секунди. Кейти се вкопчи в арматурното табло и затвори очи.

Фаровете стремително се приближаваха. Таджиките объркано се спогледаха. Сблъсъкът почти сигурно щеше да повреди камиона, а той беше единственото им средство да се отърват от преследвачите, които бързо напредваха през гората.

Именно това беше причината, поради която Шоу се реши на отчаяния ход.

Едрият таджик нави волана наляво. Това беше последната маневра в живота му.

Шоу натисна спусъка. В шофьорската врата на камиона се появиха три големи дупки. Усмивката на дребното копеле се стопи заедно с живота на шофьора му. Шоу рязко завъртя кормилото, купърът се стрелна надясно, почти облизвайки страничния борд на тежката машина. Колелата му изровиха трисантиметров коловоз в меката пръст на банкета, купето се разлюля. После сцеплението се възстанови и малката кола се стрелна напред.

Останал без управление, камионът измина още сто и петдесет метра, след което напусна пътя, друсна в дълбоката канавка и се преобърна странично.

Едва тогава Кейти Джеймс отвори очи.

24

На петнайсет километра от мястото, където трябваше да ги настигне смъртта, Шоу намали скоростта, свали страничното стъкло и напълни дробовете си със свеж въздух. Дори според неговите виждания на професионалист двамата с жената на съседната седалка се бяха разминали на косъм със смъртта.

Едва сега Кейти забеляза кървавата драскотина на врата му, близо до рамото.

— Ранен си! — ахна тя.

Шоу разсеяно опипа раната. Явно умът му беше на друго място.

— Само драскотина — промърмори той. — Куршумът не е проникнал.

— Слушай, ако ме пуснеш, обещавам да не казвам на никого.

— Май гледаш много филми.

— Искаш да кажеш, че ще ме пуснеш?

— А ти си мислиш, че умирам от желание за компанията ти, така ли?

— Кои бяха онези мъже в черно, които стреляха?

— Предложих да те повозя, а не да давам показания.

— Ти не си наркодилър, нали? — погледна го любопитно тя.

— А ти сигурно познаваш цял куп такива?

— Да, наистина познавам.

— Всъщност как се появи в гората? — попита той, после я позна и чертите му се опънаха. — С теб се сблъсках на входа на „Балморал“! Беше и на онази яхта. Защо ме следиш? — Пръстите му се впиха в рамото й. — Кой те прати?

— Хей, боли! — извика тя и хвана ръката му. — Моля те!

Той стисна за последен път и неохотно я пусна.

— Какво търсеше там?

— Стана случайно.

— Много мразя да ме лъжат!

— Добре де, проследих те, защото ми се стори подозрителен.

— Защо? Да не си ченге?

— Не. Аз… Аз съм репортер.

— И разследваш шотландските наркодилъри?

— Не. Аз…

— Или ще ми кажеш истината, или ще променя намеренията си да те пусна!

— Пристигнах в Шотландия със задачата да напиша материал в памет на Андрю Макдугъл — забързано рече Кейти.

— За кой вестник?

— За „Ню Йорк Трибюн“.

Той замълча за момент, после вдигна глава.

— Ти си Кейти Джеймс.

— Как разбра? — изненадано го погледна тя.

— Четох материала за Макдугъл, името ти беше под него. Но какво правиш в Единбург, след като той почина в Глазгоу?

— Малко почивка. Понякога и репортерите имат нужда от такава.

— Докато си почиваш, започваш да си пъхаш носа там, където не ти е работа, а?

— За което съжалявам — въздъхна тя.

— Май доста си сгафила — промърмори Шоу. — По всичко личи, че ще пишеш некролози, докато навършиш седемдесет.

— Върви по дяволите!

— Всъщност вече бях там. И трябва да ти кажа, че е точно толкова гадно, колкото си го представят хората.

Тези думи бяха изречени с хладна увереност. Дори опитна журналистка като Кейти не успя да реагира.

— Какво… Какво искаш да кажеш? — запелтечи тя.

— След като питаш, едва ли ще разбереш отговора.

На практика Кейти отлично знаеше какво има предвид едрият мъж, но предпочете да замълчи. Пътуването продължи без повече разговори. Трийсет минути по-късно купърът спря пред хотел „Балморал“.

Шоу изключи мотора и се извърна към Кейти.

— Сега си събираш багажа и моментално изчезваш от града — сухо се разпореди той.

— Ами ти? Те стреляха по *теб*!

— Аз мога да се грижа за себе си.

След тези думи Шоу понечи да слезе от колата, но тя го хвана за ръката.

— Как се казваш?

— Години наред следя материалите ти и знам, че не си чак толкова глупава.

— Поне ми кажи какво се случи в онази гора, моля те!

Той се поколеба.

— Няма да пиша материал, ако това те тревожи — побърза да добави тя. — Не разполагам с нужните факти.

— Ако напишеш нещо, със сигурност ще провалиш усилията на много хора и ще помогнеш на лошите — мрачно рече той.

— Никога не съм помагала на лошите.

Шоу замълча, очите му не се отделяха от лицето й.

— Ставаше въпрос за голяма сделка с наркотици — въздъхна най-сетне той. — Целта ни беше да предотвратим преминаването на голяма сума пари в ръцете на терористи. Това е всичко.

— Но добрите не откриват стрелба току-така — внимателно подхвърли тя.

— Знам — призна Шоу. — И аз се чудя защо го направиха.

Откровеността му стопи голяма част от съмненията, които терзаеха Кейти.

— Защо твоите хора стреляха по теб? — тихо попита тя.

— Точно това ще се опитам да разбера — отвърна той и я погледна в очите. — А сега изчезвай от Единбург! Тази вечер остана жива, ще бъде жалко да пропилееш този късмет.

Секунда по-късно вече го нямаше.

Кейти се облегна назад върху кожената тапицерия на купъра. Беше се нагледала на смърт по време на кариерата си, а някои образи щяха да останат пред очите й, докато е жива. Но тази вечер имаше нещо друго… Никога през живота си не беше срещала човек като този.

Дали това, което й каза, беше лъжа? Такива неща се случваха непрекъснато, включително и на най-добрите репортери. Но той все пак я *пусна*. И й спаси живота. Изведнъж се почувства виновна, че дори не му благодари. Ако не беше той, сега парчета от тялото й щяха да са пръснати из половин Шотландия.

Дръпна сака си от задната седалка и извади бележник и писалка. Преди да избере журналистиката, беше завършила художествена гимназия. Разгърна бележника и нахвърли една бегла скица на Шоу, към която прибави и сбитите си бележки.

— Тъмна коса, ръст около метър и деветдесет, тегло над сто килограма — шепнеше Кейти докато писалката тичаше по хартията. — Рамене с размерите на Небраска, необикновени сини очи… — Остави писалката и озадачено поклати глава. *Необикновени сини очи? Откъде, по дяволите, изскочи пък това?*

Всъщност нямаше значение. Едва ли щеше да го види повече…

Прехвърли се на шофьорското място, паркира колата в близката уличка и влезе в хотела през служебния вход.

25

Шоу не си направи труда да прибере багажа си от хотела. Вещите от първа необходимост отдавна го чакаха в багажното отделение на гарата. Позвъни на Франк в момента, в който се отдалечи на безопасно разстояние от „Балморал“. Онзи вдигна на четвъртото позвъняване.

— Каква игра играеш, да те вземат мътните? — изръмжа в мембраната Шоу.

— Би трябвало да празнуваш успешното приключване на мисията — отвърна Франк. — Хванахме наркотиците, лошите не получиха никакви пари, а в момента едно птиче пее като славей. Самият аз вече отворих шампанското.

— Твоите хора откриха непровокирана стрелба!

— О, така ли?

— Да, така. Какво те накара да запазиш мълчание, а кръвта *все още* да тече във вените ти?

— Е, премахнахме неколцина таджики. Какво толкова е станало? Знаеш ли колко много плюскат тези типове? А моят бюджет е силно ограничен.

— Но твоите хора стреляха и по *мен*!

— Значи трябва да внимаваш.

— За какво да внимавам?

— Ние не обичаме кандидат-пенсионери, Шоу. Ще си тръгнеш, когато решим, ако изобщо си тръгнеш.

— Но уговорката…

— Твоята уговорка е глупост. И винаги е било така, но ти не желаеш да признаеш този факт. Тази вечер ти получи обаждане за събуждане, приятелю. Единственото. Следващия път няма да те пропуснат. Можеш да се смяташ за късметлия. О, щях да забравя: заповедите за Хайделберг те чакат на летището. Чартърен полет, излиташ след два часа. На входа на летището ще те чакат хора. Желая ти приятно прекарване на последните ти часове в красива Шотландия.

Телефонът онемя. Шоу остана като вцепенен насред Принсес Стрийт в древния Единбург, сред гъмжило от хора.

Никога не се беше чувствал толкова сам.

Кейти извади нов бележник от сака си, пъхна нещо в него и влезе във фоайето на „Балморал“. Зад гишето на рецепцията стоеше висок и слаб младеж. Кейти се насочи към него и му подаде бележника.

— Това нещо беше изпуснато от един човек. Не е надписано, но предполагам, че принадлежи на гост на хотела. Направих опит да го настигна, но той се качи в такси и потегли.

След което направи подробно описание на Шоу.

— Да, госпожице, този човек действително е гост на хотела — кимна младият шотландец. — Казва се мистър Шоу. Ще го оставя при пощата му.

Бележникът кацна в отделението за стая 505, а Кейти се отдалечи още преди администраторът да се обърне.

Бог да благослови шотландците, помисли си тя. Ако това се беше случило в Ню Йорк, вероятно щяха да й щракнат белезниците.

Остана да чака във фоайето цели два часа. От време на време хвърляше поглед към рецепцията, отпиваше глътка кока-кола от чашата пред себе си и нервно гризеше нокти. Раздвижи се едва когато младият шотландец беше сменен от жена на средна възраст, която виждаше за пръв път. Изчака го да се отдалечи и пристъпи към гишето.

— Аз съм в стая 505 заедно с годеника си — обяви тя. — Дадох му моя ключ, защото беше забравил своя. Би трябвало да го е оставил в един бележник в отделението за писма.

Жената се обърна, потърси номера на стаята и измъкна бележника.

— Това ли е?

Кейти кимна и протегна ръка да го вземе. Прелисти страниците му, позволявайки на предмета, който беше сложила между тях, да падне на гишето. Администраторката взе шофьорската й книжка и механично погледна снимката.

— Уф, цял ден я търся — въздъхна Кейти. — Годеникът ми вероятно я е намерил някъде из стаята.

— А къде е той? — попита жената. Любезно, но с тон на човек, който си върши работата.

— Отскочи до Глазгоу — отвърна Кейти, продължавайки да прелиства бележника. — Ще се върне чак утре, но е забравил да ми остави ключа. Как да се прибера в стаята си?

— Опитахте ли да се свържете с него?

— Да, но не вдига. Вероятно има някакъв проблем с връзката.

— Както винаги — съчувствено кимна жената, а очите й продължаваха да се местят от шофьорската книжка към бележника и обратно.

— Е, няма да оставим гостите си да спят на тротоара — въздъхна най-после тя, извади от кутията резервния ключ и й го подаде заедно с шофьорската книжка.

Кейти погледна табелката с името й на ревера и пусна в ход най-очарователната си усмивка.

— Безкрайно съм ви благодарна, Сара. Още не мога да повярвам, че е забравил да ми остави проклетия ключ!

— О, ние с моя Денис сме женени от двайсет и шест години, но той постоянно забравя рожденните дни и другите ни общи празници — поклати глава администраторката. — Не помни дори имената на петте ни деца! Ако годеникът ви забравя само ключовете, на ваше място бих побързала да се омъжа за него!

Кейти любезно кимна и тръгна към асансьорите.

Минута по-късно вече отключваше вратата на стая 505. Действаше спокойно, защото беше видяла с очите си как Шоу напуска хотела. Въпреки това си напомни, че претърсването не бива да продължи повече от десетина минути.

Точно след девет тя беше огледала всеки квадратен сантиметър от стаята. Резултатът беше пълна нула, без да се броят изоставените дрехи. Е, не съвсем пълна, защото в джоба на сакото му откри касова бележка, издадена от книжарница в Дъблин. Не че това имаше някакво значение, но все пак…

Обиколи стаята за последен път и спря пред бюрото. Върху него имаше обичайните пликове и листове с логото на хотела. И го видя. Седна на стола, взе един молив от поставката и внимателно започна да защрихова вдлъбнатините, останали върху най-горния лист на

бележника. Беше аматьорска грешка от страна на Шоу, но той я беше допуснал под влиянието на тревогата си за Ана.

— Ана Фишер — промърмори Кейти. Често срещана фамилия, която по неизвестни причини й се стори позната.

После нещо в главата й прещрака и тя извади касовата бележка, която беше открила в сакото.

„Историческо изследване на полицейските държави“, пишеше върху нея. Каква бе връзката?

Напусна хотелската стая и набра телефона на книжарницата, изписан на бележката. Не очакваше, че някой ще вдигне в този късен час, но насреща се обади бодър женски глас. Кейти попита дали имат въпросната книга, а жената отговори утвърдително, добавяйки, че им е останал само един екземпляр.

— Не мога да си спомня името на автора — подхвърли Кейти.

— Ана Фишер — отвърна жената.

26

Ана Фишер се разхождаше из уличките на Уестминстър. Тази част на Лондон гъмжеше от туристи, част от които протягаха врат към Бъкингамския дворец с надеждата да зърнат кралицата или някой член на височайшото семейство, а други зяпаха гробовете на отдавна починали монарси в прочутото абатство. Тук се намираше и Уест Енд със своите многобройни театри, а лорд Нелсън замислено гледаше оживлението на Трафалгар Скуеър, без да обръща внимание на птиците, които покриваха с изпражнения гранитните основи на паметника му.

Ана влезе в Сейнт Джеймсис Парк, в който гувернантки чужденки и майки англичанки бутаха бебешки колички, наслаждавайки се на синьото небе и прекрасното време. Може би защото хубавото време беше рядкост на този малък остров сред голямата вода, лондончани никога не пропускаха да се възползват от топлите слънчеви лъчи.

Ана продължи напред и се загледа в острова на патиците в средата на езерото в парка. Отпусна се на тревата и придърпа полата върху дългите си крака.

Дали не се беше държала прекалено твърдо с Шоу? Част от нея беше склонна да се съгласи, но друга настойчиво казваше „не“. Бракът означаваше обвързване за цял живот, поне за нея беше така. Би трябвало да го покаже по-рано, но сега, след неговото официално предложение, това беше абсолютно наложително. Той трябваше да го разбере. В противен случай може би ще е по-добре да прекъснат връзката си.

През годините беше имала и други кандидати: образовани и сладкодумни мъже на високи обществени постове или хора със завидно богатство. Но нито един от тях не беше успял да докосне нежните, дълбоко скрити в душата й струни, които беше докоснал Шоу. Дали щеше да отскочи до Дурлах, за да се запознае с родителите й?

Стана и се премести на близката скамейка, върху която лежеше забравен вестник „Гардиън“, в който бе поместен пространен материал за руското зло. Заглавието, разбира се, беше колкото стандартно, толкова и многозначително: „Завръща ли се «Червената заплаха»?“

В специална притурка, озаглавена *Таблица на трагедиите*, наскоро разпространена сред големите медии и държавните ръководители по света, бяха отпечатани лошокачествени снимки на предполагаемо избитите руснаци, придружени от кратки биографични данни. Трагичните им истории бяха написани на прост и разбираем език и можеха да имат много по-силен ефект от милиони лъскави екземпляри. Вдигнала вежди, Ана направи бърз преглед на съдържанието им. В голямата си част то преразказваше вече известни неща, но въпреки това бе въздействащо. Приличаше на играта, при която една конкретна история се прошепва на първия участник, с цел да се види какви промени ще настъпят в нея, когато последният я изрече на глас. Но убийството на Сергей Петров и изписаната върху челото му думичка „предател“ беше основното доказателство за вината на Горшков, поне в очите на западната преса.

Масовите протестни демонстрации в Русия бяха принудили президента да постави армията в състояние на повишена бойна готовност. Страната сякаш всеки миг щеше да се пръсне по шевовете. Стари колеги и приятели на Ана в ООН бяха убедени, че ако проблемът с „Червената заплаха“ не бъде решен в най-скоро време, при това благоприятно за Горшков, имаше голяма вероятност Русия да изгуби статута си на постоянен член на Съвета за сигурност. Независимо какво се беше случило с Константин и неговото семейство, този човек получаваше своя реванш.

Но кой си направи труда да провери неговата история? За разлика от много други хора, задаващи си този въпрос, Ана разполагаше със средствата да се опита да намери отговора. И реши да го направи, макар и само за да загърби личните си проблеми.

Насочи се към офиса си, който се намираше в една 175-годишна сграда от червеникав пясъчник, сгушена в дъното на тиха уличка близо до Бъкингам Гейт. Съседните къщи бяха празни, но през следващите шест месеца им предстоеше ремонт. Не след дълго тишината и спокойствието й щяха да изчезнат, заменени от грохота на пневматични чукове и пронизителния вой на моторни резачки. Във

въздуха се долавяше миризмата на прясна боя. Сградата на фирмата беше боядисана съвсем наскоро, включително вратите и прозорците.

Отключи масивната входна врата, до която блестеше тежка златиста табела с името на фирмата: „Финикс Груп Лимитед“. Когато започна работа, беше информирана, че фирмата е основана от саможив, но изключително богат джентълмен от Аризона, САЩ. Той бе толкова саможив, че никой от служителите на Финикс Груп не знаеше името на своя работодател, нито пък го беше виждал. От време на време във фирмата се получаваха кратки съобщения, които насърчаваха работата на служителите и изтъкваха нейното изключително значение. От Америка периодично се появяваха представители на собственика, които се срещаха с тях и отговаряха на въпросите им. Те го описваха като интелектуалец с интерес към най-важните проблеми на човечеството, който плаща за определянето им на хора като Ана. Който и да беше този интелектуалец, той даваше пълна свобода на служителите си по отношение на личните им предпочитания — нещо, което се срещаше все по-рядко в съвременното общество. Това беше най-приятната и стимулираща работа, която Ана беше имала някога. Много й се искаше за изпитва същото и в личния си живот.

Заключи след себе си и тръгна нагоре по стълбите. Кабинетът й се намираше на втория етаж, в дъното на коридора. Останалите стаи бяха празни, с изключение на една, в която работеше колегата й Ейвъри Чизъм — свадлив възрастен учен, потънал в дебрите на поредния мащабен проект. Бялата му коса едва се виждаше над купищата книги, ръката му се вдигна в отговор на поздрава й.

Ана се настани зад голямото писалище, отрупано с книги и периодични издания. Работата й се състоеше в анализ на световните събития чрез изследване на отделните фактори. Тя и колегите й пишеха доклад след доклад и книга след книга, а беседите, които изнасяха, съдържаха подробни и точни анализи, истинско съкровище за правителства и бизнес лидери по глобуса — от Съединените щати до Япония. Но въпреки това изпитваше мъчителното чувство, че никой от тези лидери не си правеше труда да се възползва от работата им.

Влезе в интернет и отвори няколко чата. Атакуваха я в мига, в който подложеше на съмнение вината на руснаците или „истинския“ произход на „Червената заплаха“. Под съмнение се поставяха както

религиозните й убеждения, така и патриотизма й, въпреки че никой не знаеше дали изобщо е религиозна и в коя страна живее. Наричаха я „подлога на Горшков“, „предател на човечеството“ и „кучка със синя кръв“.

Напусна този свят и разшири търсенето. В един момент попадна на някакъв почти незабележим блог, идващ сякаш от друга галактика. Авторът му повдигаше въпросите, които повдигаше Ана, подхранвайки съмненията й. Тя му изпрати дълъг имейл, надявайки се да получи някакъв отговор.

И щеше да го получи, макар и съвсем различен от това, което можеше да си представи.

27

Ана Фишер беше изключително интелигентна жена, притежаваща дипломи от престижни университети. Но въпреки това допусна сериозна грешка. В нейна защита би могло да се каже, че тя нямаше как да го знае, но именно подобни грешки имат свойството да преследват постоянно извършителя им.

Авторът на блога, с когото сподели подозренията си, се оказа по-различен от очакванията й. Всъщност той дори не беше човек, а някакъв дигитален лабиринт от замъглени огледала.

Дик Пендър и хората му следяха развоя на събитията чрез няколко хиляди чат рума, пръснати по света. Канонадата от остроумия, заливаща мощната му компютърна система с лавина килобайтове, можеше да се сравни с всичко, предизвикано от агонията на британската преса в края на XIX век. Естествено, в центъра на вниманието беше „Червената заплаха“. Пендър сравни процента на вярващите в нея с броя на скептиците и на лицето му изплува доволна усмивка. Почти деветдесет и осем процента в негова полза, по дяволите!

Злорадо отбеляза, че в момента, в който някой кажеше дори дума срещу изфабрикуваната от него „истина“, отгоре му скачаше цяла армия чатъри, разбира се, свикана под знамената по чисто електронен път. Хиляди дискусионни сайтове бяха предварително заредени с готови отговори, съдържащи конкретни факти, които всъщност не бяха никакви факти. Безчетните орди чатъри единодушно обявиха Пендър за герой и изразител на върховната мъдрост. Усмивката му се разшири.

Боже, колко е лесно да поддържаш една популярна позиция, макар и напълно погрешна, помисли си той. Това става със съвсем малко усилия.

Миг по-късно усмивката му се разшири още повече. Току-що беше приключила проверката на неговите „вълчи капани“ в интернет. Един от тях беше същият блогър, с когото се беше свързала Ана. Той, заедно с още няколко подобни, беше създаден от експертите на Пендър

именно за привличането на всеки, който не вярваше в легендата за „Червената заплаха“.

Веднъж открил неверниците, Пендър разполагаше с широка набор от средства за тяхното разколебаване. Сред най-любимите му беше предизвикването на някое извънредно събитие за отвличане на вниманието. В това отношение услугите му бяха ползвали, и то многократно, правителствата във Вашингтон, Лондон, Париж, Пекин и Токио. Обикновено те се обръщаха към него в навечерието на избори, скандали, войни и бюджетни битки.

Към внедрените уеб сайтове бяха изпратени сравнително малко имейли. Като цяло светът очевидно приемаше на доверие нападките срещу Русия. Повечето хора явно се чувстваха добре в ролята на овце. Факт, който устройваше напълно бизнеса на Пендър. Естествено, имаше и такива, които искаха да научат цялата истина и правеха всичко възможно, за да се доберат до нея. За тях Пендър беше подготвил съответните апетитни хапки, които трябваше да ги заситят. И никак не му беше трудно да бъде на крачка пред тях. Медиите действаха на много фронтове, работеха по различни версии. Докато неговият дневен ред се изчерпваше с една-единствена точка: да се грижи за интересите на Николас Крийл. Той наричаше тази техника „завъртане на кранчето“, или пускане и спиране на информацията в най-подходящото време. Така държеше медиите точно там, където искаше — в едно чисто реактивно състояние.

Неговите експерти вече бяха проверили ограничения брой хора, които се бяха свързали с внедрените сайтове. Заключението им беше, че се незначителни фигури. Но за разлика от основните чат румове човек трябваше доста да се порови в интернет, за да стигне до „вълчите капани“. А това означаваше по-голям интерес от този на обикновените чатъри. Пендър нямаше представа коя е Ана Фишер, но беше заинтригуван от името, съдържащо се в нейния уеб адрес.

— Финикс Груп — замислено каза той и се облегна на зад. Намираше се в оперативната зала, току-що завършил електронната проверка, предназначена да открие географския произход на имейла. Компания със седалище в Лондон. Така пишеше в папката, която беше изискал и която в момента лежеше на бюрото пред него. Мозъчен тръст с неуточнен собственик, разположен в Уестминстър, съвсем близо до Бъкингамския дворец.

В момента Пендър имаше предостатъчно работа. „Уолстрийт Джърнъл“ всеки момент щеше да публикува материал, който подлагаше на съмнение информацията за избиването на десетките хиляди руснаци. Той се познаваше лично с журналиста, който го беше написал. Добър, но малко ленив репортер, с репутацията на човек, който не довършва докрай своите разследвания и е готов да смени гледната си точка в момента, в който усети негативното отношение на читателите. Пендър нареди на екипа си да публикува в интернет четири материала, които да внушат, че част от миналото на избитите руснаци е предадено некоректно по вина на правителството и неговия архив, но това изобщо не намалява вината му. Допускането на подобно нещо би означавало гавра с паметта на избитите хора. Следващата му стъпка беше да организира появата на неколцина „експерти“ по националните медии, които трябваше категорично да се обявят в подкрепа на тази теза.

Пендър беше убеден, че репортерът на „Джърнъл“ бързо ще забрави темата, просто защото не би желал да го нарекат цинична свиня, влюбена в диктаторите. Съвсем неотдавна му докладваха, че и Би Би Си готви подобен материал, но продуцентката на предаването все още не е сигурна в каква светлина да го представи.

Реакцията му беше колкото бърза, толкова и решителна: въпросната продуцентка получи анонимен имейл за три уж „публикувани“ материала, изработени от неговите автори фантоми. Вдъхновена от тях, тя със сигурност щеше да получи ясна представа как да аранжира своето шоу в съответствие с целите на Пендър и Крийл. А Пендър с нетърпение очакваше да го види на екрана.

В същото време инстинктивно усещаше, че Финикс Груп принадлежи именно към онзи кръг институции, от които се интересуваше Крийл. Това го накара незабавно да изпрати информацията на клиента си.

После се залови с любимата си дейност: да продава истината на лековерното човечество.

Беше убеден, че това е най-интересната игра на света.

28

Настанил се в луксозния си киносалон, Николас Крийл гледаше финалните сцени от „Спасяването на редник Райън“. Обичаше този филм, но не заради великолепната актьорска игра, майсторската режисура или моралните послания на тази класическа история. Обичаше го заради всеобхватната война, показваща смъртта като нещо достойно.

Крийл бе натрупал състоянието си от производството и продажбата на машини, които са в състояние да убиват хиляди, дори милиони хора. Но той всъщност беше миролюбив човек. Никога не беше вдигал ръка да удари някого, нито веднъж в живота си не беше стрелял. Мразеше насилието. Най-много пари печелеше по време на мир, но един специален мир. Той се характеризираше с *усещането* за мир, придружено от опасенията, че войната всеки миг ще избухне.

Мирът, зад който наднича призракът на войната, беше най-добрият мир за Николас Крийл.

Но имаше и друга причина да харесва „Спасяването на редник Райън“. Втората световна война представляваше класически сблъсък между доброто и злото, една благородна война, която позволи на цяло поколение американци да изпълнят дълга си и да се превърнат в „най-великото“ поколение на страната си. Днес, независимо дали светът си даваше сметка за това, се пораждаше конфликт от същия характер.

Крийл правеше всичко възможно да изкара на световната сцена нови играчи, непознати на никого, които обаче щяха да разполагат с всички средства, за да победят злото и да превърнат света в по-спокойно място за живеене. Разбира се, поради кратките срокове това щеше да се случи с цената на доста жертви, но жертви винаги е имало. В дългосрочен аспект обаче предимствата щяха да са очевидни.

Той стана, прехвърли се в спалнята и лепна една целувка на бузата на мис Секси, която си почиваше в леглото след поредния сеанс, предназначен да отпусне нервите му.

Наблюдавайки я от горе на долу, той изведнъж осъзна, че краят наближава. Секси харесваше разкошния живот, високия социален статут и най-вече питиетата. Редовно крещеше на прислугата, държеше се неоправдано надменно, тормозеше децата на Крийл от предишните му бракове по време на редките им посещения. Последното не беше чак толкова лошо, защото той не хранеше особено топли чувства към тези деца. Но на избухванията трябваше да се сложи край.

Естествено, скъпата му съпруга би могла да бъде рекламен плакат на несигурността. Тя имаше гимназиално образование и външност на супермодел. И когато я видя за пръв път, той веднага реши, че трябва да я има. Просто защото всички мъже я желаеха, а Крийл обичаше да е пръв.

По навик работеше нощем. Офисът му не беше прекалено голям за човек с неговите финансови възможности, но пък беше удобен. Настани се зад бюрото, включи компютъра и видя, че Пендър му е изпратил имейл с няколко прикачени файла.

Изчете ги внимателно, интересът му видимо нарасна.

Финикс Груп? Никога не беше чувал за нея.

Придърпа телефона и набра един номер.

— Искам да разбера *точно* кой стои зад мозъчния тръст Финикс Груп със седалище в Лондон — сухо заповяда той. — Искам го максимално бързо!

Инстинктът му подсказваше, че това можеше да се окаже поредното липсващо късче от огромния пъзел, който подреждаше. Всичко е въпрос на късмет, който не е излишен дори за търговците на смърт, притежаващи милиарди.

Няколко часа по-късно желанието му се сбъдна. Хората му наистина си ги биваше. Те бяха успели да проникнат през редица фасади, издигнати специално за да скрият истинския собственик на Финикс Груп. А когато някой си прави толкова труд, той обикновено има достатъчно основания. Крийл дори не можеше да повярва на късмета си.

Собствеността на Финикс Груп нямаше нищо общо с Аризона. По принцип се приема, че „фениксът“ произхожда от Египет, но той се почита и в други части на света. Най-вече в една древна земя, където

той е символ на небесната власт, на вярност и чест. Нещата се подреждаха перфектно.

— Поставете централата на Финикс Груп под двайсет и четири часово наблюдение — нареди в слушалката Крийл. — Искам пълна информация за всички, които работят там. Плюс подробни архитектурни планове на сградата.

После се обади на Сизър. Дойде време „ботушите“ му да тръгнат по земята.

29

Шоу стоеше пред най-голямата бъчва за вино в света, която се намираше в Хайделбергския замък. Беше пристигнал предишната вечер с полет от Единбург до Франкфурт, а на сутринта измина с кола разстоянието до Хайделберг. Задачата му този път беше сравнително лесна: да предаде пакет документи нагоре по веригата.

След това възнамеряваше да посети книжарницата на родителите на Ана в малкото градче Дурлах. Но дали изобщо да ходи там? Франк даде да се разбере, че робството му няма да свърши скоро. Това най-вероятно щеше да стане само когато свърши животът му. Тогава какъв смисъл имаше да ходи в Дурлах? Докато работи за Франк, просто нямаше как да се ожени за Ана. Изобщо не би трябвало да й прави предложение. Но вече го беше направил. Сега трябваше просто да изчезне от живота й, отстъпвайки мястото си на човек, който би могъл да й даде онова, от което се нуждаеше.

Една безспорно благородна и лишена от егоизъм постъпка, но Шоу не се чувстваше нито благороден, нито алтруист. Не искаше да загуби Ана. Не можеше да я загуби. По тази причина щеше да тръгне към Дурлах, надявайки се по пътя да се случи някакво чудо, което да го освободи от кошмара.

Предаването на документите се случи половин час по-късно. Получателят се оказа младеж, облечен като американски студент — с бейзболна шапка, торбести джинси и маратонки „Найки“, обути на бос крак. После Шоу продължи да играе ролята на турист, щракайки с фотоапарата си най-стария немски замък и стените му с дебелина седем метра. Когато дойде време да си тръгне, той почти хукна надолу по хълма, в подножието на който чакаше взетата под наем кола.

На път за Дурлах той прекоси покрайнините на Карлсруе. Книжарницата наистина се оказа на лесно място — на единствената главна улица на градчето.

Наташа Фишер го посрещна на вратата. Приликата с дъщеря й беше очевидна, най-вече по отношение на ръста и хубостта. Но докато Ана беше открита и приказлива, майка й се държеше резервирано. Дори не го погледна в очите, докато той се представяше.

Книжарницата беше малка, но пълна с прецизно изработени полици от чам и тъмен орех. На една от стените беше опряна подвижна стълба, с помощта на която се стигаше до полиците със стари издания. Край срещуположната стена беше разположено голямо, отрупано с книги писалище, зад което седеше мъж, по-едър дори от Шоу. Волфганг Фишер се изправи и му протегна ръка. Ана ги беше предупредила за посещението му. Наташа обърна табелката на вратата и превъртя ключа, след което последва двамата мъже към вратата, през която се преминаваше в жилищната част на къщата.

Тук също беше уютно. Хубави мебели, многобройни снимки на Ана по стените — от дете до зряла жена. Наташа сложи вода за чай, а Волфганг отвори вратичката на бюфета и извади бутилка джин.

— Подобно събитие заслужава нещо по-силно от чай, нали? — подхвърли на английски той.

Акцентът му беше толкова силен, че в първия момент Шоу не разбра думите. Домакинът напълни чашките, седна на канапето и вдигна глава към Шоу, който, очевидно нервен, остана прав до камината.

— Ана много ни е разказвала за вас — услужливо започна той.

Наташа се появи с поднос, върху който имаше сервиз за чай и бисквити. Забелязала чашката в ръката на съпруга си, тя неодобрително поклати глава.

— Още няма четири следобед!

— Нашият гост тъкмо се канеше да каже нещо — ухили се Волфганг.

Наташа седна, напълни чашите и хвърли неспокоен поглед към Шоу.

А той усети, че ризата под мишниците му започва да овлажнява. Рядко се потеше от нерви, дори когато стреляха по него. Чувстваше се като ученик на първа среща. Устата му пресъхна, коленете му се подгънаха.

— Дойдох да ви помоля за нещо — овладя се най-сетне той и седна срещу двойката на канапето.

Колкото по-бързо го кажа, толкова по-добре, реши той, погледна Волфганг право в очите и попита:

— Имате ли нещо против да се оженя за дъщеря ви?

Устните на бащата се разтеглиха в усмивка и той очаквателно погледна съпругата си. Наташа опря салфетката до очите си.

После Волфганг скочи, дръпна госта и го стисна в мечешката си прегръдка. Ребрата на Шоу изпукаха.

— Това отговаря ли на въпроса ти? — жизнерадостно ревна домакинът.

Наташа сковано се надигна, стисна ръката на Шоу и го целуна по бузата.

— Благодарение на теб Ана е щастлива — тихо промълви тя. — Никога не е говорила за друг човек така, както говори за теб. Никога! Права ли съм, Волфи?

Едрият мъж кимна.

— Но тя също те прави щастлив, нали? — извърна се към Шоу той.

— Никога в живота си не съм бил по-щастлив.

— Кога ще бъде сватбата? — попита Наташа. — Надявам се да я направим тук, в нейния роден дом.

— Но какво ще кажат близките на Шоу? — притеснено я погледна Волфганг. — Може би няма да им е приятно да дойдат в забутаното ни село. — После го плесна по ръката, за нещастие точно върху драскотината от куршум, която беше получил в Шотландия. Шоу с мъка се въздържа да не изкрещи от болка.

— Тук ще е добре — кимна той. — Всъщност аз… Аз нямам близки… — Видял любопитството в очите на двамата, той побърза да добави: — Кръгъл сирак съм…

Долната устна на Наташа затрепери.

— Съжалявам — прошепна тя. — Ана е пропуснала да ни го каже.

— Но сега вече имаш семейство — бодро обяви Волфганг. — Голямо семейство. Само в Дурлах живеят двайсет души с фамилията Фишер. И ако вземем под внимание и онези, които живеят в Карлсруе и Вюртемберг, сигурно ще станат стотина. А в цяла Германия те са няколко хиляди.

— Разбира се, не всички ще присъстват на сватбата — бързо добави Наташа.

— Внуци! — доволно въздъхна Волфганг. — Най-после ще имам внуци! Вие с Ана ще имате много деца, нали?

— Това не е наша работа, Волфганг! — сряза го Наташа. — А и Ана не е първа младост. За нея кариерата е най-важното нещо на света. Всичко е в Божиите ръце. Ние също искахме много деца, но родихме само Ана.

— Добре де, нека бъде малко семейство — съгласи се Волфганг. — Четири, най-много пет деца.

— Ще направим каквото можем — притеснено отвърна Шоу.

— Ана каза, че работиш като консултант — продължи бащата. — В каква област консултираш?

Шоу се запита дали зад въпросите в тази посока не стои Ана, принуждавайки го да разкрие на родителите й онова, което беше споделил с нея.

— В областта на международните отношения — отвърна той.

— Много работа ли има в тази област?

— Повече, отколкото можете да си представите — кимна Шоу, после опря гръб на солидната дървена ламперия, сякаш за да почерпи сили, и тихо добави: — Работя за агенция, която се стреми да гарантира повече сигурност в света.

Домакините си размениха кратки погледи.

— Ти си нещо като полицай, така ли? — попита Волфганг. — Световен полицай?

— Горе-долу — кимна Шоу. — Но мисля да се оттегля веднага след като се оженим.

С това горе-долу се изчерпиха въпросите, свързани с професията му. Тези добри хора очевидно приеха, че Шоу работи в област, за която не е много удобно да се разпитва.

Само ако знаеха!

Гостуването на Шоу продължи малко повече от час. В момента, в който колата му изчезна зад ъгъла, един мъж почука на вратата и Наташа му отвори.

— Мисис Фишер, трябва да поговорим за човека, който току-що си тръгна — твърдо рече той, заобиколи я и влезе в къщата. Волфганг се надигна от мястото си и застана до жена си.

— Мисля, че и за двама ви ще е по-добре да седнете — каза мъжът.

30

За огромно удовлетворение на Николас Крийл Русия отново извърши нещо предвидимо. Изолирана и притисната до стената, тя реши да демонстрира сила. Един стратегически бомбардировач ТУ–160 хвърли бабата на всички конвенционални бомби в историята на човечеството. Взривната й мощ се равняваше на експлозията на 70 хиляди килограма тринитротолуол — с над пет пъти по-мощна от бомбата, която Щатите бяха хвърлили преди и която бе образувала кратер с диаметър от петстотин метра, а над него се бе издигнал страховит облак във формата на гъба, който, за щастие, не беше радиоактивен. Тази детонация беше финалната част от мащабните военни учения, заповядани от президента Горшков, който веднага след това обяви повишена бойна готовност на руската армия. С максимално остри изразни средства президентът добави, че когато бъде установен инициаторът на кампанията за очерняне на страната му, той ще бъде третиран като враг на Русия, започнал необявена война.

— Изпитвам дълбоко съжаление към държавата или организацията, която стои зад тази кампания, независимо от нейната мощ! — мрачно предупреди той, показвайки символично среден пръст директно на САЩ, които енергично отричаха всякаква връзка с антируската кампания.

Но дипломатическите среди изтълкуваха този акт почти като признание за вина, тъй като никоя друга страна освен САЩ не разполагаше с достатъчно средства и мотиви да стартира подобна акция.

Прочел този анализ, Николас Крийл избухна в смях. Намираше се в конферентната зала на своя реактивен боинг, който летеше на тринайсет хиляди метра над водите на Атлантическия океан. Срещу него седеше Сизър. Крийл извъртя вестника, давайки му възможност да прочете тлъстото заглавие за руската бомба и заплахите на Горшков.

— Война?! — сбърчи вежди Крийл. — За да водиш война, трябва да имаш армия, с каквато руснаците не разполагат. Натрупали са

колосални печалби от петрола, но един невъобразимо идиотски президентски декрет им забранява да харчат повече от три и половина процента от брутния вътрешен продукт за военни цели! Това означава около 22 милиарда долара годишно, от които едва осем са предназначени за закупуване на оръжия. За такива дребни суми не могат да се изградят никакви значителни оръжейни системи. Но я виж какво прави Америка. Заедно с допълненията към бюджета тя харчи над 700 милиарда долара годишно за отбрана, което е около 20 процента от федералния бюджет. В това отношение янките отделят повече пари за въоръжаване от всички страни в света, взети *заедно*. И така трябва да бъде. Статутът на суперсила не е евтин, но си заслужава до последния цент. Защото, когато пожелаеш да сриташ нечий задник, ти просто го сритваш, приятелю.

Крийл посочи към статистическата таблица, илюстрираща подробно мощта на руската армия.

— Те могат да поддържат в бойна готовност пет дивизии. *Пет* при положение, че имат късмет. Някога бяха в състояние да строят около една трета от бойните кораби на света, но днес тези идиоти не могат да пуснат на вода дори един-единствен самолетоносач, защото в цялата им страна няма такава корабостроителница. Толкова по въпроса за планирането, другарю. А след като правителството не желае да изкупува собствената им военна продукция, тя се продава на страни като Индия и Китай, където са гладни за количество и не обръщат особено внимание на качеството. Но янките, британците, германците и французите не си и помислят да харчат пари за руските боклуци. Вече петнайсет години реформираните комунисти не са произвели нов модел самолет за своите военновъздушни сили. Те разполагат с над 3000 изтребители и бомбардировачи, но качествата им са на светлинни години от тези на Запада, а половината им бази дори не разполагат с гориво за тях. Техният изтребител от последно поколение така и не получи достатъчно финансиране, за да се вдигне във въздуха. Разполагат с ядрени ракети, но не могат да ги използват, защото срещу една изстреляна ракета янките ще им отвърнат с десет.

Бойният им флот се състои от двайсет жалки кораба, включително един самолетоносач на преклонна възраст, но без подводниците, които редовно се отправят към дъното на океана и си остават завинаги там. В сравнение с тях американците разполагат с

300 бойни кораба, включително десет самолетоносача, задвижвани от атомни реактори. Без да се броят десет-дванайсет атомни подводници клас „Охайо“, въоръжени с балистични ракети. Всяка от тях може да унищожи цяла държава. Знам го, защото един от моите филиали ги произвежда. Всичко това означава, че янките могат да ликвидират „Червената заплаха“ в рамките на седмица, и то без да си дават много зор! — Крийл се засмя и поклати глава. — Но въпреки това аз съм един щастлив човек!

— Защо? — вдигна глава Сизър, приключил с прегледа на статията. — Руснаците явно нямат намерение да купуват вашата продукция.

Крийл извади пура, запали я и с наслада вдъхна дима.

— Миналата година, в един от редките си пристъпи на благоразумие, президентът Горшков обяви нова осемгодишна програма за превъоръжаване на руската армия, за която бяха отделени близо пет трилиона рубли, или 186 милиарда американски долара. Което е нещо сериозно, далеч над сегашния бюджет за отбрана.

— Ясно. Сега вече разбирам вашия интерес.

— И аз си помислих така, ето защо задействах хората си там, които започнаха да работят за одобрението на тази програма. Но съвсем не припаднах от вълнение, защото това беше само началото.

— Моля да ме извините, мистър Крийл, но не ви разбирам.

— Като останалата част от човечеството — усмихна се милиардерът. — Нека ти обясня. Основната част от тези пари отиват за руско оборудване. Но ако те искат да се изравнят с американските военни разходи, отнесени в проценти към брутния вътрешен продукт, ще трябва да изразходват седемдесет милиарда *годишно* над това, което изразходват в момента, *плюс* разходите за новата програма. Нещо абсолютно невъзможно за родната им военна промишленост, която няма как да усвои подобни средства. Ако тръгнат да я развиват сега, ще им отнеме минимум десет години. Което означава, че ще бъдат принудени да се обърнат към Запада, по-специално към мен. Коригирана в съответствие с инфлацията, общата сума на подобно начинание надхвърля един трилион долара. Да речем, че „Арес“ усвои седемдесет процента от нея. Това прави седемстотин милиарда долара — сума, която *наистина* може да повиши кръвното ми налягане.

— На защо биха тръгнали да догонват военната мощ на САЩ?

— О, ще го направят, стига да са убедени, че трябва.

— Константин? Рекламната шумотевица около него, която вие организирахте? Смятате, че това ще ги превърне в някогашния Съветски съюз, а вие ще си напълните джобовете?

— Не е толкова просто. Вярно е, че след кампанията „Червена заплаха“ те се оказаха изолирани от света. В момента всеки втори човек ще ти повярва, ако твърдиш, че Горшков яде бебета за закуска. Но за да проработят моите планове, трябва да се вдигне мизата. Руснаците не са глупаци. Трябва да имат дяволски убедителни причини, за да започнат да купуват най-доброто.

— А как ще вдигнете мизата?

— Тук на сцената излизаш ти. Трябват ми десетина души руснаци. Или поне да приличат на руснаци.

— Никакъв проблем. Там безработицата е толкова голяма, че не мога да се отърва от руснаци. Готови са да убиват с пушки, пистолети или с голи ръце, без да им мигне окото.

— Точно такива трябва да бъдат. Но част от тях трябва да са компютърни гении.

— И тук няма проблем. Руските хакери са най-добрите в света.

Крийл се наведе и измъкна някаква папка.

— Много добре — кимна той. — А това тук са „ботушите“, които ще тъпчат земята.

31

Ана Фишер извади ключ и понечи да отвори вратата на лондонския си апартамент. В същия миг зад нея се мярна някаква сянка и тя светкавично се обърна. След нападението в Берлин не се разделяше с миниатюрния флакон сълзлив газ, прикачен към връзката с ключове.

Мъжът вече държеше значката си в ръка.

— Мис Фишер? Аз съм Франк Уелс. Бих искал да си поговорим за Шоу.

Тя погледна значката, после очите й се вдигнаха към лицето на непознатия.

— Не познавам агенция с това име!

— Както почти всички останали — кимна той. — Няма ли да влезем?

— Не каня непознати мъже в апартамента си. *Вие твърдите*, че познавате Шоу, но аз не съм длъжна да ви повярвам.

— Би трябвало да се досетя — кимна мъжът. — Жена с вашите научни степени не може да бъде глупава.

— Какво знаете за моите научни степени? И как сте се добрали до тях?

— Разполагам с една папка, която е дебела поне пет сантиметра. В нея пише всичко за Анастасия Бригита Сабена Фишер. Вашите родители Волфганг и Наташа живеят в Дурлах, Германия, където притежават малка книжарница. Вие сте единственото им дете. Шампионка по плуване, научни степени от няколко престижни университета, включително Кеймбридж. Известно време сте работили в ООН, а в момента работите за Финикс Груп със седалище тук, в Лондон. — Очите му се плъзнаха по пръстена на дясната й ръка. — Отскоро сте сгодена за Шоу. — Извърна глава от смаяното й лице и кимна към вратата. — Няма ли да влезем? Въпросът е важен.

Седнаха в малката стая, която гледаше към улицата.

— Хубаво жилище — отбеляза Франк, оглеждайки обстановката.

— Защо сте тук?

— Да поговорим за Шоу, както вече ви споменах. Моите хора вече са го направили с вашите родители.

— С моите? Не, грешите. Те веднага щяха да ми се обадят!

— Предупредихме ги да не го правят, преди аз да поговоря с вас. — Очите му се заковаха върху лицето й. — В Дъблин той ви предложи брак, нали?

— Това не ви засяга!

— И ви обеща да напусне работата си — добави Франк, без да обръща внимание на забележката й.

Ана неволно кимна.

— Искате ли да научите истината?

Очите й се насълзиха, но тя тръсна глава.

— Казвайте каквото имате, а аз ще реша дали да ви повярвам.

— Логично — кимна Франк, после протегна врат и й показа белега на тила си. — Виждате ли тази малка дупчица? Подарък ми е от Шоу, който се опита да ме убие, докато се опитвах да го арестувам.

— Да го арестувате? — хладно попита Ана. — За какво?

— Информацията е поверителна. Но мога да ви уверя, че не беше за неправилно паркиране. След като се възстанових, ние отново го открихме и го принудихме да работи за нас.

— Да *работи* за вас? След като е направил опит да ви убие? Нали казахте, че сте искали да го арестувате? Защо не е в затвора, след като е престъпник, който се е опитал да ви убие?

Франк измъкна една пура от джоба си.

— Имате ли нещо против, ако запаля?

— Имам.

Той прибра пурата и леко въздъхна.

— В моя свят няма ясно очертана граница между доброто и злото, между правилните и погрешните постъпки. Шоу отдавна щеше да е в затвора, ако…

— Ако какво? — рязко попита тя.

— Ако не бяха изключителните умения на вашия *годеник* — натъртено отговори Франк. — Никога през живота си не съм работил с оперативен агент от неговата класа.

Той е в състояние да влезе в стая, претъпкана с въоръжени до зъби терористи, да им смъкне тюрбаните да им види сметката и да се

оттегли, без дори да получи драскотина. Уменията му са уникални. Именно заради тях му позволявахме известни отклонения… — Опипа белега на тила си и добави: — Включително и това, което за малко не ме уби.

— Значи работи за вас, така ли? На мен каза, че работи за някаква правозащитна организация.

— Така ли ви каза? А добави ли, че броди по света без да е сигурен дали ще се върне жив? — попита Франк и впи тежък поглед в лицето й.

Ана нервно закърши пръсти.

— Не… Каза, че в момента работи на бюро…

— На бюро значи — ухили се Франк. — И ви е уверил, че скоро ще напусне, нали? — Приведе се толкова близо над нея, че тя усети никотиновия му дъх. — Нека ви обясня нещо. Хора като Шоу не напускат и не се пенсионират. Те работят, докато ги убият или докато престанем да се нуждаем от тях. Ако вашият любим направи опит да ми се измъкне, ще завърши дните си в най-гадния затвор който успея да открия!

— Защо си правите труда да идвате в дома ми, за да ми кажете това? — лекичко се отдръпна Ана.

— Защото искам да знаете цялата истина.

— Човекът, когото ми описахте, не е този когото познавам. В Германия той ми спаси живота. Никога не съм срещала по-мил и по-прекрасен човек от него.

— Той убива хора, мис Фишер. Лоши хора, но все пак ги убива. Аз също го правех, но вече не. На практика *аз* съм този, който работи на бюро. Признавам, че вашият годеник е изключително смел човек. Никога не съм виждал нерви като неговите. Но съм виждал и нещо друго — как разпаря жив човек от тук до тук… — Пръстът му докосна корема, плъзна се нагоре и опря човек безспорно го заслужаваше, но и с Шоу шега не бива, знаете… Когато тръгне на лов, той ловува с главно Л, по дяволите! Разбирате ли какво искам да ви кажа?

Замълча, очите му пробягаха по лицето й, устните му се разтеглиха в усмивка.

— Ще ви призная, че съм впечатлен — подхвърли той. — Очаквах да се разплачете още преди пет минути!

— Обичали ли сте някога, мистър Уелс? — внезапно попита Ана.

Франк присви очи, усмивката му се стопи.

— Какво? — дрезгаво изграчи той.

— Струва ми се, че виждате нещата от смешната им страна. Нима толкова ви харесва болката на другите хора? Това ли е най-главното качество на служителите във вашата организация? Да нямат душа, да не изпитват състрадание?

— Вижте, аз дойдох да ви кажа истината…

Ана стана и отвори вратата.

За миг Франк остана неподвижен, после сви рамене.

— Е, хубаво. Да не кажете, че не съм ви предупредил.

Ана го изчака да се изравни с нея и тихо попита:

— Защо го мразите толкова много?

— Той ме простреля в главата, госпожице!

— Според мен това не е истинската причина.

— На психолог ли ми се правите?

— Никога не сте имали близък човек, нали? Някой, когото истински сте обичали или той е обичал вас…

— Тези неща не са за *мен*!

— Предполагам, че само вие можете да си отговорите на този въпрос. Лека нощ, мистър Уелс.

Ана затвори вратата и вдигна длан пред устата си, за да сподави риданието.

Телефонът иззвъня. Тя дълго се колеба, преди да вдигне.

— Ана Фишер, моля — прозвуча непознат женски глас.

— На телефона — отвърна тя, после колебливо попита: — Кой се обажда?

— Познавате ли човек на име Шоу?

Тя се вцепени.

— Защо питате?

— Едър мъж с тъмни коси и сини очи, нали?

В гърлото й се появи огромна буца.

Моля те, Господи, не позволявай това да се случи! Би било ужасна несправедливост!

— Да, познавам го — прошепна в слушалката тя.

— В такъв случай трябва да поговорим.

— Той добре ли е? — почти беззвучно попита Ана.

— Когато го оставих, беше добре. Но то не означава, че и сега е в същото състояние.

— Какво означава това? Коя сте вие?

— Казвам се Кейти Джеймс. Мисля, че Шоу се намира в сериозна опасност.

32

Седяха една срещу друга в кафе на Виктория Стрийт Следобедът беше студен и мрачен, пръскаше ситен дъжд. Един обикновен ден, познат до втръсване на лондончани.

Кейти Джеймс механично разбъркваше кафето си, а Ана Фишер гледаше парада от чадъри, който се точеше покрай витрината. По бузата й се плъзгаше самотна сълза, а Кейти се правеше, че не я забелязва.

— Разказахте ми какво се е случило в Единбург, но не разбрах как стигнахте до мен — промълви Ана.

— Преди няколко години в Хага вие изнесохте доклад на тема как да запазим гражданските права в условията на война с тероризма. Аз бях изпратена да напиша материал за вестника си. По онова време бях командирована в Близкия изток, а темата на доклада ви беше пряко свързана с тази част на света. В Единбург открих една касова бележка, от която разбрах, че Шоу си е купил ваша книга. Спомних си, че я споменахте на онази лекция и именно тя стана причина за оживените дискусии.

— Жалко, че никой не се вслуша в тях.

— Напротив, мис Фишер, много хора се вслушаха.

— Наричайте ме Ана, моля ви — промълви Ана и вдигна очи от почти недокоснатата храна в чинията си. — Предвид това, което ми разказахте за човека, с когото съм сгодена, отдавна би трябвало да се обръщаме една към друга с малките си имена…

— А вие нямахте представа, така ли?

— Имах *някакви* съмнения, разбира се. И доста подозрения.

— Но не ги споделихте с него?

— Напротив. Направих го, след като поиска да се ожени за мен… — Гласът й издайнически потрепна, а хълцането й накара няколко клиенти на заведението да се обърнат.

— Искате ли да отидем на по-спокойно място? — шепнешком попита Кейти.

Ана избърса сълзите си и стана.

— В офиса ми. Той е съвсем наблизо.

Няколко минути по-късно репортерката седеше в отрупания с книги кабинет в централата на Финикс Груп. Една секретарка им донесе горещ чай и бързо се оттегли. Кейти се огледа с видим интерес.

— С какво се занимавате? — попита тя, опитвайки се да разчупи леда.

— Мислим — отвърна Ана. — Мислим за жизненоважните проблеми на света, върху които повечето хора нямат време, опит или желание да се задълбочават. После пишем бели книги, издаваме заключенията си в тиражи от по сто бройки и изнасяме лекции в полупразни зали. Но светът продължава да живее както преди, без дори да ни забелязва.

— Наистина ли е толкова зле?

— Да — кимна Ана, отпи глътка чай и направи опит да зададе въпроса си спокойно: — Преди малко споменахте, че Шоу е ранен.

— Изобщо не изглеждаше разтревожен. Каза, че куршумът не е влязъл или нещо подобно. Но те стреляха по него. Неговите хора, добрите…

— Може би го е казал само за ваше успокоение! — остро рече Ана.

Изненадана, Кейти замълча за момент.

— В крайна сметка имах само неговата дума — промълви тя. — Нямаше как да им поискам документите, за да разбера кой какъв е.

Ана стана и започна да крачи напред-назад, вземайки завоите под прав ъгъл.

— Напълно възможно е Шоу да не е човекът, за когото съм го вземала — каза сякаш на себе си тя.

— Той ми спаси живота, Ана. А после ме пусна да си вървя.

Изгубила последната капчица кураж, Ана се сви на стола, скри лице в дланите си и заплака.

Кейти стана и съчувствено я докосна по рамото.

— Има и друго, нали? — попита тя.

Ана си пое дъх, избърса сълзите си с книжна салфетка и вдигна глава.

— Помолих Шоу да посети родителите ми в Германия и да поиска ръката ми от татко… Знам, че е глупаво, но… — Лицето й

поруменя.

— Искала си да провериш дали е сериозен, нали? — заряза официалния тон Кейти. Изчака я да кимне и добави: — И какво стана?

— Татко с готовност дал съгласието си.

— Какъв е проблемът тогава?

— След като Шоу си тръгнал, при тях се появил един човек и им разказал някои неща за него. Много обезпокоителни неща. А вечерта, в която ми се обади ти, друг човек посети *мен*. От някаква международна агенция, за която не съм чувала. Съобщи ми, че Шоу работел за тях.

— Значи е свестен! — възкликна Кейти.

— Този човек каза, че той бил *принуден* да работи за тях — поклати глава Ана.

— Принуден? Защо?

— За да не влезе в затвора за тежки престъпления. Шоу стрелял срещу самия него и за малко не го убил.

— Защо тогава не са го вкарали в затвора? Защо са му предложили сделка?

— Същото попитах и аз. А този човек, представи се като Франк Уелс, отговори, че Шоу бил много добър за техните цели — изключително смел и с железни нерви. Бил в състояние да се измъква от опасни ситуации като никой ДРУГ.

— Вярно е, защото го видях с очите си — кимна Кейти. — Но *все пак* работи за добрите, нали?

— Уелс каза, че убива хора.

— За да не бъде убит.

— Защо го защитаваш толкова много? — рязко попита Ана. — Ти изобщо не го познаваш! Сама каза, че си го видяла за пръв път!

— Вярно, но ми беше достатъчно. В такива ситуации научаваш много неща за другия. Няма начин да сбъркаш. Той ми спаси живота и ме пусна да си вървя, Ана! Задължена съм му, но в случая това няма никакво значение. Важното е какво мислиш ти.

— Аз си *мислех*, че го познавам — промълви Ана. — А баща ми се е отказал от съгласието си.

— Ти си голямо момиче, можеш да се омъжиш и без съгласието на баща си.

— А ти би ли се омъжила за някого при подобни обстоятелства?

— Бих разговаряла с него, *преди* да взема решение.

— Страх ме е — прошепна Ана.

— Ако е имал намерение да те нарани, отдавна е щял да го направи, Ана — поклати глава Кейти.

— Не се страхувам, че ще ме нарани физически. Но какво ще стане, ако онзи човек излезе прав? И Шоу ми признае, че е извършил всичките тези престъпления? Не бих могла да живея с тях. Не искам да знам!

— Все пак трябва да чуеш и неговата версия. Иначе няма да бъде честно.

— Той вече ме излъга, уверявайки ме, че работи на бюро. Ти самата си доказателство, че не е така. Увери ме, че се оттегля. Но онзи тип Франк Уелс заяви, че това е изключено. Напусне ли — отива в затвора.

— Нямам всички отговори, Ана — въздъхна Кейти. — Но имам едно предложение. Поговори с Шоу. В момента той има нужда от теб. Неговите хора се опитаха да го убият. Това вероятно е било тяхното предупреждение. Но ти трябва да говориш с него.

Ана направи върховни усилия да се овладее.

— Искам да ти благодаря за всичко, което направи за мен — промълви тя.

— Няма защо — хладно я изгледа Кейти. — Няма да говориш с него, нали?

— Моля те, не се меси.

Вратата се отвори и някакъв мъж надникна през процепа.

— Ана, Бил иска да поговори с теб — обяви той.

— Веднага се връщам — обърна се към Кейти тя и бързо излезе.

— Май няма какво повече да си кажем, нали? — Кейти започна да облича шлифера си. После очите й се спряха на някакви документи, пръснати върху бюрото. Любопитството й надделя.

„Червената заплаха“, пишеше на разпечатката най-отгоре. Останалите документи също бяха свързани с топ новината, която обикаляше света. Сред тях се виждаха множество бележки, изписани на ръка. Имена, дати, места, уеб сайтове. Кейти ги обхвана с един-единствен поглед, разчитайки на изключително силната си памет. Възнамеряваше да си ги запише в момента, в който напуснеше сградата. Още не знаеше защо, но това просто беше по-силно от нея.

После очите й се спряха на нещо друго. Пристъпи към бюрото и вдигна снимката. Шоу и Ана, прегърнати на фона на Триумфалната арка. Изглеждаха силно влюбени.

— Ако не можете да се влюбите в Париж, значи няма смисъл да сте заедно — прошепна Кейти.

Ана отново се появи.

— Анализираш „Червената заплаха“, а? — директно попита Кейти и посочи отрупаното писалище.

— От любопитство, като всеки друг — сви рамене Ана, после видя снимката в ръцете й и чертите й се изопнаха. — Веднага я върни на мястото й!

Но Кейти направи крачка напред и пъхна фотографията в ръце й.

— Такава любов не се преживява два пъти — прошепна тя. — А повечето хора изобщо не я познават. Казвам ти го от личен опит. — Подаде й една визитка и добави: — Ако искаш пак да си поговорим, ще бъда на този адрес в Лондон.

Ана остана да гледа след нея, притиснала снимката до гърдите си.

33

Настанил се сред чакащите пътници на „Бритиш Еъруейс“ на франкфуртското летище, Шоу следеше новините, които вървяха по няколко големи монитора, пръснати из залата. На един от тях редица възмутени американски сенатори използваха височайшата трибуна на своя парламент, за да сипят огън и жулел срещу Русия, обявявайки я в завръщане към тоталитаризъм, който съперничи дори на безмилостната машина, създадена от бащицата Сталин.

На друг монитор Би Би Си предаваше на живо от британския парламент, който демонстрираше същото отношение към бившия Съветски съюз. На трети размахваше пръст канцлерът на Германия — уравновесена жена, която призоваваше към въздържане от прибързани заключения, но същевременно даваше да се разбере, че руснаците трябва да са срамуват от себе си. Подобна беше позицията и на френския президент, която обаче беше доста по-сдържана от тази на колегите му.

Шоу беше далеч от злободневната тема на световните медии, тъй като беше взел своето решение. Заминаваше за Лондон, за да се види с Ана и да й разкаже всичко за работата си. Ако и след това тя пожелаеше да се омъжи за него (нещо, в което силно се съмняваше), щеше да мисли какво да прави по-нататък. Беше доста изненадан, че след срещата му с родителите й тя изобщо не се обади. Не го направи дори и след като й остави съобщение, че пътува за Лондон. Потънал в неспокойните си мисли той забеляза мъжете пред себе си с известно закъснение. Позна ги веднага, легитимирането беше излишно.

Горилите на Франк.

Няколко минути по-късно се озова в малка стаичка разположена дълбоко в недрата на огромното международно летище. В единия край на масата седеше Франк, а в другия — някакъв непознат. Присъстваха още четирима мъже с подчертано спортно телосложение и очевидно въоръжени.

— Изпълних задачата в Хайделберг — каза спокойно Шоу.

— Знам — кимна Франк. — Лесна и приятна работа, също като в Шотландия. Между другото, как мина краткото ти посещение в Дурлах? Наред ли е всичко?

Това не беше изненада. Шоу знаеше, че Франк следи всяка негова крачка.

— Да, всичко е наред — отвърна той.

Франк погледна към здравеняците до стената и леко кимна. Те направиха крачка напред, превръщайки се в жива стена между него и Шоу.

— Семейство Фишер са много приятни хора, нали? — подхвърли Франк. — Моят човек е изключително доволен от разговора си с тях. А след срещата с Ана в Лондон аз мога да кажа същото. Е, останах леко изненадан от факта, че тя няма никаква представа с какво се занимаваш, но вече е напълно информирана.

В последвалата минута на абсолютна тишина Шоу гледаше втренчено Франк, който му се усмихваше.

Направи светкавична, но точна оценка на ситуацията. Четиримата здравеняци щяха да го ликвидират много преди да се добере до Франк. Но след близо шест години работа с този тип той се беше научил на търпение.

Очите му се извърнаха към ниския мъж с дебел врат и къдрава коса в другия край на масата, който беше горе-долу на неговата възраст.

— Кой е този, Франк? — небрежно попита той. — Твоят шеф или поредният разбойник?

Франк с нищо не показа, че е разочарован от сдържаността на Шоу. Все така усмихнат, той леко кимна на непознатия.

— Нито едното, нито другото — отвърна къдравият и му подаде визитката си. — Казвам се Едуард Ройс и работя за МИ5.

— Какво ви накара да ме вдигнете от удобния стол и бутилката Гинес, мистър МИ5?

Веждите на Ройс леко се повдигнаха, очите му за миг се извъртяха към Франк.

— Съжалявам, че ви причинихме това неудобство — каза англичанинът.

— В такъв случай побързайте, защото не искам да изпусна самолета — изсъска Шоу, заковал поглед в лицето на Франк.

Коментарът му предизвика ново помръдване на веждите от страна на Ройс.

— Ако зависеше от мен, изобщо нямаше да бъда тук, мистър Шоу — призна той. — В момента МИ5 работи с Интерпол по разследването на „Червената заплаха“. Убеден съм, че можем да се справим със ситуацията, но не щата не зависят от мен. Моите началници помолиха за сътрудничество хората на мистър Уелс. А той от своя страна ми препоръча да се обърна към вас.

— Какво искате? — директно попита Шоу.

— Бях информиран, че имате много добри връзки в Москва, владеете руски и умеете да се справяте в опасни ситуации, което ви прави особено подходящ за нашите цели.

— Бях в Русия против волята си — сухо го осведоми Шоу. — Затова предлагам да си намерите друга *особено* подходяща личност, която да ви носи куфарите.

— Нима не проявявате интерес към истинските подбудители на кампанията, наречена „Червена заплаха“?

— Искате да кажете, че това, което се говори за Русия не е истина ли? — изгледа го Шоу.

— Знае ли някой, по дяволите? — възкликна Ройс. — Част от тези неща безспорно отговарят на истината. Но въпросът не е там. Практически те нямат никакво значение. Вероятно сте наясно, че МИ5 защитава Обединеното кралство от терористи, шпиони, екстремисти и друга подобна паплач. В известен смисъл „Червената заплаха“ отвори кутията на Пандора, изправяйки света пред един особен и, бих казал, деликатен проблем. Много страни се превърнаха в бурета с барут, готови да избухнат всеки момент.

— Наистина ли? — вдигна вежди Шоу. — Пропуснал съм да го забележа.

Франк се изсмя, а Ройс побърза да добави:

— При всички случаи тази кампания тласка руснаците в посока, която не е изгодна нито за нас, нито за останалите страни от ЕС. Когато руската мечка е обект на преследване, тя става опасна за всички, мистър Шоу. Ние сме длъжни да свалим напрежението, но за да го постигнем, трябва да знаем кой стои зад кампанията.

— Защо не се обедините с американците? Ако се наложи, само те могат да изтръгнат ноктите на мечката.

— Американците както винаги имат свои виждания по въпроса. Но Франк се съгласи да работите за нас. Според него вие сте се познавали лично със Сергей Петров, който наскоро беше ликвидиран.

Шоу погледна към Франк, който невъзмутимо се усмихваше.

— Много щедро от негова страна да ви предложи услугите ми — промърмори той. — Но при цялото ми уважение ще трябва да ви откажа.

— Ясно! — ядосано възкликна Ройс. — Така и предполагах!

Франк бавно се изправи.

— Ако свършиш тази работа, може би ще поговорим и за другите неща, Шоу — небрежно се намеси той.

— Да бе! — изръмжа Шоу и с мъка се въздържа да не скочи върху мръсника, който продължаваше да се хили насреща му.

— Истината ти казвам — добави Франк и придърпа панталоните си. — Винаги съм бил откровен с теб.

— Може би друг път.

— Какво, защо? — объркано попита Ройс.

— В момента имам по-важна работа.

— По-важна работа ли? — облещи се англичанинът. — Нима не виждате, че светът отива по дяволите?

— Виждам.

— Е?

— Трябва да се видя с една дама — отвърна Шоу, дари Франк с мрачно-предизвикателен поглед и напусна стаята.

— Не очаквах подобна реакция, Уелс! — излая Ройс.

— И аз съм изненадан, но по други причини — промърмори Франк, заковал поглед във вратата, зад която изчезна Шоу.

— Защо? Какво очаквахте, по дяволите?

— Да се опита да ме убие.

— Пресвети боже! И този човек *работи* за вас?! Трябва да ви кажа, че и двамата сте побъркани!

— На практика този човек *не работи* за никого, Ройс.

— Но нали казахте, че…

— Да, но Шоу е специален случай.

— Разполагате ли с друг, който да свърши неговата работа?

— Категорично не. Няма друг като него.

34

Ана се събуди и почти изпищя от ужас. Над нея се беше надвесила някаква тъмна фигура. Тя се надигна и инстинктивно придърпа завивките към брадичката си.

— Какво търсиш тук?

— Мисля, че знаеш какво — тихо промълви Шоу и се отпусна на ръба на леглото.

— Как влезе?

В ръката му се появи ключ.

— Ти ми го даде, забрави ли?

— Не съм — уморено отвърна тя.

— Ходих при родителите ти, но ти сигурно знаеш.

— А ти знаеш ли, че след теб са имали и друг посетител? Аз също.

— Какво ти каза?

— Искаш ли да отгатнеш? Сигурна съм, че няма да ти е много трудно. Но аз трябва да знам дали това е истина!

— Съжалявам, Ана. Не исках да се получи така.

— Би трябвало да знаеш, че лъжата винаги наранява.

— Имаш право да си разстроена. Както и да ме мразиш. Но съм тук, за да ти кажа истината.

— И аз просто трябва да повярвам, че именно това е истината?

Очите на Шоу бегло обиколиха спалнята, в която беше изживял много щастливи мигове. Познаваше всеки сантиметър от апартамента на Ана — далеч по-добре от местата, които би могъл да нарече свой дом.

— Мога да опитам, нищо повече — въздъхна той.

— Искам да се облека. Иди в другата стая, ако обичаш.

— Доколкото си спомням, стотици пъти съм те виждал гола.

— Но не и тази вечер — отсече тя. — Хайде, върви!

Той се подчини. Няколко минути по-късно Ана влезе, облечена в дълъг халат. Краката й бяха боси. Седнаха на масичката до прозореца

— същата, на която беше поканила Франк.

— Хайде, започвай! — напрегнато рече тя.

— Франк Уелс е мой пряк началник в организацията, за която ти спомена.

— Тази, в която работиш на *бюро*! — изгледа го тя. — Между другото, как става така, че върху бюрото ти постоянно попадат най-интересните задачи?

— Изпълнявам изключително опасни задачи — отвърна Шоу, забил очи в пода. — Почти никога не съм сигурен, че ще се измъкна жив. Това е истината.

Ана изпусна отчаяна въздишка, но побърза да се овладее.

— Вършиш го просто от добро сърце, така ли?

— Преди седем години прострелях Франк в главата. В Истанбул. Насочи пистолета си към мен, помислих си, че ще ме застреля. Откарах го в болница в мига, в който установих самоличността му. Вероятно е пропуснал тази подробност, но ако не го бях направил, той със сигурност щеше да умре.

— Каза, че искал да те арестува за някакво престъпление.

— Което е неговата версия, но тя не отговаря на истината.

Ана се облегна назад и придърпа полите на пеньоара си.

— А каква е твоята версия? С какво се занимаваше, когато го простреля?

— Не мога да ти кажа. Не съм това, за което ме мисли Франк, но няма как да го докажа.

— Значи аз трябва да повярвам на думите ти, и толкоз! — смаяно възкликна тя. — Въпреки че досегашното ти поведение не внушава никакво доверие.

Шоу се замисли.

— Е, добре — въздъхна след кратка пауза той. — Но трябва да си остане между нас. Казвам го сериозно, Ана! — Тя кимна, чертите й се изопнаха. — Бях в Истанбул за да разбера кой се опитва да ме натопи за контактите ми с един изключително опасен наркокартел, действащ на територията на Таджикистан. По онова време още работех на свободна практика. Приемах поръчки от американци, французи и израелци, но нито една от задачите ми нямаше престъпен характер.

— Кой се опитваше да те натопи? — попита с далеч по-примирителен тон Ана.

— Подозирах доста хора. Работата ми беше такава, че нанесе щети на куп бандити и престъпници. Предполагам, че организацията на Франк е била внедрена в тези среди. Нейните агенти са били сигурни, че съм преминал на страната на лошите, и са препоръчали да бъда неутрализиран. А аз подозирах, че именно Франк ме е натопил. Заложил ми бе капан и бе пристигнал в Турция, за да довърши нещата. Просто стрелях пръв, преди той да ме застреля.

— Но защо си се съгласил да работиш за него, след като не си направил нищо лошо?

— Ще ти кажа. Ако нещата бяха стигнали до съд, аз със сигурност щях да лежа в затвора до края на дните си. Не разполагах с никакви доказателства, които да ме оневинят, докато неговата схема беше много убедителна. Работата за Франк не беше лесна, но все пак бе по-добрата алтернатива. Според мен той и неговите хора подозираха, че съм бил прецакан, но вместо да докажат невинността ми, те предпочетоха да ме шантажират, за да работя за тях.

— Но защо в Шотландия са стреляли срещу теб?

— Кой ти каза? — остро попита той.

— Може би Франк.

— Не ме лъжи, Ана!

— Приятно ми е да го чуя от твоята уста!

— На практика никога не съм те лъгал — въздъхна той. — Просто не ти казвах всичко.

— Разлика, която граничи с абсурда! — възбудено извика тя.

Шоу почервеня от гняв, но само след минута чертите му се смекчиха.

— Всъщност ти си права. Но както и да е. Разбрахме се, че ще работя за тях в продължение на пет години, след което, ако оцелея, ще бъде свободен. Е, стана така, че годините наближават шест.

— Но защо работиш допълнително за тези ужасни хора? Не виждам смисъла.

— Защото исках да съм сигурен, че ще ме пуснат. *Трябваше* да съм сигурен! По една изключително важна причина.

— Кога реши за тази допълнителна година?

— Преди три години, в Берлин. Точно в полунощ.

Очите им се срещнаха, в гърлото на Ана се появи буца. Полунощ беше часът на първата им среща. Знаех го с точност, защото някакъв

уличен часовник започна да бие в мига, в който той я спаси от хулиганското нападение.

— Но той ми каза, че не си свободен — с мъка промълви тя. — Че продължаваш да работиш за него, защото хората с тази професия никога не могат да се оттеглят.

— Току-що имах възможност да се уверя в това.

Думите му прозвучаха толкова отчаяно, че Ана стисна ръката му между дланите си.

— Не можеш ли просто да се махнеш? — попита с насълзени очи тя. — Да избягаш някъде?

— Бих могъл. Тогава със сигурност ще бъда убит или ще попадна в затвора в рамките на следващите двайсет и четири часа.

— Но тези хора са представители на закона! Как е възможно да постъпват така?

— Те са закон в закона. Убиват свободно, когато целта им го оправдава. Светът е опасно място, правилата на играта са променени.

— Много успокоително!

— Искаш ли да си в безопасност?

— На всяка цена? Не!

— Значи си малцинство.

— Какво ще стане с нас?

— Аз те помолих да станеш моя жена и ти прие. Пожела да поискам ръката ти от баща ти и аз го направих. Но не бях напълно откровен с теб. Оказа се, че не мога да се отърва от Франк. При това положение не очаквам да се омъжиш за мен. Не би било честно. Не е правилно. Обичам те твърде много, за да ти го причиня. А сега ми предстои да направя най-трудното.

— Какво е то? — попита с дрезгав шепот Ана.

— Да изчезна от живота ти.

След тези думи Шоу започна да се надига.

— Чакай! — извика тя, избърса сълзите с ръкава на пеньоара си и добави: — Още ли искаш да се ожениш за мен?

— Този въпрос вече е невалиден, Ана. Не искам да се питаш дали ще се върна жив при всяко мое заминаване.

— Ами жените на войниците и полицаите? Нима не си задават този въпрос всеки ден?

— Лесно е да се каже, Ана. Но…

Тя седна в скута му, хвана голямата му силна ръка и я положи върху годежния си пръстен.

— Трябва да си зададеш един въпрос, Шоу. Само един. Все още ли ме обичаш? Ако отговорът е „не“, нямаш проблем.

Той опря глава в нейната и тихо прошепна:

— Значи имам огромен проблем.

35

Николас Крийл не беше особено религиозен човек, но благополучието му явно беше свързано с някаква божествена сила. Съдейки по златните възможности, които буквално го засипваха напоследък, животът на ръба между добрите дела и продажбата на смъртоносни оръжия щедро му се отплащаше.

Прегледът на записите от наблюдението на централата на Финикс Груп беше поредното доказателство. На тях се виждаше как една жена, идентифицирана като Ана Фишер, влиза на работното си място ръка за ръка не с друг, а с легендарната журналистка Кейти Джеймс!

Това моментално оформи останалата част от плана му. До този момент той разполагаше с досиетата на най-малко дузина обещаващи кандидати, но името на Кейти Джеймс изобщо не му беше минавало през главата, защото отдавна беше изчезнало от радарите. Но сега, в рамките на час, той получи пълното досие на жената, заснета от шпионските камери. И хареса онова, което видя.

Падането й от върха се беше случило бързо, почти светкавично. Обвинения в алкохолизъм, нескопосано написани или изобщо ненаписани материали. Няколко години преди да навърши четирийсет, тя бе изпратена в отдела за некролози и биографии на по-известни покойници. Не я спасиха дори двата пулицъра, които спечели в зенита на славата си. А на записа изглеждаше откровено гладна.

Добре, много добре. Николас Крийл беше готов да изиграе ролята на Спасителя. Ще й подхвърли темата, която несъмнено ще я катапултира отново на върха.

Позвъни на Сизър и го предупреди да се подготви за пътуване след два дни. Остави слушалката и се облегна. Вратата се отвори и в кабинета се появи малката мис Секси с бутилка шампанско в ръце, облечена само с това, с което я беше дарила природата.

— Обичам този кабинет, защото всичко в него ми напомня за теб — изчурулика тя. — Понякога идвам тук, за да потъна в приятната

обстановка. — Настани се в скута му и отпи направо от бутилката.

— Каква приятна изненада — промърмори Крийл и плъзна ръка по голото й бедро. — Тя не влизаше в програмата, скъпа.

— Исках да ти благодаря за страхотния пръстен, който ми подари, миличък — проточи тя.

Беше пияна, а съдейки по зениците, и доста дрогирана. Но Крийл отдавна знаеше, че съпругата му е най-добра в секса именно когато е надрусана.

— В днешно време двайсет карата наистина правят чудеса — въздъхна Крийл, докато мис Секси се качваше на писалището.

Шоу се събуди от силното жужене. Инстинктивно седна в леглото и се огледа. Изтекоха няколко дълги секунди, преди да осъзнае къде се намира. Ана кротко спеше до него. Потърка брадичката си и погледна дисплея. Беше Франк. Грабна телефона, отиде в другата стая и надникна през прозореца. Лондонската нощ беше непрогледно тъмна. Дъждът беше спрял, но над мокрото улично платно се стелеше студена мъгла.

— Какво искаш? — включи телефона Шоу.

— Остана да преспиш, а? Тази жена май наистина те обича.

— Ако още веднъж се доближиш до нея, ще те убия!

— Не обещавай нещо, което не можеш да изпълниш, приятелю.

— Казвай какво искаш, да те вземат мътните!

— Ще ти кажа. След като не прояви интерес към офертата на МИ5, бях длъжен да ти намеря друга работа. Дано вече си избил от главата си всякакви идеи за свобода. Ако не си, тази нежна жена до теб ще трябва да ти идва на свиждане в най-гадния пандиз, който можеш да си представиш.

Еуфорията от изясняването на отношенията му с Ана беше толкова силна, че дори Франк не беше в състояние да му развали настроението.

— Къде? — лаконично попита той.

— Париж. Утре вечер. Днес следобед ще хванеш влака под Ламанша. Част от инструкциите ще получиш на гарата, останалите — на място.

— Един съвет, Франк — изръмжа Шоу. — Не забравяй да си пазиш гърба!

Но линията вече беше прекъсната.

Шоу се усмихна и изключи телефона. Той и Ана. Само това имаше значение. Смъкнал огромния товар от плещите си, Шоу имаше чувството, че ще полети.

След като закуси в компанията на годеницата си, той я целуна за сбогом и тя влезе в банята за бърз душ. Преди да напусне апартамента обаче, си спомни, че сакото му беше останало в малкия й кабинет, и се върна да го вземе. Очите му случайно попаднаха на визитната картичка, която лежеше на бюрото.

Кейти Джеймс, „Ню Йорк Трибюн“.

Гневът бързо се надигна в гърдите му.

Обърна картичката. На гърба й с молив беше изписан лондонски адрес. *Emo* откъде Ана е разбрала за Шотландия, мрачно помисли той и погледна часовника си. Имаше достатъчно време. Пъхна картичката в джоба си и излезе.

36

Шоу усети как окото го пронизва през шпионката. Беше готов да се обзаложи, че вратата ще остане затворена, но щеше да загуби.

— Видя ли се с Ана? — попита го без предисловия Кейти.

Седеше на малко канапе с подвити под тялото крака. Беше облечена в хотелска хавлия, мократа й коса стърчеше. От банята долиташе топла пара.

В ноздрите го блъсна аромата на шампоан, но той не го забеляза. Беше толкова бесен, че цялото му тяло трепереше.

— Мога ли да ти задам един въпрос?

— Давай — кимна Кейти.

— Защо се месиш в живота ми, да те вземат мътните? — изригна Шоу.

Кейти се облегна назад и скръсти ръце пред гърдите си.

— Кой живот имаш предвид? — хладно контрира тя. — Онзи, в който стрелят по теб и постоянно те мамят? Или другия, с една прекрасна жена, влюбена до ушите, която постоянно се пита дали си нейният безстрашен рицар или обикновен психопат?

— Нямаш никакво право да се месиш!

— Посъветвах Ана да поговори с теб, преди да вземе решението си. Казах й, че според мен ти си добър човек. Но такъв ли си в действителност?

— В момента съм доста раздвоен.

— Защо?

— Защото част от мен копнее да те удуши!

— Ясно. Не искаш ли чаша кафе преди това?

Едва сега Шоу забеляза количката на румсървиса с готова закуска.

— Не.

— В такъв случай ще ми позволиш да се обслужа.

Тя напълни чашата си и отхапа от кифличката.

— Е, и?

— Какво? — изръмжа той.

— Говори ли с Ана?

— Да.

— Какво ти каза?

— Не ти влиза в проклетата работа!

— Защо дойде тогава? За да ми прочетеш закона за борба с безредиците ли? — На лицето й се появи лека усмивка. — Не се справяш особено добре.

Движението му беше светкавично. Количката със закуската с трясък се заби в стената.

Кейти невъзмутимо довърши кафето си и остави чашата.

— Приключи ли с истериите?

— Стой далеч от живота ми! — кресна Шоу и се обърна към вратата.

— Имам един въпрос — бързо подхвърли Кейти. — И той не е свързан с Ана.

Той спря и намръщено я изгледа.

— Какво означаваше забележката ти, че вече си бил в ада и там било точно толкова гадно, колкото всички си мислят?

— Вече ти казах, че едва ли ще разбереш отговора.

Кейти смъкна част от хавлията и му показа яркочервения белег на дясната си ръка, малко под рамото.

— Все пак опитай.

Очите на Шоу се плъзнаха по заздравялата рана.

— Куршум?

— Ти кажи, нали си специалист? Подарък от един превъртял сириец, който за щастие се оказа лош стрелец. По-късно призна, че се е целил в главата ми.

Наведе се да вдигне една от здравите чаши, напълни я с кафе от по чудо оцелялата каничка и му я подаде.

— Когато Клинт Истуд го гръмнат в ръката, той полива раната с уиски, превързва я с парцал и отново скача на коня — бавно започна тя. — Но сценаристите на класическия уестърн никога не навлизат в подробности: например когато куршумът пронизва ръката, разкъсва мускули и сухожилия и пробива артерията. Или пък продължава пътешествието си през органите на бедната Кейти и стига чак до лявото предсърдие. След три месеца в реанимацията най-после ме

откачиха от системите и ме изритаха от интензивното. Но преди това се наложи да пробият една хубава дупчица в гърба ми, за да извадят куршума. Оказа се сплескан като палачинка.

— Мек връх — кимна Шоу. — Предназначението му е да проникне в тялото и да причини максимални щети на вътрешните органи. Обикновено остава вътре, а това означава хирургическа намеса на подходящо място, за да бъде изваден. По време на която спокойно можеш да предадеш богу дух.

— Колко огнестрелни рани имаш по себе си? — погледна го над ръба на чашата си Кейти. — Покажи ми ги, няма да кажа на никого.

— Всеки добър пластичен хирург ще се справи с този белег — отклони въпроса Шоу.

— Знам. Веднага след като се прибрах в Щатите, ми предложиха подобна операция.

— А защо не я направиха?

— Не се съгласих.

— Защо?

— Защото предпочетох да си запазя този белег. Стига ли ти това обяснение?

Чертите й омекнаха, гласът й прозвуча доста по-спокойно:

— Виж какво, имаш пълното право да си ядосан. Ако някой започне да се бърка в личния ми живот, не че в момента имам такъв, и аз щях да се чувствам като теб. Истината е, че се опитах да ви помогна. Избрал си една изключителна жена, на която отдалеч й личи колко много те обича.

Шоу мълчаливо отпи от кафето си.

— Обещавам, че повече няма да ви се бъркам — добави Кейти. — Много се надявам нещата между вас да се получат.

Той изпи кафето си и стана. На лицето му се изписа неудобство.

— Ние с Ана се разбрахме. Аз… Аз й разказах някои неща. Трябваше отдавна да го направя. — Тръгна към вратата, после спря и се обърна. — Радвам се, че си успяла да напуснеш Единбург без проблеми.

— Макар и ужасно късно, все пак бих искала да ти благодаря, че ми спаси живота — усмихна се Кейти. — Наистина съм ти благодарна!

— Как успя да разбереш за връзката ми с Ана?

— Хей, аз *съм* репортер, спечелил най-високи награди — напомни му тя. — Хотелската ти стая. Върху бележника беше оставил ясни следи от името й, изписано на предишната страница. А в джоба ти открих касова бележка за закупуването на някаква книга. Преди няколко години присъствах на една от лекциите на Ана Фишер и останах силно впечатлена. Реших, че си струва да завъртя един-два телефона и да проверя дали става въпрос за една и съща жена. А и повърхностните ми впечатления от теб ясно сочеха, че вниманието ти може да бъде привлечено само от жена с изключителни качества.

Шоу замълча, но очевидно беше изненадан от похвалата. Очите му попаднаха на малкото писалище до вратата, отрупано с документи, вестникарски изрезки и написани на ръка бележки. На екрана на лаптопа беше изписано заглавие, свързано с последните събития в Русия.

— Следващият „Пулицър“? — вдигна глава той.

— Момичето винаги трябва да се старае повече. И да се справя далеч по-добре от момчетата, за да бъде равно на тях.

— Говориш като Ана.

Шоу се поколеба, после извади нещо от джоба си и й го подаде. Беше картичка без име, само с един телефонен номер.

— Раздавам ги изключително рядко — рече той.

— Сигурна съм, че е така.

— Имай предвид, че ако потърсиш среща с Ана, моят работодател почти сигурно ще е някъде наоколо — предупреди я той.

— Веднага ще ти се обадя — кимна тя.

— Пази се. Може би няма да се видим никога повече.

— Точно това си помислих след последната ни среща, но я виж какво стана? Стоим си тук и си бъбрим като добри приятели.

Миг по-късно него вече го нямаше.

37

Малко след като Шоу замина за Париж, руснаците официално обявиха, че намаляват износа си с петдесет процента, тъй като светът едва ли желае да използва петрол, произвеждан от една толкова ужасна държава. Това съвсем не бяха празни приказки на една страна, която бе втора по износ на петрол след Саудитска Арабия и притежаваше най-големите запаси от природен газ в целия свят. Русия изнасяше повече петрол от следващите три страни в тази класация, взето заедно — Норвегия, Иран и Обединените арабски емирства. Световното производство и бездруго едва успяваше да задоволява нарастващото търсене на петрол. Без черното злато на Русия това ставаше абсолютно невъзможно.

Световните пазари реагираха болезнено. Броени часове след съобщението цената на барел суров петрол достигна 120 долара, а борсите претърпяха безпрецедентни загуби въпреки автоматичното спиране на търговията. Цените на бензина и самолетните билети скочиха рязко, а тъй като за производството на много стоки за всекидневна употреба се използваха петролни продукти, скочиха и цените на всичко останало — от детските играчки до камионите.

ОПЕК — един от основните играчи на световната икономическа сцена, предприе отчаяни опити за стабилизиране на положението, но без успех. Защото, вместо да донесе приказни богатства на арабския свят от невероятно високите цени на петрола, ситуацията причини на арабските страни загуби от стотици милиарди, тъй като за разлика от Русия пустинните държави внасяха почти всичко необходимо за ежедневието им. И така, докато цената на суровия петрол се повиши с четирийсет процента, цените на всички стоки, чието производство бе свързано с него, се удвоиха. По мнението на експертите Русия беше способна дълго време да поддържа това състояние на нещата, тъй като разполагаше с огромни валутни резерви и чуждестранни инвестиции, а вносът и потреблението на глава от населението бяха сравнително ниски.

Но това не беше всичко, което правителството на Русия се готвеше да предприеме. Само седмица по-късно министърът на външните работи обяви, че талибаните от североизточните области на Афганистан използват свои канали през Узбекистан и Казахстан за контрабанда на наркотици на територията на Русия, което допринася за нарастването на престъпността и корумпирането на невинната руска младеж. Това беше отдавна известно, но до този момент правителството на Русия не бе направило много за решаването на проблема. Сега обаче министърът обяви, че страната му ще реши този сериозен проблем, без да прибягва до обичайните дипломатически канали. Афганистан провеждал тази политика от години, но Москва била твърдо решена да й сложи край.

А когато руснаците решаваха нещо, те действаха без колебание.

Само ден след изявлението един от главните тренировъчни лагери на талибаните стана мишена за пет големи ракети „Круз“, изстреляни от руска подводница. За няколко секунди бяха унищожени над хиляда талибански бойци, както и техните оръжия и екипировка. Веднага след това Русия предупреди страните от Близкия изток, че всеки опит за ответна реакция срещу руските интереси ще бъде наказан със стократно по-мощен удар.

В официално изявление президентът на Афганистан окачестви акцията като „непредизвикано нахлуване на територията на суверенна държава“. Но дипломатическите среди приеха изявлението като рутинно и лицемерно, тъй като талибаните отдавна правеха опити да свалят законното правителство на Афганистан, а същият този президент се беше отървал на косъм от два последователни атентата. От което следваше, че порицавайки Москва, президентът просто целеше да запази поста си.

Техеран реагира гневно, окачествявайки руското нападение като „варварско поведение“, след което побърза да поиска помощ от ООН.

САЩ също протестираха от трибуната на Обединените нации и започнаха да изтеглят войските си от Ирак и Афганистан. Пентагонът обяви, че тези действия не са свързани с нападението срещу талибаните, а са част от предварително обявената политика на администрацията. Но добре осведомените източници, пък и обикновените граждани бяха наясно, че консолидирането на войските бе пряк резултат от нарастващата руска заплаха. Близкият изток бързо

изгуби приоритетния си статут. Генералите от всяка страна-членка на НАТО отново извадиха на бял свят старите си планове за реакция при евентуална съветска агресия.

В един от най-влиятелните вестници се появи огромно заглавие, изписано с 10-сантиметрови букви на цялата първа страница:

СТУДЕНАТА ВОЙНА СЕ ЗАВРЪЩА.

Неофициално обаче американските военни и висши представители на администрацията бяха изключително доволни от факта, че руснаците с един удар бяха ликвидирали голяма част от терористичната мрежа на талибаните. Един генерал с четири звезди на пагона призна с лека завист: „Ех, ако и *ние* можехме да направим такъв удар и да ни се размине!“

Малко след изтеглянето на първия американски контингент от Ирак шиитите и сунитите предприеха ограничени бойни действия помежду си, което според експертите предвещаваше началото на страховитата и дълго очаквана гражданска война в Ирак. Но тази новина се появи на вътрешните страници на големите вестници, а новинарските програми на националните телевизии я споменаха съвсем бегло. Доскоро първостепенна по важност тема в новините, Ирак изведнъж беше отстъпил лидерското си място в медиите. Според последните социологически проучвания в различни части на света заплахата от тероризъм беше поставена едва на единайсето място, веднага след опасността от прекалено много секс и насилие по телевизията.

Русия се превърна в обект номер едно като повод за безпокойство, като причините бяха съвсем очевидни. Терористите притежаваха малки бомби, докато Русия разполагаше с огромни ракети с ядрени бойни глави и явно губеше колективния си разсъдък.

Търсенето на силите, стоящи зад Константин и всички останали, изведнъж се превърна в задача номер едно за много държавни институции. Светът вероятно беше решил, че ако поднесе на

руснаците една достатъчно основателна мишена, те ще се откажат от санкциите срещу всички останали.

Но какво щеше да стане, ако организаторите на кампанията „Червена заплаха“ се окажеха *самите* САЩ, притеснено си питаха наблюдателите. Руснаците вече бяха обявили, че приемат кампанията като открито обявяване на война. Нима щеше да се окаже, че това е началото на края? Възможно ли бе САЩ да бяха допуснали толкова фатална грешка в преценките си? Затаили дъх, хората по петте континента чакаха началото на следващата световна криза.

И нямаше да чакат дълго.

38

Последните детайли от мисията във Франция се проточиха необичайно дълго. По принцип Шоу се появяваше на мястото на събитието ден-два преди неговото начало, получаваше последните инструкции и нанасяше удара. Единственият въпрос, на който нямаше отговор, беше дали ще оцелее, или ще умре. Но този път беше различно.

Франк си беше направил труда да се появи начело на специален екип, който изпипа всички подробности на операцията. На последния брифинг преди удара двамата с Шоу разговаряха в една малка вила на трийсет километра от Париж.

— Тези хора са много добри, Шоу — предупреди го Франк. — Не се доверяват на никого и убиват всички, към които проявят подозрение.

— Много ти благодаря за общите приказки, Франк — промърмори Шоу. Седнал насреща му, той потъркваше ръце и избягваше да го гледа в очите.

Забелязал това, Франк стовари юмрук върху масата и изкрещя:

— Нервен ли си, да те вземат мътните?

— А ти как мислиш? — вдигна глава Шоу.

— Мисля, че ми трябва предишният Шоу, който дори не се изпотяваше! Ако тези типове подушат страха у теб, веднага ще ти пробият дупка в главата, ей тук! — С пръст посочи средата на челото му, на лицето му се появи гримаса. — Мамка му! — Бързо се овладя и добави: — А след това ще те нарежат на парченца, като през цялото време си говорят за времето или за мацки!

— Всичко ще бъде наред, Франк.

— Дамата на сърцето ти, а? — изгледа го колегата му. — Ще се жениш и най-после имаш какво да губиш! — Франк се облегна назад и поклати глава. — Имай предвид едно нещо, любовнико. Ако утре се провалиш, няма да има сватба, а четири погребения. По едно за всяка твоя част, след като те нарежат на четири парчета.

— Колко време се занимавам с това, Франк? Без нито един провал.

— За всеки има пръв и *последен* път. Надявам се да не го направиш точно сега, защото още не съм свършил с теб.

Шоу се протегна и сграбчи ръката му.

— Я кажи, защо отиде при Ана?

— Вече ти казах и бях искрен. Ти трябваше да й го кажеш, а не аз. Жената има право да знае в какво се забърква.

— Тя не е малка, Франк.

— А ти каза ли й, че няма да се оттеглиш? Че всеки момент може да ти видят сметката?

— Теб какво те засяга, да те вземат мътните!

Франк сви рамене, на лицето му се появи нещо като смущение.

— Стори ми се свястна жена. Мислил ли си някога как ще се почувства, ако те убият? Или ако някой от откачалките, с които се разправяме всекидневно, узнае за нея?

— Няма да позволя дори косъм да падне от главата й!

— Но не можеш да контролираш нещата, нали? Не си счетоводител, Шоу. Работата ни е такава, че една грешка е достатъчна и си труп. Да не говорим, че и с нея може да се случи същото. — Франк замълча за момент, после добави: — Все още ли мислиш, че тя няма право да го знае?

Шоу не отговори. Беше обзет от неприятното чувство, че Франк — омразният и противен Франк — този път бе прав.

Франк стана, взе палтото си и тръгна към вратата.

— Късмет, Шоу. Ако не се видим повече, май ще трябва да потърся някой друг, нали?

— Съмнявам се, че ще намериш добър колкото мен.

— Може би си прав — промърмори Франк, докато нагласяваше износената си шапка. — Но ще се задоволя и с някой, който е *почти* толкова добър. Искам да те помоля за нещо. Ако все пак те свитнат, задай си един последен въпрос, преди куршумът да ти пръсне мозъка: дали тази жена си струва всичко това?

Вратата се затръшна зад гърба му и Шоу остана сам с мислите си.

— Да, мисля, че си струва — промълви в празната стая той.

39

Шоу се задейства. Складът се намираше в парижки район, избягван от всички, които не обичат насилието. Тази малка част от територията на Франция не се контролираше от полицията, но други хора я наричаха свой дом. А те никак не обичаха гости.

От мрака изскочиха четирима скинари и се насочиха към Шоу, който стоеше в ъгъла. Над главата му светеха една-две мъждиви крушки. Младежите го заобиколиха, без да си правят труда да прикриват оръжието си. Вероятно спяха с него, притискайки го към себе си много по-нежно, отколкото жените, с които си лягаха.

Въпреки студеното време повечето бяха облечени с фланелки без ръкави. Бяха бели, макар че цветът на кожата им почти не се виждаше под гъсто изрисуваните татуировки. Сюжетите бяха доста разнообразни, с изключение на свастиката, татуирана върху трицепса на всеки от тях. Единият, младеж на около двайсет, имаше огромен дракон, който покриваше тялото му от кръста нагоре, оцветен в черно, зелено и розово. Огромните зъби достигаха чак до долната част на лицето му. В ръцете си държеше пушка-помпа, кафявите му очи гледаха Шоу с предизвикателство и омраза, зад които прозираше и отношението му към света: „Не ми пука от никого и от нищо.“ Ръцете му заредиха пушката с бързо движение, от устата му излетя храчка, която кацна на сантиметри от краката на Шоу.

Е, майка ти положително се гордее с теб.

Шоу насочи вниманието си към човека, който се приближаваше от другата страна. За разлика от останалите, които носеха черни камуфлажни панталони и тежки войнишки ботуши, той беше облечен с яке и изгладени джинси, а на краката му имаше мокасини с малки пискюли. Но поведението му не се различаваше от това на останалите. Крачеше с онази самоуверена и предизвикателна походка, която караше човек да се хване за пистолета или просто да го размаже с юмрук — за благото на цялото човечество.

Не изглеждаше на повече от трийсет, но покритото му с белези лице издаваше много по-голям опит, отколкото бе нормално да се натрупа за три десетилетия.

Той се ръкува с Шоу и посочи към масичката за карти в ъгъла. Шоу го изчака да седне и го последва, а останалите скинари бързо заобиколиха масата. Глутница хищници, които чакат знак да ме разкъсат, помисли си той.

— Je suis Адолф, мосю — представи се водачът. — А вие?

— Нямам име, но разполагам с всичко останало — отвърна Шоу.

— Не е ли странно, че цената изобщо не е спомената?

Шоу леко се приведе напред.

— Някои неща са по-важни от парите.

— Повечето неща са по-важни от парите, но човек трябва да има пари, за да ги осъществи — усмихна се Адолф и запали цигара. — Ако Сартр беше жив, със сигурност щеше да ни предложи един задълбочен философски анализ или просто щеше да каже: c’est la vie.

— Искате да убиете президента Бенист. Това е акт, който със сигурност ще тласне Франция към анархията — започна Шоу.

— Надценявате любовта на французите към политиката — поклати глава Адолф. — Казвате, че искам да убия Бенист? Това си е ваше мнение, но какво толкова? Един мъртъв президент, нищо повече. Просто ще си изберат нов идиот.

— Страната ви е люлка на политическата революция — възрази Шоу.

— Au contraire — поклати глава Адолф. — Страната ни беше люлка на политическата революция. Днес ние сме напълно американизирани. Моите съграждани мислят само как да се сдобият с поредния iPhone. Единствено ние сме истинските революционери, mon ami.

— И за какво се борите?

— Ти как мислиш? — заряза добрия тон Адолф, дръпна ръката на горилата до себе си и тикна свастиката под носа на Шоу. — За разлика от лицемерите на Хитлер, които я носеха върху униформите си, ние сме я гравирали в кожата си! Това е нашата постоянна идентичност. А аз приех името на учителя.

— Значи евреите са корените на злото, така ли?

— Евреи, мюсюлмани, християни, всички са еднакво виновни. Майката на Бенист е била еврейка, въпреки че той се опитва да скрие този факт. Ти твърдиш, че разполагаш с информация и съответните правомощия, за да ни вкараш в хотела, в който той ще отседне, така ли?

— Да. Но нося само част от нея. Достатъчно, за да се убедите, че съм сериозен. — Ръката му се плъзна към вътрешния джоб и се появи обратно с отличен на вид журналистически бадж и пропуск за предстоящата реч на президента в един от парижките хотели.

— C’est bon. Bien fait! — възкликна Адолф, след като внимателно ги разгледа.

— Разполагам с още пет комплекта — добави Шоу. — Всички ще бъдете включени в списъка на официалните гости.

— Оръжие?

— Французите не са параноични като американците. ВИП гостите не подлежат на проверка с детектори. — Очите на Шоу се плъзнаха по фигурите на скинарите около масичката. — Но вие трябва да приличате на ВИП гости и да се държите като такива.

— Тези са моите персонални бодигардове — засмя се Адолф. — Израснали сме заедно по улиците на Париж. Всеки един от тях с радост ще се жертва за мен. Аз съм избраният и те го знаят.

Очите на Шоу се плъзнаха по младежа с дракона. Да, тоя наистина изглежда достатъчно глупав, за да умре за тъпия задник, който му се прави на главатар, помисли си той.

— Значи други ще свършат работата, а ти само ще ги наблюдаваш? — подхвърли на глас той.

Адолф кимна.

— Кога ще получим останалите документи?

— Веднага след като платите цената, която ще ви поискам.

— Аха, опряхме и до това — промърмори Адолф, кръстоса крак върху крак и издуха кръгче цигарен дим към тавана, издигащ се на трийсет метра над главите им. — Но искам да те предупредя, мосю, че ние не разполагаме с много пари.

— Вече споменах, че парите не ме интересуват.

— Мнозина твърдят същото, но само докато си ги поискат. Ние не сме нито наркопласьори, нито преяли от петрол пустинни

терористи. Аз нямам милиарди в швейцарска банка, а съм един беден човек с богати идеи.

— Миналата година баща ми почина във френски затвор — каза Шоу.

Адолф изпъна рамене, в очите му се появи интерес.

— В кой затвор?

— „Санте“.

Онзи кимна, хвърли фаса си на студения циментов под и го размаза с тока на обувката си.

— Един от най-гадните. Всъщност всички френски затвори са гадни. В момента в „Санте“ лежат няколко от нашите хора. Единствената им вина е, че се опитват да прочистят улиците от боклука. Но ги държат затворени като животни. Светът наистина полудява!

Драконът зад гърба на Шоу издаде полугласно ръмжене.

Той се обърна точно навреме, за да види поредната храчка, изстреляна към обувките му.

— Един от тях беше братът на Виктор — поясни Адолф. — Миналата година се самоуби в „Санте“. Двамата бяхте много близки, нали Виктор?

Онзи отново изръмжа и разтърси пушката в ръката си.

— Сигурен съм, че са били близки — язвително каза Шоу.

— Значи баща ти е умрял в затвора, а? За какво престъпление е бил осъден?

— Баща ми напусна Америка и дойде тук, за да започне нов бизнес. Впоследствие се оказа, че неговите конкуренти са няколко компании, собственост на приятели на Бенист. Прекалено силни конкуренти. В качеството си на главен прокурор на републиката Бенист обвини баща ми в няколко престъпления, които той не беше извършил. С единствената цел да съсипе бизнеса му. Баща ми лежа в онази дупка цели двайсет години, а малко преди да го освободят, умря от инфаркт. За това е виновен единствено Бенист, който почти буквално заби ножа в гърдите му.

— Дали тази история ще се окаже вярна, ако си направим труда да я проверим? — присви очи Адолф.

— Говоря истината — отвърна Шоу, без да отделя очите си от неговите. — Иначе не бих си позволил да се появя тук.

— Искаш възмездие значи. И това е всичко?

— Нима не е достатъчно? Давам ти нужната информация и ти ликвидираш Бенист. — Замълча за миг, после тихо добави: — И още някого…

— Кого? — остро попита Адолф.

— Бащата на Бенист. Той ме лиши от баща, искам да му отвърна със същото.

Адолф се облегна назад.

— Доколкото знам, него също го охраняват — подхвърли след кратък размисъл той.

— Планирал съм всичко. Години наред съм мислил за това. — Очите на Шоу пробягаха по лицата на скинарите. — Тези момчета могат да го направят. Иска се само кураж и твърда ръка.

— А как се добра до тази информация? Много съм любопитен да разбера.

— Защо?

— Защото се говори, че Бенист е майстор в поставянето на капани.

Подчинявайки се на знака на своя главатар, скинарите сграбчиха Шоу, смъкнаха сакото му и го накараха да се изправи. Виктор извади нож и сряза ризата му, търсейки микрофон. После смъкнаха панталоните му. След прегледа на интимните му места, който би накарал да се изчерви и най-закоравелият затворнически надзирател, той получи възможност да се облече.

— Изненадан съм, че чак сега го направихте — промърмори Шоу, докато закопчаваше ризата си.

— Каква е разликата? — сви рамене Адолф. — Ако носеше микрофон, вече щеше да си мъртъв. А аз щях да бъда много далеч, когато идиотите се появят тук.

— Биха могли да обкръжат този склад — подхвърли Шоу.

— Няма начин, мосю — усмихна се с чувство на превъзходство Адолф. — Щях да бъда информиран дори ако са на десет пресечки оттук. Мога да те уверя, че жандармите, които контролират туристическите райони на Париж, нямат достъп до моите територии.

Шоу отново седна на стола.

— Аз съм близък с Бенист — заяви той. — Радвам се на пълното му доверие.

— Защо след всичко, което е причинил на баща ти?

— Той не знае, че ми е бил баща — простичко отвърна Шоу. — Напуснах Франция, смених самоличността си, а после се върнах. От доста време му върша мръсната работа, разбира се, на тъмно. И той ми вярва като на собствен син. Не минава ден, без да си помисля за тази ирония на съдбата.

— Омразата ти е вдъхновяваща.

— Имаме ли сделка?

— Vive la revolution, monsieur.

40

Ана Фишер седеше в кабинета си в сградата на Финикс Груп, заета да анализира документите, с които беше отрупано бюрото й. Въпросите, свързани с „Червената заплаха“, бяха значително повече от отговорите. И те продължаваха да се множат — всеки ден, дори всеки час. Новите разкрития изскачаха на повърхността и заливаха света като вторични вълни след огромно цунами.

Най-тревожно беше отсъствието на лице или име зад цялата кампания. Комюникетата за печата излизаха само в интернет. Никой не обяви: „АЗ съм този, който отправя обвиненията.“ След убийството на Петров и нападението в Афганистан стана ясно защо. Горшков недвусмислено предупреди, че инициаторът ще бъде сурово наказан, независимо кой е той. А на света няма много нации, които умеят да наказват като руснаците.

Дали това беше оказало своето въздействие върху хората, които бяха подели тази игра? Дали не се бяха уплашили, без да знаят какво да правят? Ана нямаше отговор на тези въпроси. Единственото, в което беше сигурна, беше изключително добрата подготовка на операцията. Но какви бяха мотивите, стоящи зад нея? Добронамерени или злонамерени? Тя можеше да разбере добронамерените: Русия в крайна сметка съвсем не е пример по отношение на правата на човека, много организации и отделни хора там биха се радвали да я поставят на място. Но ако намеренията бяха злонамерени, нещата ставаха доста по-сложни. На кого е изгодно Русия да се превърне в още по-изолирана и параноична държава? Все едно някой да подари на Северна Корея атомна бомба и да я посъветва да я задейства без всякакво колебание.

Разтърка слепоочията си. Не можеше да отделя цялото си време на този проблем. Но същевременно беше убедена, че много хора по света правеха именно това. На даден етап все някой щеше да открие истината.

Погледна часовника си. Наближаваше три. За днес беше насрочено общо събрание на служителите във фирмата. Перспективата

за дългата и отегчителна дискусия й се стори особено непривлекателна. Но все още разполагаше с половин час, за да свърши нещо важно. А довечера предстоеше най-важното.

Щеше да си търси сватбена рокля. Представи си как би изглеждала в нея и се усмихна. По кожата й пробягаха леки тръпки. По-добра гледка би бил единствено Шоу, облечен в смокинг. Нямаше никакви съмнения, че в тази дреха той ще изглежда великолепно.

На фона на световната криза й се струваше нелепо да мисли за рокли и сватби. Но ако светът се готвеше да експлодира, най-добре беше час по-скоро да узакони връзката си с любимия мъж.

Няколко минути по-късно отново потъна в работа и изобщо не разбра какво се случва на долните етажи.

Вратите отскочиха от пантите си в една и съща секунда и в сградата нахлуха дванайсет мъже, облечени в дълги черни палта. Изпод тях се появиха пистолети със заглушители, които откриха интензивна стрелба.

В същия миг жената на рецепцията във фоайето вдигна слушалката, но само за да установи, че телефонът не работи. В следващия миг тя вече беше мъртва, улучена от куршум в челото. Тялото й се свлече на пода, кръвта оцвети роклята й отпред. Анализатор на средна възраст извади лошия късмет да се появи точно в този момент. Секунда по-късно лежеше мъртъв до администраторката. Част от въоръжените нападатели се насочиха към подземния етаж, а останалите тръгнаха по коридора, отваряйки вратите с ритници и избивайки хората, които работеха вътре. После поеха нагоре по стълбите. Никой от двайсетте и осем служители, които се намираха във фирмата, нямаше да се прибере жив у дома.

Чула виковете, Ана реши, че някой е пострадал, скочи и се втурна към вратата. В същия миг долови някакъв звук, който отначало я озадачи, но когато го чу за втори път, истината блесна в съзнанието й.

Това беше изстрел!

Последваха го още няколко.

Ана затръшна вратата, превъртя ключа и се втурна към писалището. Телефонът нямаше сигнал. Грабна дамската си чанта от полицата и извади джиесема си. В коридора се разнесоха стъпки, които бързо се приближаваха. Нови изстрели и викове, последвани от глух тътен — вероятно от телата, които падаха на пода. Направи опит да

запази спокойствие, но ръцете й трепереха толкова силно, че почти изпусна проклетия телефон.

Набра автоматичния номер на полицията, погледна екрана и очите се разшириха от учудване. Върху него липсваха обичайните чертички за обхват. Опита отново, но без резултат. Какво става, по дяволите? Постоянно използваше мобилния си телефон от сградата и никога не беше имала проблеми. В крайна сметка захвърли апарата и изтича до прозореца. От земята я деляха цели три етажа, но нямаше избор. Откъм стълбището долетяха тежки стъпки. Кабинетът й беше последният в дъното на коридора. Но едва ли разполагаше с повече от минута.

Напрегна всички сили, за да вдигне прозореца, но той не помръдна. Идиотите, които наскоро бяха боядисвали сградата, очевидно бяха запечатали рамките с боята. Заби нокти в дървото и отново се напрегна. Нищо. Звуците приближаха. Силен ритник по поредната врата беше последван от сподавен вик. После глух шум от паднало тяло.

Макар и вцепенена от ужас, Ана успя да съобрази какво трябва да направи. Грабна една дебела книга от бюрото, разби стъклото на прозореца и разчисти острите парчета от рамката. Подаде се през дупката и изкрещя колкото й глас държи:

— Помощ! Помощ! Извикайте полиция!

За нещастие нямаше кой да я чуе, защото сградите от двете страни на уличката бяха необитаеми, а тротоарите — пусти. На платното беше спрял голям микробус, който очевидно беше празен, тъй като никой не реагира на повторния призив за помощ. Ана се огледа за нещо, което да хвърли по него, но в същия момент забеляза малката сателитна чиния на покрива му, обърната към сградата.

Въпреки паниката умът й продължаваше да работи на високи обороти. Ето защо нямаше обхват. Микробусът очевидно блокираше сигнала. Погледна по протежението на уличката и забеляза временните бариери на пресечката, които спираха движението.

Изрита обувките с висок ток и се покатери на перваза.

Над прозорците на долния етаж имаше нещо като навес. *Ако улуча този навес, може би ще успея да се претърколя на улицата!*

Нямаше представа дали в микробуса има хора. Но беше сигурна, че ако остане в кабинета, ще умре. Приготви се за скок и напрегна

мускули. Вратата на съседния кабинет изтрещя под тежките ритници. Сълзи се търкулнаха по бузите й. Вик, изстрел, шум от падащо тяло. Горкичкият Ейвъри!

Господи, защо Шоу не е тук сега?!

Отправи една молитва към Бога и се напрегна за скок. Надяваше се да оцелее и да потърси помощ, тичайки колкото я държат краката. Макар че освен нея в сградата едва ли бяха останали хора, които се нуждаеха от помощ.

Изстреляни направо през вратата, двата куршума улучиха Ана в гърба и излязоха през гърдите. Приклекнала на перваза, тя сякаш не разбра, че е улучена. Кръвта й заля дървената рамка и плисна на пода. Погледът й се замъгли. Синьото небе стана кафяво, а зеленият цвят на тревната площ насреща избледня и започна да пожълтява. Ушите й престанаха да чуват чуруликането на птиците и трафика по съседната улица. Вкопчи се с всички сили в перваза, но силите й намаляваха с бързината, с която кръвта изтичаше от тялото й.

Ана Фишер политна и падна. Но не навън, а на пода на кабинета си, отправила безжизнен поглед в тавана.

Вратата отхвръкна от пантите си. Двамата мъже влязоха в кабинета и се надвесиха над нея. Единият смъкна маската от лицето си поклати глава.

— Дяволски добро попадение — промърмори той. — Всъщност аз просто се опитвах да разбия бравата.

Другият също смъкна маската си и се втренчи в проснатата жена.

— Какво става, по дяволите? — изръмжа Сизър. — Пронизали са я два куршума, а тя все още диша!

— Спокойно, след минута ще започне да рита — отвърна колегата му.

— Не разполагам с тази минута! Я виж прозореца, тя се е опитвала да избяга!

Другият проследи погледа му към счупеното стъкло.

Сизър вдигна оръжието и се прицели, въпреки че дишането на Ана ставаше все по-затруднено и накъсано.

Куршумът я улучи в челото.

С последния й дъх излетя с една изненадващо ясна думичка. *Шоу.*

За всеки случай Сизър я побутна с тежкия си ботуш, но беше ясно, че тя никога нямаше да свидетелства за случилото се в сградата.

Вторият мъж включи портативната си радиостанция. Послуша известно време, после кимна.

— Всички са мъртви — обяви той.

— Всички са мъртви — повтори Сизър. — Докъде стигнаха хакерите?

— Почти свършват.

— Кажи им, че разполагат с две минути, и накарай онези долу да проверят дали някой не е забелязал жената на прозореца. В случай че е така, те си знаят работата. Самолетът чака. Ако го изпуснат, си е за тяхна сметка. Давай да приключваме.

Разтвориха раниците си и извадиха бележници, документи, карти и чертежи. Клекнаха пред тялото на Ана и започнаха да слагат отпечатъците й върху хартията.

После разхвърлиха част от материалите по бюрото. Сизър изведнъж се вцепени.

— Мамка му! — изсъска той.

— Какво? — вдигна глава другият.

Ръката на. Сизър сочеше към разпечатките на Ана, които все още лежаха на бюрото. Те по безспорен начин доказваха интереса й към „Червената заплаха“.

— Дамата е била доста любопитна, но това ще ни бъде от полза.

Извади фотоапарат и започна да снима вътрешността на кабинета.

Малко по-късно получиха уверение, че никой не е видял жената на прозореца, въпреки че капки от кръвта й бяха попаднали в малката цветна леха до главния вход. В резултат част от оранжевите лилии бяха придобили малко по-тъмен и сочен цвят.

Не след дълго в кабинета се появи още един мъж. Той се настани зад бюрото и вкара едно DVD във флопито на компютъра. Облечените му в ръкавици пръсти затичаха по клавиатурата със смайваща бързина. Звукът наподобяваше влак, който преминава с висока скорост през износени стрелки.

Шейсет секунди по-късно мъжът извади диска и хукна към вратата.

— Всичко е прехвърлено! — обяви през рамо той.

След още трийсет секунди в централния офис на Финикс Груп не остана нито една жива душа.

41

Шестима души бяха арестувани минути след като президентът Бенист напусна хотел „Риц Карлтън“, където произнесе поредната си политическа реч. Медиите нарекоха полицейската акция „ювелирна“, защото арестуваните бяха проникнали в хотела с безупречно фалшифицирани документи и бяха заловени непосредствено преди да извършат покушението. В друг материал се съобщаваше, че по същото време е бил направен опит за отвличане на бащата на президента, но престъпниците били арестувани, преди да проникнат в апартамента на възрастния човек. При завързалата се престрелка били убити двама от похитителите.

Всички тези хора се оказала членове на известна неонацистка организация, действаща в околностите на Париж. Очакваха се нови арести. Властите бяха на мнение, че са нанесли смъртоносен удар на тази ултравойнствена групировка.

Шоу чу новините в хотелската стая, докато събираше багажа си. Телефонът му започна да вибрира.

— Моите поздравления — рече Франк. — Твоята смрад не успя да се размирише.

— Както винаги класификацията ти е доста цветиста — промърмори Шоу.

— Готов ли си за още малко работа?

— Не, заминавам.

— Нека отгатна. Лондон?

— Нямам тайни от теб, а?

— Два дни. После те искам обратно.

— Три. И се смятай за късметлия.

Изключи телефона, взе куфара си и тръгна към вратата. Но тя се отвори още преди да докосне бравата.

Дулото опря в гърдите му и го принуди да се върне.

Изстреляната от Виктор слюнка го улучи право в лицето.

Мъж с раница на гърба се промъкна зад него, затръшна вратата и сложи резето.

Телефонът в джоба на Шоу отново завибрира. Вероятно Франк се опитваше да го предупреди, но вече беше късно.

Лицето на Адолф се разтегли в зловеща усмивка.

— Не, не, mon ami, още ти е рано да напускаш Париж. Шоуто не е свършило.

Шоу отстъпи още една крачка назад и гърбът му опря в стената. Очите му се плъзнаха към пистолета в ръката на Адолф, а плюнката на Виктор бавно се стичаше по лицето му.

От раницата на Адолф се появиха ножовка и малка брадвичка. В същото време Виктор завинти заглушител върху дулото на пистолета.

— Май сте останали само двамата — промърмори Шоу.

— Хора колкото щеш — отвърна Адолф. — За всеки паднал имам петима кандидати.

— Значи французите трябва да направят нещо за безработицата в страната.

— Евреин ли си? — попита Адолф и вдигна брадвичката.

— Защо, да не би да си решил да ме режеш на парчета?

— Преди да умреш, искам да разбира защо ме прецака. Изповядай се пред папа Адолф и ще пречистиш душата си.

— Ще ти кажа, че имате само един шанс, за да се разкарате оттук. Само един. После край на залагането.

Адолф погледна към Виктор и се ухили.

— Ние сме въоръжени, а ти си с голи ръце. Което означава, че дрънкаш пълни глупости. — Брадвичката се поклати, на лицето му изплува заплашителна усмивка. — Ей сега ще проверя дали е така.

Шоу натисна едно копче до дръжката на куфара, който все още държеше в ръце. Разнесе се оглушителен вой на сирена.

Адолф и Виктор машинално погледнаха към прозореца, убедени, че полицията пристига.

В следващия миг Шоу се понесе срещу тях, вдигнал куфара пред себе си. Виктор се прицели и натисна спусъка. Беше сигурен, че куршумите с лекота ще пробият дрехите и ще стигнат до главата му. Но преценката му се оказа погрешна.

Куршумите рикошираха в специално подсилената облицовка на куфара и се забиха в тавана. Тялото на Шоу се люшна от силата на

попаденията, но не спря.

Сблъсъкът с Виктор беше толкова силен, че пистолетът отлетя от ръката му заедно с част от пръста, увит около спусъка.

Скинарът изкрещя от болка и стисна окървавения остатък от показалеца си. Миг по-късно спря да крещи, защото куфарът се стовари върху главата му и го запрати в несвяст зад малкото канапе.

Миг преди Шоу да се обърне, ножовката на Адолф потъна дълбоко в лявата му ръка, малко под рамото. Той инстинктивно отстъпи една крачка, а нападателят му вдигна брадвата. Ножица с краката го повали на пода, брадвата излетя от ръката му. Но реакцията му беше светкавична — плъзна се по паркета, грабна оръжието и го запрати по Шоу. За щастие в бедрото го удари дръжката, а не острието, но въпреки това болката беше ужасна.

Не усети поредната вибрация на телефона си, защото Адолф настъпваше с ножовката, а окървавеният Виктор се надигаше и замаяно се оглеждаше за пистолета.

Шоу се стрелна напред, рамото му потъна в корема на Адолф. Паднаха едновременно на леглото, претърколиха се през него и се стовариха на пода. Шоу се оказа отгоре, но ноктите на противника се забиха в очите му. Почти ослепял и с пулсиращи от непоносимата болка рани, той все пак успя да притисне с ръка трахеята на Адолф. Но когато направи опит да го довърши, изведнъж откри, че силите са го напуснали. Извърна очи към раната на ръката си, от която шуртеше плътна струя кръв.

По дяволите! Ножът очевидно беше срязал артерията. Пръстите му бързо изтръпваха.

Оттласна се назад и успя да се изправи, но краката му бързо се огънаха. Огледа се за някакво решение, после изведнъж се вцепени.

Виктор беше насочил пистолета в главата му със средния пръст върху спусъка.

По всичко личеше, че злобната усмивка на скинара ще бъде последното нещо на света, което му е било писано да види. *Каква гадна смърт.*

Вратата отлетя от пантите си и в стаята се втурнаха шестима мъже, предвождани от Франк. Светкавично оценил ситуацията, Франк произведе два бързи изстрела. Улучен в главата, Виктор се строполи.

Адолф нададе пронизителен вик и впи пръсти в гърлото на Шоу.

— Хванете го, по дяволите! — изкрещя Франк. Четирима от хората му скочиха и дръпнаха побеснелия бандит от безпомощния Шоу. — Махнете го оттук!

Миг по-късно лицето на Шоу побеля като платно и краката му се подгънаха.

— Шоу!

Франк прекоси стаята с два скока и коленичи до него.

— Извикайте „Бърза помощ“! — изкрещя той и повдигна главата на големия мъж. — Шоу! Чуваш ли ме?

Главата на Шоу безсилно увисна в ръцете му. Франк погледна дълбоката рана на ръката му, дръпна вратовръзката си и сръчно я стегна под рамото му.

— Дръж се, Шоу, дръж се! — напрегнато прошепна той. — Медицинският екип всеки момент ще бъде тук!

После се извъртя към хората си и гневно изкрещя:

— Как са го открили тези мръсници? Нали трябваше да има прикритие?

— Франк…

Шоу беше отворил очи и го гледаше.

— Всичко ще бъде наред, медицинският екип се качва!

— Обади се на Ана — прошепна едва чуто Шоу. Дишането му ставаше все по-затруднено. — Обади се на Ана вместо мен…

Лекарите нахлуха в стаята и заобиколиха двамата мъже. Макар и слаби, пръстите на Шоу се вкопчиха в ризата на Франк.

— Обади й се. Моля те.

— Добре, ще й се обадя — кимна Франк. — Ей сега ще й се обадя.

Шоу изгуби съзнание, ръката му безсилно увисна.

Няколко минути по-късно тялото му беше прехвърлено на носилка и понесено към вратата.

Изрисуваният с дракони Виктор предприе последното си пътуване в чувал със затворен цип.

Изправен до прозореца, Франк гледаше след линейката, която бързо потегли. Тази стая щеше да бъде почистена и стерилизирана, нещата с местната полиция щяха да бъдат уредени без много шум. Инцидентът никога нямаше да стигне до френските медии. Умът му механично отмяташе задачите, които трябваше да бъдат свършени.

— Коя е Ана? — попита един от хората му.

Франк извади своето блекбери и за четвърти пореден път изчете имейла, който беше получил съвсем наскоро: „Спешно съобщение! Нападение срещу централата на Финикс Груп в Лондон. Няма оцелели.“

Това го беше накарало да се обади в хотела на Шоу. Не получи отговор и моментално потегли насам. От гърдите му излетя тежка въздишка, очите му огледаха напълно опустошената стая.

— Просто една жена, с която той беше наистина много близък.

42

Кейти Джеймс седеше в малкия си апартамент в Уест Сайд в Ню Йорк и гледаше бутилката с джин, кацнала на кухненския плот. До нея имаше празна чаша. Преди минута беше пуснала в нея пет бучки лед, поливайки ги с два пръста тоник. После се бе оттеглила да я съзерцава. След известно време разбърка съдържанието на чашата с дълга лъжичка. Ледът примамливо изтрака. Очите й отново се заковаха върху бутилката. Едно питие, нищо повече. Нима не го е заслужила?

Като за начало за малко не я убиха. А след като се прибра у дома с редовния презокеански полет, установи, че я бяха уволнили. Страницата с некролозите щеше да се списва от някакъв осемдесетгодишен пенсионер на свободна практика. Обяснението беше стандартно: бюджетни затруднения.

Пожелаха й едно „късмет, Кейти“, след което наредиха на охраната да я изпрати до изхода. Много й се искаше да изтича обратно, да свали пулицърите от стената и да ги захвърли в тлъстите им муцуни.

Но вместо това се прибра у дома и се втренчи в бутилката с джин. Едно питие и ще спре. Знаеше, че може да го направи. Имаше сили. Развинти капачката и помириса възхитителния аромат. Пусна в чашата резенче лайм, разклати я и направи кратка пауза преди последната стъпка — два пръста „Бомбайски сапфир“. Това щеше да бъде тост за новата й кариера. Няма значение, че все още не знаеше в коя област щеше да бъде тя.

Но това не беше всичко. Проблемът беше там, че когато беше трезва, непрекъснато сънуваше Бенхам. Момчето от Афганистан, чиято смърт й беше донесла втория „Пулицър“, упорито се появяваше в сънищата й. Изключително слънчево, с развяна от вятъра къдрава коса и усмивка, която би разтопила дори каменно сърце и би осветила и най-тъмната нощ. Но сънят свършваше по един и същ начин: тя държи в ръце безжизненото телце на Бенхам. Мъртвият Бенхам.

Не й се явяваше само когато беше пияна. Само тогава се държеше на разстояние. Но през последните шест месеца непрекъснато беше с нея. Умираше стотици пъти, а после по четири-пет пъти на нощ възкръсваше в прегръдките й. Безкрайният кошмар я караше да се чувства уморена. Искаше едно питие. Не, искаше да се напие. Не искаше да вижда Бенхам жив, а после мъртъв…

Подви крака под себе си и насочи поглед към прозореца. Раздърпана стара тениска беше единственото й облекло. Днес в Сентръл Парк се проведе протестен митинг срещу политиката на руското правителство. Десетки хиляди хора размахваха знаменца с надпис „Помнете Константин“. Кейти нямаше как да знае, че организаторите на митинга ги бяха получили от една фирма фантом, която беше тайно свързана с „Пендър и сътрудници“. Тази компания беше произвела двайсет милиона такива знаменца, разпратени по всички части на света.

Кейти реши да не ходи на митинга, тъй като други неща занимаваха съзнанието й.

Извърна глава от прозореца. През синьото стъкло на бутилката очите й попаднаха върху екрана на телевизора зад нея.

Извънредни новини. Да, бе. Винаги има извънредни новини. Поредната сензация. В близкото минало тя вече щеше да е на борда на някой самолет и щеше да лети с осемстотин километра в час към епицентъра на урагана. И това щеше да й харесва. До последната секунда и до последния ред на поредния сензационен материал. Същото щеше да изпитва и при следващия. Работата на репортера беше наситена с хипнотична енергия, беше едно безкрайно надбягване с кипяща от високия адреналин кръв. Надбягване, в което нямаше финална лента.

Пак Лондон. Английската столица винаги имаше дял в извънредните новини, въпреки че докато Кейти беше там, не се беше случило нищо необичайно. Извън късмета, който я беше споходил. Изпусна въздуха от гърдите си и отправи равнодушен поглед към екрана. Опакованата с полицейски ленти сграда й се стори позната. Изправи гръб и напрегна слух, забравила за джина.

Какво каза тази жена? Уестминстър? Каква група? Кейти скочи, прекоси стаята и усили звука.

Репортерката стоеше под дъжда, а около нея сновяха полицаи и хора с бели престилки. Подвижни бариери възпираха насъбралите се зяпачи. В уличката бяха паркирани няколко подвижни телевизионни станции. Сателитните им чинии изстрелваха новината към света.

„Малцина биха допуснали, че подобно нещо може да се случи на компания като Финикс Груп — говореше репортерката. — Централата й на тази тиха лондонска уличка бе мозъчен тръст, който се занимаваше с различни аспекти на световната политика, главно в областта на науката и обществения живот. Служителите й без изключение са били хора на науката, мнозина от тях преподаватели в престижни учебни заведения. Никой не би допуснал, че такива хора могат да бъдат обект на брутално изтребване. Все още не разполагаме със списък на жертвите, тъй като първо трябва да бъдат уведомени техните близки. От оскъдните подробности, които успяхме да научим, личи, че тази касапница…“

Касапница?! Нима тази жена каза касапница?!

Кейти се плъзна на килима с разтуптяно сърце. Краката й изведнъж омекнаха.

„За момента властите съобщават за около трийсет жертви — продължи репортерката. — По всичко личи, че няма оцелели сред хората, които са се намирали в сградата.“

Няма оцелели?!

Кейти погледна часовника си и механично изчисли часовата разлика. Репортерският й инстинкт се включи в действие въпреки надигащата се в гърдите й паника. В Лондон беше вечер. Няколко часа за откриване на телата, появата на полицията и пресата. Нападението

най-вероятно е станало някъде между три и четири следобед. После паниката взе връх.

Няма оцелели.

Скочи, грабна чантичката си и извади визитката, която й беше дала Ана.

Набра номера, но насреща се включи гласова поща. С мъка преглътна буцата в гърлото си, когато чу спокойният глас на Ана, подканящ я да остави съобщение. Мълчаливо захвърли слушалката.

После една мисъл я разтърси като електрически ток.

Шоу!

Набра номера, който й беше дал. Сигналът прозвуча четири пъти. Насреща вдигнаха в момента, в който тя очакваше да се включи гласовата поща.

— Ало? — прозвуча женски глас.

— Ало… — Кейти объркано замълча, после попита: — Може ли да говоря с Шоу?

Жената отговори нещо на френски.

Кейти напрегна паметта си, опитвайки се да извади на бял свят малкото френски думи, които беше запомнила от колежа и многобройните си пътувания. Попита дали жената говори английски и тя отговори „малко“. Но на въпроса къде е Шоу каза, че не познава човек с това име.

— Но у вас е неговият телефон — възрази Кейти.

Жената объркано замълча, а после я попита дали му е роднина.

Лошо, мрачно въздъхна Кейти. За един изпълнен със сюрреалистични картини миг си представи, че Шоу е бил при Ана в момента на нападението и също е загинал. Но защо телефонът му се оказва у някаква французойка след касапницата в Лондон?

— Да, аз съм му роднина — каза в слушалката тя. — Всъщност сестра му. А вие коя сте?

Жената се представи като медицинска сестра на име Маргарет.

— Медицинска сестра? Не разбирам…

— Този човек Шоу, той лежи в болница.

— Какво му е?

— Ранен. В момента лежи в хирургическото отделение.

— Къде?

— В Париж.

— Коя болница?

Маргарет й каза.

— Ще се оправи ли?

Сестрата нямаше отговор на този въпрос.

Кейти трескаво се зае да събира багажа си. Благодарение на прелетените милиони километри тя успя да си резервира място за полета на „Ер Франс“, който излиташе по-късно вечерта от международното летище „Кенеди“.

Отпуснала облегалката си максимално назад, тя напразно се опита да дремне. Очите й останаха приковани към монитора пред нея, включен на един от новинарските канали. Предаваха някакви незначителни подробности около „Касапницата във Финикс Груп“, но нищо съществено. Преди да се качи в самолета, Кейти опита още веднъж да се свърже с Ана, но насреща отново се включи гласовата поща.

Защо върша всичко това? — запита се тя, докато реактивният лайнер гълташе километрите над океана. Познавам Ана и Шоу съвсем бегло, а и Шоу съвсем справедливо й беше подхвърлил, че няма право да се бърка в живота им.

Защо го правиш, Кейти? Защо?

Отговорът може би беше прост: защото нямаше какво друго да прави. Действително познаваше Ана и Шоу съвсем бегло, но драматичният начин, по който се срещнаха, ги превръщаше в нещо по-различно от случайни познати. Бяха й станали близки, изпитваше загриженост за тях, искаше да бъдат щастливи. И по тази причина в момента се чувстваше така, сякаш е загубила близък приятел.

Кацна в седем сутринта местно време, премина през паспортния контрол и скочи в първото свободно такси. Болницата се намираше в центъра на Париж.

Плати на шофьора и изтича към централния вход. Използвайки лошия си френски, тя все пак успя да намери някаква жена, която говореше английски. Но тя сви рамене и каза, че в болницата не е постъпвал пациент на име Шоу.

— Тежко ранен, вчера са го оперирали — настоя Кейти. — Едър мъж, метър и деветдесет, с тъмна коса и яркосини очи.

Жената я погледна с дълбоко недоумение.

— Това е голяма болница, мадам — рече тя.

— Разговарях по телефона със сестрата, която се грижи за него. Казва се Маргарет.

— A, bon — кимна жената. — Познавам Маргарет. — Набра някакъв номер, каза няколко думи в слушалката и вдигна глава. — Мосю Рамзи е в стая 805.

Кейти се втурна към асансьорите, теглейки малкия куфар на колелца след себе си. Заковала тревожен поглед в гърба й, жената набра още някакъв телефон.

43

Блекберито на Николас Крийл иззвъня точно един час след убийството на Ана Фишер. Той се обърна в леглото, взе го от нощното шкафче и натисна един бутон. На екрана светнаха думите: „Всичко е добре, когато свършва добре.“ Изпращачът беше Сизър. Кой би допуснал, че човек като него можеше да се окаже почитател на Барда? Крийл погледна часовника си. В Лондон беше следобед, точно по план. Обърна се на другата страна и отново заспа.

По-късно вечерта Крийл приглади смокинга, опипа френските ръкавели на ризата си и стана от мястото си, за да приеме бурните аплодисменти. На път към катедрата се отби да стисне ръката на губернатора, който току-що го беше представил на елитната публика, платила по пет хиляди долара на глава, за да присъства на официалната номинация на Николас Крийл за филантроп на годината. Последното му дарение беше в размер на осемдесет милиона долара, предназначени за строителството и обзавеждането на ултрамодерно отделение за лечение на болни от рак деца към една от най-големите болници в страната. Но той категорично отказа новото отделение да носи неговото име, тъй като много сгради в страната вече бяха удостоени с тази чест. Вместо това предложи името на покойната си майка.

Губернаторът на Калифорния беше изключително красноречив в своето кратко експозе, наричайки производителя на оръжие и милиардер „човек с несравнима далновидност и изключителна съпричастност към чуждата съдба“. Ако майката на Крийл беше жива, описанието несъмнено щеше да я просълзи. Но както винаги очите на Крийл останаха сухи. Това просто не беше в характера му. Всяка негова постъпка беше добре обмислена и отлично мотивирана, което в пълна степен важеше и за събитието тази вечер. Парите, разбира се, бяха похарчени съвсем разумно. Той нямаше проблем да помага на болните деца. Най-големият му син за малко не умря от левкемия и именно тази болест събуди интереса му към научните изследвания на

рака и неговото лечение. Крийл със сигурност притежаваше повече алчност и амбиции от останалите хора, но беше и далеч по-преуспяващ от тях.

Фактически той имаше щедро сърце, а и разполагаше с много пари. С течение на годините беше отделял милиарди за благотворителност, далеч повече от всички останали богаташи, взети заедно. Споделянето на богатството му го караше да се чувства добре, околните също се чувстваха добре и това му носеше радост. Беше един хубав начин да уважи паметта на майка си, да я дари със заслужено безсмъртие. А и така създаваше приятелства на високо ниво, от които винаги имаше нужда. Той отдава подозираше, че губернаторът на Калифорния, а и щатът като цяло щяха да бъдат негови приятели завинаги. Печеливша ситуация, от която всички щяха да бъдат доволни. Срещу някакви жалки осемдесет милиона долара.

Извади от джоба си листа с речта си и вдигна поглед към множеството, което го гледаше с искрено обожание. Дали пък някъде сред тези хора не се крие и новата мис Секси, която очаква вниманието му, внезапно се запита той. Ненапразно беше оставил съпругата си у дома. Беше дошло времето за промяна. Тя беше отегчена от него, а единственото й достойно за внимание качество отдавна му беше омръзнало. Този път ще търси малко повече мозък, зарече се Крийл. Разбира се, ако дамата притежава достатъчно бляскава външност. Той беше човек, който ценеше красотата около себе си.

Започна словото си с няколко думи за събитието, което медиите вече наричаха „Лондонската касапница“. После помоли присъстващите за минута мълчание в памет на загиналите. Това беше отлично преценен жест. Сведе глава на гърдите си и за миг наистина помисли за мъртвите и техните близки. Очите му се навлажниха. Беше ужасно и той съжали, че се стигна дотам. Ако имаше друг начин, несъмнено би прибягнал до него. Каква трагедия! Но светът беше станал толкова сложен и объркан, че вече никой не знаеше къде е границата между доброто и злото.

Отново вдигна глава и срещна погледите на стотици овлажнели очи. Моментът беше наистина магически. В рамките на няколко кратки секунди оратор и публика се превърнаха в едно цяло. Всички бяха участници в събитията. Светът се обедини пред лицето на нещастието, както беше ставало и преди. Враждата и катастрофите раждаха

смайващи неща. Не случайно най-великите президенти на Америка бяха управлявали по време на войни. Така действат въоръжените конфликти. В твоя полза. Или се издигаш до небесата, или се сгромолясваш. Средно положение нямаше, място за бягство — също. Историята го бе доказала по неоспорим начин. Крийл беше дълбоко убеден, че хората осъзнаваха огромния потенциал на живота единствено чрез загубата.

Десетина минути по-късно той приключи речта си и се върна на мястото си. Слушайки бурните овации на присъстващите със скромно наведена глава, той изведнъж се сети за съобщението на Сизър.

Да, вечерта беше забележителна, дори за него.

Сизър и Пендър несъмнено смятаха, че става въпрос само за пари, за възкръсването на „Арес“ от царството на мъртвите корпорации. Това, разбира се, беше една от причините. Но само една, и то съвсем не най-важната. Само той, Николас Крийл, беше наясно защо предприема тази стъпка. Ако хората знаеха причините, повечето от тях със сигурност щяха да го аплодират. Понякога целта наистина оправдава средствата. В това старо клише, безмилостно мачкано и изкривявано през годините, действително се съдържаше зрънце мъдрост. И все повече хора започваха да го разбират.

Целта оправдава средствата, но само когато е наистина голяма. Малко цели са такива. Всяко човешко начинание подлежи на оценка. Независимо дали става въпрос за медицинска помощ на деветдесетгодишен старец, чието време е почти изтекло; за спиране експлоатацията на отделни петролни кладенци, за да оцелеят няколко вида редки птици, или за изразходване на трилиони долари и жертване на стотици хиляди хора, за да се наложи демокрация по ислямските земи с надеждата за установяване на истинска свобода. Подобни решения се вземаха всеки ден. От тях винаги някой страдаше, а немалко умираха. Но, така или иначе, те трябваше да бъдат вземани. Именно това правеше Крийл. Разбира се, след много по-обстойно планиране и обмисляне от повечето правителства, решили се на подобна фундаментална постъпка. Но най-важното беше, че Крийл разполагаше с вариант за отстъпление, независимо дали планът му работи, или търпи провал.

На коктейла след официалната част се запозна с няколко жени, които можеха да изпълняват ролята на компаньонки, но не и на

съпруги. По този въпрос той вече имаше решение. Те се появяваха именно на подобни събития — включително и онези с глава на раменете и дипломи от престижни университети. Беше прекалено богат и прекалено известен, за да бъде пропуснат.

По-късно, когато високата и елегантно облечена дама влезе в лимузината, безспорно поласкана от поканата за едно питие, в душата на Крийл внезапно се промъкна увереността, че нищо в живота му вече не може да се обърка. Беше миг на могъщо просветление, рядък дори за мъж като него.

Затова възнамеряваше да му се наслаждава максимално дълго. Той по-добре от всички знаеше, че утре нещата могат да изглеждат съвсем различно.

Умният човек знае, че победата не е неизбежна. Още по-умният си дава сметка, че загубата никога не е пълна, стига да знаеш как да се справиш с последиците от нея.

Но истинският мъдрец е наясно, че печели дори когато губи.

А Николас Крийл винаги беше смятал себе си за мъдрец.

44

Една тежка ръка легна върху рамото на Кейти в момента, в който излезе от асансьора. Първата й реакция беше да я отмести, но промени намеренията си, когато срещна очите на широкоплещестия мъж с мрачно лице.

— Елате с мен! — заповяда той с подчертан британски акцент.

— Защо?

Пръстите на мъжа се стегнаха върху рамото й. В същия миг се появи още един, облечен в костюм и още по-едър, който й показа някаква значка и бързо я прибра.

— Имаме няколко въпроса към вас — обяви той.

— Много добре, защото и аз имам въпроси към вас! — остро отвърна тя.

Мъжете застанаха от двете й страни и я поведоха по коридора. Отвори се някаква врата. Бутнаха я в малка стаичка и й заповядаха да седне. Тя остана права, кръстоса ръце пред гърдите си и предизвикателно ги изгледа.

Единият от здравеняците въздъхна и каза:

— Ей сега ще се върнем.

Шейсет секунди по-късно се появиха отново, в компанията на по-възрастен мъж с оредяла коса и измачкан костюм, който се нуждаеше от химическо чистене.

Той седна и й направи знак да стори същото.

— Нещо за пиене?

— Не — отказа тя. — Искам да видя Шоу.

Франк се облегна и я измери с поглед.

— Имате ли нещо против да ми обясните откъде го познавате?

— Да, имам.

Той кимна на един от мъжете, който с рязко движение издърпа чантичката от ръката й. Тя се опита да я задържи, но напразно. Портмонето и паспортът й преминаха в ръцете на Франк.

— Кейти Джеймс — замислено промълви той. — Името ми е познато. Вие сте репортер, нали? Материал за Шоу ли пишете?

— Не, той ми е приятел.

— Странно. Аз познавам всичките му приятели, но вие не фигурирате сред тях.

— Приятели сме *отскоро*. Може ли да ми покажете някаква значка или документ за самоличност? Искам да зная за кого ще пиша в случай, че не ме пуснете да си вървя, и то *веднага*!

— Колко отскоро? — спокойно попита Франк.

— От Единбург — отвърна след кратко колебание тя.

— Не ми е споменавал за вас — промърмори Франк и отново се втренчи в паспорта й. — Значи летите чак от Ню Йорк само за да видите *отскорошния* си приятел? Защо?

— А вие кой сте, по дяволите?

— Защо сте тук? — попита Франк.

— Той жив ли е?

— Полужив. А сега отговорете на въпроса ми.

— Вчера го потърсих по телефона. Вдигна някаква жена, която каза, че е в болница и е претърпял операция. Тръгнах веднага.

— Ясно. А защо му позвънихте?

— А аз ще получа ли някакъв отговор?

— Защо му позвънихте?

Кейти нервно се огледа. Лицата на двамата здравеняци бяха безизразни.

— Защото чух за Финикс Груп.

Франк никак не беше доволен от отговора.

— Какво чухте за Финикс Груп?

— О, я стига! — избухна Кейти. — Съмнявам се, че не сте чули за *касапницата* в Лондон!

— Какво общо има това с Шоу?

— Ана Фишер. Личи ви, че знаете всичко, така че не ми пробутвайте своите глупости. Просто не ви бива.

— Откъде познавате мис Фишер?

— Тя мъртва ли е?

— Откъде я познавате, мис Джеймс?

Кейти се поколеба дали да им каже истината. В крайна сметка избра една максимално правдоподобна версия.

— Пишех материал за Финикс Груп. Там се запознах с Ана. А чрез нея се срещнах с Шоу и станахме приятели.

— Казахте, че с Шоу сте се запознали в Единбург. Как разбрахте, че той ще бъде там?

— Ана ми каза.

— Нищо подобно не ви е казала. Аз също умея да различавам лъжата. Имате две възможности: или казвате цялата истина, или ще отседнете в някой френски затвор като заподозряна в нарушаване на закона. Трябва да ви предупредя, че френската съдебна система е известна с мудността си. Може да останете в килията години, преди някой да се сети да ви предяви обвинения. А тукашните затвори не се славят с особена хигиена.

— Известно ми е. Преди пет години правих материал за боклукчийниците, които тук наричат затвори. И спечелих едно от най-големите журналистически отличия. В какво съм обвинена, между другото? Дори французите се нуждаят от някакво обвинение, преди да те тикнат в мръсната килия.

— Не ви ли се струва, че се държите глупаво?

— А на вас не ви ли се струва, че ще е най-добре да ме откарате до американското посолство? Помня адреса наизуст.

— Май стигнахме до задънена улица — заключи Франк и забарабани с пръсти по масата. — Какво ще кажете, ако ви позволя да видите Шоу, а вие ми кажете истината?

Сега Кейти се облегна назад. Предизвикателството в очите й се примеси с увереност. Този път обаче реши да прибегне до истината.

— Така да бъде. Бях в Единбург на почивка. В параклиса на замъка забелязах Шоу в компанията на някакъв мъж. Нещо в поведението им ми се стори подозрително.

Разказа им всичко: какво се беше случило в близост до залива Гилмъртън, как Шоу й беше спасил живота и как тя го беше проследила, възползвайки се от следата, оставена в хотела. Разказа и за последвалата среща с Ана.

— Изненадан съм, че той е пропуснал да ми каже за всичко това — промърмори Франк.

— През онази нощ той оцеля като по чудо. А доскоро не знаеше, че съм издирила Ана. Много се ядоса, когато научи.

— Вярвам ви.

— Сега вече знаете всичко — въздъхна Кейти, замълча за момент и тихо попита: — Ана мъртва ли е?

— Да. Заедно с всички останали.

— Но защо? — отчаяно попита Кейти и наведе глава. — Нали беше само един мозъчен тръст? Ана каза, че никой не обръща внимание на техните разработки.

— Явно някой е обърнал.

— Шоу знае ли? — вдигна глава тя. — Имам предвид за Ана.

— Не — тихо отвърна Франк, избягвайки погледа й.

— Ще се оправи ли?

— Изгубил е много кръв, но лекарите твърдят, че след операцията вече е вън от опасност. Той е як мъж.

— Слава богу! — с облекчение въздъхна Кейти.

— Но когато разбере за Ана…

— Някой трябва да му каже.

— Не съм убеден, че ще се случи скоро — откровено заяви Франк.

— Но нали ще го научи от вестниците, телевизията, по телефона?

— Взели сме мерки — поклати глава Франк.

— Няма ли да се учуди, че тя не е в болницата, до леглото му?

— Ще му кажа, че аз съм разпоредил да я държат далеч оттук.

— Но той ще поиска да говори с нея, поне по телефона. — Кейти замълча за миг. — Така и не разбрах името ви…

— Франк — отвърна след кратко колебание той.

— Лично име или фамилия?

— Просто Франк.

— Добре, „просто Франк“. Но те бяха сгодени и имаха намерение да се женят. Той изобщо няма да ви повярва, че не трябва да я вижда и да говори с нея.

— Да съм казвал някога, че планът е съвършен? — раздразнено попита Франк. — Когато мислеше, че умира, той ме помоли да й се обадя. И аз му обещах, макар вече да знаех, че тя е мъртва. — Скочи и закрачи из малката стаичка с ръце в джобовете и поглед в обувките си.

— Мога ли да го видя? Обещахте да ме пуснете при него, ако ви кажа истината.

Франк спря и кимна на хората си, без да поглежда към нея.

Тримата се насочиха към вратата.

— Кажете му — обади се зад гърба им Франк.

— Какво? — рязко се завъртя Кейти.

— Бяхте права. Кажете му за Ана.

— Аз?! — смаяно го погледна тя. — Не, аз не мога да…

— Казахте, че ви е спасил живота. Нали сте негова приятелка? Дръжте се като такава!

Ужасена, Кейти понечи да каже още нещо, но Франк затръшна вратата под носа й. Миг по-късно вече крачеше към стаята на Шоу.

Имаше чувството, че извървява последните самотни метри към собствената си екзекуция.

45

След продължителен нощен полет на борда на частния си самолет Николас Крийл смени Лос Анджелис с Италия, където пое ролята на капитан на огромния плавателен съд, наречен „Шайло“. Той представляваше гигантска яхта с дължина от близо двеста метра. Деветте й палуби предлагаха свръхлуксозни условия за трийсет пътници — покрит басейн, киносалон, диско клуб, фитнес зала, баскетболно игрище, различни водни играчки, две площадки за хеликоптери, няколко сауни и една буквално невидима подводница с капацитет трийсет пътници, която беше прикрепена към дъното на яхтата и позволяваше на собственика свободен и абсолютно незабелязан достъп до плавателния съд. „Шайло“ се управляваше от трийсет изключително опитни моряци, чиято основна задача беше да служат всеотдайно. Личният апартамент на Крийл беше доста по-голям от средна американска къща.

„Шайло“ беше кораб с максимална сигурност, оборудван с високочувствителни камери и дори със специална антиракетна система. Италианското правителство му беше осигурило постоянна охрана от два полицейски катера, които не се отделяха от мястото, на което беше хвърлил котва. Политиците на тази страна очевидно отчитаха по подобаващ начин благотворителната дейност на Крийл и на италианска земя.

Въпреки огромните си размери, надминаващи тези на много плавателни съдове, „Шайло“ беше изключително пъргав. Развиваше двайсет и пет възела и с лекота избягваше морските бури.

Цената му беше около 300 милиона долара, но Крийл я смяташе за изключително изгодна. Той беше любимото му място за живеене, предпочитано пред всичките му резиденции по света. Още от дете беше влюбен в морето, а като юноша мечтаеше да обиколи света на борда на някой търговски кораб.

Днес облеклото му беше в тон с морската обстановка — тъмносин двуреден блейзър, кремав панталон и бяла капитанска

фуражка. Наблюдаваше как хеликоптерът гълта разстоянието до яхтата със сто възела в час. Не след дълго скоростта намаля, машината увисна над маркираната в жълто площадка и меко се приземи. Моторът заглъхна, витлата постепенно утихнаха. Дик Пендър скочи на палубата. Беше облечен с дълго кожено палто, на главата си носеше шапка с широка периферия, а лицето му беше скрито зад големи слънчеви очила. Тънкото куфарче в ръката му се поклащаше от вихъра на витлата.

Крийл го посрещна на задната палуба и го поведе надолу по широко стълбище от тиково дърво. Минута по-късно влязоха в широко помещение в средата на кораба, облицовано с орех. През широките илюминатори се виждаха тъмните води на Средиземно море, зад които блещукаха светлините на италианското крайбрежие.

— Жена ви тук ли е? — попита Пендър, докато хвърляше палтото и шапката си на близкия стол.

— Не — поклати глава Крийл. — На екипажа му идва малко в повече да я гледа как се пече гола на палубата. Изпратих я да се подмладява в швейцарски спа център. Така и не ми стана ясно от какво точно иска да се избави.

Пендър стрелна с очи големия плазмен телевизор на стената, показващ сцени от лондонската касапница.

— Там стана голяма бъркотия — отбеляза той. — Не сте си губили времето.

Крийл разполагаше с компрометиращи материали срещу Пендър, които биха могли да го погребат няколко пъти. И Пендър отлично го знаеше. Затова Крийл не се безпокоеше, че този тип може да го предаде. Никой не знаеше за присъствието му на яхтата. Пристигна тайно и щеше да си тръгне тайно. Такъв беше стилът на работа на Крийл. Нещо лесно постижимо, когато на практика притежаваш собствена авиокомпания.

— Да се залавяме за работа — кратко рече той.

Пендър изпразни съдържанието на куфарчето си и вдигна глава.

— Предполагам, че в офиса на Финикс Груп са оставени съответните материали.

— Точно така.

— Някакви признаци, че те са привлекли вниманието на полицията?

— Все още е рано. Но намирането им е само въпрос на време.

— Имате ли вътрешен човек?

На този въпрос Крийл се задоволи само да кимне.

— Когато ми се обадихте за това, което сте открили във Финикс Груп, нещата ми се сториха прекалено идеални.

— И аз си помислих същото — призна Крийл. — Но всичко се оказа вярно. В противен случай не бих предприел нищо. А сега ми кажи какво ще направиш, за да поднесеш поредната „истина“ на обществеността.

Пендър вдигна лист хартия.

— За постигането на максимален ефект и широко разпространение отново препоръчваме мрежата — започна той. — След това ще оставим историята да бъде дооформена от странични източници. Макар да не го признават, големите медии постоянно се ровят из блоговете, търсейки сензационни теми и различни гледни точки. Така нещата ще изглеждат напълно естествени. Повече достоверност, по-малко съмнения.

Крийл кимна в знак на съгласие.

— Така откриваме истинските работодатели на Финикс Груп, което ще бъде последвано от неизбежното изтичане на информация от Лондон.

— И аз съм на същото мнение. Разкриваме истинските собственици на мозъчния тръст и на бял свят излизат бомбастичните разкрития за истинската му дейност. — Пендър замълча за момент, после добави: — Разбира се, ще има и спорове.

— Естествено, но те само ще усилят достоверността на историята. Който оспорва, губи.

— Вашите „ботуши по земята“ действат безупречно.

— Тепърва ще се чуе за тяхната работа — загадъчно отвърна Крийл.

— Кога ще изтече информацията?

— Вече е готова. Ще натисна копчето в подходящото време.

— Можем ли да й се доверим?

— Не става въпрос за доверие.

— А след изтичането на информацията?

— Аз ще реша какво ще правим с нея, Дик.

— От опит знам, че… — започна Пендър, но Крийл го прекъсна, като запали пура и вдигна една кристална гарафа.

— Чаша порто? — попита той. — Това питие много ми помага преди вземането на важни решения.

— Сигурен съм, че вашето порто е най-доброто в света — усмихна се Пендър.

Навън прозвуча корабна сирена и той механично извърна очи към илюминатора. Към яхтата се приближаваше осемметрова гемия, на борда на която се бяха струпали десетина възбудени деца.

— Туристически посещения на „Шайло“, мистър Крийл? — ухили се той. — Решили сте да изкарате малко лесни пари от средиземноморската паплач с немити лица?

Крийл не отвърна на усмивката. Стана от мястото си, пооправи блейзъра и намести капитанската фуражка. Днес беше облякъл униформата именно заради тези деца.

— Италианчета от местното сиропиталище — сухо поясни той. — Когато съм тук, винаги ги каня на борда. Ще хапнат свястна храна, ще получат нови дрехи и играчки, ще се забавляват. Те са само деца, Дик. Имат нужда от забавления.

— Много щедро от ваша страна.

— Затова не взех жена си. Когато е на яхтата, тя просто не може да стои облечена, дори около нея да лудуват деца. Искам да кажа, че възрастните са друго нещо. Ако членовете на екипажа искат да я зяпат, нека го правят, но децата? Тази част от характера й наистина е много странна. Преди да се оженим, дори не подозирах за нея.

— Малка пробойна в аурата ви на всезнайко, а? — подхвърли Пендър, без да крие усмивката си.

— Дик, забелязвам, че от време на време си позволяваш волности, на които нямаш право — сухо отвърна Крийл.

— Извинявам се, мистър Крийл — стреснато го погледна Пендър. — Нямах намерение да…

Крийл сложи чашата на масичката пред него.

— Между другото, моето порто наистина е най-доброто в света.

Пендър побърза да вдигне чашата с пребледняло лице, следвайки жеста на домакина.

— За по-добър свят — рече Крийл.

— За по-добър свят — нервно измънка Пендър.

— Не бъди толкова мрачен, Дик — усмихна се Крийл. — Не говорех *напълно* сериозно.

Забележката му не допринесе с нищо за успокоението на Пендър.

— Отивам да настаня децата и веднага се връщам. А по-късно ще ги повозя на подводница.

— Имате подводница?! — зяпна Пендър.

— Имам всичко, Дик. Мислех, че го знаеш.

— Да, но италиански сирачета на подводница?!

— Когато човек има всичко, той иска да го сподели — отвърна Крийл.

Пендър го изчака да се качи на палубата и се залови за работа. Но част от съзнанието му продължаваше да бъде заето с мисълта за странностите на хората като цяло и особено на един от тях — човек с невъобразимо богатство. Повтори си, че никога вече не трябва да се държи като равен с господин милиардера. Това бе опасно, дори смъртоносно. Вярно, че на света имаше само шепа хора, които можеха да вършат това, с което се занимаваше Дик Пендър.

Но още по-вярно беше, че на света имаше само *един* Николас Крийл.

46

Шоу бавно отвори очи. Първото нещо, което видя, беше шкафчето до насрещната стена. Погледът му се плъзна надясно и спря върху чифт дълги и добре оформени крака край вратата.

Усмихна се въпреки силната болка в лявата ръка, която сякаш бяха ампутирали. Явно действието на болкоуспокоителните започваше да намалява.

— Ана? — прошепна той и направи опит да протегне здравата си ръка към нея.

Краката се приближиха и станаха по-ясни.

— Аз съм Кейти — прозвуча нестабилен женски глас. — Кейти Джеймс, помниш ли ме?

Боже, той ме взе за Ана!

Кейти спря пред леглото. Шоу бавно вдигна глава, гласът му прозвуча замаяно:

— Какво търсиш тук?

Не бях мислила за това, вцепени се тя. Логично беше да се допусне, че е в тази болнична стая заради Ана. После мозъкът й превключи на бързи обороти.

— Набрах мобилния ти телефон, но ми отговори някаква медицинска сестра. От нея разбрах, че си ранен, и дойдох да те видя.

— Дошла си чак в Париж?

— Бях в Лондон, съвсем наблизо — излъга тя. — Пътуването беше кратко.

Придърпа един стол, остави чантичката си на шкафчето и взе голямата му ръка между дланите си. Очите й спряха върху дебелия бинт с кърваво петно, който беше увит около лявата му ръка, малко под рамото. После пробягаха по синините и драскотините, с които бяха покрити лицето и шията му.

— Господи, сякаш те е блъснал влак! Но лекарите казват, че ще се оправиш.

— Къде е Ана? — уморено попита той.

Кейти понечи да отговори, но от устата й не излезе нито звук. Просто не можеше да го каже. Новината щеше да го убие.

— Не съм сигурна — преглътна с усилие тя. — Свързали ли са се с нея?

— Казах на Франк — тежко кимна Шоу. — Той се е погрижил.

Лицето му се изкриви от болка, пръстите му неволно опипаха ранената ръка.

Кейти панически се огледа, откри бутона за повикване и бързо го натисна. Прозвуча женски глас, а минута по-късно в стаята влезе дежурната сестра. В системата на Шоу беше вкарана допълнителна доза лекарства и той започна да се унася.

Кейти изрита обувките си, хвана ръката му и се облегна на предпазния парапет на леглото. Очите й не се отделяха от широките му гърди, които бавно се вдигаха и отпускаха.

Постепенно изгуби представа за времето. Изтощена от безсънието и продължителното пътуване, тя неусетно задряма. Така изтекоха часове. Когато клепачите й най-сетне потрепнаха и се вдигнаха, очите на Шоу бяха заковани в лицето й. Тя бавно пусна ръката му и се облегна назад.

— Как се чувстваш?

— Защо дойде? — остро попита той. Гласът му я прониза като с нож. Замайването от успокоителните явно беше отминало.

— Вече ти казах. Разбрах, че си ранен, и дойдох да те видя. Не съм забравила, че ти ми спаси живота. Най-естественото нещо е да изпитвам благодарност и да се опитам да ти помогна. — Замълча, осъзнала колко глупаво прозвучаха тези думи. Пронизващият поглед на сините му очи проникваше до дъното на душата й. Място, до което самата тя рядко желаеше да се докосва. Нервността й се усили. — Гладен ли си, жаден ли си? — забързано попита тя, опитвайки се да се отърве от пронизващия поглед.

— Къде е Франк? — рязко попита Шоу. — Без негово разрешение не би могла да си тук!

— Някъде наблизо.

Шоу направи опит да се надигне, но Кейти внимателно го бутна обратно.

— Целият си окичен с маркучи — предупреди го тя. — Трябва да лежиш спокойно, за да не стане беля.

— Искам да говоря с Франк — тръсна глава той. — Искам да разбера къде е Ана.

— Ще ида да го потърся.

— *Направи го!*

Устата й пресъхна. Почувства се зле от обвинителния поглед, забит в лицето й. Сякаш беше извършила тежко престъпление. Този мъж умееше да усеща лъжата.

Тя скочи и почти избяга от болничната стая.

* * *

— Не му казахте, така ли? — остро попита Франк. Тонът му беше обвинителен като на Шоу. Намираха се в същата малка стаичка.

— Той е ранен, депресиран и безпомощен! — сопна се Кейти. — Времето не е подходящо!

Франк не възрази, макар че не изглеждаше убеден.

— Иска да говори с вас — добави тя.

— Знам, че иска, но аз не мога да му кажа това, което желае да чуе.

— Какво ще правим тогава?

— Ще го държим упоен, докато укрепне.

— Как е получил тези рани?

— Какво? — изгледа я с учудване Франк. — Май очаквате да ви докладвам?

— Вие прекрасно знаете, че ако продължава да работи за вас, той рано или късно ще загине — остро отвърна тя.

— Рисковете на професията — сви рамене Франк. — Правим всичко възможно да не допускаме грешки.

— Включително и като стреляте срещу него? Дори за „професия“ като вашата изглежда прекалено!

Франк рязко се завъртя и се втренчи в нея. Понечи да каже нещо, но вниманието им беше привлечено от някакъв шум в коридора. Скочиха едновременно, напуснаха стаичката и се понесоха към стаята

на Шоу. Разнесоха се писъци, нещо тежко падна на пода. Започнаха да се отварят врати, по коридора отекнаха множество забързани стъпки.

Нов вик, по-силен от останалите.

— Това е Шоу! — възкликна Франк. — Какво става, по дяволите?

Кейти сведе очи към ръцете си.

— Господи!

— Какво? — рязко се обърна Франк.

— Чантичката ми! Остана в стаята му. В нея е мобилният ми телефон, който има безжичен интернет!

Лицето й побеля.

— Мамка му! — изкрещя Франк и се понесе по коридора.

Взеха завоя и се заковаха на място.

В другия край на коридора стоеше Шоу с разкъсан болничен халат. От раната на ръката му течеше кръв, маркучи и жици висяха от тялото му. Кейти видя телефона си в окървавената му длан.

После очите й се вдигнаха към лицето му и останаха там. Чертите му бяха разкривени в неописуема мъка.

— Шоу! — извика тя и се втурна към него.

Когато го стигна, той вече беше на колене. Прегърна го, от очите й рукнаха сълзи.

— Ана! — отчаяно изкрещя раненият мъж, без да усеща присъствието й. — Ана!

— Съжалявам, ужасно съжалявам! — проплака в ухото му тя. — О, господи!

Ръце се опитаха да ги разделят, гласове крещяха на френски в ушите й. Но тя се беше вкопчила в него и отказваше да го пусне.

После някой се приближи до нея и извика на английски:

— Пусни го! Не виждаш ли, че му изтича кръвта? Ще го убиеш!

Кейти стреснато се отдръпна, но остана да гледа как хората от болничния персонал отнасят Шоу на носилка.

Франк се наведе, вдигна окървавения джиесем от пода и й го подхвърли с презрително изражение на лицето.

— Благодаря за помощта, Джеймс! — процеди през зъби той. — Следващия път ела с пистолет и направо му пръсни мозъка!

Кейти го проследи с поглед, после боязливо насочи очи към телефона в скута си. На екрана с черни букви беше изписано

„Лондонската касапница“. Обзета от ужас и отвращение, тя захвърли нокиата в коридора, седна на пода и горчиво се разрида.

47

Шоу бавно облече широката риза, внимавайки да не докосва плътно бинтованата си лява ръка. Раната беше толкова дълбока, че лекарите бяха принудени да захванат кожата със скоби отгоре, след тях поработи и един пластичен хирург. Въпреки това белези щеше да има, но той изобщо не мислеше за тях.

— По-късно, когато махнем скобите, можем да направим още една коригираща операция — предложи хирургът.

— Не — отказа без колебание Шоу. Можеше да стреля с ранената си ръка, а в момента това беше най-важното.

За щастие не бяха засегнати нерви и сухожилия, ръката му щеше да се възстанови. Но един от лекарите не пропусна да отбележи:

— Нямаше да водим този разговор, ако острието беше проникнало сантиметър вляво или вдясно.

Възстановяването изискваше време, но медиците бяха единодушни, че то ще бъде пълно и без последици за ранената ръка.

— Искам да замина за Лондон още днес — обяви на Франк той, след като приключи със събирането на багажа.

— Нека отгатна защо — подхвърли от стола си Франк.

— Кой е най-бързият начин да стигна дотам?

— С влака под Ламанша, който е доста по-бърз от самолетите. Ще пристигнеш в Лондон за времето, което ще ти отнеме преминаването на граничния контрол на летище „Шарл дьо Гол“.

— Частен самолет?

— Съжалявам, но в момента не мога да ти го осигуря.

— В такъв случай ми резервирай място във влака. За ранния следобед.

— Сигурен ли си, че искаш да заминеш?

— Резервирай ми мястото, Франк.

— Добре, а после какво?

— Къде е Кейти Джеймс?

— Защо питаш? — изненадано го погледна Франк.

— Искам да й благодаря.

— Да не си се побъркал? Нима ще й благодариш след всичко, което ти стори?

— Нищо не ми е сторила. Освен че прелетя половината свят, за да ме види. Къде е?

— Проклет да съм, ако знам. Не съм й бавачка. А и цялото ми време е заето с грижи за теб.

— Кажи ми къде е! — настоя през стиснати зъби Шоу.

— Абе как стана така, че ти издаваш заповедите, а аз ги изпълнявам? — горчиво поклати глава Франк.

— След смъртта на Ана нещата се промениха — отсече Шоу. — Пет пари не давам за теб и твоите заповеди. Къде е Кейти?

— Казах ти, че…

— Ти не си от хората, които ще пуснат някого просто ей така — прекъсна го Шоу. — Хайде, изплюй камъчето!

Франк извърна глава към прозореца.

— Рю дьо Риволи, близо до хотел „Дьо Вил“. В апартамента на някакъв приятел, който не е в страната.

— Трябва ми точният адрес. Ще ми осигуриш ли кола?

— Как ще караш с това прекършено крило?

— Няма да имам проблеми, стига да е автоматик. Франк му помогна да облече якето и сложи сака в здравата му ръка.

— Съжалявам за Ана — глухо каза той. — Наистина съжалявам, Шоу. Може и да не ми вярваш, но наистина имах намерение да те пусна веднага след сватбата. А сега си свободен, докогато пожелаеш.

— Защо ми го казваш? — потъмня лицето на Шоу. — И защо, между другото, изобщо се грижиш за мен?

Франк пристъпи към прозореца, надникна навън и се обърна.

— Проверявам за скинари — рече с усмивка той.

— Защо, Франк? Ти ме мразиш и аз те мразя. Не достатъчно добри служебни отношения, но поне правилата са ясни.

Франк се тръшна на стола и заби поглед в стената.

— Питал ли си се някога как аз съм започнал да работя за тази прекрасна организация? — тихо попита той.

— Разкажи ми.

— Бях изправен пред същия избор като теб. И все още съм тук.

— Значи и теб са те принудили, така ли? — учуди се Шоу. — И си го изкарваш на мен, а?

— И какво от това? Между другото, аз продължавам да те мразя!

— Благодаря, Франк. Вече съм убеден, че животът ми не би могъл да бъде по-добър.

— Май наистина те е обичала много — промърмори Франк и сведе очи към месестите си лапи. — Аз никога не съм имал този късмет.

— Вече и аз го нямам — кимна Шоу и се насочи към вратата. — Тялото й още ли е в лондонската морга?

— Да, още не са ги освободили. — Франк замълча, после ненужно добави: — Следствието не е приключило.

— Тя би желала да я погребат в Германия. Сигурен съм, че родителите й вече са направили необходимите постъпки. — Част от съзнанието му отказваше да приеме, че може да говори толкова спокойно и разумно за погребението на Ана. Изведнъж изпита чувството, че кожата му ще пламне, ако веднага не излезе на чист въздух.

Франк го последва навън.

— Все още ли държиш да се видиш с Джеймс?

— Да.

— Искаш ли да дойда с теб?

— Не.

Шоу рязко спря и притисна ранената си ръка. Лицето му се разкриви от болка.

— Извинявай за гафа с онези шантави нацисти — промълви Франк и леко го докосна по рамото. Тонът му беше искрен. — Обещавам, че няма да се повтори.

— Да, добре.

На излизане от стаята Франк беше набрал някакъв телефон. Колата ги чакаше пред входа. Франк надраска няколко думи на лист хартия и му го подаде.

— Адресът на Джеймс.

— Благодаря.

Шоу се настани зад волана и промуши глава през свалените прозорец.

— Звънни да ми кажеш за билета.

Франк мрачно кимна.

— Отиваш само да видиш тялото й, нали? — глухо подхвърли той. — Няма да ходиш на мястото?

— Ще се видим по-късно.

— По дяволите, Шоу! Забранявам ти дори да припарваш до централата на Финикс Груп, ясно?

— Ще ти направя една оферта, Франк. Толкова е добра, че няма как да я отхвърлиш. Искаш ли да я чуеш?

— Не знам какво ще чуя, нали? — подозрително го изгледа Франк.

— Оставяш ме да се поразровя около Финикс Груп…

— Шоу!

— Ако се съгласиш, приемам да работя с онзи Ройс о МИ5 по руската задача.

— Не мисля, че…

— Има и черешка върху тортата — прекъсна го Шоу. — Ако приемеш, аз ще продължавам да работя за теб, докато ми видят сметката.

Настъпи продължително мълчание.

— А какво стана с идеята да се оттеглиш? — попита най-сетне Франк.

В очите на Шоу проблесна странна смесица от безпомощност и заплаха.

— В името на какво да се оттегля, Франк? — попита той. — Казвай, приемаш ли офертата!

— Да, разбира се — кимна след кратко колебание Франк, понечи да каже още нещо, но гумите на колата изсвистяха и Шоу изчезна.

Франк се обърна и бавно закрачи по тротоара. Нуждаеше се от едно силно питие, и то веднага.

48

Тясната ивица слънчева светлина се промъкна през щорите, плъзна се по пода и спря върху голото бедро над завивките. После продължи пътя си, пресече леглото и докосна празната бутилка от джин. По тавана се появиха трептящи синкави точици.

Демоните все пак бяха надвили Кейти Джеймс. Последните няколко дни се бяха превърнали в толкова гъста алкохолна мъгла, че единственото, което по-късно щеше да си спомня, бе чувството на дълбок срам. *Плюс* най-тежкия махмурлук, който някога беше изпитвала.

Потънала в кошмарите си, тя бе изритала чаршафите и лежеше само по тениска с дълъг ръкав и торбести шорти, потъмнели от потта, която бликаше от всичките пори на тялото й. Дишането й постепенно се нормализира, неспокойното мятане най-после престана. Лекото повдигане и отпускане на гърдите и розовата плът бяха единствените признаци, че все още е жива.

Не чу нито звънеца, нито чукането и мъжкия глас, който повтаряше името й. Не усети отварянето на входната врата и приближаващите се стъпки, които прекосиха дневната и спряха пред вратата на спалнята. Не реагира, когато мъжът в стаята вдигна чаршафа от пода и покри голото й тяло.

Не я събуди и лекото проскърцване на леглото, когато той седна на крайчеца му, не реагира на тихия глас, който я повика по име, нито на ръката, леко разтърсила рамото й.

Вниманието й беше привлечено едва от чашата вода, плисната в лицето й.

Тя се надигна до седнало положение и разтърка очи.

— Какво по дяволите…

Очите й се фокусираха върху Шоу, който седеше срещу с нея с чаша в ръце и я наблюдаваше.

Закашля се, изхвърли от гърлото си водата, която я беше задавила, и глухо попита:

— Как влезе?

— Звънях, блъсках по вратата, виках те по име. Но ти продължаваше да спиш. Помислих си, че тук няма никой, но после те видях в леглото.

— Аз… Аз винаги спя дълбоко — заекна Кейти и отново разтърка очи.

— Виждам — отвърна Шоу и вдигна празната бутилка от пода. Край нея се търкаляха още три, веждите му леко се повдигнаха. — Смесваш джин, бърбън и скоч?

— Случва се, особено когато съм в Шотландия.

— Но тук е *Франция* — намръщено рече той.

Тя се прозя и приглади с длан разрошената си руса коса.

— О, да, Париж…

После някаква мисъл прониза алкохолната мъгла в главата й и я накара да се изправи.

— Ужасно съжалявам, Шоу! Съжалявам за тъпотията с джиесема, съжалявам, че те излъгах! — Замълча за миг, погледна безпомощно голите си крака и глухо добави: Съжалявам за Ана…

Шоу се надигна и без да бърза, подреди празните бутилки върху малкото писалище до стената.

— Всъщност исках да ти благодаря, че дойде да ме видиш — тихо рече той.

— Не е нужно, особено след вчерашния ден в болницата — изненадано го погледна тя. — Вчера беше, нали?

— Беше преди пет дни.

— Пет дни?! — ужасено попита тя. — Шегуваш ли се?

Той погледна празните бутилки.

— *Мислиш* ли, че се шегувам?

Очите й се плъзнаха по бутилките, после се върнаха на лицето му. Тялото й бавно се отпусна назад.

— Можеш ли да повярваш, че шест месеца не бях близнала дори капчица?

— Не, не мога — поклати глава той.

— Но е вярно — простена Кейти. — Просто не знам как стана така, че паднах от влака.

— Не е било влак, а *скала* — въздъхна той и отново погледна бутилките. — Ще чакам в другата стая, а ти вземи душ и се облечи.

Отиваме да закусваме.

— Чакай! — спря го тя. — Защо не си в болницата?

— Приключих с болниците.

— Сигурен ли си?

Очите й пробягаха по издутия ръкав на сакото му.

— Следобед заминавам за Лондон с влака под Ламанша. Но преди това искам да си поговорим за Ана.

— Какво искаш да знаеш?

— Искам да разбера защо я убиха.

В очите на Кейти се появи недоумение.

— Но аз не знам нищо.

— Може би само си мислиш така. Възможно е да си чула или видяла нещо, което ще ми помогне.

— Шоу, убеден ли си, че състоянието ти позволява да се заемеш с това?

Той се обърна. Погледът на яркосините му очи беше толкова пронизващ, че тя неволно затаи дъх. Ноктите й потънаха в дланите, почувства се като прегрешило хлапе, очакващо наказание.

— Животът ми приключи, Кейти — прошепна той. — Но убиецът на Ана ще умре, и то скоро.

Космите на тила й се изправиха, кожата й настръхна. От години не беше се чувствала така. Главата я заболя, прилоша й.

— А сега се обличай, моля те.

Тя го изчака да излезе, втурна се в банята и повърна течната отрова, събирана в продължение на пет дни.

49

Хапнаха на малка масичка пред сладкарница, от която се виждаше Ке дьо Жевре и част от Сена. Леко извиване на шията беше достатъчно за Кейти, за да зърне върха на катедралата „Нотр Дам“ в средата на прочутата река. Лувърът се намираше на половин километър на изток, горе-долу на същото разстояние беше и Бастилията, но в обратна посока.

Кафето беше силно, препечените филийки — топли, а обикновеният омлет толкова вкусен, колкото можеха да го правят само французите.

— Срещнали сте се в Лондон — започна Шоу. — Къде по-точно? В службата или в дома й?

— Видяхме се в едно кафе, а после отидохме в офиса й.

— Забеляза ли нещо необичайно там?

Кейти сви рамене и с деликатен жест поднесе вилицата към устата си. Стомахът й все още се бунтуваше.

— Беше необичайно, но същевременно и съвсем делнично — въздъхна тя. — Красива каменна къща на тиха уличка в сърцето на Лондон, в която работи екип от учени. Според Ана те пишат неща, които никой не чете… — Вдигна глава и попита: — Ходил ли си някога там?

Шоу кимна.

— Преди около година, без да знам защо, дори си направих труда да проверя цената на сградата в регистъра на недвижимите имоти. Можеш ли да предположиш колко струва? — Кейти отхапа от препечената филийка и го погледна с интерес. — Шестнайсет милиона паунда.

Младата жена за малко не се задави.

— Но това са повече от трийсет милиона долара! — възкликна тя.

— Точно така. Да не говорим, че става въпрос за пазарната цена, платена преди *десет години*. Днес със сигурност струва много повече.

— От колко време работи там Ана?

— От пет години. Като старши анализатор, една от най-добрите в екипа.

— Не се съмнявам — кимна Кейти. — Тя ми разказа с какво се занимават, но не разбрах кой е собственикът на Финикс Груп.

— Веднъж спомена, че бил някакъв богат саможивец от Аризона, оттам идвало и името на фирмата. Но после добави, че според нея по-скоро ставало въпрос за митичната птица феникс.

— Която никога не умира — кимна Кейти и изведнъж поруменя, срещнала втренчения поглед на Шоу.

— Оказва се, че не е било особено подходящо име, нали? — отбеляза той.

— Мисля, че зад Финикс Груп се крие нещо повече — побърза да добави тя. — А ние трябва да открием кой или какво е то.

— Не ние, а *аз*! — натъртено рече той.

— Мислех, че ще действаме заедно.

— Сбъркала си.

— И аз искам да разбера какво се е случило с Ана.

Шоу поклати глава.

— Какво друго можеш да ми кажеш?

— Защо трябва да ти казвам нещо?

— Защото те моля най-любезно.

Кейти отново потръпна под втренчения му поглед.

— Ами… Малко преди да си тръгна, забелязах купищата бележки върху бюрото й.

— Такава й беше работата, да разследва.

— Не, имам предвид конкретно разследване, нарича се „Червена заплаха“.

— Попита ли я за него? — напрегнато се приведе Шоу. — За Финикс Груп ли го правеше?

— Не — поклати глава Кейти. — Каза, че го прави просто от любопитство, а аз останах с впечатлението, че само си запълва времето.

— Когато бяхме в Дъблин, тя прояви голям интерес към организация с инициали R. I. C. Зарови се в интернет, но не откри нищо съществено.

— Май интересът й е бил *прекалено* голям — замислено промълви Кейти. — Не мислиш ли, че работодателят й може да е замесен? В смисъл, че именно той е проявил интерес към „Червената заплаха“? И в резултат се е стигнало до тази касапница?

Шоу извади от джоба си една визитна картичка и заби поглед в нея. Едуард Ройс, МИ5. Човекът, към когото Франк настояваше да го прикрепи за разследване на „Червената заплаха“. Седалище Лондон. Дори за миг не беше допуснал, че Финикс Груп разследва „Червената заплаха“ и това бе довело до избиването на всички в централата й. Но този Ройс най-вероятно щеше да му осигури достъп до сградата, разбира се, ако Шоу приемеше да му сътрудничи.

— Ана щеше да ми каже, ако е работила по тяхна поръчка.

Кейти облиза сухите си устни.

— Обърни внимание на начина, по който офертата е била направена.

— Какво? — вдигна глава от картичката Шоу.

— Възможно ли е Ана да ти е спестявала някои подробности от своята работа? — Лицето му потъмня и тя побърза да добави: — Виж какво, ти също не си бил напълно откровен с нея. Просто ми мина мисълта, че…

— Това е *само* мисъл. Ще я имам предвид, благодаря.

— Кога тръгваш?

— Скоро.

Блекберито в джоба му започна да вибрира. Кейти му помогна да го извади.

— Искаш ли да отворя съобщенията ти? — попита тя, забелязала усилията му да се справи с една ръка.

— Ще се оправя — увери я той, явно подозирайки, че иска да надникне в пощата му.

На екрана се изписа някакво съобщение. Билет първа класа за влак на „Юростар“, който тръгва от парижката Гар дю Нор и пристига на Уотърлу Стейшън в Лондон. Резервация в хотел „Савой“. Франк беше решил да не пести средствата. Явно това беше частична компенсация за задачата, чието изпълнение можеше да доведе до насилствената му смърт.

— Поне се обади, ако откриеш нещо — въздъхна Кейти.

Той хвърли няколко евро на масичката и се изправи.

— Съжалявам, но не мога.

— Защо?

— Защото не искам. Достатъчно ли е това обяснение?

Трябваха й няколко секунди да осъзнае, че той използва собствените й думи. Така му беше отвърнала, когато я попита защо не си е направила пластична операция на обезобразената ръка.

— Не — поклати глава тя. — Но предполагам, че нямам друг избор.

— Благодаря ти за помощта. А сега се прибери у дома, към нормалния живот.

— Да бе, щях да забравя! — възкликна с горчива ирония тя. — Чух, че „Ню Йорк Таймс“ си търси нов главен редактор, а имам оферта и от Си Ен Ен за предаването на Кристиан Аманпур! Винаги съм мечтала да се прехвърля в някой телевизионен канал и да печеля милиони! Чудя се защо не съм го направила досега!

— Грижи се за себе си, Кейти. И зарежи пиячката.

Остави я там, на масичката. В продължение на цели пет минути тя не помръдна, приковала невиждащ поглед пред себе си. Главата й се изпразни от съдържание. Край. Нищо. Нула. От това състояние я извади жуженето на телефона. Щатски номер, който не й беше познат.

— Ало?

— Кейти Джеймс?

— Да.

— Аз съм Кевин Галахър, отговорен редактор в „Скрайб“. Ние сме сравнително нов всекидневник със седалище в Щатите.

— Чела съм някои неща — кимна Кейти. — Имате добри репортери.

— Охо, това е голям комплимент от двукратен носител на наградата „Пулицър“! — възкликна мъжът насреща. — Вижте, предполагам, че сте много ангажирана, но аз все пак поисках телефона ви от един приятел от „Трибюн“. От него научих, че вече не работите за тях.

— Вярно е — призна Кейти и побърза да добави: — Непреодолими противоречия, нали знаете? Всъщност защо се обаждате?

— Е, не е нужно да си конструктор на космически кораби, за да се досетиш, че репортер с вашата репутация рядко остава без

ангажименти. Бих искал да ви наема за отразяване на историята в нашия вестник.

— *Историята?*

— Разбира се, онази, за която всички говорят в момента — засмя се Галахър.

— „Червената заплаха“?

— О, не. По нея вече работи един от нашите специални екипи. Имам предвид „Лондонската касапница“.

Сърцето на Кейти ускори ритъма си.

— Ало, там ли сте?

— Да, да. Какви са условията ви?

— Не можем да ви предложим това, което сте получавали в „Трибюн“, но сме готови на хонорар за всеки отделен материал, който съответства на човек с вашата репутация. Плюс разходите в рамките на нормалното. В случай че изровите нещо голямо, веднага ще вдигнем заплащането. Разполагате с пълна свобода в работата. Как ви звучи?

— Точно така, както съм очаквала. Между другото, в момента съм в Европа.

— На това му се вика щастливо съвпадение! — възкликна Галахър.

Аз бих го нарекла другояче, въздъхна в себе си Кейти.

— Мога да ви изпратя договора, както и всички останали подробности по имейла.

Размениха си още няколко реплики, после Кейти изключи телефона. Господи, как се обръщат нещата, удивено помисли тя, после погледна часовника си. Все още имаше достатъчно време, за да хване влака за Лондон в 13:00 ч.

50

Синьо-жълтата композиция на влака на „Юростар“ потегли точно навреме, напусна предградията на Париж и се понесе с над двеста километра в час. Специалната железопътна линия беше пригодена за високи скорости и пътуването по нея беше гладко, със съвсем леко поклащане — удобно за пътниците, които са склонни да подремнат.

Шоу беше в първа класа, където се наслаждаваше на огромен луксозен фотьойл и изискана храна и вино, поднесени от стюард в красива униформа, който говореше английски и френски. Но Шоу не се докосна до храната и отправи мрачен поглед към прозореца.

Рядко мислеше за миналото, но сега мислите му неволно се върнаха назад — вероятно защото нямаше бъдеще, за което да мечтае. Имаше чувството, че кръгът на живота му се е затворил. Изоставен в сиропиталище от жена, която не помнеше, преминал през кошмара на приемните семейства, които му бяха причинили само зло, той постепенно бе свикнал с живота на самотник. Преди да попадне против волята си в организацията на Франк, той обикаляше света, изпълнявайки поръчките на онези, които плащаха най-добре. Не обръщаше внимание на риска, който поемаше, не го беше грижа за моралната страна на това, което вършеше. Беше наранявал хора, те също го бяха наранявали. Част от действията му бяха донесли по-голяма сигурност на света, други бяха увеличили опасностите за останалите шест милиарда човешки същества, населяващи планетата. Но за всичките задачи беше получил пълномощия от хора на правителствено равнище или от организации, представляващи отделни правителства. Такава беше равносметката на живота му.

Докато в него не се появи Ана.

Преди да я срещне, беше убеден, че животът му ще свърши в мига, в който някоя от мисиите на Франк тръгне на зле. И това го караше да се чувства спокоен. Човек живее, после умира. Преди Ана нямаше причини да живее другояче, подчинявайки се единствено на

инстинкта за самосъхранение. Но когато човек води толкова непълноценен живот, с течение на времето дори този инстинкт се похабява. След появата на Ана обаче той изведнъж се сдоби с нова, съвсем основателна причина да оцелее. Подготовката му за мисиите стана много по-старателна, защото искаше да се върне жив. При нея.

После започна да планира как да се измъкне от Франк. И бъдещия си живот с Ана. Нещата се развиваха добре, целта изглеждаше близо. Тя беше постижима дори с човек като Франк, стига да се опазеше жив.

Но в момента беше смазан от безпощадната ирония на съдбата.

Никога не му беше минавало през ума, че Ана, а не той щеше да стане жертва на насилствена смърт. *Никога.*

Той продължаваше да се взира през прозореца в красивата природа. Но за него тя вече не означаваше нищо. Единствената красота, която го беше вълнувала, в момента лежеше в хладилната камера на някоя от лондонските морги. Тя остана да съществува само в спомените му. Това би трябвало да му носи някаква утеха. С отворени очи или не, той виждаше единственото човешко същество, което си беше позволил да обича. Този образ щеше да остане у него до края на живота му, щеше да бъде наказанието му за дързостта дори да допусне, че може да живее нормално. Или щастливо.

Сега имаше една-единствена цел: да убива. А после щеше да свърши живота си така, както го беше започнал. Сам.

Кейти беше през няколко вагона от Шоу, но дори не подозираше за това. Въпреки новата задача тя продължаваше да мисли за него, насочила поглед към живописната панорама зад прозореца. Какво щеше да се случи в Лондон, дали той щеше да се справи? Без съмнение щеше да проникне в сградата на Финикс Груп, използвайки връзките си. А после щеше да отиде и в апартамента на Ана. Нямаше начин да го избегне, повтаряше си тя.

Потънала в мислите си, тя не забеляза кога влакът прекоси Кале и започна да се спуска надолу. Осъзна го едва когато се озоваха в добре осветения тунел, но остана спокойна. Без мисли за милиардите тонове вода над главата й, които заплашват да проникнат през бетона и да сплескат влака.

Двайсет и пет минути по-късно отново изскочиха на ярката дневна светлина. Вече бяха в Англия. Приятното пътуване щеше да продължи около 150 минути, през които тя имаше възможност да включи лаптопа си и да използва мобилния си телефон. Въпреки че нямаше на кого да се обади. След инцидента в болницата не изпитваше никакво желание да докосва проклетия апарат.

В главата й отново изплуваха думите на Шоу: „Животът ми приключи, но убиецът на Ана ще умре, и то скоро.“ Нямаше съмнение, че той щеше да се опита да убие престъпника или престъпниците с голи ръце, независимо че бе ранен.

А после? Какво щеше да прави после? Ами ако загине, докато си отмъщава? Човек, който е в състояние да организира убийството на близо трийсет души, едва ли ще се предаде лесно.

А тя трябваше да пише своите материали. Какво ли ще си помисли Шоу, когато разбере, че е получила задача да прави репортаж за „Лондонската касапница“? Да си вади хляба от убийството на Ана? Това беше нейната професия, но тя беше сигурна, че той щеше да се ядоса. И то много.

Очите й попаднаха на малката бутилка червено вино, която й бяха сервирали с обяда. Беше я задържала и след като стюардът разчисти масичката. Гледаше я втренчено, докато влакът продължаваше напред. Двайсет минути по-късно той навлезе в покрайнините на Лондон с нагъсто застроени стари къщи, над които стърчаха причудливи комини. Кейти продължаваше да гледа бутилката. В един момент не издържа, отви капачката и отпи малка глътка. Обзе я блаженство, последвано от остро чувство за вина. Въпреки това отпи втори път. Чувството за вина нарасна стократно. Затвори бутилката, остави я на подноса и промърмори мрачно „гадост“.

Мъжът на съседната седалка я чу, погледна бутилката и вдигна очи към лицето й.

— Лоша реколта?

— Лош живот! — отвърна с пламнал поглед тя.

Човекът побърза да забие нос във вестника си.

Кейти си даваше сметка, че няма да може да работи по този начин. Журналистиката не е за пияници. Не можеше да си позволява самосъжаление, въпреки че в момента това й се струваше адски

изкусително. Направи знак на преминаващия стюард и го помоли да прибере бутилката.

Няколко минути по-късно влакът влезе в Уотърлу Стейшън. Кейти слезе сред първите пътници и бързо се насочи към чакащите наблизо таксита. Подобно на Шоу, тя също щеше да отседне в района на Странд, разбира се, не в толкова луксозен хотел като „Савой“. Лондон съвсем не е евтино място за живеене, но ако човек познава града, лесно може да си намери хотел с поносими цени. Тя беше пътувала много и знаеше накъде да се насочи. А в случай че командировката й се проточеше, щеше да постъпи така, както в Париж — да използва апартамента на колежка, която също като нея рядко се задържаше у дома.

Нае стая в един хотел с умерени цени, остави багажа си и взе такси за сградата на Финикс Груп. Вероятно рано или късно щеше да се сблъска с Шоу. А когато това се случеше, щеше да включи в действие готовия си план.

При всички случаи ще тичам като бясна.

51

По пътя към доскорошното работно място на Ана Шоу извади визитната картичка и набра номера на Едуард Ройс, агент на МИ5. Човекът вдигна на второто позвъняване и Шоу обясни, че се намира в Лондон, променил е решението си и вече е готов да помогне в разследването на „Червената заплаха“.

На въпроса какво го е накарало да промени решението си от гърдите му се изтръгна въздишка.

— Дълга история, не си струва да навлизаме в нея. Ще поискам една услуга от вас. Съгласувал съм я с Франк.

— Той ми се обади.

— Така ли? И какво каза?

— Да ви помагам с каквото мога. Спомена и за вашето, хм, лично отношение към убийствата в Лондон.

— Можете ли да ми осигурите достъп в сградата?

— Ами, как да кажа… Така всъщност бихме могли да убием с един куршум два заека. Какво ще кажете?

— За какво става въпрос? — любопитно попита Шоу.

— Ще разберете, като дойдете тук.

— Тук? Къде е това „тук“?

— В централата на Финикс Груп.

— Какво търсите там? — смаяно попита Шоу.

— Ще ви кажа, като се видим — лаконично отвърна Ройс.

Шоу прибра телефона и машинално разтърка ранената си ръка.

Какво става, по дяволите?

След като научи за смъртта на Ана от забравения телефон на Кейти, Шоу преживя двата най-ужасни дни в живота си — по-ужасни дори от кошмарите, които сънуваше. Помнеше само откъслечни неща: как блъска някого, как разкъсва тръбичките на системите. После се опомня отново в леглото, натъпкан с успокоителни. Но избликът на мъка и ярост изобщо не му помогна. Тези чувства продължиха да го

измъчват, докато съзнанието му и тялото му не издържаха и той припадна. Всъщност помисли, че умира. И му се искаше да е така.

В продължение на двайсет и четири часа нито помръдна, нито отвори уста. Гледаше в бялата болнична стена както го беше правил в сиропиталището като малко дете, замечтано за красивите неща в живота. Но когато най-сетне се надигна от леглото, Ана беше все така мъртва. И щеше да остане мъртва завинаги.

Единствената причина да живее беше отмъщението. Единственото му желание — да открие и ликвидира извършителите. Това бе единствената цел, която го държеше да не рухне. Признанието пред Кейти, че животът му е свършил, не беше мелодрама. Той наистина свърши.

Оставаше му само да го приключи както трябва, отмъщавайки за Ана.

Хвана едно такси и се насочи към мястото, където нейният живот бе свършил. Но дълбоко в себе си искаше да потегли в обратна посока.

52

Ройс го чакаше пред входа извън полицейските ленти. Във вътрешността на сградата кипеше трескава дейност. Екипи от криминалисти изследваха всеки квадратен сантиметър. Заобикаляйки ги отдалеч, Шоу забеляза локвите изсъхнала кръв и очертаните с тебешир силуети на падналите тела.

— Какво се е случило с вас, по дяволите? — възкликна Ройс, оглеждайки издутия от превръзката ръкав на сакото му.

— Ухапа ме кучето ми — отвърна Шоу. — Какво означава онова за двата заека с един куршум? И какво търсите тук, на местопрестъплението?

— Елате да ви покажа нещо.

Влязоха в една от стаите на първия етаж, превърната във временен оперативен център на полицейското следствие. В ъгъла беше разположен компютърен терминал. Ройс седна пред него и пръстите му зачукаха по клавиатурата.

— Разполагаме със запис от видеокамерата, поставена за контрол на паркиращите автомобили. Ето какво е хванала в деня на нападението…

Шоу се надвеси над рамото му. Камерата беше разположена на висок стълб срещу входа и обхващаше цялото пространство пред сградата. В горната част на екрана се появи бял микробус със сателитна чиния на покрива, който спря отпред. От него слязоха двама души.

— Работното облекло на фирмата за поддръжка на улиците — поясни Ройс.

Мъжете извадиха от микробуса няколко пластмасови конуса и преградиха с тях улицата и част от тротоара. Шоу забеляза, че в същата минута започна да се върти и сателитната чиния на покрива.

— Заглушават обхвата на мобилните телефони — досети се той.

— Като преди това са прекъснали кабелите на стационарните — добави Ройс.

В следващия миг от микробуса изскочиха половин дузина мъже и се втурнаха в сградата. Това се случи с изключителна бързина. Дори някой да ги бе видял — през прозорците на околните сгради или от преминаващ автомобил, — едва ли им бе обърнал внимание.

— Пуснете го пак на забавен кадър! — заповяда той.

Минута по-късно сцената беше повторена, с два пъти по-бавна скорост и максимално увеличение. Мъжете бяха високи и атлетични. На лицата си имаха маски, а оръжията им най-вероятно бяха скрити под дългите палта, с които бяха облечени. Шоу разгледа всяка фигура поотделно, търсейки отличителни белези — непокрита кожа с петно или бенка, татуировки или нещо подобно. Остана разочарован.

Следейки внимателно реакцията му, Ройс съчувствено кимна.

— Нищо, нали? Ние гледахме записа десетина пъти, но не открихме нищо. Те несъмнено са професионалисти. Знаели са за камерата и са взели съответните мерки.

— Предполагам, че камерата не е била следена в реално време.

— За съжаление — отново кимна Ройс. — Мога да ви уверя, че ако беше обратното, градската полиция щеше да реагира по най-енергичен начин. Но явно и тези хора са го знаели.

— Въпросът ми беше излишен — мрачно въздъхна Шоу.

— Номерата на колите също не доведоха до нищо. Микробусът е бил откраднат от някакво гробище в Съри преди седмица, а номерата му се оказаха свалени от друга кола, оставена за ремонт в тукашен сервиз. Задната врата на сградата беше разбита, което означава, че оттам е проникнал втори ударен екип.

— Изразихте се точно — кимна Шоу. — Ударни екипи, които влизат отпред и отзад и започват методично завземане на територията — етаж по етаж, стая по стая. Вероятно са разполагали със списък на служителите и схема на работните им места. — Каза го повече на себе си, отколкото на Ройс, помълча малко и добави: — Пуснете и останалата част от записа.

Вцепени се отново, когато към улицата полетяха стъкла. В рамката на прозореца се мярна силует на жена, която крещеше. Не се чуваше нищо, тъй като записът беше без звук.

— Това е Ана!

— Твърде вероятно — кимна Ройс.

— Франк каза ли ви нещо за нея и мен? — втренчено го погледна Шоу.

— Не много, но достатъчно. Бях в кабинета на госпожица Фишер, видях ваши снимки на бюрото й. Съжалявам. Отдавна ли бяхте заедно?

— Недостатъчно отдавна.

— Пак ще кажа, че съжалявам. Мога да си представя какво изпитвате.

— Дори не се опитвайте.

Ройс смутено прочисти гърлото си и извърна очи към екрана.

— По една случайност прозорците са били запечатани с боя след неотдавнашния ремонт. Наложило й се е да счупи стъклото.

— Сигурен ли сте, че е било случайност?

— Проверихме фирмата за боядисване. Законна, работи в района от години. Няма новопостъпили или временно наети хора. Това е често срещано явление. Имам предвид непрецизната работа. Преди три години аз самият правих ремонт у дома и още не мога да си отворя прозорците.

Шоу не го слушаше, заковал поглед в Ана. Тя викаше за помощ, която така и нямаше да получи. После видя как тя се качва на рамката.

— Готвела се е да скочи — присви очи той.

— Да, според нас е така. На навеса отдолу.

— Но защо не е скочила?

— Трябва да ви предупредя, че следващите кадри… не са приятни… — Ройс внимателно го погледна. — Сигурен ли сте, че искате да ги видите?

— Да, трябва да ги видя.

Записът продължи с нормална скорост. Ана се покатери на прозореца. Беше по чорапи, ръцете й стискаха страничните рамки.

Скачай! — несъзнателно стисна юмруци Шоу. Скачай, преди да е станало късно! Знаеше, че вече е късно, но въпреки това в душата му се надигна отчаян вопъл. Дори той не можеше да си представи какво е изпитвала Ана. Следващият кадър беше много мъчителен за Шоу.

Той видя как куршумът я пронизва и изскача от гърдите й сред фонтан от кръв. Миг по-късно втори куршум изпрати частици от плътта й в свежия лондонски въздух. Той отмести очи от монитора едва когато тялото на Ана се люшна и падна назад.

— Можем да довършим записа и по-късно — внимателно каза Ройс.

— Продължавайте, добре съм.

След няколко минути нападателите се появиха на главния вход, качиха се в микробуса и изчезнаха.

— Никой нищо не е видял и нищо не е чул, така ли? — вдигна глава Шоу. — Дори жена, която крещи от прозореца, а миг по-късно кръвта й плисва на улицата?

— Сградите от двете страни на офиса са празни, предстои им ремонт. Тези насреща са обитаеми, но хората в тях са били предупредени, че ще се прави спешен ремонт на газификацията и до обяд трябва да напуснат района. В противен случай ги очаквали солидни глоби.

— И никой не си е направил труда да провери дали това отговаря на истината?

— Върху разлепените предупреждения е имало някакъв телефонен номер. Няколко души са се обадили и са получили потвърждение за предстоящия ремонт.

— Само дето номерът е бил фалшив.

— Точно така. Също като конусите, които са блокирали нормалния трафик. Всъщност той не е бил особено оживен, тъй като става въпрос за сляпа улица.

— Целта е била да се изолира централата на Финикс Груп — мрачно отбеляза Шоу. — А сега бих искал да разгледам кабинета на Ана.

— Но първо ще ви представя на собствениците на компанията.

— Те са тук? — остро го погледна Шоу.

— Един от тях долетя в момента, в който е бил информиран за атентата.

— Откъде?

— Какво знаете за символа феникс?

— Безсмъртна птица, възкръсваща от пепелта. Египетска митология.

— Кратко и точно, но не съвсем пълно описание. На практика фениксът се използва като символ и от други култури — арабската, японската и още една…

— Коя е тя?

На прага се появи дребен мъж с черен костюм и мрачно изражение на лицето. Ройс се надигна да го посрещне.

— Шоу, позволете ми да ви представя мистър Фън Хай от Китай.

53

Докато Шоу беше в сградата, Кейти действаше отвън. Пристигна преди него, но благоразумно се скри зад ъгъла, когато таксито го стовари пред главния вход. После показа вече невалидния си журналистически пропуск на полицая пред входа и го засипа с въпроси, но човекът в синя униформа не отговори на нито един от тях.

— Разкарайте се оттук! — извика с видимо раздразнение той.

— Полицай, вие май не сте привърженик на идеята за свободна и независима преса.

— Аз съм привърженик на идеята да не си пъхате носа навсякъде и да ни оставите да си вършим работата!

— Обещавам ви, че името ви няма да се появи никъде. Ще бъдете неназован източник.

— Тук си дяволски права. Името ми наистина няма да се появи никъде. А сега се разкарай!

Кейти бавно тръгна по тротоара, вдигнала глава към прозорците на Финикс Груп. Там някъде беше Шоу, който несъмнено бе научил цялата история. Докато тя бе ударила на камък.

Ех, ако можеше да се добере до нещо! Отново ще бъде на върха, може би с нов „Пулицър“!

Потънала в мислите си, тя почти подскочи от докосването по рамото. Рязко се завъртя, озовавайки се очи в очи с мъж с неспокоен поглед, който нервно мачкаше шапката в ръцете си.

— Какво обичате? — подозрително попита тя.

— Вие сте журналистка, нали? — попита с несигурен глас мъжът. От акцента му личеше, че английският не е роднят му език. Беше дребен и болезнено слаб, с пожълтели зъби и дрехи, които бяха по-скоро дрипи.

— Кой се интересува? — Тя надникна зад рамото му, сякаш търсеше още някого.

— Всеки ден идвам тук — каза човечецът, погледна към сградата на Финикс Груп и неволно потръпна.

— Доста неприятна история — кимна тя.

Той сякаш усети притеснението ѝ.

— Казвам се Арон Лесник, от Краков. — Замълча за миг и за всеки случай добави: — В Полша.

— Знам къде се намира Краков, дори съм била там — отвърна Кейти. — Какво искате от мен?

— Чух част от разговора ви с онзи полицай и разбрах, че сте журналистка. Наистина ли е така?

— Да. И какво от това?

Лесник отново погледна сградата. Когато се обърна към нея, в очите му имаше сълзи.

— Ужасно ми е мъчно за хората, които бяха избити там. Бяха добри и достойни, всички до един… — Избърса очите си с опакото на ръкава си и вдигна глава. В очите му се четеше отчаяние.

— Да, истинска трагедия. А сега ще ви помоля да ме извините.

Защо вечно привличам всякакви откачалки? — запита се тя. Но следващите думи на човека я накараха да забрави раздразнението си.

— Бях там, вътре — дрезгаво рече той. — В деня на стрелбата.

— Какво?! — втренчи се в него тя. — Били сте вътре?

— Да, бях там! — отвърна с изтънял глас Лесник и посочи с пръст сградата.

— Където бяха избити хората?

Лесник започна да кима като дете, което признава поредната си пакост.

— Какво сте правили там?

— Търсех работа. Английският ми е слаб, но разбирам от компютри. Отидох, защото разбрах, че им трябват компютърни специалисти. Имах среща. Точно в онзи… лош ден.

— Нека си изясним нещата. — Кейти напразно се опитваше да скрие възбудата, която я обземаше. — Отишли сте на интервю, когато служителите на фирмата са били избити? *По време* на стрелбата?

— Да — кимна Лесник и очите му отново се насълзиха.

— В такъв случай защо сте жив?

— Чух пистолетите. От дете познавам звука от изстрелите с пистолет. Тогава руснаците дойдоха в Краков… И побързах да се скрия.

Съмненията на Кейти започнаха да се разсейват. По време на журналистическата си дейност тя също се беше крила от въоръжени мъже.

— Къде се скрихте? Искам всички подробности.

— На втория етаж има една стаичка, в която държат копирната машина. Тя има вратичка отзад с малко пространство, което беше празно. Аз съм дребен и не ми беше трудно да се скрия в него. Стоях там, докато стрелбата престана. После излязох навън. Бях сигурен, че ако ме открият, ще застрелят и мен. Но не ме откриха. Извадих късмет.

Кейти почти подскачаше от вълнение.

— Вижте, идеята да говорим тук, на улицата, не е добра. Искате ли да отидем някъде другаде?

— Не, казах ви достатъчно — дръпна се Лесник. — Идвам тук всеки ден, защото не мога да стоя настрана. Всичките тези хора са мъртви освен мен. Аз също трябваше да съм мъртъв.

— Не говорете така. Извадили сте късмет, както сам казахте. Трябва да свалите бремето от душата си.

— Не, не! Обърнах се към вас, защото чух, че сте журналистка. В Полша имаше журналисти, които се превърнаха в герои. Те се изправиха срещу руснаците. Баща ми беше един от тях. — Замълча за миг, после гордо добави: — Те го убиха, но той си остана герой.

— Сигурна съм, че е така — кимна Кейти. — Но вие не бива да мълчите. Трябва да отидете в полицията.

— Не, никаква полиция — отстъпи още една крачка назад Лесник. — Не обичам полицията.

— Пребивавате нелегално в страната, нали? — загрижено го погледна Кейти.

Лесник не отговори и извърна очи.

— Без полиция — прошепна той. — А сега трябва да си вървя.

— Чакайте! — хвана го за ръката тя. Умът й бясно препускаше. — Ще ми разкажете ли какво видяхте, ако ви обещая да не разкривам източника си? Готова съм да се закълна пред цял куп библии, че няма да спомена името ви. В края на краищата вие сам се обърнахте към мен, което означава, че очаквате да ви помогна.

— Не знам защо се обърнах към вас — колебливо отвърна Лесник. — А вие… Наистина ли няма да кажете на никого?

— Категорично — кимна тя. Очите й се плъзнаха по неспокойното му лице, крехката, почти момчешка фигура и парцаливите дрехи. Лесно можеше да си го представи скрит в копирната машина, вцепенен от стрелбата в сградата. — Какво ще кажете, ако отидем да хапнем някъде и да си поговорим? Обикновен разговор, нищо повече. Ако все още се чувствате притеснен, просто ще си тръгнете. — Ръката й се протегна към него. — Разбрахме ли се?

Той не пое ръката й.

— Сигурна съм, че баща ви е искал истината да излезе наяве и убийците да бъдат наказани — бързо добави тя.

Пръстите му бавно се увиха около дланта й.

— Добре, ще дойда с вас.

Изминаха няколко крачки по тротоара.

— Видяхте ли кой го направи? — попита Кейти и почти спря да диша от напрежение.

Лесник кимна.

— Освен това ги чух. Много добре ги чух. Разбирам езика, на който разговаряха.

— Езикът? Значи са били чужденци?

Лесник спря и заби очи в лицето й.

— Бяха руснаци.

— Сигурен ли сте? Абсолютно сигурен?

За пръв път на лицето му се появи уверено и дори предизвикателно изражение.

— Аз съм поляк. От Краков. Няма как да сбъркам руския език.

54

— Кръстихме компанията на китайската птица феникс, фънхуан — обяви Фън Хай, след като се настаниха в един кабинет на първия етаж. — В китайската митология тази птица е символ на добродетелност, власт и просперитет. Тя е олицетворение на божествената власт. Може би знаете, че фън означава мъжки феникс.

— Също като вашето фамилно име — отбеляза Шоу. За разлика от европейците фамилните имена на китайците се поставят преди собствените.

— Точно така — кимна Фън. — Изборът ми беше повлиян и от този факт.

— А каква е връзката между Финикс Груп и Китай? — обади се Ройс.

— Съвсем обикновена. Просто една от китайските компании с бизнес в Лондон.

— Но вашите служители са били убедени, че работят за някакъв богат американец от Аризона — подхвърли Шоу.

— Очевидно това са само слухове — сви рамене Фън.

— Мисля, че са били нещо повече — поклати глава Шоу. — Например умишлено прикритие.

Фън се втренчи в него, а Ройс нетърпеливо се наведе напред.

— Става въпрос за мозъчен тръст, който се занимава с глобални проблеми, така ли? — попита той. — Финансиран от вас и партньорите ви?

Фън кимна.

— Какво ви накара да го създадете?

— Желанието да получим отговори на сложни въпроси. Китайците също се интересуват от подобни проблеми и техните решения. — На лицето му се появи подобие на усмивка. — Ние не сме само безмилостни замърсители на природата и производители на детски играчки, господа!

— Имате ли някаква печалба от дейността на Финикс Груп? — попита Шоу.

— Не сме търсили печалба.

Шоу плъзна поглед по скъпото обзавеждане на кабинета.

— Тази сграда струва поне трийсет милиона паунда — отбеляза той.

— И представлява отлична инвестиция — добави Фън. — Но, както вече споменах, тук не става въпрос за пари. Аз и моите партньори сме добри бизнесмени. Печелим от други дейности, а Финикс Груп беше създадена, за да върши добри неща. Дейност, която вие наричате „полза за обществото“.

— Нямате представа кой би пожелал да атакува фирмата и да избие всичките й служители, така ли? — попита Ройс с нескрит скептицизъм.

— Никаква. Бях шокиран, когато научих за нападението. Не можех да повярвам. Тук работеха учени и интелектуалци, които се занимаваха с проблеми от общочовешко значение като изразходване на питейната вода, глобализация на икономиката, затоплянето на атмосферата вследствие употребата на гориво, произведено на основата на въглерод, енергийното потребление, международната финансова помощ за страните от Третия свят, политическата динамика… Предимно интелектуална тематика, господа.

— Ана Фишер написа книга за полицейските държави — обади се Шоу. — Тя едва ли може да се окачествти като интелектуална тематика.

— Мис Фишер беше великолепен учен.

— Познавахте ли я?

— Не лично.

— Познавахте ли изобщо някого от хората, които работеха тук? — попита бързо Шоу.

— Ние, имам предвид себе си и моите партньори, предпочитахме да се държим настрана. Но редовно получавахме доклади за дейността на компанията.

В това съм повече от сигурен, помисли си Шоу.

— Открихте ли улики, които могат да разкрият извършителите? — нервно попита Фън.

Ройс поклати глава.

— Няма отпечатъци, няма гилзи, няма никакви конкретни следи.

Пропусна да спомене за видеозаписа.

— Това звучи доста обезкуражаващо.

— Но открихме нещо друго, мистър Фън — добави Ройс. — Искате ли да го видите? Според мен е нещо, което ще ви отвори очите.

55

Арон Лесник погълна сандвича си на два-три огромни залъка, а после шумно изпи няколко големи глътки кафе. Кейти се почувства леко отвратена от маниерите му на хранене, но същевременно я обзе състрадание. Този човек беше нелегален имигрант без пукната пара в джоба, обзет от ужас от положението, в което беше изпаднал. А и по всичко личеше, че отдавна не бе ял.

Лесник избърса устните си със салфетката и изпусна доволна въздишка. После улови погледа й и леко се смути.

— Благодаря за храната — заекна той.

— Моля, няма защо — отвърна Кейти, извади миниатюрния касетофон и го сложи на масата. — Имате ли нещо против?

— Не, но не искам хората да ме слушат — отвърна той и нервно се озърна. — Страх ме е.

— В такъв случай ще си водя записки — кимна Кейти и прибра машинката.

Той видимо се отпусна и се облегна назад.

— Сега ми разкажете всичко, което видяхте и чухте.

Разказът на Лесник продължи само няколко минути.

Интервюто за работа било проведено на втория етаж от възрастен човек на име Бил Харис.

— Защо не са ви застреляли? — остро попита Кейти.

— Защото, когато започна стрелбата, бях в тоалетната срещу кабинета му — отвърна Лесник.

На връщане чул изстрели и викове, отворил първата врата и се озовал в стаичката с копирната машина. Благодарение на дребния си ръст успял да се скрие. После чул още викове и изстрели. В коридора се разнесли стъпки и той се уплашил, че ще бъде открит. Бил сигурен, че ще го убият. На няколко пъти прекъсна разпокъсания си разказ, за да отпие глътка вода. Кейти записваше, стараейки се да не изпусне нито една дума.

— Какво стана после?

— В един момент ми се стори, че всичко е свършило. Надявах се, че е така. Но после долових още нещо.

— Какво?

— Чух гласовете на двама мъже, които разговаряха. Те влязоха в стаичката. Говореха на руски. Сигурен съм, защото знам този език, и то доста добре.

— Какво си говореха?

— Казаха, че имат списък с имена. Всички в него са били убити.

— Значи са знаели кой работи в сградата?

— Мисля, че да.

— Друго?

— Казаха, че очакват да се появи още някой, но не споменаха името му. Според тях той не фигурирал между убитите.

— Имали се предвид вас? — светкавично съобрази Кейти.

— И аз си помислих така — кимна Лесник. — Очаквах да претърсят сградата и да ме открият. Бях в капан. Бях сигурен, че ще умра. — По лицето му се търкулнаха сълзи.

Кейти допълни чашата му с кафе и попита:

— А как стана така, че не ви откриха?

— Единият от мъжете каза, че е време да тръгват. Счупил се прозорецът на някакъв кабинет, някаква жена крещяла. Опасяваха се, че полицията ще се появи всеки момент.

— И си тръгнаха, така ли?

— Да. Но на излизане единият подхвърли, че Горшков ще бъде много доволен от успеха на операцията.

Писалката на Кейти почти проби хартията.

— Горшков?! — възкликна тя. — Президентът на Русия?!

— Да — кимна Лесник. — Ужасно се изплаших, като чух името му. Всички знаят, че Горшков е бивш офицер от КГБ като Путин. Той плюе на демокрацията. Всички в Полша го знаят.

— Но защо Горшков би атакувал мозъчен тръст в Лондон? — объркано попита Кейти.

— Не знам.

— Как се измъкнахте?

— Изчаках да си тръгнат. Чух затръшването на вратата, но останах още известно време, за да съм сигурен. После се измъкнах през задния вход, от който влязох.

— Защо не през главния?

— Така ми предложи мистър Харис — човекът, с когото говорих. Каза го, след като разбра откъде съм… — Лицето му отново помръкна. — А и пред главния вход имаше трупове… На възрастен мъж и на млада жена, застреляни в главата, ей тук… — Пръстът му се вдигна към слепоочието. — Не исках да се приближавам до тях и затова минах отзад. После побягнах. Тичах, без да спра, чак до квартирата си.

— И не сте разказали това на никого, така ли?

— Не — поклати глава Лесник. — Страх ме беше, че ще ме убият. Бях там да търся работа, нищо повече. Не искам да умра.

— Добре, добре — успокоително промълви Кейти и го докосна по рамото. — Като първа стъпка се справихте много добре.

— Нали няма да споменавате името ми? — неспокойно попита Лесник.

— Вече ви обещах. Къде да ви открия, ако имам още въпроси?

— Живея в едно общежитие край реката — отвърна полякът и написа адреса на лист хартия. — Нямам пари за по-добро място.

Очите на Кейти отново се плъзнаха по вехтите дрехи и измършавялото тяло. После извади от джоба си няколко банкноти и му ги подаде.

— Не са много, но ще се опитам да набавя още.

— Благодаря.

— Моля.

Лесник се изправи.

— Дайте ми някакъв телефон — досети се Кейти.

— Нямам телефон — тъжно се усмихна човекът. — Но ще бъда в общежитието. И късмет.

— На вас ще ви трябва повече, нали?

— Откъде знаете? — проясни се за миг лицето му.

— Просто предположих.

Мъжът си тръгна, а Кейти се облегна назад. „Какво ще правя сега, по дяволите?“ Част от съзнанието й обаче не приемаше това, което се беше случило. Някакъв поляк с лош английски изведнъж я спира на улицата. Точно нея! И й предлага историята, която интересува целия свят и за която току-що беше получила делово предложение! Няма такъв късметлия, най-малкото пък тя.

Но вземайки предвид фактите, които й бяха известни, историята на този човек изглеждаше напълно правдоподобна. Той знаеше подробности за вътрешността на сградата, които тя беше длъжна да провери. Изглеждаше доста уплашен, което беше нормално за човек, преживял подобен инцидент. А и защо ще я лъже? Защото е откачалите, който търси петнайсетминутна слава? В такъв случай не би настоявал да не се споменава името му. Не, този човек не търсеше слава. Той очевидно бе уплашен. Ами ако й бе разказал истината?

Кейти скочи и се втурна към сградата на Финикс Груп. Само един човек можеше да потвърди разказа на поляка: Шоу. Не беше във възторг от бъдещата среща, но журналистическите й инстинкти вече се бяха задействали и я тласкаха към най-трудното — търсенето на истината.

56

Предметите бяха старателно подредени на масата, близо до компютърния терминал. Ройс бе показал някои неща на екрана на Шоу и Фън. Фън седеше на стола със смаяно изражение на лицето, а Шоу бавно преглеждаше някои от писмените материали.

— Твърдите, че не сте знаели за всичко това? — недоверчиво попита Ройс.

— Абсолютно! — тръсна глава китаецът.

— Искам да бъда пределно ясен, мистър Фън. Из цялата сграда са открити писмени материали, които недвусмислено сочат, че Финикс Груп е била част от пропагандната кампания срещу Русия. Върху тях има пръстови отпечатъци на вашите служители. В харддиска на компютъра в тази стая са записани хиляди файлове със същото съдържание, като се започне от раждането на така наречената „Таблица на трагедиите“, премине се през историята на Константин и се стигне до рекламните материали, свързани с пропагандната кампания. В паметта на компютъра се съхраняват имената на над трийсет хиляди руснаци — същите, които циркулират в интернет с твърдението, че са жертви на „Червената заплаха“.

— Изобщо нямам представа как са се появили там — объркано отвърна Фън.

— Нима не контролирате работата на компанията си, сър?

— Нашите служители имат пълна свобода в избора на темите си — отвърна с достойнство китаецът. — Намесата ни е минимална. Самият аз идвам за пръв път в тази сграда.

— По всичко личи, че вашите служители са си позволили *прекалено* голяма свобода. Давате ли си сметка за какво става въпрос?

— Не разбирам накъде биете — учудено го погледна Фън.

— Имате ли връзка с китайското правителство?

— Не виждам какво общо има то с…

— Горшков се закле, че ще третира авторите на клеветническата кампания срещу Русия като агресори, нарушили границите на страната

— намеси се Шоу. — Ако вие имате връзка с правителството в Пекин, най-вероятно ще станете причина за война между Руската федерация и Китайската народна република.

— Това вече е прекалено! — скочи Фън.

— Светът едва ли ще го приеме за прекалено, сър — мрачно отвърна Ройс.

— *Имате* ли контакти с китайското правителство? — попита с по-спокоен тон Шоу. — Ще бъде по-добре, ако си изясним този въпрос сега, а не по-късно.

Фън изведнъж изгуби самоувереността си и бавно седна на стола.

— Това би могло да се изопачи — рече със запъване той. — Искам да кажа, че някои хора биха могли да…

Шоу се наведе над него и заплашително процеди:

— Вероятно разбирате, че нямате друг избор, освен да ни кажете истината!

Фън облиза устните си, завъртя няколко пъти пръстена си и тръсна глава.

— Правителството участва във финансирането — прошепна той, после изведнъж се отприщи. — Аз и моите партньори сме работили с комунистите и имаме значителен принос в икономическото развитие на Китай и на много други страни. Основахме Финикс Груп с единствената цел да получим по-задълбочени анализи на глобалните проблеми, които ще помогнат за по-бързата адаптация на Китай към международната общност и заемането на по-важно място в решаването на световните проблеми. Няма никакво съмнение, че на даден етап нашата икономика ще стане водеща в света, което означава и по-голяма отговорност. Ние гледаме на въпроса много сериозно и искаме да получим задълбочени познания за най-важните световни проблеми. Логично бе за целта да изградим мозъчен тръст и да привлечем в него най-бляскавите умове.

— Но за всеки случай криете връзките си с китайското правителство и създавате легендата за някакъв милионер от Аризона! — контрира с рязък тон Шоу.

— На много места по света не ни разбират — въздъхна Фън и погледна към агента на МИ5. — Включително и във вашата страна, мистър Ройс. Но ние направихме всичко възможно да разсеем

подозренията и неяснотите, които биха попречили на изпълнението на задачите, поставени пред Финикс Груп.

— Известно ли беше на някой от служителите за връзките ви с китайското правителство? — попита Ройс.

Шоу вече знаеше отговора на въпроса. Ако имаше нещо такова, Ана щеше да му каже.

— Не — поклати глава Фън. — Решихме да не им казваме, защото то няма отношение към тяхната работа. Нима е толкова важно за кого работят, след като имат благородни цели?

— Вие членувате ли в комунистическата партия? — попита Шоу.

— Не виждам какво общо…

— Отговорете на въпроса.

— Трябва да разберете, че…

— Да или не! — повиши глас Ройс.

— Да. Като повечето ми сънародници — отвърна отбранително Фън.

— Ей на това му си вика тотална бъркотия] — отчаяно вдигна ръце агентът.

— Господа, уверявам ви, че става въпрос за огромно недоразумение — проплака Фън. — Финикс Груп няма нищо общо с „Червената заплаха“. Самата мисъл звучи абсурдно!

— Няма как да знаете със сигурност, тъй като сам признахте, че за пръв път идвате тук — засече го Ройс.

— Но защо да го правят?

— Колко партньори имате?

— Четирима.

— Мисля, че някой трябва да ги попита. — Ройс хвърли поглед към Шоу и добави: — Засега това си остава между нас. Ако се разчуе, страната ви ще има големи неприятности, мистър Фън.

— Нима вярвате, че Русия ще ни нападне?

— Горшков е заложил честта си и ще го направи. Ако не вярвате, попитайте афганистанците.

— Кой още знае? — вдигна глава Шоу.

— Един-двама души от разследващия екип. В началото на следствието никой не е очаквал такова нещо. Когато попаднали на документите, те запечатали сградата и веднага ме повикаха.

— Изненадан съм, че допуснахте мен! — каза директно Шоу.

— Франк ме увери, че сте най-добрият. Реших да се доверя на дискретността ви, защото имам отчаяна нужда от вашата помощ.

— Можете да разчитате и на двете.

Ройс се извърна към Фън.

— Паспортът ви, моля.

— Не можете да направите това — потъмня лицето на китаеца.

— Дайте ми го — протегна ръка Ройс.

— Не съм извършил престъпление.

— Но ще трябва да го докажете, нали?

— Нима ще предизвикате международен скандал?

— Един повече едва ли ще бъде от значение.

— Искам да ме закарате в китайското посолство. Веднага!

— Първо ми дайте паспорта си, а после ще видя какво мога да направя — любезно отвърна Ройс и ъгълчетата на устните му се разтеглиха в нещо като усмивка.

Фън бавно бръкна в джоба си и му подаде документа.

— Това е нечувано! — изсъска той.

— Абсолютно — кимна Ройс. — Също като нещата, които открихме тук.

Шоу ги изчака да се насочат към вратата и подхвърли:

— Аз отивам в кабинета на Ана.

— Само сме вдигнали тялото, Шоу — обърна се агентът. — Нищо друго не е пипано, така че не е много…

— Знам, че не е.

57

Вземайки стъпалата по две наведнъж, Шоу се изкачи на горния етаж и тръгна по покрития с мокет коридор. Вратата в дъното зееше отворена. Той затвори очи и си заповяда да се концентрира единствено върху най-важното — да открие следи, които ще го отведат до убийците на Ана.

Влезе в стаята и изведнъж му стана студено. Очите му обходиха малкото помещение, плъзнаха се по книгите и спряха на стола зад писалището, на който беше седял при последното си идване. Погледът му беше привлечен от малкия персийски килим в средата на помещението, цветята върху перваза и пуловера, преметнат на облегалката на стола. Докосна го с пръсти и професионализмът започна да го напуска. Въпреки миризмата на изгорял барут и антисептици, използвани от разследващия екип, материята беше съхранила аромата на Ана.

Професионалното му поведение се пропука още веднъж при вида на снимките, подредени на полицата с книги зад бюрото. На тях бяха двамата с Ана, щастливо усмихнати.

Краката му омекнаха в мига, в който видя засъхналата й кръв върху дъските. Наложи му се да седне. В тъмните петна изведнъж зърна миналото, настоящето, а дори и частица от мрачното си бъдеще. Отдадеш ли сърцето си на друг човек, вече никога не си свободен. Трябва да си готов за превратностите на съдбата, но никога не успяваш да го постигнеш.

Счупеното стъкло беше залепено с лента, но въпреки това той се приближи да го огледа. Машинално си повтаряше, че ако рухне, няма да може да отмъсти за Ана. Видя драскотините по рамката, оставени от отчаяните й пръсти. От скока са я делели броени секунди. Обърна се към вратата, в която личаха дупките от двата куршума. Опитното му око механично изчисли траекториите. Те несъмнено я бяха улучили в гръдния кош, както показваше видеото. Но стрелецът не би могъл да знае, че Ана се е опитвала да скочи през прозореца.

Чиста случайност, мрачно въздъхна той.

Тя беше паднала обратно в стаята. Шоу коленичи пред засъхналата локва кръв и огледа залепената върху дъските лента, очертала позицията на тялото. Отвън долитаха нормалните шумове на големия град. Но във вътрешността на кабинета властваше тишината на смъртта. Понякога обаче тази тишина може да бъде оглушителна.

Говори ми, Ана. Разкажи ми какво се случи!

Погледът му бавно се фокусира. Стори му се, че сред кръвта се вижда отпечатък от крак. Беше частичен и нямаше полза за разследването. Вероятно затова Ройс не беше споменал за него. Прехвърли се зад бюрото и седна на стола. Хората на Ройс бяха отнесли компютъра, но на плота все още лежаха материалите, върху които беше работила. С тази разлика, че всеки лист хартия беше запечатан в плик като веществено доказателство.

Взе един от пликовете. Под прозрачната пластмаса се виждаше акуратният почерк на Ана, изпълнил полетата встрани от печатния текст. Той често я беше поднасял за навика й да запълва полетата със своите забележки и коментари. Остави плика и взе друг.

Материалите несъмнено доказваха, че Ана е анализирала отделните елементи на кампанията, наречена „Червена заплаха“. Върху тях със сигурност имаше нейни отпечатъци, но Шоу знаеше, че всяко нейно участие в подобна пропаганда е пълен абсурд. Дори да имаше някакви съмнения, те щяха да се разсеят от един прост факт: върху листовете липсваха всякакви бележки и коментари. Това би направило впечатление на всеки, който я познава. Но той си даваше сметка, че подобен пропуск трудно би бил възприет от останалите.

Най-вероятно са притискали пръстите на всички върху хартията, след като са ги убили. Без съмнение става въпрос за хладнокръвни и абсолютно лишени от чувства престъпници. За него щеше да бъде огромно удоволствие да ги избива — бавно, един по един.

Подозираше, че компрометиращите материали са били вкарани и в компютрите. С помощта на внимателно изследване вероятно би могло да се докаже, че това е станало в деня на масовото убийство. Но ако въпросните материали са били качени от истински специалист, подобно доказване ставаше напълно изключено.

Нямаше намерение да споделя съмненията си с Ройс, защото не знаеше докъде ще ги отведе всичко това. Щеше да продължава да му

сътрудничи, но с ясната мисъл, че в даден момент интересите на МИ5 ще станат различни от неговите. Ройс искаше да арестува извършителите и точка. Докато Шоу искаше да ги ликвидира.

Фън призна, че Финикс Груп е свързана с китайското правителство. Дали някой не се опитваше да докаже, че именно китайците стоят зад кампанията, наречена „Червена заплаха“? Но кой би го направил и защо? Да се противопостави Русия на Китай? Нима имаше маниак, който би пожелал такъв зловещ сценарий?

А Ана се бе оказала по средата. Но защо бяха избрали точно Финикс Груп сред хилядите мишени по света? Обикновена случайност или поради факта, че тази компания бе пряко свързана с китайското правителство? *Не, това не може да бъде!*

Явно убийците бяха открили тази връзка, разбира се, с цената на абсолютно целенасочени усилия. Но по света съществуват десетки хиляди фирми, които имат връзки с Китай. Защо точно тази? Защо Ана?

Той пристъпи към полицата и взе една снимка. Бяха я направили вечерта, в която й предложи да се омъжи за него. Ана помоли сервитьора да ги щракне заедно, гордо показвайки годежния си пръстен. Усмивката й, изпълнена с очаквания за бъдещето, моментално го накара да забрави болките в ранената ръка. Те бяха нищо в сравнение с агонизиращата болка в сърцето му.

Изведнъж си даде сметка, че не може да остане тук дори секунда повече. Изскочи в коридора, втурна се надолу по стълбите и рязко отвори входната врата. Имаше чувството, че дробовете му са се превърнали в камък и не може да диша. В съзнанието му проблесна фигурата на Ана, която рухва на пода, а убиецът се надвесва над нея. А той самият е твърде далеч, за да й помогне.

Профуча покрай дежурния полицай и изскочи на улицата. В следващия миг се блъсна в някаква фигура, която се просна на тротоара.

Механично протегна ръка, за да помогне на човека да се изправи. Устните му се разтвориха за извиненията, които се готвеше да поднесе. Но от тях не излетя нито звук, а устата му така и си остана отворена.

Кейти бавно се изправи.

— Трябва да поговорим — прошепна тя. — Веднага!

58

Денят беше натоварен дори за човек като Николас Крийл. Частният самолет го пренесе от Италия в Ню Йорк, а оттам до Хюстън, където на борда се качиха търговските мениджъри на компанията. През по-голямата част от полета обсъждаха подробностите на предстоящата презентация на високо ниво в Пекин.

В момента Крийл седеше в самостоятелната си кабина и разглеждаше снимката, която току-що беше получил. Беше на мъж на име Шоу, който според последните сведения проявявал подчертан интерес към касапницата във Финикс Груп. Един от най-добрите служители на тайна международна правозащитна агенция, която често вършела своята работа извън рамките на закона, този човек вероятно имал лични мотиви да разкрие извършителите на престъплението. Информацията беше обезпокоителна, но особено дразнещ беше имейлът, получен току-що от Сизър. Сградата на Финикс Груп бе поставена под наблюдение и неговите хора докладваха, че Шоу и Кейти Джеймс бяха излезли заедно от нея. Крийл разпореди двамата да бъдат проследени. Никак не му се щеше този човек да попречи на Джеймс да изпълни отредената й в неговия план роля.

Той се върна в конферентната зала, където експертите му уточняваха последните подробности на мащабния търговски договор, който предстоеше да бъде сключен с Китай и който щеше да бъде най-голямата поръчка на тази страна, възлагана на частна компания. Единствено Крийл беше наясно, че тя щеше да бъде само прелюдия към истинския договор. След като последните събития в Лондон станеха ясни на света, китайците най-после щяха да разберат опасното положение, в което се намираха. Азиатският дракон щеше да се превърне в обект на ненавист от страна на руската мечка, а комунистите в Пекин бързо щяха да утроят заявените оръжия, дори с единствената цел да спрат лудия Горшков. С малко късмет те ще окажат клиенти на Арес Корпорейшън поне за две десетилетия напред.

За повечето бизнесмени подобна ситуация би била повече от задоволителна, но не и за Николас Крийл. За него Пекин беше само част от уравнението.

След посещението в китайската столица той щеше да удължи полета си на запад, към Москва. Там очакваше далеч по-силна съпротива, защото бившият Съветски съюз все още не виждаше необходимостта да купува модерни оръжия. Нейните ръководители, както останалите страни по света, отдавна се бяха примирили с факта, че Америка е страната, която харчи най-много средства за въоръжаване. Малцина бяха политиците, които поддържаха становището на Крийл, че положението трябва да се промени. Световните суперсили се раждат и умират. Според съвременните стандарти Америка се беше задържала на върха прекалено дълго. Крайно време беше да отстъпи своите позиции. За Крийл нямаше значение дали мястото й щеше да бъде заето от руснаците или от китайците, или от двете страни заедно. Важното беше той да снабдява с оръжие следващата суперсила.

В предстоящите преговори с Пекин и Москва той нямаше да засегне темата за нарастващото напрежение между двете страни. Напротив, позицията му щеше да бъде съвсем позитивна и добронамерена. Настъпи вашето време, щеше да им каже той. Навлизаме във вашата ера. Ако не се възползвате от шанса, някой друг ще ви изпревари. И толкоз. Щеше да ги остави сами да преценят кой може да бъде този някой.

За точните обеми и цифри щяха да имат грижа подчинените му. Той се беше включил в делегацията с единствената цел да представи максимално ясно перспективата пред двете страни. Залогът беше огромен: ако Русия и Китай започнеха надпревара във въоръжаването, Арес Корпорейшън щеше да получи поръчки за трилиони долари. А към тях без съмнение щяха да се присъединят и всички страни по света, които разполагаха с достатъчно средства, за да поддържат егото си. Сред тях щяха да бъдат и янките, които щяха да се почувстват застрашени като световен лидер. В крайна сметка какво са няколко трилиона повече към дълга? Кой погасява дълг, който всъщност му принадлежи?

Крийл направи няколко светкавични изчисления. Националният дълг на САЩ възлизаше на десет трилиона долара, без да се брои

социалното осигуряване. Само лихвите по кредитните карти в Америка бяха около 300 милиарда долара годишно. Прибавени към 700-те милиарда военен бюджет, това правеше един трилион долара годишно, или над една трета от целия бюджет. Социалното осигуряване, системите „Медикеър“ и „Медикард“ струваха още един трилион, а социалното подпомагане и помощите за безработни — около 400 милиарда. Ако всичко това се извадеше от бюджета на страната, щеше да стане ясно, че за всички останали дейности оставаха неколкостотин жалки милиарда. Дреболия на фона на другите разходи. Вследствие на всичко това янките все по-често молеха страни като Китай, Япония и Саудитска Арабия за заеми, с които да финансират потреблението си. Крийл отдавна беше пресметнал как може да се прекрати това явление. Въпреки заслужената си репутация на гъвкава и изобретателна страна в моменти на криза Америка беше притисната до стената. Опитните бизнесмени знаеха, че доларът никога не лъже.

Ако тази страна не осъществи решителен обрат, в рамките на трийсет години с нея ще бъде свършено. По тази причина аз купувам евро и йени и разширявам бизнеса си в държави, които се намират далеч от страната на свободата и свободната инициатива. Никой не може да бъде свободен, когато дължи толкова много, а собственият му дом е ипотекиран до последната керемида. Но докато това явление продължава, гражданите на Америка все още имат възможност да се ползват от неговите блага — най-вече благодарение на системата от кредитни карти, която ще удължи чувството им за сигурност поне още две десетилетия. Но следващите поколения ще трябва да понесат последиците. Адът ще се отприщи в мига, в който трябва да се плати сметката.

Разбира се, част от тортата щеше да отиде и при другите големи производители на оръжие. Но компанията на Крийл имаше позиции, които щяха да й осигурят най-голямото парче. Това щеше да бъде бисерът в короната, най-голямото постижение в живота му. Компанията му щеше да бъде спасена, наследството й — също. Но най-важното беше, че естественото равновесие в света щеше да бъде възстановено.

Което беше най-голямата му надежда. До осъществяването й имаше само няколко крачки.

Но той продължаваше да се взира в снимката, която получи от Сизър. Най-силно го привличаха очите на мъжа. Очи, които определено не му харесваха. Беше натрупал състояние от правилното разчитане на изражението на съперниците си, от безстрастните лица на играчи на покер. Този на снимката никак не му харесваше. Имаше чувството, че познава очите, които го гледат от снимката. Вдигна глава към огледалото на отсрещната стена и изведнъж разбра откъде.

Тези очи приличат на моите.

Крийл се облегна назад и направи опит да се съсредоточи върху онова, което говореха сътрудниците му. Летяха на изток с 900 километра в час, за да задоволят изискванията на поредния клиент, който виждаше мира и сигурността единствено през мерника на танковото дуло.

Но онези очи не му излизаха от ума. Също като притежателя им. Един-единствен човек, поне това беше сигурно. Но понякога ставаше така, че един човек бе в състояние да унищожи цялата система.

Разбира се, Крийл нямаше да го допусне. Малко бяха нещата на този свят, от които се страхуваше. Едно от тях беше несигурността. Това беше причината да прибегне до услугите на Пендър, който караше света да вярва на всичко, което му предлага Крийл. Всяка държава търсеше услугите на хора като Пендър. Беше нещо като война на изтощение. Измисляш свой вариант на истината, а после заравяш реалността под тонове боклуци. Хората се изтощават да се ровят в тях и в крайна сметка приемат това, което им предлагаш. Такава е човешката природа. Нали трябва да се плащат сметките, да се пазарува и да се гледат децата? По-лесно е да гледаш мач по телевизията, вместо да се ровиш в търсене на истината. Да, системата е сигурна, всички ходове са предвидени. Но понякога става така, че един погрешен ход води до тотален провал.

Не и този път.

Не и този път!

59

— Искам да ме заведеш при този човек — каза Шоу. Намираха се в хотел „Савой“ и Кейти току-що му беше разказала за срещата си с поляка.

— Не мога — поклати глава тя. — Обещах му.

— Не ме интересуват обещанията ти! — мрачно отсече той. — Той е очевидец на убийство!

Кейти извърна поглед към прозореца, отвъд който се виждаха „Биг Бен“, кулите на парламента, „Лондонското око“ и тънката сребриста лента на Темза.

— Нима допускаш, че не съм наясно? — поклати глава тя.

— Добре, кажи ми името му.

— Как ли пък не! Може би ще поискаш и снимка, и пощенския му адрес?

— Това не е шега, Кейти! Загинали са хора!

— Я не ми пробутвай тези глупости! — рязко се обърна тя. — Забрави ли, че си вадя хляба с журналистика? Не си ли чувал фразата „защитени източници на информация“? Журналистите я използват ежедневно, а някои от тях дори влизат в затвора заради нея. Случвало се е и на мен. Затова предлагам да ми спестиш морализаторския тон!

Шоу сведе очи, а Кейти изведнъж разбра, че е прекалила. Върна се на стола срещу него.

— Слушай — въздъхна тя. — Давам си сметка, че никой на този свят не желае по-силно от теб да разкрие убийците на Ана. Аз също го искам, но трябва да си върша и работата. Имам поръчка да напиша материал по темата и възнамерявам да я изпълня професионално.

— Чакай малко! — вдигна глава Шоу. — Разказваш ми за този човек и искаш да спра дотук! Защо изобщо повдигна тази тема, след като не искаш да ме запознаеш с него?

Кейти се облегна назад и опря длани в бедрата си.

— Много ми се ще да имам подходящ отговор, но за съжаление нямам. Просто исках да знаеш. Може би защото се надявах да кажеш,

че този човек говори истината.

— А ти вярваш ли му?

— Подробностите са убедителни — въздъхна тя. — Копирната машина, труповете край входа, служител на име Бил Харис. Ти вече беше там, можеш ли да ги потвърдиш?

— Да, труповете край входа и копирната машина на втория етаж са истина. Ще проверя дали тя е достатъчно голяма, за да се скрие в нея. Не разполагам със списъка на жертвите и не мога да кажа нищо за човек на име Бил Харис. Но мога да проверя. Казваш, че твоят човек е влязъл и излязъл през задния вход, нали така? — Кейти кимна. — Затова не е записан от камерата. Тя обхваща само главния вход.

— Значи е казал истината? — погледна го с надежда тя.

— Не е сигурно. Същата информация би получил и ако е бил част от екипа на убийците.

— Мина ми през ума, но той не прилича на убиец. Един измършавял поляк, който умира от страх.

— Който те заговаря на улицата просто ей така? Мислиш ли, че е случайно?

— Чул ме е, като разговарям с полицая на вход, а и е разбрал, че съм журналистка. Не е чак толкова необичайно човек да се върне на мястото, на което е преживял смъртно премеждие. Чувство за вина и всичко останало…

— Говориш така, сякаш много искаш да убедиш сама себе си — отбеляза Шоу.

— Повярвай ми, че ще го проверя по всички възможни начини. Той пребивава незаконно в страната, което усложнява нещата. Вероятно затова не иска да се обърне към полицията.

— Незаконно? — вдигна вежди Шоу. — И въпреки това обикаля да си търси работа?

— Това се случва всеки ден. Документите за работа лесно могат да бъдат фалшифицирани, но не и протоколите за разпит, свързани с криминални престъпления. Ти отлично знаеш, че в тези случаи полицията е далеч по-внимателна.

— В такъв случай какво искаш от мен? — погледна я право в очите Шоу.

— Твоите думи потвърждават, че този човек е бил в сградата — въздъхна Кейти. — Ето защо мисля да продължа работата си върху

материала.

— Какви ги дрънкаш, по дяволите? — скочи Шоу. — Какъв материал?

— Става въпрос за очевидец на „Лондонската касапница“! — смаяно го погледна тя. — Нима мислиш, че от случилото се не става материал?

— Но той твърди, че убийците са говорили руски, Кейти!

— Е, и?

Очите й подозрително пробягаха по разтревоженото му лице.

— Има ли нещо, което си ми спестил?

— Ще ти кажа, но само ако обещаеш да не пишеш проклетия си материал.

— Не мога, Шоу! И не искам. Това е новина, по дяволите!

— Която може да подпали световна война.

— Каква световна война?! — слисано го погледна тя.

— Ще ти кажа само ако се закълнеш, че няма да го споделяш с никого, нито пък ще пишеш за него. Това са условията ми: или го приемаш, или ги отхвърляш.

Колебанието на Кейти продължи само миг.

— Приемам — кимна тя.

— В сградата са открити неоспорими доказателства, че Финикс Груп стои зад кампанията „Червена заплаха“.

— Какво?! — скочи от стола Кейти. — Сигурен ли си?

— Че доказателствата са там? Да, сигурен съм. Но все още не знам какво означават те.

— Моят очевидец е чул, че убийците разговарят на руски. В хода на разговора са споменали, че са изпратени по заповед на Горшков.

— По дяволите! — изригна Шоу. — Защо чак сега ми го казваш?

— Я виж кой говори за спестяване на информация! — сопна се тя. — И аз като теб реших да запазя някои неща само за себе си. Но ако Финикс Груп действително е организатор на антируската кампания, това обяснява защо Горшков е заповядал нападението.

— Което *още* не е сигурно. „Червената заплаха“ бе умишлено подхвърлена.

— Откъде си сигурен? Аз видях материалите върху бюрото на Ана със *собствените* си очи! Може би не ги е проучвала, а ги е създавала!

— И ги е оставила там специално за теб, въпреки че целият свят се пита кой стои зад тази гадост? — поклати глава Шоу.

Сега дойде ред на Кейти да изпита несигурност.

— Предполагам, че това е лишено от смисъл — призна тя. — Но откъде ти хрумна идеята за нова световна война?

— Горшков се закле, че ще нанесе въоръжен удар срещу организаторите на кампанията.

— Но обект на атаката е Финикс Груп, а не отделна държава.

Шоу си пое въздух, замълча за момент и промълви:

— Финикс Груп е собственост на китайци или най-малкото получава подкрепа от тази страна.

— Китайци! — зяпна Кейти. — Сигурен ли си?

— Да. Разговарях с един от собствениците, който го потвърди.

— Сериозно ли мислиш, че Русия ще нападне Китай?

— Кой знае? — сви рамене той. — Положителният отговор на този въпрос е най-лошият вариант за нас.

— Но ако руското правителство е изпратило убийците си срещу Финикс Груп и е *знаело* за връзките й с Китай, това си е чисто военна операция! Изненадана съм, че Горшков още не е обявил публично, че наказателната акция е негово дело.

— Няма как да го направи. Голяма част от жертвите са британски граждани. Едно е да вдигнеш във въздуха отряд на талибаните някъде в Афганистан, но съвсем друго е да ликвидираш трийсетина британски граждани в центъра на Лондон и да започнеш да се хвалиш. Няма значение дали става въпрос за Русия. И британците са ядрена сила, а най-близкият им съюзник е Америка. Дори Горшков е длъжен да се съобразява с това факт. А ние все още не сме сигурни, че руснаците *знаят* за китайската връзка.

— Нищо от това, което ми разказа дотук, не е причина да се откажа от репортажа — тръсна глава Кейти. — Разполагам с показанията на очевидец, който потвърждава версията за руска наказателна акция. Няма да споменавам нито за „Червената заплаха“, нито за „китайската връзка“, обещавам. Но фактът, че руснаците са нанесли удар срещу тази сграда, идва от мой източник и светът трябва да го узнае.

— Стига, моля те — направи гримаса Шоу. — Всеки може да го прочете между редовете. А какво ще стане, ако китайците решат, че

руснаците са унищожили една тяхна компания? Не допускаш ли, че *те* могат да нанесат ответен удар срещу Москва?

— Дори ти си на мнение, че „Червената заплаха“ е умишлено пусната в употреба — възрази Кейти. — Китайците нямат нищо общо.

— Именно — нетърпеливо въздъхна Шоу. — Нима не схващаш? Руснаците никога не биха подхвърлили подобни материали, особено ако знаеха за китайската връзка. Какво щяха да спечелят? Те не биха прибегнали до военни действия, ако можеха да ги разобличат. Русия и Китай са еднакво добре въоръжени. За Горшков би било далеч по-лесно да хвърли вината върху трета страна — такава, която би могла да бъде наказана веднага. Ако започнем да я търсим по азбучен ред, ще се спрем на Албания. Войната с тази страна ще приключи за двайсет и четири часа. Но Китай? Армията му е трикратно по-многобройна от тази на Русия, да не говорим, че разполага с ядрено оръжие.

— Какво точно искаш да кажеш? — объркано го погледна Кейти.

— Искам да кажа, че наказателната акция не е дело на руснаците. Че Финикс Груп *не стои* зад кампанията „Червена заплаха“, китайците — също.

— Но кой тогава стои зад нея?

— Безспорно има и трета страна. Все още не ми е напълно ясна играта, но съм убеден, че целта е да се противопостави Русия на Китай.

— Което означава, че моят свидетел лъже за руското участие, така ли? — вдигна вежди тя.

— Ако наистина е чул онези типове да споменават на руски, че изпълняват заповеди на Горшков, склонен съм да приема, че лъже — замислено кимна Шоу. — Защото не вярвам, че убийците са били изпратени от Москва. Мога да стигна дори по-далеч, въпреки че ми е трудно да го повярвам… Например че са знаели за присъствието му в сградата, но са го оставили жив, за да сподели чутото. Или по-скоро да чуе това, което са *искали* да чуе.

— Той каза, че ги е подслушал — щракна с пръсти Кейти. — Според твоята версия са били *фалшиви* руснаци, които са знаели, че думите им ще стигнат където трябва. Ако са наблюдавали задния вход на сградата, те би трябвало да са го видели, като влиза. Но не са стигнали до повторно претърсване, защото някаква жена чупи

стъклото на кабинета си и започва да вика за помощ. Предпочели са да напуснат веднага, страхувайки се от появата на полиция.

Лицето на Шоу потъмня.

— Това ли се е случило? — настоя Кейти.

— Да — бавно кимна Шоу. — А жената е била Ана. Счупила е прозореца и се е опитала да избяга, но куршумите са я застигнали.

— Откъде знаеш?

— Уличната камера го е записала.

— Мили боже! — ахна тя и сложи длан пред устата си. — И ти го видя?! Не знам какво да кажа, Шоу…

— Кажи, че няма да напишеш проклетия материал.

— Не мога. Светът заслужава да научи за всичко това.

— Наистина ли? Дори ако е лъжа? Или Кейти Джеймс просто умира от желание да се върне на върха, без да се спира пред нищо, включително и ако това означава край на света, който познаваме?

Лицето на Кейти се покри с гъста червенина и тя побърза да се отдръпне от него.

— Не го правя по тази причина.

— А защо го правиш?

— Аз съм журналист. Разполагам с материал за репортажа на десетилетието. Не мога да се откажа от него само заради някакви фантасмагории. Нито пък заради твоето *предположение*, че идва краят на света!

— Ами ако съм прав? Готова ли са за такъв вариант?

— Да — отвърна тя, но гласът й издайнически потрепна.

— В такъв случай няма какво повече да си кажем — въздъхна той, стана и отвори вратата.

— Шоу, моля те!

— Няма какво да си кажем! — повтори с твърд глас той.

Тя бавно се плъзна покрай него и вратата се затръшна зад гърба й.

60

Пътуването на Николас Крийл до Китай и Русия завърши успешно. Подписването на официални договори не беше обявено, но Крийл подготви почвата за тях. Очакваше Кейти Джеймс всеки момент да разкрие „истината“ за Финикс Груп, което означаваше рязка промяна в динамиката на отношенията между двете страни. От съседи и конкуренти те щяха да се превърнат в открити врагове. След което към него щяха да потекат реки от долари.

Но въпреки близкия триумф имаше и проблеми.

За пореден път зае мястото си на горната палуба на великолепната яхта „Шайло“ — една от най-луксозните в света, докато празноглавата му съпруга лежеше чисто гола на плюшен шезлонг няколко метра под него. Най-после изгубил търпение, той й беше подхвърлил все пак да *облече* нещо, но тя отказа, за да не се наруши равномерността на загара й.

— Имам перфектно тяло — начупено заяви съпругата му — и не искам разлики в тена, Ники. Ти не можеш да ми причиниш това!

Нима можеше да възрази на тази логика, пропита от маниакален нарцисизъм? Крийл почти се изсмя. Сякаш насреща си имаше дете, извършило поредната глупост.

Не, този брак определено се беше изчерпил. Вътрешният телефон иззвъня. Беше капитанът, който докладва, че мисис Крийл най-после е заспала.

— В такъв случай хвърлете отгоре й някакво одеяло — заповяда той. — Да я покрие цялата, от шията до пръстите на краката!

Жената, с която се беше запознал по време на благотворителната церемония в Лос Анджелис, работеше като куратор в нюйоркския музей „Метрополитън“. Тя притежаваше няколко научни степени от Йейл и смайваща интелигентност, беше пътувала по света и едва ли щеше да мисли за разликите в тена си, независимо че имаше великолепна фигура. Двамата бяха прекарали чудесна вечер въпреки

липсата на всякакъв физически контакт. Веднага след като се прибра у дома, той нареди на адвокатите си да подготвят документите за развод.

Но скорошната промяна в личния живот не беше причината за тревогите му.

Очите му отново се насочиха към фотографията на мъжа с Кейти Джеймс. Бяха му докладвали, че журналистката е напуснала хотела на Шоу с насълзени очи. Нима този тип ще прецака цялата операция? Той жадува за отмъщение, а професионалните му качества не подлежат на съмнение. Да, това наистина можеше да се превърне в проблем. Но дните на Шоу вече бяха преброени. Защо тогава тревогата отказваше да го напусне?

Погледът му се зарея към спокойните води на Средиземно море. Горещото слънце лениво се спускаше към хоризонта. Макар че продаваше най-модерните оръжия в света, Крийл беше миролюбив човек. Никога през живота си не беше посягал на друго човешко същество. Вярно, че по негова заповед бяха умирали хора, но това не беше резултат от гняв или злоба.

Още след взривяването на първата атомна бомба, унищожила за секунди стотици хиляди хора, стана ясно, че физическият конфликт е неразделна част от човешкото поведение. Крийл много добре знаеше това, но знаеше и друго — войната носеше и много положителни неща. Най-важното от тях беше обединението. Хората забравяха лекомислието и се сплотяваха в името на доброто.

Втората световна война бе най-убедителното (и най-ценното) доказателство за това в цялата история на човечеството. Тогавашното поколение получи прозвището „златно“ по една-единствена причина: бяха оцелели след най-големия *военен* конфликт за всички времена. Бяха работили по-упорито и бяха правили по-големи саможертви от *всички* поколения, взети заедно. В сравнение с тях следващите поколения не живеят, а само вегетират, помисли си Крийл.

Той със сигурност изпитваше вина за онова, което беше извършил. Вече беше основал благотворителен фонд от десет милиона долара за семействата на избитите в Лондон. Беше убеден, че е най-малкото, което можеше да направи за тях. А докато хората в Англия напразно се опитваха да осмислят необяснимото, той беше паднал на колене на борда на самолета си за 175 милиона долара, за да поиска прошка от своя бог. Молитвите му със сигурност бяха чути, тъй като

този бог едва ли се намираше много далеч в небето. След това се бе надигнал от дебелия вълнен мокет, бе се мушнал в леглото и бе изключил дизайнерската нощна лампа на стойност десет хиляди долара, абсолютно сигурен, че молитвите му са чути.

Докато Пендър усърдно произвеждаше и продаваше своята версия за истината, Крийл имаше съвсем конкретна представа за „истинската“ истина, която гласеше:

Когато властимащите използват своята власт, светът е много по-сигурно място за живеене. И обратно — когато тези хора не използват властта си, същият този свят става опасен.

Съединените щати можеха да решат близкоизточния проблем в рамките на няколко дни. Разбира се, в хода на този процес щяха да загинат и невинни хора. Но каква е разликата между милионите убити за десет минути и за десет години? Те пак щяха да си бъдат мъртви, но при втория случай щеше да бъде избегнато цяло десетилетие на мъки и страдания. Крийл с готовност щеше да предостави всички оръжия за изтребване на диваците. В крайна сметка нещата опираха до нещо съвсем просто — или ние, или те. Само по-силните оцеляваха.

— А слабите ще загинат — обяви той към залязващото слънце, което обагряше водата и италианския бряг в пурпурночервено. Слабите винаги загиват. Такива са законите на природата.

Ако нещата зависеха от него, силните щяха да поемат цялата власт. Съкращението ВГУ, или „взаимно гарантирано унищожение“, беше термин от Студената война, който винаги се тълкуваше погрешно. Защото на практика ВГУ бе най-голямата стабилизираща сила в човешката история. Повечето хора приемаха подобни изявления с възмущение и ужас, но те просто не бяха наясно с механизмите, които движеха света. ВГУ осигуряваше сигурност и предвидимост, като в хода на този процес и в името на общото благо известен брой индивиди преминаваха в отвъдното.

Пристъпи към парапета и погледна спящата си съпруга на по-долната палуба. Тя също е идиот като повечето човешки същества. Хората като нея са слепи за всичко извън собствената си особа. Те нямат визия, те са тъпи, слаби и лениви. Очите му отново се преместиха към снимката на Шоу. Този човек не изглеждаше нито тъп, нито ленив. Защото не беше такъв.

Жалко щеше да бъде, ако се наложеше да го убие. Много жалко.

Вдигна слушалката. Насреща прозвуча бодрият и уверен глас на капитана — човек, който беше кръстосвал морета и океани в продължение на трийсет години, служейки на различни богати господари.

— Организирайте посещението на децата за утре. Искам *всички* да са на борда. Доведете и игуменката, за да й връча чек.

— Много добре, мистър Крийл. Ще заповядате ли отново да подготвим подводницата? Последния път хлапетата бяха във възторг от нея.

— Добра идея. Подгответе я. Разпоредете се и за хеликоптера. Утре сутрин той ще откара мисис Крийл до малкия самолет, с който заминава за Южна Франция. Напомнете на камериерката да й приготви подходящите дрехи. Колкото *повече*, толкова по-добре.

— Ще бъде изпълнено, сър.

Крийл остави слушалката. Ако знаеше какво съм извършил, този доблестен мъж едва ли щеше да е толкова любезен, помисли си той. Капитанът беше англичанин, роден и израсъл в Лондон.

Но утре децата щяха да бъдат тук. Животът на Крийл отдавна се беше превърнал в серия от балансиращи действия. Всяко лошо дело се компенсираше с добро. Да, той действително очакваше с нетърпение посещението на децата.

Вече беше решил да им построи ново сиропиталище модерно и комфортно.

61

Стоманеното легло издаде дрънчене, което прониза Шоу до мозъка на костите. Помещението вонеше на химикали, урина и на нещо друго, за което предпочиташе да не мисли.

— Не е нужно да го правиш, Шоу — промълви Франк, изправил се неусетно до него. — Според мен не бива да я запомниш така. Тук, на това място…

Ръката му обхвана с широк жест помещението.

— Прав си — кимна Шоу. — Но въпреки това трябва да го направя.

Франк въздъхна и кимна на служителя.

В момента, в който пръстите му хванаха чаршафа, Шоу беше обзет от желанието да избяга далеч оттук, на слънце и въздух. Но вече беше късно. Чаршафът се отмести и очите му се сведоха към Ана. Или по-скоро към това, което беше останало от нея.

Направи опит да не гледа дупката в челото, нито пък грубите V-образни шевове, останали след работата на патолога, който беше търсил причините за смъртта. Очите му отказаха да се спрат върху двете рани в гърдите й. Но напразно. Той видя всичко, което беше довело до унищожението на най-красивата жена, която бе виждал. Спуснатите завинаги клепачи го лишиха от възможността да почувства топлия поглед на зелените й очи.

Кимна на санитаря и се обърна. Леглото се върна на мястото си, резето звучно изщрака. Краката му изведнъж омекнаха. Франк внимателно го подхвана и го побутна към вратата.

— Да вървим да се напием — прошепна той.

— Не — поклати глава Шоу. — Трябва да отида в апартамента й.

— Ти да не си мазохист? — втренчи се в него Франк. — Първо държиш да я видиш в моргата, а сега искаш да доразбиеш сърцето си. Какъв е смисълът, Шоу? Тя няма да се върне.

— Не е нужно да идваш с мен. Но аз трябва да отида.

— Добре де, ясно — отстъпи Франк и махна на преминаващото такси. — Все пак ще дойда.

Шоу даде адреса и колата потегли. Свали страничното стъкло и изложи лицето си на вятъра. Искаше да прогони гаденето, което се надигаше от стомаха му.

Не биваше да ходи в моргата. Не биваше да я вижда такава.

Не биваше, но го направи.

Няколко минути по-късно отключи входната врата, влезе в апартамента на Ана и седна на пода. Изправен на крачка от него, Франк мълчаливо го наблюдаваше. Познатата обстановка постепенно го успокои. Тук се усещаше присъствието на живата Ана, която нямаше нищо общо с обезобразения труп, положен върху студения стоманен плот. Тук Ана не беше мъртва, не беше убита.

Той стана и свали една снимка от полицата над камината. На нея бяха двамата с Ана по време на миналогодишната им ваканция в Швейцария. Тя беше добър скиор, много по-добър от него. Как се бяха забавлявали само! Другата снимка беше от Австралия. На третата тя беше яхнала слон, който беше кръстила Балзак заради привързаността му към кафето, което пиеше с хобота си от широка купа.

Навсякъде около него бяха пръснати вещите, които Ана беше обичала.

Част от самата нея.

Шоу отново се отпусна на пода. В главата му се блъскаха множество объркани мисли — онези, които най-често навестяват хората в неговото състояние. Болката от ножовката на Адолф беше нищо в сравнение с тази, която изпитваше в момента. Една отворена рана срещу нетърпимо острата болка в сърцето, която бавно убива тялото и душата му. За такава болка все още нямаше лек.

Забелязал промяната в изражението му, Франк загрижено подхвърли:

— Хайде, приятелю. Да вървим да ударим по едно питие.

Шоу бавно осъзна, че не може да остане. В известно отношение живата Ана се оказа далеч по-непоносима от безжизненото тяло върху металния плот. Тя му напомни какво беше загубил. Какво двамата бяха загубили завинаги.

Изправи се с цената на върховни усилия. Франк посегна към топката на бравата, но в същия миг вратата се отвори.

Двамата мъже внезапно се оказаха очи в очи с родителите на Ана.

Лицето на Волфганг се наля с кръв, ръцете му се протегнаха да сграбчат Шоу, който бързо отстъпи крачка назад.

— Волфганг, не! — изкрещя съпругата му.

— Това чудовище! Това проклето чудовище! — заекна Волфганг. Очите му хвърляха светкавици към Шоу, който не знаеше какво да прави.

— Успокойте се, моля ви — обади се Франк. — Той също страда.

— Какво търсите тук? — остро попита Наташа, вкопчила се с две ръце в съпруга си.

— Недей да говориш с този боклук! — бясно изкрещя Волфганг. — Той уби дъщеря ни! Уби Ана!

Шоу направи крачка напред, в очите му се появи стоманен блясък.

— Какво говорите? — хладно процеди той. — Аз нямам нищо общо със смъртта на Ана!

— Остави на мен, Шоу — дръпна го за ръкава Франк.

Дебелият показалец на Волфганг се стрелна към лицето на Шоу.

— Ако не беше ти, Ана щеше да бъде жива! Ти си виновен за смъртта й!

— Хей, я стига с тези глупости! — ревна Франк.

Шоу понечи да ги заобиколи и да излезе на стълбището, но Волфганг изведнъж се стрелна напред и го стисна за гърлото. Едрите им тела влязоха в болезнено съприкосновение със стената. Наташа изпищя и се вкопчи в мъжа си.

— Не, Волфганг! Недей!

Франк се хвърли между тях и се опита да ги раздели, но Волфганг беше прекалено тежък.

Рамото на по-възрастния мъж потъна в ранената ръка на Шоу и той простена от болка. Успя да се откъсне от хватката на едрия германец едва след като заби коляно в слабините му. В следващия миг Волфганг отново налетя, но Шоу с лекота избегна атаката му. Възрастният мъж дишаше тежко, лицето му беше червено като на човек, който всеки момент ще получи апоплектичен удар. Тялото му се удари в стената. Преди да се обърне за нова атака, дланта на Шоу

потъна в дебелия му врат, безпогрешно улучвайки чувствителен нерв. Волфганг изкрещя от болка и се свлече на пода.

В следващия миг тежката чанта на Наташа се стовари върху лицето на Шоу и ръбът й сряза бузата му. Рукна кръв. Франк изтръгна чантата от ръцете на жената и я запрати в другия край на стаята. Наташа се наведе над стенещия си съпруг.

Шоу ги гледаше втренчено, механично преглъщайки кръвта, която пълнеше устата му.

— Добре ли е? — дрезгаво попита той.

— Махай се! — изкрещя Наташа. — Веднага се махай оттук! Остави ни мира! И бездруго ни причини достатъчно злини!

— Аз нямам нищо общо с…

Шоу изведнъж млъкна. *Какъв е смисълът, по дяволите?*

Франк го задърпа към вратата.

— Да се махаме, преди някой наистина да пострада! — изръмжа той.

Шоу избърса кръвта от лицето си, излезе на стълбището и затръшна вратата.

— Никой не им е казвал, че си чудовище — започна Франк, докато слизаха надолу. — Ние просто…

Шоу внезапно спря, свлече се до парапета и нададе силен вопъл, който отекна в тясното пространство. Стените го подеха, превръщайки го в гръмотевичен ек. Сълзите бавно отмиха кръвта от лицето му. Той рида в продължение на десет минути, а тялото му неудържимо трепереше.

Франк го гледаше и мълчеше. Ръцете му бяха свити в юмруци, очите му бяха насълзени.

Шоу спря да плаче толкова рязко, колкото беше започнал. Изправи се и избърса лицето си.

— Добре ли си? — тревожно го погледна Франк.

— Абсолютно — отвърна с безизразен глас той, обърна се и хукна надолу. Франк се втурна след него.

Изскочи на улицата и се затича. Бягаше равномерно, като човек, който има ясна цел. Край на жалейката. Има ли смисъл да се бориш с живота, отдавайки се на скръбта? Никога нямаше да престане да скърби за Ана, но сега имаше друга, далеч по-важна задача:

отмъщението. Никога повече няма да се отклони от нея и няма да спре, преди да я изпълни.

Вече знаеше откъде да започне.

Кейти Джеймс.

Този път нямаше да приеме никакъв отказ.

62

— Проверих историята за Краков и за баща ви — рече Кейти.

Двамата седяха в малката стаичка на Арон Лесник. Общежитието беше на брега на Темза, в квартал, който нямаше нищо общо с онзи около централата на Финикс Груп. Донесе закуска и кафе, които дребният поляк лакомо унищожаваше.

— Тъй ли? — изломоти той с пълна уста, преглъщайки сандвича с шунка.

— Разбира се. Журналистите винаги подозират, че ги лъжат.

— Аз не лъжа! — възкликна Лесник и отпи голяма глътка кафе.

Тя сведе поглед към бележките си.

— Баща ви е Елисаз Лесник, редактор на всекидневник в Краков. Убили са го през 1989 година.

— Руснаците го убиха. По онова време Полша водеше борба за своето освобождение начело с Лех Валенса. Баща ми пишеше истината, което не се харесваше на руснаците. Една вечер се появиха и го убиха. Аз бях още малко момче.

— Това не е доказано — поклати глава Кейти.

— Не ми трябват доказателства, защото знам! — извика Лесник и удари стената с юмрук.

— Значи мразите руснаците, така ли?

— Не ми ли вярвате? — зяпна полякът. — Мислите, че съм съчинил тази история, защото мразя руснаците? Аз видях много убити хора, много кръв. Вие ми зададохте въпроси, а аз ви казах истината.

Обидата в очите не му попречи да отхапе огромен залък от сандвича си.

— Не ми отговорихте на въпроса дали пребивавате незаконно в страната — напомни му тя.

— Имам си виза — отвърна той, извади паспорта си и го разтвори.

— Защо тогава ви е страх да се обърнете към полицията?

— Защото ще помислят, че имам нещо общо с тази работа. Те не правят разлика между поляци и руснаци. А после ще се разчуе и убийците ще започнат да ме търсят.

Видях какво стана с баща ми. Не искам да умра като него.

— Казахте, че притежавате добри компютърни умения. Може ли да ви задам няколко въпроса?

— Давайте.

Тя изстреля поредица от сложни технически въпроси, от които не разбираше нищо. Беше ги получила от познат програмист, заедно с отговорите. Лесник отговори без нито една грешка.

— Ако не ми вярвате, дайте ми някакъв развален компютър и веднага ще го оправя — предизвикателно я изгледа той.

— Длъжна съм да проверя — сладко му се усмихна тя. — А сега да поговорим за служителя на име Харис.

Беше се сдобила с подробно описание на въпросния мъж.

— Свестен човек. Възрастен. Бяла коса, мирише на пури. Разговаряхме за работата. Мисля, че ме хареса. Каза, че условията във Финикс Груп са много добри. Бях пил много вода и се наложи да отида до тоалетната в коридора. Когато се връщах, чух изстрелите на долния етаж. И се скрих, както вече ви казах.

Кейти старателно си записваше.

— Добре — кимна тя. — А сега ми разкажете за…

Не довърши изречението си, защото вратата отлетя от пантите си и в рамката застана той.

— Шоу! Как разбра къде съм? — учуди се тя, после очите й потъмняха. — Проследил си ме, нали?

Той не си направи труда да отговори. Втренчи поглед в Лесник, който, забравил за сандвича и кафето, уплашено заотстъпва към ъгъла.

Насочи се към дребния човечец, който продължи назад, докато гърбът му опря в стената.

— Не му позволявайте да ме нарани! — изпищя Лесник. Моля ви!

— Шоу, плашиш го — предупредително рече Кейти.

— Трябва да бъде уплашен! — изръмжа Шоу и сграбчи ризата на поляка със здравата си ръка.

— Нали казахте, че никой друг не знае? — проплака Лесник, извърнал умолителен поглед към Кейти.

— Пусни го, Шоу — настоя тя.

— Ще ми разкажеш всичко, което си чул и видял в онзи ден! — изсъска Шоу, без да й обръща внимание. — И гледай да не пропуснеш нещо! Вече чух как си отишъл в тоалетната, а после си се скрил. Продължавай нататък!

Лесник пребледня, готов да припадне. Коленете му се подгънаха.

— Шоу! — извика Кейти, сграбчи здравото му рамо и се опита да го откъсне от поляка. Все едно комар да ухапе слон.

— Не се бъркай, Кейти! — изръмжа той, дарявайки я с кос заплашителен поглед.

Лесник се възползва от моментното му разсейване, замахна и заби юмрук в превързаната му ръка.

— Мамка му! — извика Шоу и се преви от болка.

Полякът го заобиколи, изблъска Кейти и се понесе към вратата. Преодолял болката, Шоу хукна след него, следван по петите от Кейти. Изтрополяха надолу по стълбите. Шоу тичаше колкото го държат краката, но на дребният поляк сякаш му бяха поникнали криле. Той блъсна входната врата и излетя на улицата още докато преследвачите му бяха на първия етаж.

Шоу изскочи на тротоара, закова на място и се огледа. Кейти се блъсна в него.

— Да не си се побъркал! — изкрещя тя, сграбчила якето му, за да се задържи на крака. В същия момент той зърна Лесник на отсрещния тротоар, на брега на Темза. Втурна се след него, без да обръща внимание на колите. Кейти го последва, продължавайки да крещи. Засвириха клаксони, заскърцаха спирачки.

Лесник тичаше по тротоара. В един момент спря и се обърна с разкривено от страх лице.

Куршумът го уличи между очите. За миг се задържа прав, сякаш не можеше да повярва, че животът му току-що беше свършил. После се люшна назад и се преметна през парапета. Тялото му плъосна в спокойните води на Темза, които леко порозовяха.

В момента на изстрела Шоу се сви на топка. Крещейки името на Лесник, Кейти направи опит да го заобиколи, но той успя да хване глезена й със здравата си ръка. Смъкна я на земята и я дръпна зад колата, паркирана наблизо.

— Не ставай! — напрегнато подвикна той. — Беше снайперист!

Предпазливо надникна над калника и потърси блясъка на оптиката. Не видя нищо.

Очите му се върнаха на треперещата Кейти, чертите му се смекчиха.

— Вече всичко е наред — прошепна той и я прегърна през рамото.

— *Нищо* не е наред! — сопнато отвърна тя и отблъсна ръката му. — Защо трябваше да идваш? Защо подплаши горкия невинен човек? Убиха го заради теб!

— Не знаем колко е невинен — спокойно отвърна Шоу. — А сега да изчезваме! Полицията…

— Ти изчезвай! Аз *искам* да говоря с полицията! Това ще бъде добра база за целия ми репортаж.

— Значи все още искаш да го направиш? — погледна я с недоверие той.

— Разбира се! Искаш ли да чуеш нещо интересно? Преди да връхлетиш в стаята, бях решила да отложа нещата, поне временно. Но сега… — Очите й се извъртяха към мястото, където беше изчезнал Лесник. — Сега промених решението си!

— Кейти, чуй ме…

— Не, Шоу, ти ще ме чуеш! — решително го прекъсна тя. — Знам колко те боли заради смъртта на любимата жена. Знам, че в момента животът ти е много по-гаден от моя. Но ти премина всякакви граници, Шоу. Буквално ги унищожи! Вече не мога да ти вярвам!

В далечината се разнесе вой на сирена. Шоу тревожно надигна глава, после се извърна към нея.

— По-добре тръгвай — хладно го изгледа тя. — В момента нямаш нужда от полицията.

— Даваш ли си сметка в какво се забъркваш, Кейти?

— Аз търся истината, жалък нещастнико! — изкрещя извън себе си тя. — Хайде, изчезвай!

Очите му гневно проблеснаха, но този път Кейти не се впечатли.

— Изчезвай! — изкрещя тя.

Той колебливо се изправи.

— Не се безпокой, няма да споменавам името ти — викна след него Кейти. — Смятай го за *прощален подарък*!

63

Кейти се обади на Кевин Галахър и му разказа за развоя на събитията. Когато успя да овладее възбудата си, той й зададе един-единствен въпрос:

— Кога ще предадеш материала?

— Вече е готов. Още сега мога да ти го изпратя по електронната поща. Редактирай глупостите и го пускай.

— Информаторът ти е мъртъв, така ли?

— Да. Полицията разследва случая.

— Разпитваха ли те?

— Да. Казах им най-главното, без да споменавам какво научих от него. Първа страница, нали Кевин?

— Първа, естествено! Десет сантиметрови букви на заглавието, Кейти! Правим го само когато някъде избухне война! Веднага изпращай материала! Ще ти звънна, след като го прочета.

Кейти изключи телефона, поколеба се за миг и натисна един клавиш на лаптопа си. Репортажът отлетя към редакцията. *Правим го само когато някъде избухне война.* В главата й отново изплуваха думите на Шоу: Ами ако избухне световна война? По гърба й пробягаха хладни тръпки.

Галахър се обади след двайсет минути. Дори през океана се усещаше, че му текат лигите.

— Пускаме го в сутрешното издание — обеща той, поколеба се за момент и добави: — Все още има доста време. Сигурна ли си, че някой няма да ни изпревари?

— Лесник вече няма да говори с никого, ако това имаш предвид. Но аз не разполагам с неоспорими доказателства, че в деня на нападението той наистина е бил в сградата. Уликите са косвени, тъй като нямам независим източник, който да ги потвърди. В повечето случаи не постъпвам така.

— Няма начин да знае всичките тези подробности, ако не е бил вътре, Кейти. Лондонската полиция отказва всякаква информация по

въпроса, въпреки че направихме всичко възможно да се сдобием с нея. Ами убийството му? Мисля, че то е достатъчно доказателство. Пускал съм водещи материали и с по-малко доказателства — като всеки друг вестник. Спомни си фиаското с отбора по лакрос на университета „Дюк“ с охранителя Ричард Джуъл в Олимпийския парк в Атланта.

— Фиаско е ключовата дума, Кевин — кимна Кейти и изведнъж я обзеха съмнения.

— Нямаш грижи, Кейти. Материалът ще ти донесе третия „Пулицър“. Изпий една чаша вместо мен.

— В това отношение имам известни проблеми — сви се Кейти. — Мисля, че го знаеш.

— Знам го, и какво? Иди и се натряскай! Материалът си заслужава.

Нещо прещрака в главата й. Не знаеше дали се дължи на дебелашкия намек, или на нещо друго, но тя тръсна глава.

— Задръж малко, Кевин.

— Какво?

— Не можеш да пуснеш материала. Все още не.

— Шегуваш ли се?

— Изчакай да ти се обадя. Искам да проверя някои неща.

— Кейти! Инстинктът ми нашепва, че…

— Млъквай и слушай! — извика извън себе си тя. — Ти *нямаш инстинкт*! Докато хора като мен обикалят света и по тях стрелят, ти си седиш зад удобното бюро и чакаш! Не ти пука за нищо друго освен за продажбата на тиража. Но сега ще задържиш материала, докато ти кажа. Прецакаш ли ме, ще те намеря и ще ти издера очите! А сега затварям, защото отивам да изпия онова питие, което ти толкова щедро ми предложи, мръснико!

Захвърли с отвращение телефона, пое си дълбоко дъх и се опита да прогони треперенето. Няколко минути по-късно слезе в хотелския бар и си поръча уиски със сода. Трябваше й сериозен стимул за това, което беше намислила. После си поръча още едно. Вероятно щеше да стигне и до трето, но човекът до нея изведнъж клюмна над чашата си и тя направи върховни усилия да се смъкне от високото столче.

Тръгна по тротоара и не след дълго стигна до къщата на Чарлс Дикенс. Или по-скоро една от многото лондонски къщи, в които беше живял писателят. Дали Дикенс със своето неизчерпаемо въображение

би могъл да си представи кошмара, в който съм се озовала? — запита се тя. Май ситуацията е по-подходяща за Кафка.

Стигна до малка градинка, седна на една свободна пейка и набра номера му.

Той вдигна на второто позвъняване.

— Ало?

— Можеш ли да говориш?

— Мисля, че твоята позиция беше кристално ясна.

— Искам да те видя.

— Защо?

— Моля те, Шоу. Важно е!

Кафето беше на две крачки от Кингс Крос Стейшън. Тя седна отвън и насочи поглед към дългите автобуси, които лондончаните наричаха „наденици“. Те бяха заменили традиционните двуетажни автобуси и на практика представляваха два отделни автобуса, свързани с гумиран маншон. Жителите на града не ги обичаха твърде, тъй като често предизвикваха задръствания по тесните улици.

Такъв е и животът ми, въздъхна Кейти. Десетина „наденици“ са блокирали пътищата, по които бих могла да се измъкна.

Зърна го миг преди той да я види. Движеше се леко и без усилия въпреки ранената ръка. Плъзгаше се по плочките като чапла над спокойни води, готова всеки миг да връхлети върху плячката си. Стана и му махна.

Поръча си някаква храна, а Шоу се задоволи само с кафе и бисквита.

— Говори ли с полицията? — попита той.

— Бегло. Разказах им само каквото видях. Не споменах, че предварително съм разговаряла с него, защото не искам повече неприятности. За тях си останах случаен минувач.

— Ще разберат, че си ги излъгала в момента, в който излезе материалът. Между другото, кога ще стане това? Сигурен съм, че вече си го написала.

— Наистина го написах. Ето защо искам да говоря с теб.

Той се облегна и я погледна очаквателно.

— Ами говори.

— Нямам желание да предизвикам избухването на трета световна война.

Шоу отпи глътка кафе, а Кейти неохотно посегна към салатата. Мълчаха в продължение на цяла минута.

— Какво очакваш да чуеш от мен? — попита той. — Че не бива да публикуваш материала си? Аз вече ти го казах.

— Наистина ли си убеден, че разкриването на истината ще причини повече вреда, отколкото полза?

— Да, убеден съм. Но нека се върнем малко назад. Ние все още не знаем, че фактите в твоя материал *отговарят* на истината.

— Откъде знаеш, след като не си го чел? — трепна тя.

— Ти не ми позволи! — прогърмя той, после смекчи тон. — Виж какво, Кейти. Съжалявам за това, което сполетя Лесник. Но нямам никаква представа дали е свързан с лошите, или ти е казал истината.

— Фактът, че го застреляха на улицата, категорично сочи, че *не е бил свързан* с лошите. Той е знаел истината, а те са го проследили, за да му затворят устата.

— Тази теория издиша в няколко посоки. Как са го проследили? Защо го убиха? За да не проговори за руснаците?

— Този спор вече сме го водили — въздъхна Кейти.

— Така е — кимна той, облегна се и отмести очи от лицето й.

— Защо връхлетя в стаята му по този начин?

— Да кажем, че имах лош ден.

В очите й се появи любопитство, което не остана встрани от вниманието на Шоу.

— Бях в моргата — неохотно поясни той.

— Но защо?! — слисано го погледна тя.

— Не знам. Просто имах чувството, че трябва да я видя. После се отбих в апартамента й, но и това не помогна.

— Всички тези спомени… — съчувствено кимна Кейти.

— Там се сблъсках с родителите й — въздъхна той. — А баща й ме нападна.

— Мили боже!

— Най-лошото беше, че той ме обвини за смъртта й.

Кейти се вцепени от изненада.

— Но защо го е направил?

— От негова гледна точка има някаква логика. Разбрал е, че пътувам по света и осъществявам контакти с въоръжени хора. Освен

това са го предупредили, че съм престъпник. После прострелват Ана и аз, естествено, съм виновният.

Отново замълчаха.

— Засега няма да публикувам материала — промълви тя. — Искам да науча повече.

— Мъдро решение, Кейти — вдигна глава той. — Одобрявам го напълно.

— А ти какво ще правиш?

— Ще търся убийците на Ана.

64

Николас Крийл започваше да губи търпение. Репортажът на Кейти Джеймс би трябвало вече да излезе. Лесник й беше разказал всичко и беше мъртъв. А тя разполагаше с материала на века — онзи, който щеше да я изстреля отново на върха. Защо се бавеше?

Хората му бяха провели дискретни телефонни разговори с редица медии, между които и „Скрайб“. На практика Крийл беше пасивен инвеститор в този вестник и именно той беше уредил поръчката на Кейти чрез своите посредници. Вероятно имаше някакъв проблем. Дали бе предала материала си? Имаха ли причини да го задържат? На това трябваше да се сложи край.

Позвъни на Пендър и му обясни ситуацията.

— Не искам да се разбере, че оказвам натиск върху редакцията, Дик — каза той на своя „мениджър на истината“, както обичаше да го нарича. — Затова трябва да им измъкнеш материала, без да подбираш средствата.

— Бъдете спокоен, мистър Крийл. Знам как да го направя по най-добрия начин.

Пендър прекъсна връзката. Начинът да накараш дадена редакция да публикува спрян материал е само един — страхът, че някой друг ще го отмъкне. В ерата на интернет това бе най-лесното нещо на света.

Още същата вечер в няколко добре посещавани сайта се появиха съобщения за предстоящото публикуване на сензационен материал, свързан с „Лондонската касапница“.

„Стряскащи нови разкрития! — обяви един от фалшивите блогове. — Потресаващ разказ на очевидец.“

„Фатални последици за света след разкритията за убийствата в Англия! — тръбеше друг. — Потресаващ разказ за трагедията, свързана с неотдавнашно убийство в Лондон.“

Натрапчиво мигащи прозорчета напомняха, че сензационната история ще бъде публикувана всеки момент.

Пендър качи изфабрикуваната информация на сайтовете, които се използваха постоянно от повечето печатни издания, включително „Скрайб“, след което се въоръжи с търпение и зачака.

Не му се наложи да чака дълго.

Кевин Галахър научи за сигналите в интернет около час след появата им. Като повечето вестници неговите служители непрекъснато дежуреха в мрежата, търсейки интересни материали. Но това, което се появи на бюрото му, беше нещо по-различно от интересна новина — беше нещо, което буквално разяждаше вътрешностите му. Когато хората над него узнаха, че някой се готви да им измъкне под носа най-сензационния материал в историята на вестника, те повикаха Галахър и му дадоха да разбере, че деня, в който това се случи, ще бъде последният му работен ден в редакцията. След което добавиха, че ако Кейти Джеймс откаже материалът да бъде публикуван, той трябва да намери начин да го направи.

Загрижен за личната си кариера и обзет от мрачното предчувствие, че поредният „Пулицър“ ще му се изплъзне, Галахър предприе някои спешни действия, след което се обади на Кейти.

— Трябва да пуснем материала! — обяви с нетърпящ възражение тон той. — В противен случай ще ни го отмъкнат!

— Невъзможно. Никой друг не подозира за него.

— Напротив. В момента четири сайта тръбят за предстоящата сензация.

— Няма да публикуваме нищо, Кевин.

— Защо?

— Защото така трябва.

И защото обещах на Шоу.

— Съжалявам, Кейти.

— Какво значи това? — остро попита тя, усещайки как пулсът й се ускорява.

— Не се обаждам, за да ти искам разрешение.

— Кевин!

— Материалът ще излезе в сутрешния брой.

— Ще те убия! — изкрещя тя.

— Предпочитам го пред уволнението — отсече Галахър. — Съжалявам, Кейти, но нямам друг избор.

Линията прекъсна. Очите на Кейти останаха заковани в стената на лондонския й апартамент. Отчаяно се нуждаеше от едно питие.

Прогони мислите за алкохол и тръсна глава. *Шоу!*

Набра номера му. Част от нея се надяваше да не вдигне, но той го направи.

— Имам лоши новини — смутено започна тя.

Той я изслуша, но не каза нищо.

— Шоу? Там ли си?

Връзката прекъсна.

Това несъмнено беше лош знак.

На другия ден светът научи, че убийците в лондонската централа на Финикс Груп са били руснаци, изпратени там от президента Горшков. Информацията била получена от неназован, но достоверен източник. Засега мотивите за масовото убийство оставали неясни. Да се каже, че новината се стовари върху планетата със силата на цунами или изригнал вулкан, би било доста сухо изявление.

Семействата на загиналите моментално внесоха десетки жалби срещу правителството на Русия в британските съдилища, въпреки че тези съдилища нямаха юрисдикция на територията на обвинената страна. Пред руското посолство в Лондон избухна малка бомба, а самата сграда беше поставена под усилена охрана заради серията от протестни демонстрации. Затворен вътре, мрачният руски посланик не изпускаше слушалката на пряката си телефонна връзка с Кремъл. Хиляди хора излязоха по улиците на Лондон с плакати, на които пишеше: „Горшков е убиец!“ Те бяха тайно доставени от хората на Пендър.

Близки на убитите се появиха в предаванията на Би Би Си, големите американски канали и телевизиите на много други страни по света. Те единодушно осъдиха варварската постъпка на Русия, а насълзените очи и разбитите им сърца предизвикаха неудържимия гняв на световната общественост.

Гневът бе подсилен още повече от новината, че очевидецът на престъплението Арон Лесник е бил разстрелян в Лондон посред бял

ден. Фактически човекът бе загинал пред очите на Кейти Джеймс, която бе автор на бомбастичния репортаж и чрез него отново се бе завърнала на журналистическия Олимп.

Руснаците реагираха с категорични декларации, но светът отказа да приеме отричането на участието им в гнусното престъпление. За Горшков се говореше, че съвсем е полудял и крачи напред-назад с пистолет в ръка, готов да пръсне мозъка на всеки, включително и своя.

Всички искаха да открият Кейти Джеймс. Включително лондонската полиция, осъзнала, че опитната журналистка я беше изиграла. Но тя изчезна. Появиха се слухове, че Горшков е наредил убийството ѝ.

Наистина ли е мъртва? Милиони търсеха отговор на този въпрос.

Броени минути след като Шоу й затвори телефона, Кейти събра багажа си и избяга. Нае си стая в мизерен пансион, където приемаха пари в брой и не задаваха въпроси. Установи се там задълго. Или по-точно се скри. Единственото нещо, което си обеща, беше да счупи капачките на Кевин Галахър с бухалка за бейзбол, разбира се, ако изобщо оцелееше и успееше да се прибере в Щатите.

65

Корпорацията фантом, собственост на Николас Крийл, притежаваше имение от над 400 хектара в окръг Албъмарл, щата Вирджиния, само на няколко минути път с кола от любимия на Томас Джеферсън Университет на Вирджиния. Имението беше действаща ферма, в която се отглеждаха състезателни коне, имаше стадо крави и известно количество обработваеми площи, плюс огромна резиденция. Крийл вече беше пристигнал, а един от хеликоптерите му всеки момент щеше да докара Дик Пендър, с когото предстоеше да обсъдят следващата стъпка на операцията.

Настаниха се край малката заседателна маса в звукоизолирано помещение.

— Съпругата ви върна ли се от чужбина заедно с вас? — попита Пендър.

— Не. Взаимоотношенията ни приключиха.

Мис Секси все още беше в Южна Франция, където по изчисленията на Крийл вече би трябвало да са й връчили документите за развода. Той беше готов да се обзаложи, че и в този момент съпругата му е била гола. Как ли ще харчи петте милиона долара годишна „стипендия“, която й се полагаше за десет години напред според клаузите на предбрачния договор? — запита се Крийл. Е, страстта към голотата със сигурност щеше да й спести някой и друг долар за дрехи. Това беше последната му мисъл за мис Секси, която изчезна от съзнанието му завинаги.

— Ясно — кимна Пендър, погледна към архитектурните планове на масата и попита: — Поредният палат някъде по света?

— Не. Сиропиталище в Италия.

— Продължавам да се учудвам на разностранните ви интереси, мистър Крийл.

— Радвам се да го чуя — хладно отвърна милиардерът.

— Единственият материал на Джеймс вече надхвърли всичко, което сме направили досега — добави Пендър. — Никога не съм

виждал подобна медийна активност. Никога!

— Чакай да видиш какво ще стане, когато довършим историята вместо нея.

Пендър насочи вниманието си към документите пред себе си.

— Което ще включва китайската собственост на Финикс Груп, плюс файловете, доказващи, че кампанията „Червена заплаха“ е организирана именно от Финикс Груп. Същите, които английските власти са скрили, за да предотвратят международна криза. — Говореше за тези неща така, сякаш четеше списък за пазаруване. На лицето му изплува усмивка. — Признавам, че е върховно шоу. Вие за пръв път достигате до такъв връх. Правя ви този комплимент с ясното съзнание за всичко, което сте постигнали досега.

— Ситуацията го изисква, Дик — остро отвърна Крийл. — Колко време ще ти трябва за разпространението?

— Дайте заповед, и моментално ще наводня интернет. Пет минути по-късно новината ще достигне до алчните нокти на всички големи медии.

— Сигурен ли си, че няма да тръгнат да я проверяват?

— Да я проверяват ли? — изсмя се Пендър. — При създалата се ситуация? На кого му пука? Сега най-важното за тях е бързината. Който стигне пръв, той ще определи истината. И вие прекрасно го знаете.

— В такъв случай действай. Веднага!

Пендър извади своето блекбери и изписа на яркия екран една-единствена дума: *Изстрелвай!* — изричайки я и на глас.

— Намирам я подходяща за всички, които се занимават с производство на оръжие — обясни той.

— Много вдъхновяващо — равнодушно рече Крийл.

Работиха още няколко часа, след което Пендър започна да си събира багажа.

— Какво друго ни предстои? — обърна се към милиардера той.

— Поредната акция „ботуши по земята“ — отвърна Крийл. — Приятен път до Вашингтон. О, и още нещо, Дик… Мисля, че ще получиш доста внушителен бонус в момента, в който подпишем официалните договори с Русия и Китай.

— Гледам да си върша работата — скромно отвърна Пендър, но не успя да сдържи доволната си усмивка.

— Това означава ли, че *се отказваш* от бонуса?

Засмяха се и двамата, но смехът на Пендър беше доста по-нервен.

— Благодаря ви, мистър Крийл.

Една врата в дъното се отвори, след като Пендър се оттегли. Сизър се насочи към масата и спокойно седна срещу господаря си.

— Разбира се, ти знаеш къде се намира Джеймс — подхвърли Крийл. В интонацията му липсваше въпрос.

— Крие се в Лондон — кимна Сизър. — Държим я на къса каишка, особено след като се погрижихме за Лесник.

— Арон Лесник. Никога не се доверявам на хора, които действат от алтруистични подбуди. Човек не знае кога ще пожелаят отново да постъпят правилно и да прецакат всичко.

— Със сигурност мога да кажа, че мразеше руснаците, защото са видели сметката на стареца му. Искате ли да отстраним и онзи Шоу?

— Все още не. Ако бях хазартен тип, а понякога съм такъв, бих се хванал на бас, че съвсем скоро отговорът на този въпрос ще бъде положителен.

— А Джеймс?

— Тя изигра своята роля. Не виждам причина да я държим за повторна употреба. В материала й присъстват разкритията по отношение на Русия, така че решението е очевидно… — В очите му се появи въпрос.

— Само да не е полоний–210 — изръмжа Сизър. — Да се борави с тази гадост е опасно, а и ще ми трябва време, за да го набавя.

— Би било глупаво да го правим по толкова очевиден начин — кимна Крийл, наведе се над масата и впи поглед в очите на Сизър. — Преди години имаше един български дисидент на име Георги Марков, който по ирония на съдбата беше убит в Лондон с помощта на *чадър*. Надявам се, че помниш тази случка.

— И още как! — ухили се Сизър.

— В такъв случай действай.

Крийл махна с ръка и Сизър изчезна с бързината, с която се беше появил.

66

Шоу мълчаливо наблюдаваше хората на Ройс, които старателно изследваха местопрестъплението с надеждата да открият несъществуващи улики. Самият агент на МИ5 излезе да говори с някого, оставяйки Шоу да се пита дали нещата могат да се влошат още повече. Ройс беше бесен от материала на Кейти, но не подозираше, че Шоу е замесен в тази работа и дори се беше виждал с Арон Лесник.

Извадиха тялото на поляка от Темза. В тила му откриха куршума, който беше сложил край на живота му. Той вече не можеше да отговаря на никакви въпроси. *Дали Кейти не бе последвала съдбата му?*

Франк се появи в дъното на коридора и се насочи към него.

— Не ми каза къде отиде, след като излязохме от апартамента на Ана — подхвърли той.

— Вярно е, че не ти казах.

— Някаква връзка с Кейти Джеймс и ексклузивния й материал?

— Не съм вързан за полата на тази жена, Франк.

— Ясно. Но откъде, по дяволите, е изровила историята на този поляк? И кой го уби?

— Нямам представа — мрачно отвърна Шоу, без да реагира на подозрителния му поглед.

Покрай него мина мъж от криминалния екип, когото не беше виждал досега. Някаква врата на долния етаж шумно се затръшна.

— Ще разрешите ли? — попита мъжът. — Искам да използвам тоалетната.

Шоу се огледа и осъзна, че е препречил вратата. Отмести се крачка встрани и онзи посегна към бравата.

Откъм стълбището долетя тропот на тичащи нозе, последван от крясъците на Ройс. Агентът явно беше притеснен от нещо и доколкото Шоу успя да разбере, това беше самият той.

Криминалистът разтърси бравата, но вратата не се отвори. Миг по-късно в коридора се появи униформеният сержант, който дежуреше в сградата още от самото начало.

— Трябва да си нов — обърна се към мъжа той. — Използвай тоалетната на приземния етаж, защото тази не работи.

Гласът на Ройс долетя по-ясно.

— Шоу! Къде си, да те вземат мътните?

В следващия миг се появи на площадката. Дишаше тежко, лицето му беше мораво. Втурна се към Шоу, размахвайки някакъв лист.

— Какво знаеш за това, по дяволите?

Шоу пое листа. Беше разпечатка от новинарски сайт в интернет. Информацията беше кратка, но конкретна. Финикс Груп бе собственост на китайското правителство или се издържаше от него. Веществените доказателства, открити в сградата, недвусмислено сочеха, че именно Финикс Груп бе инициатор на кампанията „Червена заплаха“. Което, естествено, означаваше, че кампанията бе организирана от Китай. Според новинарския сайт, чието име не беше посочено, именно това бе причината за нападението срещу централата на компанията, осъществено от хората на Горшков. Едно просто обяснение, което несъмнено щеше да бъде възприето от световната общественост.

— Мрежата е залята с тази гадост! — изкрещя Ройс и обвинително заби показалец в гърдите на Шоу. — Целият свят говори за нея!

Успял да хвърли едно око на новината през рамото на Шоу, Франк се намеси:

— Но защо тя трябва да е *негов* проблем?

— Не съм източникът на информацията — спокойно каза Шоу. — С никого не съм споделил видяното тук.

От изражението на Ройс личеше, че не му вярва.

— Дори с твоята приятелка Джеймс? — изръмжа той. — Пак ли са я прецакали?

— Не знам за какво говориш! — раздразнено извика Шоу.

— Ще отречеш ли, че я познаваш?

Шоу се поколеба.

— Вече знам отговора, не се опитвай да ме лъжеш! — мрачно добави Ройс.

— А откъде знаеш? — любопитно попита Шоу, хвърляйки кос поглед към сержанта, който продължаваше да стои на няколко крачки от тях.

— Знам, защото това ми е работата! Забрави ли, че съм разузнавач?

— Напоследък не съм я виждал и нямам представа къде…

Шоу млъкна, изчаквайки цивилният криминалист да мине покрай него и да слезе по стълбите.

Франк направи крачка напред.

— Виж какво, Ройс! — заплашително рече той. — Ако имаш проблем с изтичането на информация, защо не го обсъдиш със своите хора? Изключено е Шоу да е предоставил важни сведения на когото и да било!

— Изключено е и да го е направил някой от моите хора! — отсече възмутено Ройс.

Възползвайки се от този спор, Шоу докосна ръкава на униформения, който беше предупредил цивилния криминалист.

— От колко време не работи тоалетната? — тихо попита той.

— Така я заварихме, сър — отвърна с уморена усмивка сержантът. — Беше заключена поради спукана тръба или нещо подобно. Видях го със собствените си очи, когато най-сетне успях да я отворя. Сградата е стара, а горките хора така и не са успели да я поправят. По тази причина отново я заключих, сър. Хората слизат чак в мазето, за да се облекчат, защото тоалетната на първия етаж е за жени. Разбира се, част от тях използват и нея, тъй като жени вече няма…

— Къде точно се намира дамската тоалетна на първия етаж?

— В дъното на коридора, срещу стълбите.

Шоу тръгна в указаната посока и спря пред една от вратите. На нея имаше табелка с името Уилям Харис. Стаята с копирната машина се намираше между кабинета на Харис и заключената тоалетна.

— Шоу! — извика Ройс и се втурна подире му. — Искам истината, Шоу!

Без да му обръща внимание, Шоу погледна към стълбите, опитвайки се да подреди мислите в главата си. Дори Лесник да беше сбъркал в обясненията си и да беше използвал тоалетната в приземието или дамската тоалетна на първия етаж вместо заключената на втория, нещата пак не се връзваха. По думите на Кейти той бе чул изстрелите долу в момента, в който *излизал* от тоалетната. По същото време нападателите вече са контролирали целият първи етаж. Ако Лесник се е връщал от приземието или от тоалетната на първия етаж,

той със сигурност би попаднал на тях. И със сигурност щеше да бъде ликвидиран. Изобщо не се е крил в копирната машина. И вероятно изобщо не е бил в сградата.

В крайна сметка нещата опират до мястото, е което си се облекчил. Или не си се облекчил.

Той се обърна и хукна по стълбите, без да обръща внимание на виковете и ругатните на Ройс. Извади телефона си и забързано набра номера, който му беше оставила Кейти.

— Хайде, вдигни! — задъхано се помоли той. — Вдигни шибания телефон!

Сигналът прозвуча три пъти. После четвърти, пети. *Мамка му!* Шоу беше сигурен, че всеки момент ще се включи гласовата поща.

— Ало?

Заля го огромна вълна на облекчение.

— Лесник те е излъгал!

— Какво?

— В деня на нападението тоалетната на втория етаж е била повредена и заключена. Той е могъл да използва само тази на приземния етаж или дамската, която е на първия етаж, близо до задния вход. Което би означавало да налети право на убийците. И щеше да бъде мъртъв. Цялата работа е скалъпена, Кейти. Устроили са ти капан.

Отвърна му мълчание. Може би беше затворила.

— Сигурен ли си? — долетя колебливият й глас.

— Инструктирали са го много добре. Пропуснали са единствено повредената тоалетна. Вероятно не са проверили вратата, приемайки, че работи. Благодарение на този пропуск успях да разгадая измамата. И на малко късмет, разбира се…

— Значи целият ми материал е лъжа? — ахна тя.

— Къде си?

— Не мога да повярвам! — сякаш не го чуваше тя. — Предупредих онзи идиот Галахър, че не разполагам с потвърждения от независим източник.

— Къде си, Кейти? — настоя той.

— Защо питаш?

— Защото материалът ти вече е публикуван и ставаш излишна.

— Аз съм на сигурно място.

— Не си! Положително знаят къде се намираш! А сега кажи и на мен!

Тя му продиктува адреса.

— Не отваряй на никого и се приготви да бягаш!

Изскочи на улицата и се изпречи пред преминаващо такси. Отвори вратата, измъкна изненадания пътник навън и скочи на мястото му. Смаяният шофьор изслуша указанията, погледна едрия мъж със заплашително лице на задната седалка и покорно включи на скорост.

67

Звънецът на входната врата звънна само двайсет минути след обаждането на Шоу. Кейти изтича до вратата и включи домофона.

— Шоу?

— Аз съм.

Натисна копчето за отключване и изведнъж се вцепени. *Това* ли беше гласът на Шоу? При вълнението, което я беше обзело, тя просто…

Откъм стълбището долетяха равномерни стъпки, които бавно се изкачваха нагоре. Не, това не бяха стъпките на Шоу!

Кейти сложи резето, грабна сака с набързо събраните си вещи и се огледа. Прозорецът към уличката отзад беше единствената алтернатива.

Тя рязко го отвори и надникна навън. От уличката я деляха два етажа. Във филмите винаги имаше по някоя аварийна стълба или контейнери за смет. Но в реалния живот не е така. Нямаше време дори да си оплете въже, използвайки чаршафите. Единственото, което й предложи съдбата, беше едър мъжага с джинси и фланелка за ръгби, който четеше вестник, седнал на очукан пластмасов стол.

— Хей! — извика Кейти. — Сто паунда, ако ме хванеш!

— Моля? — учудено вдигна глава мъжът.

Тя преметна сака през рамо и се покатери на перваза.

— Ще скоча, а ти ще ме хванеш, ясно?

Мъжът захвърли вестника и се изправи. Главата му се бавно се завъртя, сякаш търсеше скритите наоколо майтапчии.

— Искаш да скочиш? — озадачено попита той.

— Да, гледай да не ме изпуснеш!

— Мили боже!

Пред вратата на стаята ставаше нещо. Разнесе се рязко изпукване. В продължение на една безкрайно дълга секунда Кейти виждаше единствено Ана Фишер, заела позицията, в която тя се

намираше в момента. Виждаше и куршумите, пронизали тялото й миг преди скока.

— Идвам! — извика тя по посока на едрия мъж, който подскачаше под прозореца и се опитваше да определи траекторията й. — Дръж ме!

Отлепи се от перваза и след секунди двамата с едрия мъж се търкаляха по уличката, преплели крака и ръце. Кейти бързо се изправи и опипа тялото си. Всичко изглеждаше наред, с изключение на две дълбоки драскотини по ръката и десния прасец. Натика пет банкноти по двайсет паунда в шепата на зашеметения мъж, целуна го и хукна да бяга.

Зави зад ъгъла на сградата. Не се обърна, за да види мъжа, който се понесе след нея. Не видя как входната врата отскача от пантите си и втори мъж се включва в преследването. Но ясно усети присъствието им и увеличи скоростта. Дали да не се развика? Наоколо имаше много хора. Ами ако онези зад нея са въоръжени? Бяха застреляли бедния Лесник въпреки хората наоколо. Очите й отчаяно потърсиха полицай, но не успя да открие никъде.

Изобщо не видя третия мъж може би защото се появи от обратната посока, точно насреща й. Той беше предпазният клапан, допълнителната застраховка в случай на провал от страна на другите двама. По всичко личеше, че няма да изпусне шанса си. От ръкава му се появи дълга спринцовка. Мъжът развинти капачката и я стисна в длан, след което ускори крачка.

68

Таксито изскочи иззад завоя и намали ход. Шоу огледа улицата в двете посоки и веднага забеляза Кейти. На лицето й се беше изписан ужас. Откри й преследвача й, но светкавично прецени, че той няма как да е сам.

После нещата се развиха с главоломна скорост. Слънцето се отрази в нещо лъскаво в ръката на мъжа. Шоу изскочи от все още движещото се такси и се понесе напред.

Разстоянието между Кейти и непознатия беше по-малко от метър. Той вдигна ръката си със спринцовката и замахна към нея.

В същия миг тялото му се строполи от удара на друг, далеч по-едър мъж и Кейти изпищя от ужас. Нещо се плъзна по ръката й и изтрака на паважа. Спринцовка, с която се беше разминала буквално на сантиметри. Очите й машинално проследиха движението, с което Шоу изви ръката на падналия мъж, заби иглата в гърдите му и натисна буталото. Онзи с ужас погледна стърчащата от тялото му спринцовка, скочи и побягна. Устните му бързо изтръпнаха от смъртоносната субстанция, проникваща в кръвта му. Сизър беше пренебрегнал рицина — отровата, с която бяха премахнали българина Георги Марков, използвайки хитроумно конструиран чадър. Субстанцията, която проникна в организма на мъжа, беше конска доза тетрадоксин, който беше 10 000 пъти по-смъртоносен от цианидите и за който не съществуваше противоотрова.

Смъртта щеше да настъпи в рамките на следващите двайсет минути.

Шоу помогна на Кейти да се изправи и я повлече към близката Юстън Стейшън.

Взеха метрото до „Кингс Крос“, излязоха на повърхността и хванаха такси. Шоу каза на шофьора да тръгва и насочи вниманието си към Кейти.

Тя не беше промълвила нито дума, докато тичаха, мълчеше и в метрото. В главата му се появи ужасно подозрение.

— Спринцовката! — дрезгаво прошепна той. — Нали не е…

— Не, не успя — отвърна с треперещ глас тя и докосна ръката му. — Благодарение на теб… Как разбра?

— Късмет, нищо повече — промълви той и с облекчение се отпусна в седалката.

— Това е третият играч, нали?

— Точно така — кимна той.

Тя извърна глава към страничното стъкло. Таксито с мъка си пробиваше път през лондонския трафик, свечеряваше се.

— Къде отиваме?

Той не отговори.

— Шоу?

— Чух те, но нямам отговор.

— Съжалявам, че не те послушах за Лесник.

— Аз също — мрачно отвърна той.

— Не трябваше да пиша този материал.

— Не трябваше.

— Сега сме прецакани, нали?

— Така изглежда. Казах ти да не излизаш!

— Те се появиха в сградата. Трябваше да бягам.

— Как го направи?

— Ами…

Кейти изведнъж прехапа език. Не искаше да му обяснява как е скочила от прозореца и е успяла да оцелее за разлика от Ана.

— През задния изход — отвърна тя и побърза да смени темата. — Имаш ли някакъв план?

— Имам цел. Да останем живи. Планът ще дойде по-късно.

— Вече е ясно, че Лесник е работил за третия участник в събитията. Те го убиха, опитаха се да премахнат и мен. По някакъв начин са накарали „Скрайб“ да ме наемат да напиша репортажа, а после просто ми подхвърлиха Лесник. По дяволите! През цялото време имах чувството, че нещата се подреждат *прекалено* добре!

Кейти удари с ръка коженета седалка.

— Лесник каза ли ти нещо, което би могло да ни насочи към хората, които са го наели?

— Нищо — поклати глава тя. — Проверих миналото му, всичко изглеждаше наред. Самият той беше толкова искрен. Оказа се, че баща му *действително* е убит от руснаците. Тези хора умело са използвали ненавистта му към тях.

— Но това с нищо не ни доближава до истината.

— Мисля, че трябва да минем в нелегалност и да се опитаме да разберем нещо повече — погледна го тя. — Познаваш ли някой, който може да ни помогне?

— Може би — кимна Шоу и посегна към телефона си.

69

Това би трябвало да е един от най-щастливите дни в кариерата на Николас Крийл. След години упорита работа и в резултат на изкуствено създадената, но майсторски раздухана международна криза правителствата на Русия и Китай бяха готови да подпишат дългосрочни договори с Арес Корпорейшън и нейните клонове на стойност 500 милиарда долара, плюс още много допълнителни финансови инжекции в хода на тяхното изпълнение. Този акт беше ярко доказателство за централизацията на производителите на оръжие в световен мащаб, при което двете страни в един международен спор купуват от един и същ източник оръжие, което ще бъде използвано за взаимното им унищожение. В същото време „Арес“ не демонстрираше никакви предпочитания. Корпорацията продължаваше да предлага равни условия при доставката на оръжия за масово унищожение на всеки клиент, както винаги го беше правила.

Решаващият катализатор за окончателното подписване на договорите се появи в момента, в който президентът Горшков публикува остра декларация, в която се настояваше за официалното извинение от страна на Пекин, плюс милиарди долари обезщетение за накърнения международен авторитет на Русия. За никого не беше изненада, че Китай отхвърли искането. В не по-малко остра декларация китайското правителство отговори, че няма нищо общо с кампанията „Червена заплаха“, от което следваше, че не дължи нищо на руснаците. Както можеше да се очаква, отношенията между двете супердържави рязко се влошиха.

Разбира се, в спора се намесиха и други страни в търсене на мирно решение. Водеща роля сред тях имаха Съединените щати, но поради факта, че Китай на практика финансираше потреблението в Америка чрез изкупуване на дълга й, Вашингтон нямаше аргументи срещу строгата препоръка на азиатците да се държи настрана от спора. Руснаците веднага обвиниха американците, че Китай ги държи в ръцете си. В резултат посланикът на САЩ в Русия получи указания да

си събере багажа в момента, в който се опита да предупреди Русия да не прибягва до драстични мерки.

Франция също се опита да посредничи, но Горшков дори отказа телефонния разговор с президента на тази страна. Германците запазиха мълчание. Явно Берлин нямаше желание да се окаже зад нова желязна завеса, нито пък в ковчег от титан. Великобритания бе в изключително деликатна ситуация. Ако Русия *действително* се окажеше инициатор на „Лондонската касапница“, а Китай *наистина* бе ръководил кампанията „Червена заплаха“ от Лондон, бедните британци просто нямаха полезен ход. Нито като реакция, нито като опит за намеса. Още при първите дипломатически контакти с Китай комунистите реагираха не по-малко остро, отколкото на руската декларация. В крайна сметка Даунинг Стрийт получи препоръката да остане встрани от спора.

Светът започна да се готви за трета световна война. Отвсякъде заваляха поръчки за оръжейни доставки. Вицепрезидентът на Арес Корпорейшън изпрати на Крийл имейл, в който твърдеше, че никога досега компанията не е била толкова затрупана с поръчки. Какъв късмет беше тази „Червена заплаха“, добавяше лукаво той.

Крийл изтри посланието веднага след като го прочете. *Какъв късмет, наистина.* Отбеляза си при първа възможност да отстрани този идиот.

Студената война се завърна, по-яростна отвсякога. Чрез серия умели маневри и забележително планиране той успя да тласне планетата там, където искаше да я види. Разгневените мравки в Близкия изток моментално пробваха да си върнат вниманието на света, Разигравайки сценария „Хей, ами ние?! Лошите новини все още са наш приоритет!“. Последва взривяване на поредната джамия в Багдад, бомби на пазара в Анбар и екзекуция На осемдесет заложници, между които и двама американци. Но отговорът на света беше бърз и категоричен: „Не ни занимавайте, защото имаме истински проблем. Милиони могат да умрат!“

По ирония на съдбата Крийл беше превърнал света в много по-цивилизовано място, връщайки го към „реалния“ военен модел. В крайна сметка плановете му бяха именно такива.

Без нито един изстрел.

Парите потичат като пълноводна река.

Безсъвестните диваци са поставени на място.

Това е номерът. Благодаря много.

Всъщност нещата не опираха до парите. Ставаше въпрос за света. Николас Крийл току-що го беше спасил.

И все пак не всичко беше наред.

В момента той се намираше на живописното италианско крайбрежие, пред очите му се разкриваше прекрасната панорама на Средиземно море. До него стоеше игуменката, облечена в разкошна бяла роба. Със светнало от задоволство лице тя разглеждаше архитектурните планове на новото сиропиталище, което щеше да бъде построено на мястото на старата сграда за подслон на бездомни деца, останала от времето на Втората световна война.

— Прекрасна е — промълви на италиански игуменката. — Ти също, Николас. Идеята ти е много благородна.

— Моля ви, майко — отвърна на отличен италиански Крийл. — Това е най-малкото, което мога да направя. Уверявам ви, че изпитвам дълбоко удовлетворение от факта, че децата ще имат нов дом.

Крийл владееше няколко чужди езика, които беше изучавал с единствената цел да си осигури предимство пред конкуренцията. Няколко от най-изгодните му сделки се дължаха на факта, че можеше да казва „моля“ и „благодаря“ на родния език на клиента.

Да, това би трябвало да е часът на големия триумф, помисли си Крийл докато обхождаше бъдещата строителна площадка. Но не беше. По една-единствена причина.

Сизър се завърна от Лондон с лошата новина, че Кейти Джеймс беше успяла да им се изплъзне. Вместо в нея отровната инжекция бе потънала в тялото на един от неговите хора. С пряката намеса на Шоу — мъжа, който притежаваше очи като неговите. В момента той и репортерката бяха в неизвестност. Един господ знае какво крояха.

Според постъпилата информация Шоу беше изскочил като луд от сградата на Финикс Груп двайсетина минути, преди да се появи в района, където живееше Джеймс. Лошото беше, че Крийл нямаше никаква представа защо.

За пръв път от дълго време насам притежателят на 14-ото по размер богатство в света изпита истински страх. Николас Крийл не беше от хората, които се самозабравят дотам, че да се чувстват неуязвими. Беше достатъчно умен, за да си дава сметка, че не може да знае всичко. Той умееше да променя плановете си в движение, да

използва оптимално новополучената информация, съзнавайки, че твърдите и непроменими планове са обречени на провал.

Потънал в мисли, той смътно си даде сметка, че игуменката го прегръща и мокри реверите на блейзъра му с праведните си сълзи.

— Бог ще те възнагради за добрината — прошепна в ухото му тя.

— Мога ли да ви помоля за една услуга, майко?

— Каквото поискаш, синко.

— Ще се помолите ли за мен?

70

Шоу и Кейти се намираха в малка къщичка извън Лондон и в близост до Ричмънд, която той предварително беше избрал за тайно убежище. На втората вечер от престоя им там се появи посетител: италианец с холандски акцент, собственик на любимия му ресторант в Амстердам. Той любезно поздрави Кейти и кимна на Шоу, който го гледаше внимателно.

— Как стигна дотук?

— С влак — отговори гостът. — Най-добрият начин от гледна точка на сигурността.

Шоу разбиращо кимна, а в очите на Кейти проблесна любопитство.

— Носиш ли го?

Мъжът измъкна от джоба си малък пакет и го подаде на Шоу. После отблъсна ръката му, в която се появи пачка банкноти.

— Поне за разходите — настоя Шоу.

— Като приключиш тук, ще дойдеш в Амстердам поклати глава италианецът. — Тогава можеш да си изхарчиш парите за добра храна и лошо вино.

Двамата си стиснаха ръцете и секунди по-късно гостът с холандски акцент вече го нямаше.

Шоу прибра пакетчето във вътрешния джоб на якето си и вдигна глава към Кейти, която го гледаше с очакване.

— Ще ми кажеш ли какво става? — попита тя.

— Не.

Без повече обяснения Шоу набра Франк и му разказа за развоя на събитията. Реакцията насреща беше колкото лаконична, толкова и изразителна.

— Пресвети боже!

— Очаквах нещо по-съществено — отбеляза Шоу.

— Какво искаш да направя? Не разполагаш с конкретни доказателства и не знаеш кой е третият играч.

— В такъв случай ме изпрати в Дъблин, откъдето ще започна на чисто.

— Защо точно в Дъблин?

— Трябва да се видя с някои хора.

— Например? Може би с Лиона Бартарома в замъка „Малахайд“? Знам, че вече си ходил при нея.

— Майната ти! С мен е Кейти Джеймс.

— Браво, голям късметлия си!

— Ще ме изпратиш ли в Дъблин?

— Виж какво, достатъчно трудно ми беше да обясня на шефовете, че идеята за доброволното ти сътрудничество с МИ5 е подходящ начин да ти запълним времето. Но ако разберат, че си им обърнал гръб, край на залозите!

— Закарай ме в Дъблин!

— Само ако се закълнеш, че няма да се виждаш с Лиона.

— Заклевам се.

На другия ден Шоу и Кейти бяха превозени до Уелс с раздрънкан автобус и бяха напъхани в мухлясалия трюм на стар влекач, който в момента прекосяваше неспокойните води на Ирландско море. Кейти използва част от пътуването, за да повръща в някаква кофа, а Шоу стоически й подаваше влажна кърпа, с която да избърше лицето си.

В крайна сметка тя се надигна и с облекчение установи, че в стомаха й няма нищо, годно за изхвърляне.

— Впечатлена съм от начините, по които прекосяваш водните площи — прошепна тя. — Но мен не ме бива в мореплаването.

— За съжаление не можем да използваме услугите на бързите фериботи, защото цял свят те търси — поклати глава Шоу.

— Човек е устроен така, че се стреми към славата, но когато я постигне, открива, че тя е нещо доста противно.

— Не се тревожи, скоро ще бъдем там.

— Дано — въздъхна Кейти и притисна с длан все още неспокойния си стомах. — А какво ще правим, като пристигнем?

— Ще се срещнем с човек, който ще ни помогне да потънем в нелегалност. Дегизировка, нови документи и всичко останало.

— А после?

— После ще седнем да помислим върху следващите си ходове.

В един момент Шоу стана и пристъпи към тесния илюминатор. Влекачът беше намалил ход, люшкането престана. Отминаваха вълнолома и навлизаха в пристанището.

— Да вървим.

Кейти предпазливо се надигна, изпробвайки устойчивостта на краката си. Преметна сака си през рамо и прошепна:

— Ще умрем, нали?

— Вероятно. Защо питаш?

— Просто исках да го чуя.

71

На пристанището хванаха такси и поеха на запад, към Дъблин. Пътят се виеше през малки селца. Валеше неприятен студен дъжд, дори кръчмите, покрай които минаваха, бяха почти празни. За миг Кейти зърна пламъците на огъня в добре разпалена камина, а до нея някакъв дебелак точеше висока халба бира. Не изпита никакво желание да се присъедини към него. Май беше успяла да се отърве от алкохолизма завинаги. Оказа се, че за целта е достатъчно да се озове на края на света.

Преди да напуснат Англия, тя се обади на Кевин Галахър и му обясни, че е получила лъжлива информация за събитията във Финикс Груп.

— Разполагаш ли с твърди доказателства? — остро попита той.

— Не са стопроцентово твърди.

— Разполагаш ли с твърди доказателства, че фактите в твоя материал са неверни?

— Не.

— В такъв случай ние заставаме зад тях.

— Дори ако аз не го сторя?

— Това е най-великият репортаж в живота ми, Кейти. За мен този разговор не се е състоял, предлагам и ти да го забравиш!

Линията прекъсна с остро изщракване.

— Гадно копеле! — извика Кейти. — Ненавиждам всички редактори!

Таксито ги стовари на пуста странична уличка, откъдето продължиха пеш.

— Това не е ли университетът? — огледа се в дъжда Кейти.

Шоу кимна и свърна в първата пресечка.

— Хайде, побързай.

Не след дълго почука на някаква врата, над която висеше рекламна табела.

— „Книжарницата на Маги“? — вдигна вежди Кейти.

Врата отвори висока едра жена, която мълчаливо ги пропусна да влязат.

Кейти бавно огледа стените на помещението, запълнени от полици с книги. За това ли си беше изповръщала червата в онова корито, което подскачаше по вълните на Ирландско море? За да стигнат до тази книжарница в мрачния Дъблин?

Жената не се представи, Кейти също. Просто прие, че тя трябва да е Маги.

— Съжалявам за Ана — обърна се домакинята към Шоу.

После ги поведе нагоре по стълбите. Озоваха се в стая, превърната в нещо като гримьорна.

— Седнете тук, моля — каза домакинята и й посочи въртящ се стол, поставен пред голямо огледало. Кейти се подчини. Жената хвана кичур от дългата й коса и вдигна голяма ножица.

— Хей, какво си въобразявате? — подскочи Кейти.

— Не й ли каза? — попита жената, обръщайки се към Шоу.

— Какво да ми каже?

— Предстои ти подстригване — отвърна Шоу и погледна към домакинята. — Скъси я максимално и я боядисай в друг цвят. После можеш да скалпираш и мен.

Един час по-късно Кейти Джеймс се превърна в брюнетка със стърчаща във всички посоки късо подстригана коса. Вместо сини, очите й станаха кафяви и значително по-кръгли. Кожата й беше видимо по-мургава, а устните й — по-тънки. Широките дрехи я правеха с десетина килограма по-пълна.

Шоу нямаше как да стане по-нисък, но след двайсет минути косата му почти изчезна, а жената направи забележителни промени върху лицето му. Появиха се мустачки и козя брадичка, вирнат нос и контактни лещи, превърнали яркосините му очи в безлично кафяви. Заковала поглед в него, Кейти беше готова да се закълне, че е друг човек.

Жената ги заведе в друга стая, пригодена за фото студио.

— За пръв път виждам съдържателка на книжарница с толкова странични интереси — отбеляза Кейти.

Два часа по-късно снимките бяха готови, а Шоу и Кейти се сдобиха с нови паспорти, шофьорски книжки и други документи,

според които двамата бяха съпружеска двойка от лондонско предградие.

Шоу благодари на жената и й плати.

— Желая ви късмет — рече тя.

— О, ще ни трябва доста повече от късмет, скъпа — отвърна Кейти, когато вратата зад тях се затвори. — По-добре иди да запалиш свещ и да се помолиш за чудо!

Изминаха няколко крачки по улицата и Кейти вдигна глава.

— А сега накъде?

— Ще отидем да се наспим, а след това аз имам час при лекаря.

— Час при лекаря? — недоверчиво го изгледа тя.

— Дай да се разберем — отвърна той и спокойно издържа на погледа й. — Нямам намерение да ти давам обяснения за всичко, което правя.

— Много добре — кимна тя. — Но имай предвид, че този процес може да бъде *двупосочен*.

— Окей, правилата са ясни — кимна той и ускори крачка. Тя се принуди да подтичва до него, за да не изостава.

72

В хотела се регистрираха като семейство и получиха двойна стая. Шоу я предупреди, че не иска да я оставя сама нито за миг.

— Веднъж почти те хванаха, което означава, че със сигурност ще опитат отново.

Поръчаха си храна в стаята, но изтерзаният стомах на Кейти отказа да приеме друго освен топъл чай и малко хляб. После опряха лакти на малката масичка и се заеха Да обсъждат нещата.

— Все още не мога да разбера защо са избрали точно Финикс Груп — промълви Шоу.

— Вероятно защото е собственост на Китай — отвърна Кейти с чаша в ръце, извърнала поглед към проливния дъжд зад прозореца.

— В Лондон е пълно с китайски фирми — поклати глава той. — И защо Лондон?

— Става въпрос за китайски мозъчен тръст все пак.

— Добре, но защо мозъчен център?

— Ти твърдиш, че документите за „Червената заплаха“ са били *подхвърлени*. Екип от суперинтелигентни експерти работят в секретен мозъчен тръст, който организира най-мащабната компрометираща кампания в историята. Звучи напълно убедително. Едва ли щяха да имат същия успех, ако бяха ударили някое заведение за бързо хранене, избивайки шепа тинейджъри с хамбургери в ръце. Там компрометиращите материали не биха имали никаква сила.

— Значи те просто са *попаднали* на Финикс Груп, научили са случайно за връзките й с китайците и са изпратили наказателния екип, така ли?

— Трябва да има някакъв катализатор — въздъхна Кейти. — Човек, с когото са се срещали. Проект, върху който са работили. Сградата със сигурност е била под наблюдение. Когато бях там, забелязах, че в нея влизат и излизат много хора. Вероятно ще се наложи да проверим…

Тя изведнъж млъкна, вледенена от ужасната, но напълно логична мисъл, която проряза съзнанието й. От изражението на Шоу личеше, че и той е стигнал до същото прозрение.

— *Видели* са те да влизаш там! — натъртено каза той.

— Вероятно — тихо промълви тя. — Вече са ме използвали и са избрали Финикс Груп заради моето познанство с Ана. А китайската връзка са открили впоследствие.

— Но това е просто една от възможните причини — поклати глава той, сякаш не вярваше на собствените си думи.

— Да — кимна Кейти. — Предполагам, че е така.

Остави чашата и погледна към леглото.

— Адски съм уморена, Шоу — въздъхна тя. — Отстъпвам ти леглото, а аз ще легна на пода.

— Не, аз ще спя на пода.

— Шоу!

— Скачай в леглото, Кейти! Денят беше тежък, а и двамата сме уморени до смърт.

Кейти се преоблече в банята, върна се в стаята и се шмугна под завивките. Шоу вече лежеше на пода, завит с одеяло. Тя протегна ръка и угаси лампата.

Няколко минути по-късно гласът й прозвуча сред равномерния тропот на дъждовните капки по стъклото.

— Съжалявам, Шоу.

Не получи отговор.

73

На разсъмване Шоу се надигна до седнало положение и облегна гръб на леглото. Кейти го гледаше с широко отворени подпухнали очи. Явно не беше мигнала.

— Трябва да ти кажа нещо — прошепна тя и придърпа чаршафа около тялото си.

— Кейти, не е нужно да…

— Моля те! — докосна рамото му тя. — Нека ти го кажа, че ме задушава!

Той млъкна и зачака.

— *Всичко* беше заради материала. Дори когато скочих в самолета, за да те видя в болницата, част от мен мислеше само как да възстановя кариерата си. После получих поръчката и заминах за Лондон. Имах чувството, че се завръщам… — Очите й се сведоха надолу, пръстите й се вкопчиха в завивките, устните й трепнаха. — Вече не съм сигурна, че съм човешко същество. Някога бях, но неусетно престанах да бъда. Не знам как се случи… Съжалявам.

— Ти се репортер, Кейти. Професията е в кръвта ти.

— Това не ме оправдава. Никога не забравяй, че аз съм един боклук!

— Добре, боклук си. Но ако ще работим заедно, трябва да си вярваме.

— Аз ти вярвам. Проблемът е там, че ти не ми вярваш, но не мога да те упреквам.

— Нямам особено голям опит в тази област — промълви Шоу. — Ще трябва да поработя върху себе си. А и имам нужда от помощта ти. Понякога ти виждаш неща, които аз пропускам. Не съм срещал много хора, които го умеят.

Тя отвърна на измъчената му усмивка. Лекото затопляне в отношенията им веднага й върна надеждата.

— Ще взема един душ, а ти можеш да си легнеш в леглото. Гърбът ти сигурно се е вдървил.

Шоу се прехвърли на леглото. Завивките все още бяха топли от тялото й. Заслуша се в шума на душа, клепачите му се затвориха. Събуди се от миризмата на кафе и бекон с яйца.

Надигна се и се огледа. Напълно облечена, Кейти седеше пред масичката на колелца, с която бяха докарали закуската. Напълни една чаша с кафе и му я подаде.

— Колко е часът? — попита Шоу.

— Осем и половина.

Той отпи глътка кафе.

— Гладен ли си?

Той кимна и се настани срещу нея.

— Трябваше да ме събудиш.

— Не, така ми беше по-лесно — усмихна се тя. — Докато ти спеше, аз успях да се облека тук, а не в тясната баня. — Очите й над ръба на чашата не изпускаха лицето му. — Този измислен брак ще ни създава проблеми.

Той внимателно изпъна ранената си ръка.

— Тя ли е причината да ходим на лекар? — попита тя.

— Да, но не е това, което си мислиш.

— Каква изненада!

Взеха такси и се насочиха към къщичката на Лиона Бартарома — проста каменна постройка, до която се стигаше по покрит с чакъл път. Тя се намираше на около три километра от замъка „Малахайд“, където Лиона работеше като екскурзовод.

— Доста странно място за лекарски кабинет — отбеляза Кейти, след като слязоха от таксито.

— Тя е пенсионерка.

— Е, това обяснява всичко.

Лиона ги покани да влязат, любезно поздрави Кейти и ги настани в просторната кухня, която гледаше към градината. Не каза нищо за променената външност на Шоу, но пък огледа Кейти с подчертан интерес.

— Мога ли да говоря свободно пред нея?

— В противен случай не бих я довел — кимна Шоу.

— Франк вече ми се обади.

— Естествено.

— Неговите хора са наоколо — добави тя.

— Знам.

— Откъде знаеш?

— Подушвам ги.

— Значи знаеш, че не мога да направя онова, което очакваш от мен.

— Откъде знаеш какво очаквам от теб? Още нищо не съм ти казал.

Кейти любопитно вртеше глава от единия към другия.

— Ами кажи тогава — подкани го Лиона.

Шоу нави ръкав и й показа металните скоби в раната си.

— Господи, как се случи?

— Предполагам, че Франк е пропуснал да ти обясни.

Тя се наведе над раната.

— По всичко личи, че зараства нормално. Хирургът е свършил добра работа.

— Благодаря за експертното мнение. Но аз съм тук за друго.

— За какво?

Шоу извади малък метален цилиндър.

— Искам да го сложиш вътре — посочи защипаната рана той.

— Не говориш сериозно.

— Шоу! — възкликна Кейти.

— Напротив, говоря напълно сериозно.

— Какво е това? — бавно попита Лиона.

— Не ти трябва да знаеш — поклати глава Шоу. — Изработено е от неръждаема стомана, ако това може да ти помогне.

— Не може. Рискът от инфекция остава…

— Ще го сложиш в стерилизирана марля. Искам да е точно там. Можеш ли да го направиш?

— Разбира се, че мога. Въпросът е защо, по дяволите, трябва да го правя?

— Защото аз те моля. Любезно, разбира се.

— Колко надълбоко? — нервно преглътна Лиона.

— Малко. Трябва да мога да го извадя, ако се наложи.

— Това е безумие! — извика Кейти.

— Съвсем плитко, Лиона — не й обърна внимание Шоу. — Задължена си ми.

— Не виждам нещата по този начин.

— Но аз ги виждам именно по този начин — тръсна глава Шоу, издърпа ризата си и я вдигна нагоре. Вдясно на гръдния му кош личеше голям белег със следи от шевове.

Кейти се втренчи в него, обърна се към Лиона и намръщено попита:

— Ваше дело ли е?

Домакинята облиза пресъхналите си устни.

— Тук няма условия за операция, Шоу. Не разполагам и с инструменти.

— Дъблин е голям град, там ще намериш всичко.

— Ще отнеме време.

— Днес следобед! — изстреля той. В гласа му се долови заплаха.

— Не мога. Трябва да бъда в „Малахайд“.

— Следобед! — натъртено повтори той.

— Добре. Ще ти се обадя.

Шоу се надигна и Кейти го последва.

— Нямам възможност за пълна упойка — викна след него Лиона. — Мога да ти направя само местна, което означава болка.

— Винаги има болка, Лиона — отвърна Шоу, докато прибираше ризата си под колана.

Кейти го последва навън и остро попита:

— Коя е тази жена, по дяволите? Съпругата на доктор Франкенщайн? Какво става, Шоу?

— По-добре да не знаеш, Кейти, повярвай ми.

— Да ти повярвам, така ли? А какво стана с твоето доверие към *мен*?

— Казах, че ще поработя по въпроса. Все още не съм готов.

74

Дъждът беше спрял и денят в Дъблин се очертаваше да бъде хубав. Между дърветата се стрелкаха птички, красиви цветя се поклащаха на лекия ветрец. По тротоарите се разхождаха и разговаряха хора, кафенетата бяха пълни, по широките улици пъплеха автомобили.

В малкото антисептично помещение Шоу скърцаше със зъби и сякаш се готвеше да смаже облегалката на стола със здравата си ръка. Облечена в хирургически халат, с маска и ръкавици, Лиона току-що беше извадила няколко от металните скоби, които придържаха разкъсаната кожа. Също нахлузила ръкавици, Кейти стискаше с всички сили другата му ръка.

— Това беше по-лесната част — любезно поясни Лиона, пускайки трите метални шипки в малка табличка. Върху раната останаха още четири.

— Радвам се да го чуя — промърмори Шоу.

— Все още ли държиш да продължим? Процедурата значително ще забави процеса на възстановяване.

— Просто го *направи*, Лиона!

Тя взе дълъг и тънък инструмент, който приличаше на миниатюрна щанга. С негова помощ разтвори раната и кръвта бликна. По челото на Шоу избиха ситни капчици пот, а Кейти затегна хватката си върху ръката му. Лиона бе поставила местна упойка на няколко места около раната, но отново предупреди, че ще боли. Оказа се, че е права.

Малкият метален цилиндър беше увит в стерилизирана марля.

— Не трябва да го държиш дълго — предупреди Лиона. — Стерилизирах го, но опасността от инфекция остава. Рано или късно ще се появи.

— Последния път не спомена за такава опасност.

— Последния път беше различно.

— За мен не беше. — Той докосна гръдния си кош. — Ти изобщо не спомена, че *това* нещо ще предизвика проблеми.

— Дрън-дрън! — сопна се Лиона. — Този уред наподобява пейсмейкър и е предназначен за дълъг престой в организма. Но не и *това* парче метал. Като лекар съм длъжна да те предупредя. Рано или късно раната ще се инфектира.

— Предупреждението прието — изсумтя Шоу. — А сега го слагай вътре!

Лиона внимателно вдигна предмета, опитните й пръсти опипаха вътрешността на раната, търсейки подходящо място.

Тялото на Шоу се разтърси от болка.

— Стисни ми ръката — предложи Кейти.

— Не! — изпъшка той.

— Защо?

— Защото ще я счупя!

Секунда по-късно винтовете на страничната облегалка не издържаха и тя остана в шепата му.

Лиона извади пръсти от раната и доволно огледа резултата от работата си.

— Мога да върна щипките и дори да сложа катетър — обяви тя.

— Не!

— Защо?

— Защото няма да мога да извадя проклетото нещо, когато ми потрябва, Лиона! Старомодните конци ще свършат по-добра работа.

Жената сви рамене, почисти раната колкото беше възможно и започна да шие. Когато свърши, сложи една широка марля върху нея и се облегна назад.

— Готово.

Кейти изпусна въздишка на облекчение. Шоу бавно повдигна ръката си и направи опит да я раздвижи.

— Благодаря.

— За теб съм готова на всичко, Шоу — усмихна се иронично лекарката. — Нали сам каза, че съм ти *задължена*?

— Сега вече сме квит.

— *Повече* от квит — поправи го тя. — Везната се наклони към мен.

— Не мисля. Всъщност това е малък жест от моя страна.

Шоу се изправи и започна да закопчава ризата си. Лиона погледна дясната страна на гърдите му и подхвърли:

— Между другото, добре ли действа?

— Попитай Франк. Предполагам, че с удоволствие ще ти обясни.

Протегна се към масичката и прибра тънкия инструмент в джоба си.

— В името на доброто старо време — обясни той, видял, че Лиона се готви да протестира.

Тя го спря на крачка от вратата.

— Това нещо, което ти поставих, е същото, за което си мисля, нали?

— Човек никога не знае — въздъхна Шоу. — Никога.

75

— Ще ми обясниш ли какво става? Какво постави Лиона в раната ти? Откъде я познаваш? Какво е имплантирано в гърдите ти?

Кейти изстреля тези въпроси на един дъх, докато вечеряха в хотел „Шелбърн“, срещу парка „Сейнт Стивънс Грийн“ в центъра на Дъблин. В късния час заведението беше полупразно и те имаха възможност да си изберат отдалечена маса в дъното. Шоу не беше в настроение да *обсъжда* станалото, въпреки че тя задаваше тези въпроси вече часове наред.

Той стоически продължаваше да дъвче, но храната нямаше никакъв вкус. Вече мразеше Дъблин. Тук, в едно малко ресторантче на север от река Лифи, беше поискал от Ана да се омъжи за него. На колене, с проклетия пръстен в ръцете си. Тя бе казала „да“ на девет езика. А сега беше мъртва. Нямаше да има сватба, нямаше да си родят четири-пет деца, нямаше да остареят заедно. Нищо. Но накъдето и да се обърнеше, всичко му напомняше за нея: някое ято, ъгълче, миризма, звук на ирландски клаксон, дори причудливите фигури, които облаците чертаеха в небето. Тук едва дишаше, мозъкът му блокираше. Мразеше всичко наоколо. Но това не беше всичко.

Тялото на Ана пътуваше за последния си дом в Германия, придружавано от родителите й. А те обвиняваха него за смъртта на жената, за която без колебание би пожертвал живота си. Ана върху студения метален плот в лондонската морга с дупка в челото. Ана, пътуваща към студената и самотна земя на Дурлах, където щеше да остане завинаги. Вместо да бъде в топлата му прегръдка, вместо да бъдат заедно, спокойни и щастливи.

Гласът на Кейти прекъсна мрачните му мисли.

— Трябва да открием кой стои зад „Червената заплаха“ — настоятелно каза тя.

— Целият свят го търси, ама още никой не го е намерил.

— Не съм сигурна, че светът наистина иска да го намери. Всички го възприемат като даденост и крещят за справедливост. А онези,

които го търсят, не си дават много труд. В същото време събитията продължават своя ход и изнервят хората. С течение на времето никой вече не се пита кой стои зад тази кампания, а какво да правим с проклетите руснаци. Според мен светът е обзет от колективна амнезия.

В очите на Шоу се появи уважение.

— И Ана мислеше като теб — кимна той.

— Ще го приема като голям комплимент.

— Някакви идеи? — поинтересува се той.

Кейти придърпа стола си и понижи глас.

— Всъщност доста разсъждавах по въпроса. — От чантичката й се появи бележник с оръфани корици. — Когато бях в кабинета на Ана, тя излезе за малко и аз използвах времето, за да се поогледам.

— Искаш да кажеш, че си я шпионирала! — гневно извика Шоу, инстинктивно защитавайки личното пространство на Ана.

— Искаш ли да чуеш какво открих, или не искаш?

— Добре, извинявай.

— Прегледах част от материалите на бюрото й, свързани с „Червената заплаха“. Обърнах внимание и на бележките, които си беше нахвърляла. Една от тях съдържаше списък с уеб сайтове и електронни адреси. Може би е установила контакт с тях. Един от тях ми направи особено впечатление и аз си го преписах.

— С какво ти направи впечатление?

— Със заглавието: „Земята на Барни Ръбъл“. Помниш ли „Семейство Флинтстоун“? Това беше един от любимите ми анимационни филми, когато бях малка. Но както и да е. Страницата беше блог. Тогава не си направих труда да я отворя, но днес, докато ти беше в банята след манипулациите на доктор „Дуум“, включих лаптопа си към хотелския интернет.

— И какво откри?

— Блогърът по всяка вероятност се казва Барни и поставя някои въпроси, свързани с „Червената заплаха“. От тях личи, че смята кампанията за незаконна.

— По какъв начин ни помага това?

— Честно казано, аз смятам, че и самият блогър е фалшив.

— Какво искаш да кажеш?

— Барни е подставен блогър. Имам много приятели блогъри. Те са изключително активни, може да ти писне от постингите им. Не

признават никакви ограничения, бръщолевят за какво ли не. Свободни асоциации по теми, които им хрумват в момента. Но винаги оставят място и за дискусии с други като тях, защото именно това е смисълът да качиш собствен блог в интернет. Права ли съм?

— Да.

— Е, добре. Но този блог не предлага нищо подобно. Проверих датите на постингите. Появяват се през ден, по едно и също време. Това никак не ми прилича на „Земята на Барни Ръбъл“. По-скоро ми звучи като предварително изфабрикуван блог, който автоматично се появява в мрежата.

— Но защо някой би си правил този труд? — учуди се Шоу.

— Само по една причина: ако въпросният блог е тест.

— Тест за какво?

— Хората от рекламния и развлекателния бизнес често прибягват до него. Преди години писах материал по темата. Идеята е проста: предлагаш даден продукт и следиш как хората реагират. Можеш да го правиш по различни начини: чрез фокусни групи, анкети по телефона, интернет дискусии. Но някои компании правят и следващата крачка: качват в мрежата информация, която е нещо като фасада. Целта е да се проучи общественото мнение, без да се оказва натиск. Освен в интернет информацията може да бъде предлагана и по друг начин: чрез безплатен телефонен номер или анкета на несъществуваща фирма.

В очите на Шоу проблесна неподправен интерес.

— Искаш да кажеш, че този Барни Ръбъл може да е фасада, която има за цел да провери общественото мнение по въпроса за „Червената заплаха“?

— Точно така. Барни е силно критичен и подозрителен по отношение на кампанията и…

— И подава моркова, за да види колко хора мислят по същия начин — довърши вместо нея Шоу. — Но ти казваш, че в сайта липсва форум, в който хората могат да изразяват мнението си…

— Но всеки може да изпрати имейл, както е постъпила Ана.

— И те се сдобиват с електронния й адрес — кимна Шоу — Адресът на Ана беше AFischer@FenixGroup.com. — В погледа му се появи стоманен блясък. — Може би точно по този начин са стигнали до Финикс Груп, а не чрез теб!

— Никога няма да разберем — тихо отвърна Кейти.

Над масата се възцари тежко мълчание. Навели глави, двамата несъзнателно ровеха останките от храна в чиниите си.

— Кейти, аз…

— Недей, Шоу! Дори не си го помисляй! Става дума за много сложни неща. И двамата допуснахме грешки, вероятно ни предстоят и нови.

— Да се надяваме, че някоя от тях няма да ни убие.

— Има ли начин да проследим този уеб сайт? Аз не съм чак толкова опитна в техническо отношение.

Шоу кимна, извади телефона си и набра номера на Франк. След краткия разговор изключи апарата и докосна чашата с вино.

— Трябва да изчакаме, за да видим какво ще направи.

— В Дъблин ли оставаме? — погледна го тя.

— Не, утре излитаме — поклати глава той.

— Къде отиваме?

— В Германия. В едно малко градче на име Дурлах.

76

Няма хубави дни за погребения. Дори когато грее слънце и въздухът е топъл, едва ли има нещо позитивно в полагането на труп в студената земя, особено когато в него зеят дупки от три куршума, лишили го от най-малко четири десетилетия живот. А в Дурлах нямаше нито слънце, нито хубаво време. Дъждът се лееше като из ведро. Шоу и Кейти седяха в колата, паркирана до малката църква в средата на гробищния парк.

Рано сутринта самолетът им кацна във Франкфурт, откъдето се придвижиха с взета под наем кола. На дъблинското летище Шоу задейства алармите на металния детектор. Един от служителите на реда се приближи до него и плъзна електронната си палка по тялото му.

— Навийте ръкава си, сър — заповяда той, когато уредът реагира близо до лявата му ръка.

Очите му зърнаха металните скоби върху раната, лицето му се разкриви.

— По дяволите, това сигурно ви боли! — възкликна той.

— Само когато си навивам ръкава — отвърна Шоу.

Дъждът бързо превръщаше в кал купчината прясно изкопана пръст до гроба. Ковчегът на Ана и групичката опечалени бяха под голяма палатка, която ги пазеше от пороя.

Шоу реши, че няма смисъл да се присъединяват към тях, тъй като бе зърнал Волфганг Фишер. Наташа беше до него. Днес те съвсем не изглеждаха високи и стройни, а по-скоро смачкани и прегърбени. Останал в колата, Шоу гледаше как спускат ковчега в гроба. Волфганг беше на ръба на припадъка. Неколцина мъже го подкрепиха по обратния път до колата.

Кейти безмълвно наблюдаваше тъжния ритуал, по бузите й се стичаха сълзи. Слава богу, че не ми се налага да пиша за *това* погребение, помисли си тя. Погледна крадешком към мъжа до себе си. Шоу беше мрачен, но очите му бяха сухи.

— Тъжно е — прошепна тя.

Той не каза нищо. Очите му не се отделяха от гроба.

Половин час по-късно опечалените си тръгнаха, отстъпвайки място на гробарите. Независимо от противното време те трябваше да изпълнят своите задължения и да заровят завинаги Ана в земята на Дурлах.

Шоу слезе от колата и се обърна.

— Помниш какво трябва да направиш, нали?

Тя кимна.

— Само внимавай, моля те.

— Ти също.

Той затръшна вратата, огледа се и тръгна към дупката в земята, опитвайки се да не мисли за другата, още по-голяма дупка, зейнала в душата му.

Подаде няколко банкноти на гробарите и ги помоли на немски да го оставят сам няколко минути. Доволни да се скрият от проливния дъжд, мъжете взеха парите и изчезнаха.

Шоу се изправи на ръба на дупката и сведе поглед към ковчега. Не искаше да си представя Ана в дървения сандък. Мястото й не беше там. Започна да й говори с тих глас, изричайки нещата, които тя би трябвало да чуе, докато беше жива. Можеше да съжалява за куп неща в живота си, но никога нямаше да си прости, че не беше при Ана, когато тя най-много се нуждаеше от присъствието му.

— Съжалявам, Ана — прошепна той. — Безкрайно много съжалявам. Ти заслужаваше много повече от това да бъдеш с човек като мен.

После грабна лопатата и започна да зарива гроба. Беше твърдо убеден, че е работа, която не можеше да остави на други. Свърши половин час по-късно, без изобщо да усеща, че целият е подгизнал.

Очите му се спряха върху надгробния камък. На него беше изписано пълното име на любимата жена: Анастасия Бригита Сабена Фишер. Под него бяха издълбани датите на раждането и смъртта, а най-отдолу — кратка фраза на немски.

Нека прекрасната ни дъщеря почива в мир.

— Почивай в мир — прошепна Шоу. — Почивай и за двама ни, скъпа Ана. Защото аз едва ли ще намеря спокойствие до края на дните си.

Коленичи в калта и сведе глава.

Иззад дърветата се появиха двама мъже с пистолети в ръце.

Резкият вой на клаксона разкъса тишината над гробището. Кейти се смъкна в седалката.

Стреснати, мъжете се понесоха към Шоу.

Миг по-късно екнаха изстрели и задното стъкло на колата се пръсна на хиляди късчета.

77

Шоу се стрелна напред със скоростта на професионален лайнбекър и едрото му тяло помете нападателите. В следващия миг дулото на пистолета му потъна почти до сливиците на единия от тях, докато другият лежеше, без да помръдва.

После в гробището нахлуха мъжете в черно.

Кейти се надигна и изтръска парченцата стъкло от косата си. Очите й нервно потърсиха Шоу. Когато той се изправи, сграбчил единият от нападателите в желязна хватка, тя изпусна въздишка на облекчение и слезе от колата.

Франк беше на пет-шест метра зад нея, приведен над тялото на стрелеца, който се беше опитал да я убие. Тя тръгна към него.

— Съжалявам, че се намесихме в последния момент — каза той. — Тоя мръсник успя да ни изпревари и натисна спусъка. Добре ли си?

След известно време се събраха в някакъв изоставен хамбар в покрайнините на Дурлах. Двамата кандидат-убийци бяха завързани гръб в гръб и стояха в центъра на покрития с изсъхнала слама под.

Франк, Шоу и Кейти бяха на няколко крачки от тях.

— Благодаря, че прие да ни прикриваш — промърмори Шоу.

— Нали знаеш, че имам много свободно време — извън онова, което отделям за опазване на световния мир и сигурност.

Вече бяха пуснали отпечатъците на пленниците за проверка по обичайните канали, но усилията им не дадоха резултат. До този момент разпитът също не доведе до нищо, ако не се брояха сочните ругатни от страна на мъжа, който беше захапал дулото на Шоу. За разлика от него партньорът му — едър мъж със стоическо изражение на лицето, не беше обелил нито дума. Май изобщо не знаеше английски. Опитаха контакт на няколко езика, но дебелият очевидно се придържаше към мъдростта, че мълчанието е злато. И двамата бяха без документи. У тях намериха единствено два пистолета и един нож с широко острие. Мъртвецът на гробището също се оказа „чист“.

— Нямат дори мобилен телефон — отбеляза Франк.

— Което вероятно означава, че е трябвало да се срещнат с някого, след като ни ликвидират — каза Кейти. — Някъде наблизо.

— А сега какво ще правим? — попита Франк, извръщайки се към Шоу.

— Продължавай да притискаш тези двамата, докато изплюят нещо. Ще поддържаме връзка.

Ръката на Франк легна върху рамото му.

— Пази си гърба, Шоу. Имам гадното предчувствие, че тук става нещо.

— Какво? — попита Кейти.

— Нещо, което ме кара да си мисля, че те винаги са една крачка пред нас.

— Бях сигурен, че ще наблюдават погребението на Ана — мрачно каза Шоу, докато колата се отдалечаваше от Дурлах. — И поисках помощ от Франк, но за съжаление това не доведе до нищо.

— Онези двамата може и да проговорят — предположи Кейти.

— Съмнявам се, че ще кажат нещо важно. Било им е платено да ни ликвидират, и толкоз. Тези хора умеят да прикриват следите си.

— Но рано или късно ще допуснат грешка, повярвай ми — тръсна глава Кейти.

— Така ли мислиш?

— Не мисля, а го *знам*.

Той натисна спирачките и се извърна към нея.

— Откъде тази сигурност?

— Току-що ми хрумна как можем да ги изобличим! — не скри възбудата си Кейти.

78

Светът вече беше убеден, че зад „Червената заплаха“, макар и по все още неизвестни причини, стоеше Китай, а за отмъщение Русия бе атакувала и унищожила компанията Финикс Груп. Това убеждение изобщо не беше разклатено от многобройните опровержения на Москва и Пекин.

Появиха се всякакви теории за ролята на Китай — както дигитални, така и писмени. Те варираха от стремежа на Китай да настрои света срещу единствения си реален съперник в икономическо и военно отношение в азиатския регион до опасенията на Пекин, че Русия отново се завръща към автокрацията, която представлява реална заплаха за стабилността в тази част на света. Никой не знаеше как нарастващият гняв на Москва ще отстрани тази заплаха. Но когато хората желаят достатъчно силно да повярват в нещо, те не могат да бъдат спрени от никакви факти и никаква логика.

Но един факт беше неоспорим независимо от причините — двете страни усилено се мобилизираха. Те имаха огромна обща граница източно от Монголия, плюс една значително по-малка отсечка, разположена между Казахстан и Монголия. В момента натам се придвижваха големи военни подразделения, подкрепяни от съответните бронетанкови дивизии и военновъздушни ескадрили. Носеха се слухове, че Горшков планира директна инвазия през Монголия, откъдето до Пекин бе много по-близо въпреки наличието на някои политически и топографски проблеми. Давайки си сметка за ситуацията, китайците започваха да трупат значителни военни сили по тези места. Въпреки всичко войната все още не изглеждаше неизбежна. И двете страни знаеха, че евентуалният въоръжен конфликт ще им донесе тежки загуби. Същевременно се промъкваха слухове, че Русия и Китай са подписали дългосрочни договори за военни доставки с неназовани производители на оръжие, които в случай на война щяха да доведат до взаимното им унищожение.

В отговор на създалата се ситуация повечето западни държави, включително САЩ, започнаха да правят същото, а именно да се превъоръжават. В характерния си стил Пентагонът открито обяви, че е подписал без търг серия от договори с Арес Корпорейшън и още няколко водещи производители в бранша с цел основно обновяване на своите танкови и артилерийски дивизии, модернизиране на системата за електронно разузнаване, преконфигуриране на отбранителните ракетни системи, преоборудване на самолетоносачи, подводници и разрушители с балистични ракети, доставка на няколко хиляди бронетранспортьора и друга транспортна техника, плюс нови технически параметри за последния модел изтребители клас „Раптор“. В изявлението се подчертаваше, че мащабната поръчка е по силите единствено на базираната в страната Арес Корпорейшън, производител на много от тези оръжия с нейния дългогодишен опит в областта на глобалния мениджмънт, която можеше да отговори на високите изисквания на американския военнопромишлен комплекс.

— Това ще позволи на американската армия да запази водещата си позиция в света за десетилетия напред — обяви официален говорител на Пентагона.

Конгресът бързо одобри допълнителните разходи за въоръжаване, които президентът също подписа без никакви възражения.

Няколко вестника публикуваха становището на авторитетен източник, пожелал анонимност заради същността на онова, което имаше да каже. Според него договорите с Арес Корпорейшън били подписани за срок от осем години и възлизали на близо един трилион долара от парите на американските данъкоплатци. Така годишният военен бюджет на страната щял да надхвърли 800 милиарда долара, оставяйки далеч назад разходите за социално осигуряване. Но за щастие това нямало да увеличи в технически смисъл огромния бюджетен дефицит и националния дълг, тъй като някои умни бюрократи, подкрепяни от не по-малко гъвкави членове на Конгреса, успели да получат допълнително финансиране на отбраната чрез законопроект за разходите, който останал извън рамките на официалния бюджет. А за обитателите на Вашингтон, окръг Колумбия, най-важното нещо бяха *техническите* поправки.

— И така, следващото поколение ще се съобразява с действителността — отбеляза политически анализатор, пожелал анонимност.

След подписването на законопроекта за допълнителен военен бюджет на официална церемония в Белия дом измореният от предизборната борба президент, чиито шансове за втори мандат спаднаха рязко след обвиненията за мека политика по отношение на Русия, свика голяма пресконференция. На нея той категорично заяви, че „всеки, който дръзне да засегне интересите на Съединените американски щати, ще се сблъска с твърдата ни решимост да ги защитаваме по най-добрия начин! Бог да благослови Америка“. Според последвалото изследване на общественото мнение изявлението му донесе цели 11 пункта в рейтинга. Както винаги дрънкането на оръжие се оказа най-краткият път към сърцата на избирателите.

Новата рекламна кампания на Арес Корпорейшън стартира след месеци на старателна подготовка и прецизни уточнения. В нея не се споменаваше нито за новите договори, нито за сумите по тях. Известната рекламна агенция от Ню Йорк, която изпълни поръчката, смяташе тези неща за излишни подробности. Вместо тях на публиката беше поднесен пределно кратък, но твърде многозначителен текст: „Съединените американски щати и Арес Корпорейшън — заедно ние сме непобедими!“ Посланието беше кристално ясно: Арес Корпорейшън се поставяше наравно с единствената суперсила в света! Тази проста фраза беше гарнирана с класически черно-бели филмови кадри на бойни самолети в полет, на ръмжащи танкове и порещи вълните бойни кораби, на пълзящи в калта войници с мрачни лица, очевидно решени на всичко, за да защитят родината си. И, разбира се, всичко беше озвучено с популярна патриотична песен.

Говореше се за сълзи в очите на членовете на фокусните групи, създадени специално за проучване на емоционалното въздействие на рекламата. В професионалните среди се шепнеше, че това са най-сполучливо похарчените петдесет милиона долара за реклама от страна на Николас Крийл.

Нещата се развиваха точно според плановете на Крийл и Пендър.

С изключение на една неочаквана неравност на пътя, която в крайна сметка щеше да доведе до още по-добър резултат.

В полунощ монголско време командващият ударните дивизии руски генерал получи серия от доста объркани заповеди, които възприе като нанасяне на пробен удар на територията на Китай. Като ентусиазиран командир, който никога не беше участвал в битка и който страстно ненавиждаше всичко китайско, той незабавно издаде заповед за атака, без изобщо да поиска допълнителни разяснения. Артилерията засипа със снаряди предварително избраните мишени, ескадрили МИГ нахлуха във въздушното пространство на Китай. Там те бяха посрещнати от китайски бомбардировачи, които по ирония на съдбата също бяха от серията МИГ, произведени по издаден от Русия лиценз. На практика пилотите на двете страни управляваха едни и същи изтребители. В последвалия въздушен бой равновесието беше запазено и участниците в него загубиха по две бойни машини.

Меко казано, раздразнени от руската плесница, китайците предприеха незабавна контраатака. През следващите шест часа двете армии изразходваха всичките си муниции една срещу друга.

Равносметката от този „пробен“ удар беше доста стряскаща. Освен двата свалени самолета китайците загубиха две хиляди мирни граждани, повечето от тях жители на гранично градче, сринато със земята от руската артилерия. Плюс десет танка, двайсет бронетранспортьора, четирийсет артилерийски оръдия и 900 пехотинци, пометени от жестоката бомбардировка, въпреки че руските снаряди рядко попадаха в целта.

Жертвите от руска страна бяха 600 цивилни, оказали се под кръстосан огън. Повечето от тях загинаха в леглата си. В допълнение към тази касапница руснаците загубиха осем танка, шест хеликоптера и дванайсет бронетранспортьора. Загубите им в жива сила достигнаха 412 бойци, включително състава на цяла артилерийска батарея вследствие на пряко ракетно попадение в намиращ се наблизо резервоар с гориво. Любопитно допълнение към този списък беше смъртта на генерала, който беше издал заповедта за нападението. Оказа се, че той не бе разчел правилно инструкциите, в които изрично било посочено, че трябва да нападне — *само* в отговор на атака от китайска страна.

Но това бяха подробности.

Задъханите и обгорени от противниковия огън армии се оттеглиха на изходни позиции, където започнаха да се прегрупират,

питайки се какво, по дяволите, се беше случило.

Ако това беше началото на третата световна война, то бе наистина зловещо.

79

Застанал редом с игуменката с лопата в ръце, Николас Крийл направи традиционната първа копка на новото сиропиталище. Камерите на италианските фоторепортери защракаха, множеството започна да ръкопляска. Последва също така традиционното потупване по главите на доволните сирачета, които получиха храна и подаръци, кратко изявление за печата, ръкостискане с кмета и други представители на местната управа. След което Крийл се оттегли на борда на „Шайло“, доволен от развоя на събитията.

Руснаците бяха нападнали, китайците им отговориха. Сърфирайки в интернет за повече подробности, той със задоволство установи, че съобщенията бяха хиляди и бързо нарастваха. Случилото се без съмнение щеше да циментира договорите му с двете страни, а също така щеше да подтикне и десетки други, които все още се колебаеха дали да започнат мащабно превъоръжаване. Той с удоволствие щеше да удовлетвори техните искания.

Разбира се, Америка, Великобритания и Франция предприеха съответните дипломатически усилия за прекратяване на огъня и започването на преговори между двата азиатски гиганта. Но Крийл знаеше, че тези усилия са закъснели и са обречени на неуспех. През следващата седмица щеше да се проведе среща на високо равнище в Лондон, но участниците в конфликта дори не бяха потвърдили, че ще се включат в нея. На практика това беше малко вероятно и без значение.

Последвалото телефонно обаждане изтри усмивката от лицето му. Беше Сизър. Ударът в гробището на Дурлах беше претърпял провал. Резултатът от него беше много далеч от предварителните планове.

— Един убит, двама арестувани — съобщи Крийл, повтаряйки думите на своя агент. — Надявам се, че наетите от теб хора не знаят нищо съществено.

— Абсолютно нищо — увери го Сизър. — Съжалявам за този провал, мистър Крийл, но съм убеден, че ще ги спипаме. Вече сме близо, много близо!

— Току-що си помислих същото, Сизър. Но я виж къде сме в момента.

Изключи телефона, напълни дробовете си с въздух и погледна през илюминатора към мястото, на което скоро щеше да се издигне новото сиропиталище. Минута по-късно вече набираше номера на Пендър.

— Развърти кранчето, Дик — заповяда той. — Искам медиите да подкрепят войната по най-категоричен начин!

— Без на практика да имаме война? — загрижено попита Пендър.

— Става въпрос за студена война, Дик — нетърпеливо отвърна Крийл. — Когато не се стреля, печалбите ми са най-големи.

— Но вече *беше* стреляно.

— Нищо повече от една глупава и безсмислена пробна атака, която според моите източници е изплашила до смърт и двете страни. Сега е моментът да навлезем в дългата и приятна фаза на превъоръжаването.

— Но какво ще стане, ако все пак се стигне до открити бойни действия?

— Дик, остави тези грижи на мен, а ти просто си гледай работата. Дори да започнат война, няма да е краят на света. За тази война ще им трябват оръжия, на мястото на изразходваните муниции ще трябва да бъдат доставени нови. На кого му пука, че в хода на процеса ще се избият?

— Но те разполагат и с ядрено оръжие.

— Значи са наясно, че могат да стигнат до взаимно унищожение, Дик. Нито Москва иска да бъде изтрита от лицето на земята, нито Пекин. Това е причината, поради която не мога да допусна същото по отношение на мюсюлманите. На тях не им пука, че ще бъдат унищожени, стига и съдбата на другите да е същата. Цивилизованото мислене е необходимо и по време на война, Дик. А сега действай!

Крийл прекъсна връзката, а миг по-късно Пендър издаде заповед да бъдат отстранени всички задръжки. Тази мисия беше предизвикателство за него, но когато работиш за Крийл,

предизвикателството винаги е налице. Дойде време работодателят му да разбере какво значи да се отстранят задръжките. Нито една световна медия нямаше да остане встрани от това, което щеше да й се предложи. Светът щеше да бъде залят от безпрецедентни по мащабите си лъжи за огромно удоволствие на техния създател.

С наближаването на финала Пендър все по-често се питаше какъв ще бъде бонусът на фирмата му, или по-скоро неговият. Крийл не боравеше с дребни числа. Петдесет милиона? Или сто? Пендър имаше две големи мечти: да притежава собствена яхта и частен самолет. Разбира се, не от класата на тези, които притежаваше Крийл. Те не бяха по джоба му и никога нямаше да бъдат. Той щеше да бъде напълно доволен от един реактивен „Гълфстрийм V“ и красива 40-метрова яхта с двойна палуба, произведена в Италия. В последно време тези играчки бяха необходимост за всеки, който искаше да смята себе си за наистина преуспял човек. А Пендър искаше да го извика на висок глас, и то с огромно удоволствие.

Но сладките му мечти бяха пометени от това, което се появи на монитора пред него: „Ъпдейт на блога Барни Ръбъл“. Сътрудникът, който беше изпратил този имейл, настояваше Пендър да го види.

Той отвори блога с помощта на няколко светкавични движения по клавиатурата, като същевременно продължаваше да държи под око и другите текущи операции.

Престана да го прави в мига, в който пред очите му изплува първото изречение.

> „Знам кой си и какво вършиш. Искам среща лице в лице или ще изтегля историята и ще публикувам истината.
>
> К. Дж.“

Имаше и послепис:

> „Лесник беше добро хрумване, но следващия път се обърни към специалисти, които действително знаят как се прави фалшив блог.“

Мечтите за самолети и яхти моментално се изпариха. В сценария на Пендър липсваха контрамерки срещу това, което беше изписано на екрана.

Сърцето на генералния перцептивен мениджър се сви от смразяващ ужас.

Защото *истината* го гледаше директно в очите.

80

Изправен зад Кейти, Шоу напрегнато гледаше компютърния екран. Имейлът беше изпратен преди десетина минути, но отговор все още нямаше.

— Да го пусна ли още веднъж? — попита Кейти.

— Не! — отсече той, но в гласа му се долови нервност.

За щастие не им се наложи да чакат дълго.

Посланието беше кратко: „Какво искаш?“

Спогледаха се, после Шоу бавно кимна.

— Отговори му.

Среща лице в лице, напечата Кейти.

„Невъзможно“, беше отговорът.

В такъв случай ще публикувам своята версия.

„Никой няма да ти повярва“, отговориха отсреща.

Умея да бъда убедителна. Разполагам и с факти, които ще подкрепят моята версия, а твоята ще отиде в канала.

„Какви факти?“

Ще ти ги кажа лично.

„Няма да стане. Не обичам капаните.“

Шоу и Кейти отново се спогледаха. Разбира се, че това беше *капан*.

В такъв случай да се чуем по телефона.

Отговорът се забави.

„За какво ще разговаряме?“

За пари — отговори Кейти, прибавяйки три удивителни. *Пари срещу мълчанието ми.*

„Това може да стане и по имейла.“

Искам да чуя как се потиш, написа Кейти и се усмихна на метафората.

Изтече една дълга минута. После на екрана се появи лаконичен въпрос:

„Кога?“

Кейти плесна с ръце.

Довечера. В полунощ източноамериканско време.

Под този текст прибави номера на един мобилен телефон, който й продиктува Шоу и който беше оборудван с надеждна защита срещу проследяване.

— Той сигурно ще вземе мерки да не го засечем — каза Кейти.

— Най-вероятно ще използва обезопасен апарат — кимна Шоу. — Дори да засечем мястото му между два ретранслатора, районът ще бъде прекалено голям.

— Жалко.

— Светът не е чак толкова голям, колкото си представят хората. Всъщност е доста малък. Ако засечем сигнала, районът за проверка ще е колкото средно голям град. Успеем ли да го направим, Франк светкавично ще изпрати хората си. Той има връзки навсякъде и няма да срещне особени трудности.

— Все пак трябва да изследваме огромен район, Шоу.

— Вярно, но е по-добре от нищо. Може би ще извадим късмет.

Приключил електронния разговор с Кейти Джеймс, Пендър се облегна в стола си. Беше сигурен, че е тя — проклетата репортерка.

Инициалите „К. Дж.“ под посланието бяха нейните. Както и заплахата да изтегли репортажа.

Би трябвало веднага да позвъни на Крийл, но нещо го възпираше. Явно беше проявил небрежност при качването на фалшивия блог и проклетата репортерка го беше разкрила. Крийл не трябваше да научи. Никога не беше виждал по какъв начин постъпва той с провалилите се сътрудници, но слуховете бяха предостатъчни. Не, с този проблем трябваше да се справи сам. В края на краищата ставаше въпрос само за един телефонен разговор. Щеше да вземе всички мерки да не бъде засечен. Няма начин да го открият.

Ако ставаше въпрос за пари, нещата можеха да се оправят. Искането на Джеймс несъмнено щеше да бъде в рамките на разумното. Дори да поискаше милиони, той беше готов да й ги отдели от премията, която му беше обещал Крийл. В крайна сметка никой не го притискаше да купи *едновременно* яхтата и самолета, нали? Но имаше

и друга опасност — тази жена да продължи с изнудването. Как би могъл да я отстрани? *Като я убие, разбира се!*

Пендър си пое дълбоко дъх, усетил как по гърба му пробягват студени тръпки. Досега подобно нещо не му се беше случвало. Обикновено действаше задкулисно, а не в окопите. Но щеше да се справи. Беше майстор в тази игра и нямаше как да не спечели.

И не беше необходимо Николас Крийл да разбере!

Вдигна очи към тавана и отправи една безмълвна молитва.

81

Шоу нагласи големия часовник с излъчващ светлина диод и дигитален секундарник. Остави го на масата, от която Кейти щеше да проведе разговора, и насочи видеокамерата в ръцете си така, че да улови всичко. На главата му имаше слушалки.

— Задръж го колкото можеш по-дълго — сдържано рече той. — В момента, в който засекат сигнала, те ще ограничат района и ще изпратят екип.

Телефонът иззвъня точно в полунощ. Кейти включи апарата, а Шоу насочи камерата към часовника и натисна бутона за запис.

— Точно навреме — каза в мембраната тя.

— Какво знаеш? — попита напрегнат мъжки глас.

— Повече, отколкото би ти се искало.

— Колко?

Шоу вдигна ръка да привлече вниманието й, нагласи слушалките и безмълвно раздвижи устни: „Протакай!“

— Не ти ли е любопитно да разбереш как те разкрих? — попита тя. — Ако не за друго, поне да внимаваш повече следващия път.

— Добре, как? — попита Пендър.

Без да бърза, Кейти започна да разказва за Лесник, за повредената тоалетна и за непълнотите в историята му. Всичко, което я беше довело до заключението, че той не би могъл да извърши това, което твърдеше.

— Би трябвало да го вкараш в сградата, а не да го информираш по-късно — посъветва го тя.

— Защо тогава написа репортажа, като знаеш, че не е истина?

— Току-що го разбрах.

Шоу почти подскочи от острия глас на Франк, прозвучал в слушалките. Показалецът му се насочи в гърдите й.

— Той е в кола, която се движи! Кажи му веднага да отбие и да спре!

— Отбий колата и спри! — моментално се включи Кейти.

Пендър беше толкова изненадан, че тежкият му мерцедес едва не изскочи от пътя.

— Как, по дяволите, разбра, че съм в кола? — подозрително изсъска той, след като овладя волана.

— По заглъхването на сигнала, както обикновено става. Аз не се движа, остава да си ти. Освен това чувам шума на трафика около теб. А сега спри, за да се чуваме добре. Нали не искаме да се получат недоразумения?

— Дай ми една минута — каза загрижено Пендър, насочи колата към близкия изход на магистралата и спря. — Добре, а сега казвай колко искаш!

— Двайсет милиона долара.

— Това са страшно много пари!

— Но и ти си се забъркал в страшни неща. Няма проблем, ако откажеш да платиш. Аз ще изтегля материала си и ще разкажа истината.

— Която е?

— Можеш да я прочетеш заедно с всички останали. Но светът ще узнае, че „Лондонската касапница“ не е дело на руснаците, нито пък че китайците стоят зад кампанията „Червената заплаха“. И цялата история с войната отива направо в канала. Нали именно за война става въпрос?

Пендър започваше да се поти. *Двайсет милиона долара!*

— Ще ми трябва време да събера парите.

— Няма да стане. Искам ги в рамките на двайсет и четири часа. Може да се изненадаш, но имам офшорна сметка. Сядай и пиши инструкциите за трансфера. Ще разбера дали си ги превел по начин, който не може да бъде проследен. Практически това е без значение за мен. Искам само парите.

— Не мога толкова бързо. Трябва ми повече време.

— Колко повече?

— Една седмица.

— Седемдесет и два часа! — отсече Кейти. — И се смятай за късметлия. Много искам да отида на почивка.

— Писна ти да си репортер, а? — изръмжа Пендър.

— Предпочитам да съм богата.

— Пет дни!

— Край на преговорите! — повиши тон Кейти. — Три дни, или планът ти отива в канала!

— Съмнявам се, че един репортаж ще предизвика чак толкова големи сътресения.

— В такъв случай не плащай и чакай да видиш какво ще стане. Сбогом!

— Чакай, чакай!

— Слушам.

— Добре, три дни. Но внимавай, мис Джеймс! Ако си намислила глупостта да ни измамиш…

— Знам, знам. Ще бъде грозна работа. Не се безпокой, вече имам „Пулицър“. Сега искам само добрите неща от живота.

Кейти продиктува банковата информация и стрелна с поглед Шоу. Той опря длан до гърлото си.

— Бизнесът с теб е истинско удоволствие. — И тя прекъсна връзката.

Шоу бавно изключи камерата.

— Е?

— Западните покрайнини на Вашингтон — отвърна той. — Платената магистрала „Дълес“ между изходите Рестън Паркуей и Уиъли Авеню.

— Толкова ли са бързи? — ахна Кейти.

— Точно там има две ретранслаторни кули. Сигналът беше засечен сравнително лесно. По-добре да беше отседнал в някой оживен хотел. Там сигналите са твърде много, за да бъде засечен отделен обект.

— Ясно. Но защо просто не проследят номера, от който се обажда?

— Направихме го. Той се опита да го скрие, затова го нямаше на екрана ти. Но телефонът в ръката ти е свързан с безжичен прехващач, който проби защитата му. Минута по-късно вече разполагахме с номера на нашия човек.

— Кой е той?

— Според Франк някакъв осемдесет и шест годишен свещеник от Бостън, който едва ли обикаля света, за да предизвиква военни конфликти, и със сигурност няма представа, че някой му е откраднал номера.

— Тогава каква полза от информацията, че този тип шофира именно по споменатата магистрала? Могат ли да идентифицират колата му?

— Технологиите все още не го позволяват — поклати глава Шоу. — Същото важи и за идентификацията на конкретен човек.

— В такъв случай как ще го засечем, Шоу?

— С това — отвърна той и потупа видеокамерата.

— Как така? — недоумяващо го погледна тя. — Ти снимаше мен и часовника!

— Точно така.

— И сега какво?

— Сега отиваме във Вашингтон.

82

Отлетяха за Америка на борда на частен самолет, осигурен от Франк. Той се оказа достатъчно икономичен, за да прекоси океана и да кацне във Вашингтон без презареждане. Продължителността на полета беше малко повече от седем часа.

С тях пътува и Ед Ройс от МИ5. Шоу и Кейти си избраха места в задната част на салона, а Франк и Ройс седнаха отпред, за да обсъдят подробностите на предстоящата операция.

Кейти придърпа одеялото, отпи глътка вода и погледна към Шоу. Полетът над Атлантическия океан протичаше гладко.

— Няма нищо общо с онова клатушкане през Ирландско море, а? — отбеляза тя.

Шоу кимна, но очите му останаха заковани в облегалката пред него.

— Наистина ли вярваш, че ще открием кой стои зад всичко това?

— Ако имаме късмет — погледна я той. — Но едно е да го открием, а съвсем друго да направим нещо по въпроса.

— Имаш предвид доказателства, които ще издържат в съда?

Шоу не каза какво има предвид, а просто й обърна гръб.

— Добре ли си? — докосна го по рамото тя. Направи го внимателно, тъй като това беше ранената му ръка.

— Добре съм — неубедително отвърна той.

— Когато всичко свърши, мисля да посетя родителите си — тихо рече тя.

— Къде са?

— Във Върмонт. Поне бяха там, когато ги чух за последен път. Те обичат да пътуват. Мисля, че оттам идва и моята страст към скитничеството.

— С какво се занимават?

— Баща ми е професор по английска литература и води курс по творческо писане. По тази причина второто ми име е Уортън. Едит Уортън е сред най-любимите му писатели. Първото ми име е Катрин,

но всички ми викат Кейти. Татко е израснал в окръг Колумбия, но е завършил колеж в Станфорд. Там срещнал мама. Защитил докторска дисертация и започнал да преподава в Харвард. Мама също преподавала там, но после дошли децата.

— Колко?

— Четири. Аз съм най-малката. Родена съм на Харвард Скуеър, в буквалния смисъл на думата. След три раждания мама вероятно е решила, че може да тръгне за болницата в последния момент. Водите й изтекли, докато татко я побутвал към колата. Наложило се да ме роди в една празна класна стая. А ти?

— Какво аз?

— Току-що споделих част от потресаващото си минало. Сега е твой ред.

— Не, благодаря.

— Стига, Шоу! Бъди спокоен, няма да правя материал за теб. Просто ми разкажи нещо за себе си.

— Добре — неочаквано се съгласи той. — Не помня майка си, защото ме е изоставила още преди да навърша две години. Поне така са ми разказвали. Баща си изобщо не познавам. На шест са ме изритали от сиропиталището. Следващите дванайсет съм живял сред хора, които нямам причини да си спомням. Доколкото ми е известно, нямам братя и сестри. Сега вече знаеш всичко за мен.

Шоу млъкна и отново й обърна гръб.

— Съжалявам — разстроено промълви Кейти.

— Няма за какво.

— Животът ти никак не е бил лесен.

— Това е най-доброто, което би могло да ми се случи.

— Как можеш да говориш така?

— Мога, защото от най-ранна възраст разбрах, че трябва да разчитам само на себе си — твърдо отсече той.

Кейти се загърна с одеялото, а той отново насочи вниманието си към облегалката.

— Какво мислиш да правиш, след като всичко свърши? — попита след известно време тя.

— Зависи как ще свърши.

— Искам да кажа, ако все още дишаме…

— Не съм мислил чак толкова напред.

Тя погледна към предната част на салона, където Франк и Ройс се бяха привели над малката, обсипана с документи масичка.

— Надявам се, че няма да останеш с Франк. Трябва да се откъснеш от него, преди да е станало късно.

— Май не разбираш, а? — погледна я той. — За мен *вече* е прекалено късно, Кейти.

— Но…

Той свали облегалката на креслото си и затвори очи.

Кейти го гледа известно време, после извърна глава към прозорчето. Небето беше мастилено черно. Океанът беше някъде долу, на десет километра под тях. Беше летяла хиляди пъти, но по неизвестни причини на борда винаги й ставаше студено.

Сега обаче във вените й сякаш наистина имаше лед.

83

Франк, Ройс, Шоу и Кейти седяха в една стая и гледаха видеозаписа на широк екран. Едва сега Кейти започна да проумява какво имаше предвид Шоу.

— На магистралата са монтирани камери — поясни той. — Колкото да следят за катастрофи и задръствания, толкова и заради Големия брат, който винаги иска да знае всичко. Но в случая те ще ни свършат работа.

На съседния екран щеше да се прожектира видеото, направено от Шоу — Кейти разговоря с Пендър до електронния часовник.

— Започваме — обяви Шоу. — Записът на магистралните камери трябва да тръгне едновременно с моя.

Мониторите оживяха. Електронният часовник започна да отброява секундите. В полунощ движението по междущатска магистрала 66 все още беше оживено. Във Вашингтон винаги е така. Но колите не се движеха плътно една след друга.

— Ето я стартовата позиция — посочи с пръст Франк. — Оттук започва засичането на сигнала. Разстоянието между двата изхода е около километър и половина.

— Колите се движат с около сто и десет километра в час — отбеляза Шоу, — което означава, че разстоянието ще бъде покрито за около минута.

Очите му се заковаха върху кадрите с Кейти и часовника.

— В момента, в който Франк съобщи, че са засекли сигнала, аз накарах Кейти да опита номера с „веднага отбий и спри“ — подхвърли към Ройс той. — Това се случи точно шест минути и три секунди след началото на разговора.

— Стори ми се, че чух свиренето на гуми — добави Кейти. — И някакъв клаксон.

— Сега ще проверим този отрязък от време — вдигна ръка Шоу и започна да отброява: — Пет, четири, три, две…

Ръката му се спусна и очите на всички се заковаха на видеозаписа от магистралата.

— Ето го! — извика Ройс и посочи лявата лента на платното. По нея се движеше голям мерцедес, който рязко смени посоката и почти се блъсна в пикапа, който заемаше средното платно.

— Увеличете кадъра с черния мерцедес и го задръжте на екрана! — заповяда в микрофона Франк.

Миг по-късно черната кола започна да се увеличава и скоро запълни екрана. За нещастие ъгълът на заснемане не беше особено подходящ. Зад волана беше мъж — факт, който вече им беше известен, но лицето му почти не се виждаше.

— Бял — отбеляза Шоу. — Слаб, с посивяла коса. Рамката на вратата пречи да се види лицето му. Изглежда, говори по телефона.

— Както правят деветдесет процента от шофьорите — обади се Кейти.

Франк инструктира техническия специалист да опита различен ъгъл, но резултат почти нямаше.

— Да караме нататък — каза Шоу. — Той послуша Кейти и отби. Може би ще видим лицето му или регистрационния номер на колата.

За съжаление това не се случи. Мерцедесът *действително* отби на следващия изход, но колите между него и камерата не позволяваха добра видимост. Не успяха да видят нито лицето на мъжа, нито номера на колата му.

— Черен мерцедес S500 — обяви Франк. Това все пак стесняваше кръга. — Ако предположим, че е регистриран в окръг Колумбия, Мериланд или Вирджиния, можем да проверим архивите на пътната полиция.

— Това е богат район — поклати глава Кейти. — Сигурна съм, че много от местните тук карат S500. А и не сме сигурни за регистрацията, защото не виждаме номерата. Колата може да е дошла отвсякъде, което означава стотици, дори хиляди собственици.

— Тя е права — кимна Ройс.

— Има по-лесен начин — обади се Шоу. — Тази магистрала е *платена*.

— Точно така — щракна с пръсти Франк. — На изходите има камери, записващи хората, които не плащат. Ако нашия човек го няма

на тях, аз съм готов да се обзаложа, че използва карта. Оттам ще получим данните му.

— Но как можем да бъдем сигурни, че плаща по електронен път? — попита Ройс.

— S500 струва над сто бона. Бъди сигурен, че човек, който дава толкова пари за кола, едва ли ще рови из джобовете си за центове.

— Все пак не изключвам възможността колата да е отбила в другото платно, за да избегне някакъв инцидент — намеси се Ройс. — И да няма нищо общо с нашия случай.

— За да изчезне от магистралата в мига, в който Кейти казва на онзи тип да спре? — вдигна вежди Шоу. — Не, този е нашият човек! Чухте скърцането на гумите и надутия клаксон, които съвпадат абсолютно точно с кадрите, заснети от мен.

— Можем да проверим компютрите на изхода — рече Франк и погледна часовника на екрана. — Точно седем минути след полунощ.

— Пипнем ли този тип, всичко е свършено — каза Ройс. — Арестуваме го, екстрадираме го в Лондон и го затваряме на топло завинаги, заедно със съучастниците му.

— Точно така — съгласи се Франк.

Кейти хвърли неспокоен поглед към Шоу, който гледаше встрани с каменно изражение.

Според мен не е точно така, помисли си той.

84

Пендър все пак успя да събере двайсет милиона долара, въпреки че му костваше огромни усилия, включително разпродажба на акции и облигации, ликвидиране на пенсионни фондове и опразване на трезори. На втория ден след разговора с Кейти Джеймс той стана рано, за да уреди подробностите по трансфера. Отчаяно се надяваше, че бонусът на Крийл ще бъде достатъчно щедър, за да покрие тези неочаквани разходи, направени от собствения му джоб. А след това се молеше всичко да приключи и да бъде забравено.

Разведен, с две деца в колеж и едно в последните класове на елитна частна гимназия, Пендър обитаваше къща в Маклийн, щата Вирджиния, където живееха много вашингтонски политици — популярни или непопулярни в зависимост от гледната точка. Той ценеше свободата си и обичаше работата си, а сексуалните му контакти бяха кратки и безразборни, най-често с някоя млада служителка в офиса, която търсеше бързо развитие на кариерата си. Предпочиташе нещата да бъдат такива, без обвързване. Не разбираше как умен мъж като Николас Крийл продължава да се жени за партньорките си, в чиито глави имаше толкова мозък, колкото и в бюстовете им.

След като събра двайсетте милиона, той се готвеше да ги преведе. Но какво щеше да стане, ако Джеймс все пак напише изобличителния материал? Или ако почне да го изнудва за още пари? Или, не дай боже, ако Крийл разбере?!

Не, нещата ще се получат. Трябва да се получат.

Взе душ, облече се, изпи чаша портокалов сок и грабна куфарчето си.

В момента, в който стигна гаража, пред очите на Дик Пендър се спусна черна завеса.

Свести се няколко часа по-късно, проснат на легло в малка стая. Единствената светлина идваше от крушката на настолна лампа без

абажур. Надигна се и бавно се огледа. Чувстваше, че не е сам. Вдигна ръка да предпази очите си от светлината.

— Какво става, по дяволите? — попита Пендър, опитвайки се да прозвучи твърдо. Не се получи. Гласът му изтъня, устните му започнаха да треперят.

Едрият мъж с гневно лице направи крачка напред и лампата освети лицето му. Пендър уплашено залепи гръб за стената.

— Просто те прибрахме на сигурно място.

После вратата рязко се отвори, лампите светнаха и той започна да примигва. Когато видя кой влиза, лицето му изведнъж помръкна.

— Вие? — прошепна той.

— Да, аз — отвърна Николас Крийл, а Сизър безмълвно застана зад него.

85

Далеч по-труден беше въпросът дали властите имаха право да шпионират гражданите без съдебна заповед, за да разберат дали даден автомобил е преминал през определена бариера за заплащане на пътни такси в определено време. Шоу и останалите откриха, че охранителната камера на бариерата, през която беше преминал Пендър, просто не функционира. Тя вероятно беше заснела толкова много граждани, които бяха преминали, без да плащат, а впоследствие бяха отказали да платят получената по пощата глоба, че съответните служби я бяха оставили там само като възпиращо средство. Но всички вече знаеха това, тъй като един от местните вестници беше писал за нея.

Франк реши да провери в компанията за електронно разплащане, но въпреки пълномощията му тя отказа всякаква информация. Наложи се да потърсят помощта на щатската полиция във Вирджиния и направиха нов опит. Този път им беше казано, че сървърът е блокирал, а може би е бил заразен с вирус и част от информацията автоматично се е изтрила. Случвало се доста често, но компанията работела по въпроса и скоро щяла да се свърже с тях.

— Да се свържете с нас?! — изкрещя в слушалката Франк. — Целият шибан свят ще се срине, а ние трябва да чакаме да се свържете с нас?!

Жената отсреща хладно го осведоми, че не харесва тона му, но те правели всичко възможно. Компютрите далеч не били съвършени машини.

— Слушай, скъпа — изръмжа Франк. — На кого ще му пука за несъвършените компютри, когато дойде краят на света?

Жената явно не го слушаше, съсредоточена в предварително подготвения си сценарий. Тя пожела приятен ден на Франк и го увери, че с удоволствие ще му отговори, ако има други въпроси. Доброто обслужване на клиентите винаги било на първо място в тази компания.

Франк затръшна слушалката. Ако имаше коса, със сигурност щеше да я оскубе.

— Какво правим сега? — обърна се към останалите той. — Ще седим и ще чакаме изстрелването на първата балистична ракета?

— Имаме ли друг избор? — сви рамене Ройс.

— Малко ще се поразровим — надигна се Шоу.

— Къде точно?

— В мръсотията — отвърна Шоу и затвори вратата след себе си.

Кейти объркано погледна двамата мъже в стаята.

— Какво му става? — пожела да узнае Ройс.

— Напоследък му се насъбра доста — въздъхна тя.

— На *всички* ни се насъбра доста! — изръмжа Франк.

Кейти не го чу, защото вече тичаше след Шоу.

Настигна го в далечния край на коридора.

— Шоу?

Той спря да я изчака.

— Какво мислиш да правиш?

— Както казах: ще ровя — отвърна той и отново тръгна напред.

Наложи й се да подтичва, за да не изостане.

— Но къде, как? Не можеш да извадиш човека от вълшебната си шапка.

— Не се знае.

— Защо се държиш толкова тайнствено? — избухна тя. — Трябва да ти кажа, че наистина ми действаш на нервите! — Хвана го за ръкава и добави: — И спри, ако обичаш! Отдавна не съм участвала в маратон!

— Не ми трябва помощта ти! — рязко се обърна той.

— Знам — овладя се тя. — Но аз *искам* да ти помогна. Мислех, че знам как да открием този човек.

— Планът ти беше добър, Кейти — смекчи погледа си той. — Почти го пипнахме.

— Какво ще кажеш, ако ти помагам? И бездруго няма какво да правя в момента. — На лицето й се появи лека усмивка. — Не забравяй, че „светът е в опасност“…

— Добре. Някакви идеи?

— Разполагаме само с видеозаписа на колата. Според мен си струва да го прегледаме още веднъж. Може би сме пропуснали нещо.

— Добре — кимна след кратък размисъл Шоу. — Ще поискам едно копие и ще го прегледаме отново.

— Защо копие? Не можем ли просто да го пуснем за втори път, заедно с Франк и Ройс?

Шоу не отговори, но се завъртя и тръгна обратно.

86

Крийл включи малкия магнетофон, който държеше в ръка. Пендър изслуша разговора си с Кейти Джеймс и лицето му посивя.

— Вие сте знаели? — прошепна той.

— Разбира се, Дик. Аз знам всичко, а ти би трябвало отдавна да си наясно с това.

— Тъкмо щях да се погрижа за всичко, без да ви безпокоя, мистър Крийл — запелтечи Пендър. — Събрах парите и се канех да ги преведа.

— Високо ценя усилията ти, Дик — кимна Крийл. — Но проваленият блог е нещо много сериозно. Бях сигурен, че с парите, които получаваш от мен, това не биваше да се случи. Но какво да се прави, такъв е животът. Много добре знам, че понякога се случват неочаквани неща.

— Но след като й платим…

— За съжаление не е толкова просто — прекъсна го Крийл. — Съмнявам се, че жена като Кейти Джеймс би изпитала толкова внезапно влечение към парите. Преди да я включа в малкия си план, аз си направих труда да я проуча както трябва. Преди години тя отказа да стане водеща в сутрешните предавания на редица утвърдени телевизии, от които би натрупала състояние. Устроена е така, че материалът е много по-важен за нея от парите. Мисля, че дори двайсет милиона долара не биха я накарали да се промени.

— Тогава защо ме потърси?

— За да те накара да й се обадиш. Когато мис Джеймс ти е наредила да спреш колата, този приятел тук твърди, че ти буквално си избягал от магистралата.

— Следил ме е? — попита Пендър и се втренчи в лицето на Сизър.

— Отговори на въпроса, Дик.

— Да, направих го. Бях изнервен. Имах чувството, че ме гледа отнякъде.

— Магистралата е платена и навсякъде по нея са поставени камери. Забележката й е имала за цел да предизвика някаква реакция от твоя страна. И ти си реагирал. В момента те гледат записа, сравняват го с времето на обаждането и виждат, че за малко не си катастрофирал в мига, в който Джеймс ти е подхвърлила уловката. По този начин могат да засекат колата ти.

— Тя ти казва да отбиеш и ти го правиш — добави Сизър. — Направо през пункта за плащане на пътна такса.

— О, господи! Вероятно вече ме чакат у дома! Това се случи преди два дни и аз…

— Успокой се, Дик. Ако камерите бяха заснели лицето ти, вече щеше да си арестуван. Което означава, че не разполагат с твоя снимка.

— Но на пункта платих с карта и това е регистрирано!

— За щастие ние разбрахме навреме какво става. Неколцина от най-добрите ми хакери проникнаха във фирмата, която контролира електронните плащания. Записващата им система претърпя тотален срив малко след твоето преминаване през бариерата.

От гърдите на Пендър се изтръгна въздишка на облекчение.

— Както винаги вие сте помислили за всичко.

— Искам да направиш нещо за мен.

— Каквото кажете.

— Налага се да приключим тази работа. Веднага. Трябва да разпоредиш на твоите хора да опразнят бойната зала и да си вървят у дома. Ние ще имаме грижата да я почистим от всичко, което те свързва с „Червената заплаха“.

— Моите хора могат да го направят, мистър Крийл. Веднага ще им се обадя.

— В светлината на последните събития предпочитам да го направят *моите* хора — поклати глава Крийл. — Нали ме разбираш?

— Добре, след като настоявате.

— А най-хубавото е, че не се налага да плащаш тези пари, Дик.

— Предполагам, че сте прав. Но в такъв случай тя ще публикува материала. Истинският материал.

— Нека го публикува. Мисля, че нещата вече са в необратима фаза. Договорите са подписани, а Китай и Русия са на крачка от войната, независимо от дипломатическите усилия в международен мащаб. Джеймс не може да направи нищо друго, освен да се отрече от

първия си материал. Ще каже „бях подведена“ или нещо подобно. Но при липсата на конкретни доказателства няма кой да й повярва. В очите на света тя ще изглежда просто некомпетентна.

— Значи спечелихме.

Крийл преметна ръка през рамото му.

— Да, Дик, *печелим*. А сега се обади на твоите сътрудници и да приключваме.

87

Седяха в хотелската стая на Кейти и за стотен път проверяваха видеозаписите. В единия ъгъл беше тикната отрупана с чинии и чаши количка. Бяха си поръчали храната тук, защото никой не искаше да си губи времето с ресторанти. Завесите бяха спуснати, осветлението изключено. С помощта на лаптопа бяха увеличили кадрите и ги разглеждаха един по един, под всякакъв ъгъл.

И не откриваха абсолютно нищо.

Шоу лежеше по гръб на пода, отправил поглед в тавана. Изтощената Кейти със зачервени очи правеше същото, но от неоправеното легло. В един момент се надигна и отиде до количката да си налее кафе.

— Искаш ли? — обърна се да го погледне тя.

Шоу поклати глава. Очите му продължаваха да фиксират тавана.

— Франк провери офшорната сметка, която е открил специално за превода — промърмори той. — Парите ги няма в нея.

— Страхотно — въздъхна Кейти. — Нямам полезен ход и все още съм бедна.

Седна зад бюрото, отпи глътка кафе и насочи очи към екрана.

— Нещо ново при дипломатическите преговори? — попита Шоу.

Кейти натисна няколко клавиша, влезе в интернет и отвори новините.

— Срещата в Лондон продължава. Китай и Русия дори не са изпратили делегации, но все още има надежда за мирно решение.

Излезе от интернет и отново пусна на бавна скорост кадрите с мерцедеса.

Шоу извърна глава и я погледна.

Лицето й беше сбърчено от усилията да се концентрира.

— Стига вече, Кейти. Сто пъти гледахме проклетия запис, но не видяхме нищо. А и онези от фирмата за пътната такса още мълчат. Колкото повече време минава, толкова…

— Шоу, погледни! — възбудено викна Кейти, заковала поглед в екрана.

Той скочи и се надвеси над масата.

— Какво?

— Ей там! — Показалецът й опря в долната част на екрана, където беше изолирала един детайл.

— И какво? Това е задният калник на мерцедеса.

— Мерцедесът е *черен*!

— Така ли? Аз пък мислех, че е бял. — Иронията в гласа му бързо се смени от нетърпение. — Казвай какво има!

— Хей, я се дръж по-прилично! — сопна се тя и докосна с нокът екрана. — Колата е черна, но това място е синьо. — Пръстът й продължи да се движи. — Тук е златисто, а тук — червено.

— Забелязах го, другите също. Някакъв стикер на калника. Но това е всичко, което се вижда. Никакви надписи. Техниците вече го разгледаха под лупа, но не откриха нищо.

— Знам, знам. Чакай малко… — Пръстите й затичаха по клавиатурата и кадърът увеличи размерите си. В него се появиха червена горна черта и къса златиста линия върху тъмносин фон. Поредното докосване на клавиатурата максимално увеличи червеното и златистото.

— Вече разглеждахме тези неща, Кейти — каза Шоу и хвърли загрижен поглед към напрегнатото й лице. — Какво е толкова важно?

— Когато ги видях за пръв път, шарките ми се сториха познати. После реших, че бъркам. Но сега вече съм сигурна, че съм ги виждала някъде. Но къде, по дяволите? Главата ми ще се пръсне! — Очите й се спряха на сакото на Шоу, окачено на стола. Пръстите й докоснаха горното джобче. — Ето къде! Това е, по дяволите!

Пръстите й полетяха по клавиатурата. Отново влезе в интернет и направи бърза справка в „Гугъл“.

Шоу зяпна от изненада, когато на екрана се появи отговорът.

Кръст с червена горна част, син щит и златисто Х с червена корона в центъра. Също като онзи, изобразен върху стикера.

Шоу прочете заглавието на справката.

— Училище „Сейнт Олбънс“?

Тя кимна.

— Нали ти казах, че татко е израснал във Вашингтон? Учил е именно в елитното училище за момчета „Сейнт Олбънс“. — Тя вдигна ръкава на сакото му, върху което се виждаше кръстът. — Ето къде съм го виждала. Бас държа, че синът на този човек учи там.

Миг по-късно Кейти литна във въздуха. Шоу беше толкова силен, че я вдигна с една ръка.

— Страхотна работа, Кейти — прошепна в ухото й той.

После я пусна на пода и насочи вниманието си към екрана, без да обръща внимание на смущението й.

— Трябва да информираме Франк и Ройс — забързано каза тя. — Те могат да влязат в базата данни на „Сейнт Олбънс“ и да получат списък на учениците. Оттам ще вземем фамилните имена, ще ги сравним с автомобилната регистрация и ще разберем кой е собственикът на черния мерцедес.

— А не мислиш ли, че можем да го направим и без да се обаждаме на Франк и Ройс? — подхвърли, без да я гледа той.

— Не знам — колебливо отвърна тя. — Вероятно ще ни трябва съдебна заповед.

— Нали баща ти е учил там? Това е достатъчен повод.

— Може би, но няма как да получа достъп до автомобилната регистрация. — В очите й се появи объркване. — Но защо не искаш тяхното участие?

Той рязко се завъртя и се надвеси над нея. Тя неволно направи крачка назад.

— А ти как мислиш?

— Не знам какво да мисля.

— Знаеш, знаеш. Ти си умна жена. — Главата му кимна по посока на екрана. — Достатъчно умна, за да забележиш нещо, което убягна на всички нас.

— Тук не мога да ти помогна, Шоу — промълви с отчаяние в гласа Кейти.

— Май изведнъж започна да се гнусиш от мен, а? — изръмжа той. — И се сети за правата на другите? Невинни до доказване на противното. Или докато адвокатите им закопаят истината толкова дълбоко, че виновните са оправдани?

— Пет пари не давам за мръсниците, които стоят зад всичко това. Дано да изгният в ада!

— Какъв ти е проблемът тогава?

— *Ти* си проблемът! Започнеш ли да раздаваш правосъдие, ще свършиш в затвора. Или още по-лошо. Не мога и не искам да участвам.

Той седна на стола и заби поглед в килима.

— Не бива, Шоу! — умолително прошепна тя. — Не можеш да погубиш живота си по такъв начин!

— Мислех си, че знам какво е болка, Кейти — сякаш не я чу той. — Непоносима, никога неизпитана болка… Разбрах какво е, когато Ана умря…

Тя се приближи и сложи ръка на рамото му.

— Трябва да я прогониш от душата си, Шоу. Иначе тя ще те унищожи.

Той се изправи толкова бързо, че Кейти неволно отстъпи крачка назад.

— Ще се обадя на Франк и ще го накарам да действа!

— Просто ей така? — учудено попита тя.

— Да. Това е най-бързият начин.

Докато набираше номера, в очите му се появи заплашително изражение. Кейти слушаше късите фрази, с които обясняваше откритието им, очите й механично се местеха от лицето му към кръста на „Сейнт Олбънс“.

— Обувай се! — заповяда той, след като приключи разговора. — Достатъчно висяхме в тази стая. Докато хората на Франк осигуряват достъп до базата данни, ние с теб ще отидем на вечеря.

Кейти намери обувките с високи токчета, седна на леглото и започна да го обува.

Той я хвана за ръката и я поведе към вратата. Тръгнаха по коридора, сърцето блъскаше като лудо в гърдите й. Не вярваше на Шоу. Изобщо не му вярваше.

И тръпнеше от страх.

Не за себе си, а за него.

88

От базата данни на „Сейнт Олбънс“ изскочиха осем фамилни имена, на които беше регистриран мерцедес S500. Шоу, Ройс, Франк и Кейти проучваха списъка в регионалното бюро на ФБР в Северна Вирджиния.

Един от агентите на ФБР сбито започна да изрежда:

— Двама живеят в Маклийн, един в Грейт Фолс, трима в Потомак, останалите във Вашингтон. Децата на четирима от тях учат в училището.

Кейти отмести поглед от екрана и го насочи към Шоу. Той не отделяше очи от списъка, устните му леко помръдваха.

Старае се да запомни наизуст имената и адресите, съобрази тя.

— Най-добре е да си разделим обектите и да ги атакуваме едновременно — предложи Франк.

— Можем още да стесним кръга — обади се агентът. — Къщата в Грейт Фолс принадлежи на осемдесет и шест годишна жена, на чието име е регистриран и мерцедесът. Двамата във Вашингтон са мъже — Стивън Маршал и Сохан Култа, но първият е афроамериканец, а вторият — индиец. А вие търсите бял човек. По-късно можем да проверим и тези, в случай че някой има достъп до колите им, но според мен приоритет трябва да са другите.

— Засега остават пет имена — разсъждаваше Франк. — Двама в Маклийн, Вирджиния, трима в Потомак, Мериланд.

— Ще ни трябват съдебни заповеди — добави агентът и погледна към Франк. — А предвид необикновените обстоятелства това ще отнеме известно време…

— Колко? — попита Ройс.

Агентът погледна часовника си.

— Ще натиснем където трябва, но резултат ще получим най-рано утре сутринта.

— Добре, действайте.

— Дали да поставим къщите под наблюдение? — предложи Франк.

— Не, има опасност да ги подплашим — поклати глава Шоу. — А без съдебна заповед…

— Те ще получат възможност да унищожат уликите буквално под носа ни — довърши вместо него Ройс.

Франк въздъхна и се обърна към агента на ФБР.

— Направете го по най-бързия начин, моля ви!

Кейти вдигна глава точно навреме, за да улови мрачната усмивка на Шоу, която се мярна на лицето му и изчезна.

— Искам да бъда с вас по време на акциите — обяви той.

— Нямам нищо против — отвърна Франк. — Но главната роля ще играят момчетата от ФБР.

— Естествено.

Ройс също изрази съгласие.

— Няма друг начин, защото тук аз нямам никакви правомощия.

Заседанието приключи и Шоу тръгна към вратата, следван по петите от Кейти. На паркинга тя изтича пред него и опря длан на вратата на колата.

— Не го прави!

— Какво по-точно? — попита той и отмести ръката й.

— Знаеш какво.

— Ще те закарам до хотела. Изнервена си, явно имаш нужда от сън.

— Видях те какво правиш там, Шоу — хвана ръкава му тя. — Запамети имената в списъка. Ти нямаш намерение да чакаш никакви заповеди, защото си решил да посетиш адресите още тази вечер. А после…

— А после ще започна да избивам наред, а? Това ли искаш да кажеш?

— Не съм сигурна какво да мисля.

— Добре, в такъв случай можеш да се включиш в клуба — освободи ръкава си Шоу. — Искаш ли да те закарам, или не?

— Не искам.

— Добре, няма проблем.

Той се качи в колата и потегли. Франк и Ройс излязоха от входа и се приближиха до нея.

— Приятелчето ти май те остави на сухо, а? — усмихна се Франк, гледайки след отдалечаващата се кола.

— Не, аз просто…

— Искаш ли да те закараме?

Настаниха се в колата и Франк се обърна.

— Наред ли е всичко?

— Да.

Ройс я изгледа подозрително, обърна се към Франк и сви рамене.

Когато Кейти се прибра в хотела, тя влезе в банята и почти обели кожата си от търкане. После облегна глава на плочките и остави топлата вода да се стича по тялото й.

Какво всъщност знам аз? — запита се тя. Какво мога да кажа на Франк и Ройс? Да ги накарам да проследят Шоу? Да му попречат да убие някого? Или да бъде убит?

Даваше си ясна сметка, че трябва да направи именно това. Но нещата не бяха толкова прости. Ами ако греши? Ако Шоу разбере, че го е предала? Все пак не му беше обещала да мълчи, а и той не я беше помолил да запази подозренията за себе си.

Излезе от банята и облече някакви тъмни дрехи. Не можеше да издаде Шоу, но не биваше да стои настрана и да гледа как съсипва остатъка от живота си.

Кейти позвъни в стаята му и затвори в момента, в който чу гласа му. Все още беше в хотела. Две минути по-късно седна в едно от креслата с високи облегалки във фоайето и се приготви да чака.

Той се появи един час по-късно и се насочи право към изхода. Тя го последва.

89

Първите две къщи не дадоха резултат. Спряла на почетно разстояние, Кейти гледаше как Шоу влиза във всяка от тях, но излиза бързо, след броени минути. Но в третата нещата се промениха. Беше голяма къща с каменни основи в Маклийн. Шоу остана вътре доста дълго време.

Кейти нетърпеливо погледна часовника си. Десет минути, дори повече. Шоу май беше улучил джакпота. Тя слезе от колата и тръгна към къщата. Промъкна се вътре по същия начин като него — през задната врата. Тръгна по дълъг и тъмен коридор, сърцето блъскаше в гърлото й. В един момент се препъна в нещо и с мъка сподави писъка си.

Труп ли е?

Шоу?!

Наведе се и опипа пода около себе си. Беше се спънала в някакъв преобърнат стол. Очите й бавно свикнаха с тъмнината. Забеляза и други вещи, разхвърляни в коридора. Вдигна някаква снимка със счупена рамка. На нея се виждаше мъж с малко момче.

Остави я и предпазливо тръгна напред. На пода се търкаляше празна кутия. Шоу ли я беше захвърлил там? Нима търсеше нещо, за което тя не подозираше? Какво означават тези разхвърлени вещи, които свидетелстваха за неотдавнашна борба? Мисълта, че Шоу може би е ранен, я спря да не побегне.

Вратата беше в дъното. Затаила дъх, Кейти се приближи към нея и безшумно натисна бравата. Стаята се оказа спалня. Огромна спалня, вероятно принадлежаща на собственика на къщата.

Зърна тялото, проснато върху завивките, и хлъцна от изненада. То се очертаваше достатъчно ясно на лунната светлина, която нахлуваше през прозореца. Мъжът сякаш още крещеше, но беше очевидно, че никога вече няма да крещи. Кейти не за пръв път виждаше трупове и веднага разбра, че този човек е мъртъв.

Обърна се да бяга.

И се блъсна в човешка стена.

Дланта на Шоу светкавично покри устата й.

Тя боязливо вдигна глава, тялото й трепереше от ужас.

Той свали ръката си от лицето й и посочи леглото.

— Мъртъв е.

Кейти бавно кимна.

Лицето на Шоу се наля с кръв.

— Ако искаш провери дали тялото е изстинало.

— Не искам.

Той я побутна към леглото.

— Вярвам ти — погледна го тя.

— Не, не ми вярваш. Затова иди да провериш.

Тя колебливо пристъпи към леглото, следвана от Шоу.

— Напълно вкочанен — каза той. — Става дванайсет до двайсет и четири часа след настъпването на смъртта. А аз съм тук само от петнайсет минути.

Кейти бавно се освободи от ужаса и докосна ръката на мъртвеца. Стори го само от любопитство. Ръката беше твърда като камък, а кожата студена като лед.

— Кой го е убил?

Той посочи възглавницата, върху която личаха тъмни петна.

— Огнестрелна рана в тила.

Кейти се отдръпна от леглото, а Шоу включи фенерчето си. В стаята цареше безпорядък. Чекмеджетата на скрина бяха извадени, съдържанието им се търкаляше по пода.

— Борба? — прошепна тя. — Или претърсване?

— Погледни — каза Шоу и посочи стаята гардероб.

Тръгнаха натам. На далечната стена висеше картина с изкривена рамка, зад която се виждаха изкъртени тухли.

— Там е имало сейф, отнесен от нападателите.

— Значи става въпрос за обикновен обир с нещастен край? — вдигна вежди тя. — Мъртвецът е напълно облечен. Може би се е прибрал у дома и е налетял на крадците, които са го ликвидирали.

— Наистина ли вярваш в това? — втренчено я погледна той.

— Не.

— Правилно. Всичко е постановка. Както и всичко останало в тази ситуация.

— Но това е правилната къща, нали?

Той кимна.

— Преди да вляза, проверих гаража. Стикерът си е на мястото. Също и малката драскотина отзад, която личеше и на кадрите. Колата е същата.

— А убитият?

Шоу вдигна рамката от нощното шкафче и насочи фенерчето в снимката.

— Ричард Пендър, собственик на къщата — съобщи той.

— Да се махаме оттук!

— Не. Трябва да довърша претърсването.

— А ако ни спипат?

— Ти можеш да си вървиш.

— По дяволите, Шоу! — избухна тя. — Защо винаги усложняваш нещата?

— Не съм те карал да ме следиш.

— Откъде знаеш, че съм те следила?

— Достатъчен е фактът, че в момента си тук, пред мен.

— Бих могла и сама да дойда. Аз също умея да запаметявам адреси.

— Видях те във фоайето, където ме чакаше да изляза. А ако беше запомнила адреса, щеше да знаеш, че е къщата на Пендър. И накрая, но не на последно място, поне десетина пъти засякох колата ти зад гърба си…

— Хей, я почакай! Защо не ме спря, след като си знаел, че те следя? Защо не се опита да ми се изплъзнеш?

Шоу понечи да каже нещо, после отмести очи и прошепна:

— Аз не съм убиец.

— Радвам се да го чуя.

Настъпи кратка пауза, после той тръсна глава.

— Ще ми помогнеш ли при огледа, или ще тръгваш?

— Ще ти помогна. Но нека го направим бързо.

Половин час по-късно все още не бяха открили нищо, което можеше да им бъде от полза. Ричард Пендър беше собственик на фирма, която се наричаше „Пендър и сътрудници“. Шоу никога не беше чувал за нея. Записа си адреса, който откриха на някакъв плик в шкафчето.

— Името ми е познато — прошепна Кейти, заковала поглед в плика. Изчака няколко секунди и поклати глава. — Но не знам откъде.

Напуснаха къщата през задната врата.

Или по-скоро се опитаха да я напуснат, но не успяха.

90

Шоу се свести пръв. Главата му изпращаше настойчиви сигнали за болка към останалата част от тялото, но пощенската кутия на нервите му отдавна беше претъпкана. Направи опит да се надигне, отблъсквайки пристъпите на гадене. Изпита чувството, че е вързан, но не беше, защото ръцете му бяха свободни.

До слуха му долетя стон и той се извърна назад, надничайки над облегалката. Кейти лежеше на пода.

— Кейти! Добре ли си?

Отвърна му нов стон, последван от тихо скимтене, и тя бавно се надигна.

— Да, но в главата ми тежи нещо адски гадно, сякаш…

Разнесе се скърцане, като че ли метал се търкаше в нещо твърдо.

— Какво беше това? — попита тя. — Къде сме?

Бавно се огледа. Бяха в кола. В *нейната* кола. Същата, с която беше проследила Шоу.

— Не мърдай! — извика той.

— Какво?

Скърцането се повтори и тя изпита противното чувство, че подът пропада под нея.

— Какво става?

Шоу извърна глава към стъклото. Кейти напрегна взор, но навън цареше непрогледен мрак. Всъщност не съвсем непрогледен. Видя големи дървета, някакви храсти.

— В гората ли са ни зарязали?

— Да, но не съвсем на повърхността.

— Какво говориш?

— Погледни напред, но не мърдай.

Кейти извърна глава към предното стъкло и дъхът заседна в гърлото й. Гледаше право надолу, или поне така й се стори. Сякаш беше на увеселително влакче, което всеки момент ще изхвръкне от релсите. Почувства се като пилот на самолет, попаднал в смъртоносна

спирала, наблюдавайки безпомощно как земята се носи насреща му с убийствена бързина.

— Къде сме? — прошепна тя.

— В кола, кацнала на ръба на стръмна урва. Чакат ни най-малко шейсет метра свободно падане, преди да стигнем до дъното. А там има стена от дървета, които трябва да преодолеем, преди да цопнем в реката.

— Река ли? Каква река?

— Потомак. — Ръката му предпазливо посочи челното стъкло. — Това там прилича на Джорджтаун, нали?

Очите й се насочиха към светлото сияние оттатък водата.

— Значи сме някъде около магистралата „Джордж Уошингтън“?

Той кимна.

— Можеш ли да отвориш вратите?

— Заключени са. Ако ги насилим, положително ще полетим надолу. Къс, но много бърз полет.

— Как се озовахме тук? Последното нещо, което си спомням, беше къщата на Пендър, от която излизахме.

— Трябва да са ни причакали. Аз съм пълен идиот! Чакаха ни край онова гробище в Германия, какво им пречеше да направят същото и край къщата на Пендър? Вероятно са преценили какво ще направим след телефонния разговор, изпреварили са ни и просто са изчакали да се появим.

— Инсценирали са нещата така, че смъртта на Пендър да прилича на обир, а ние ще се окажем жертва на пътен инцидент! — потръпна Кейти.

Шоу се намръщи от острата болка, която прониза главата му.

— Колата изскача от пътя и полита в пропастта. Долу се блъска в дърветата, резервоарът експлодира. Сигурен съм, че след нас са останали достатъчно ясни очертани следи от гумите. Тези типове пипат професионално.

— Тогава защо още не сме паднали в пропастта?

— По всяка вероятност сме заседнали на някой по-голям къс скала.

— Наистина ли ще паднем всеки момент, или аз съм изпаднала в истерия?

— Нито едно от колелата не докосва земята. Стоим на кантар върху камъка. И най-лекото разклащане ще ни прати в пропастта.

— Което рано или късно ще стане, дори да не мърдаме! Не можеш ли да обадиш на някого? На Франк, на Ройс? На президента?

Шоу внимателно опипа джобовете си.

— Взели са телефона ми — констатира той. — Твоят у теб ли е?

— Беше в чантичката ми, която остана в колата. Да я виждаш някъде?

— Да — отвърна Шоу след бърз оглед на купето. — Но ако се опитам да стигна до нея, положително ще се сринем в пропастта.

— А не можеш ли да се прехвърлиш отзад? Тежестта ти може би ще помогне да се закрепим.

Шоу направи опит да се премести, но скърцането отново се появи и колата заплашително се разклати.

— Няма да стане — изпъшка той.

— Не можем просто да седим и да чакаме смъртта! — възкликна Кейти.

Той внимателно се премести наляво, но колата изскърца и помръдна с още един-два сантиметра напред.

— Това определено ми казва нещо.

— Какво?

— Да не мърдам повече. — Очите му се плъзнаха по вътрешността на купето. Ключовете бяха на мястото си. Умишлено, разбира се. При огледа на изгорелите отломки всичко трябваше да изглежда истинско. Бавно протегна ръка и завъртя стартерния ключ един оборот надясно. Това не задейства двигателя, но свърши нещо друго. Пръстът му натисна един бутон и стъклото се плъзна надолу. Колата отново изскърца и се придвижи сантиметър напред.

— Добре, прозорецът е отворен. Но какво от това? Няма как да скочим през него, нали?

Шоу бавно разкопча колана на панталоните си и го измъкна.

— Моля те, кажи ми, че носиш коланче — промълви той.

— Нося.

— Свали го и ми го подай. Но много внимателно.

Тя се подчини, но с противното усещане, че дори движението на ръката й клати колата. В крайна сметка се справи и му подаде коланчето през облегалката.

Бавно и безкрайно внимателно Шоу свърза двата колана и направи примка в единия край. В ръцете му остана парче с дължина около метър и двайсет.

— Какво правиш? — попита Кейти.

— Нещо като ласо.

— Какво ще хващаш с него?

— Онзи клон — кимна той, имайки предвид сравнително късото, но дебело парче дърво, което стърчеше близо до стъклото. — Ако успея да се измъкна през прозореца, предната седалка ще олекне и колата би трябвало да се наведе назад. После ще потърся нещо, което да подложа под предните колела, и ще мога да те извадя.

— Би *трябвало* да се наведе? *Ами ако не стане?* Ако твоите опити за измъкване нарушат баланса и колата тръгне надолу? Означава ли това, че само ще ми махнеш за сбогом?

Шоу мълча цяла минута, опитвайки се да мисли.

— Добре — промълви най-сетне той. — Имаме право на един-единствен опит. Излизаме заедно. Но ако не успеем…

— Давам си сметка, повярвай ми — прекъсна го тя. — Какъв е планът?

— Шансовете ни са хиляда към едно.

— О, вече започва да ми харесва! — саркастично възкликна тя.

— Веднага след като уловя клона в примката, ти се вкопчваш в мен с всички сили, като никога в живота си. Ясно?

Колата отново помръдна напред, дишането на Кейти се ускори.

— Падаме, нали?

— Кейти, чу ли какво ти казах?!

— Чух. Хващам се за теб и не те изпускам.

— Но първо изчакай да хвърля примката.

— Вярваш ли, че ще успееш да направиш всичко за онази частица от секундата, която ни дели от смъртта? И ще ни изтеглиш с помощта на коланче за десет долара?

— Не изпадай в истерия, моля те! Знам, че и друг път си била в критични ситуации. Това е просто една от тях.

Тя бавно отмести поглед от предното стъкло.

— Добре.

Шоу предпазливо се извъртя на една страна, огледа клона и безмълвно се увери, че не е нужно чудо, за да реализира намисленото.

Всъщност би било повече от чудо, въздъхна той. Освен късмет ще им трябва божествена намеса, а вероятно и известно количество космическа мъдрост.

— Готова ли си?

Кейти дишаше тежко — като човек, на когото предстои да вдигне огромна тежест. Имаше чувството, че диаметърът на дупката, през която трябваше да се промъкнат, едва ли надвишава десет сантиметра. Не, нямаше да успеят.

— Мога да го направя! — промърмори на себе си тя. — Мога! Помогни ми, господи!

Шоу хвърли примката, но не улучи.

— Хей, може би трябва да опитам оттук! — извика Кейти, натисна бутона и стъклото до нея се плъзна надолу.

После колата рязко се наклони.

— Мамка му!

— Дръж се! — изкрещя Шоу.

— Тя тръгна, Шоу! — проплака Кейти. — Ще се преобърнем!

Колата наистина се движеше. Между нея и дебелите букови дървета в дъното на сипея нямаше нищо освен камъни.

От мястото си Шоу вече не можеше да достигне клона.

— Шоу! — изкрещя Кейти и с всички сили се вкопчи в облегалката пред себе си. Предницата на колата рязко се наведе надолу, задницата се вдигна във въздуха като „Титаник“ миг преди да се скрие под вълните.

Шоу изруга и се претърколи през седалката. Извъртя се във въздуха и хвърли коженото ласо през прозореца на Кейти.

То се уви около клона и той светкавично го затегна.

Чудото беше на път да се случи.

Инерцията на колата почти го измъкна през прозорчето, но той продължаваше да стиска колана с две ръце.

— Хвани се за краката ми, Кейти! Бързо!

Усети как ръцете ѝ се впиват в краката му. Колата продължи надолу. Вече нищо не можеше да я спре.

Той ловко се промуши навън, но изведнъж усети, че нещо не е наред.

— Кейти!

В следващия миг тялото му тежко се стовари на земята. Остър камък се заби в корема му. Пръстите му изпуснаха колана, тялото му започна да се търкаля надолу по стръмния склон. Колата пред него усилваше скоростта си. Подхванато от инерцията, тялото му се превъртя във въздуха и падна по гръб. В момента, в който успя да се надигне до седнало положение, колата се заби в дърветата на дъното на пропастта. Секунда по-късно резервоарът се взриви.

Шоу се хващаше за всичко, което виждаше около себе си — храсти, клони, камъни и пръст. Ако не успееше да се задържи в следващите пет-шест метра, тялото му щеше да полети в огнения ад. После се удари в някакъв стар дънер и изведнъж спря.

— Кейти! — изкрещя той. — Кейти!

Отговор нямаше.

91

Резкият телефонен звън изтръгна Франк от дълбок сън.

Обаждаше се агентът на ФБР, с когото работеха.

Франк се надигна и механично потърси с ръце дрехите, които лежаха в долния край на леглото.

— Какво има? — дрезгаво попита той.

— Току-що са открили убит един от хората в списъка на „Сейнт Олбънс“. Казва се Ричард Пендър.

Франк спусна крака на пода, затисна телефона между ухото и рамото си и започна да навлича панталоните.

— Мамка му! — изръмжа той.

— Това не е всичко.

— Тъй ли?

— Тялото на Пендър било открито благодарение на някакъв съсед, който се обадил в полицията.

— Защо се е обадил? Видял ли е убийците?

— Видял как изнасят двама души от къщата и ги качват в някаква кола.

— Двама ли? Може ли да ги идентифицира?

— Било тъмно, човекът не е сигурен. Но мъжът бил много едър, носели го трима. Другото тяло било на жена.

— Да е видял нещо друго?

— Записал номера на колата, в която ги качили.

— Е, и? — попита Франк, напъха ризата под колана започна да обува чорапите си. — О, не, не ми казвай!

— Колата е на Кейти, взета под наем.

— Какво са търсили там, да ги вземат мътните? — ревна Франк, докато си слагаше обувките. — Още нямаме заповед за обиск!

— По всичко личи, че са предприели малко частно разследване.

— Полицията открила ли е колата?

— Обявили са я за издирване, но резултат все още няма.

— Някой опита ли да се обади на Шоу или на Кейти?

— Да, но не отговарят. Стаите им в хотела са празни.

— Кога е позвънил съседът?

— Преди около два часа.

— Исусе! Може вече да са мъртви. Всъщност сигурно са мъртви! Какво ги е насочило точно към Пендър? Кога е бил ликвидиран?

— Според предварителните сведения поне преди двайсет часа.

— Мамка му, следата отдавна е изстинала! Я чакай малко! Защо са наблюдавали къщата на Пендър, след като са го убили толкова отдавна?

— Може би са очаквали някого.

— Искаш да кажеш, че са чакали Шоу и Кейти! Повторение на сценария от Дурлах. А защо, по дяволите, са отишли там?

— Според криминалистите вероятно става въпрос за обир с нещастен край.

— Обир, ама друг път! Кой, по дяволите, е този Пендър?

— Притежава фирмата „Пендър и сътрудници“ със седалище в Северна Вирджиния. Картината все още не е ясна, но май става въпрос за пиар компания.

Франк позвъни на Ройс, разказа му сбито за какво става въпрос и добави, че след пет минути ще го чака във фоайето. Затъкна пистолета в колана си, изскочи навън и се понесе по коридора. Извади мобилния си телефон и набра няколко цифри, без да намалява скоростта.

— Шоу и Джеймс са в беда! Тръгвайте веднага!

Минута по-късно беше във фоайето, където вече го чакаше агентът на МИ5. Двамата излетяха през вратата и се понесоха към колата си.

Напуснаха паркинга с остро свирене на гуми. Франк набра агента на ФБР.

— Незабавно изпратете ударна група във фирмата „Пендър и сътрудници“! — изкрещя в слушалката той.

— Все още не разполагаме със съдебна заповед.

— Каква заповед, бе?! Какви са шансовете човек от нашия списък, който е ликвидиран в дома си, откъдето са отвлечени Шоу и Джеймс, да няма *пряка* връзка с проклетата конспирация?

— Милиард към едно — призна агентът.

— Затова майната им на заповедите! Вървете и блокирайте проклетата фирма! Веднага!

Но някъде дълбоко в себе си Франк усещаше, че вече е късно. Поне за „Пендър и сътрудници“.

А може би и за Шоу и Кейти.

92

Шоу бавно се надигна от калта и опря гръб в извития ствол на някакъв бор с плитки корени. Пламъците над смачканата кола в дъното на дерето бавно гаснеха вероятно поради изгарянето на бензина. Преди известно време престана да вика Кейти просто защото прегракна. Започна да се спуска надолу, търсейки опора във всичко което се изпречваше на пътя му. Изобщо не искаше да мисли какво е останало в изгорялото и смачкано купе. За овъглените останки на Кейти Джеймс.

Тихият стон го изненада толкова силно, че той се препъна и за малко не падна върху горящата кола. Тялото рязко се завъртя наляво, очите му се напрегнаха.

— Кейти?

Произнесе името й тихо и с недоверие, сякаш се страхуваше от липсата на отговор.

После улови някакво движение, предизвикано от нещо доста по-голямо от заек или катеричка. Втурна се напред, но почти веднага се спъна и падна. В следващия миг отново беше на крака, носейки се в посоката, от която беше долетяло стенанието.

Кейти лежеше по очи в основата на разлистен дъб вече се мъчеше да се изправи. Шоу коленичи до нея и внимателно я обърна по гръб.

— Господи, вече бях решил, че си мъртва!

Лицето й беше окървавено, ръцете й бяха извити под странен ъгъл. Тя вдигна очи да го погледне, усмихна се, но лицето й веднага се сгърчи от болка.

— Значи не *съм* умряла?

— Не! — тръсна глава той. — Освен ако и аз не съм умрял. Но май не съм, защото няма място по мен, което да не ме боли. Можеш ли да ходиш?

С негова помощ Кейти успя да се изправи, притиснала дясната си китка.

— Май съм си изкълчила рамото — промълви на пресекулки тя.

Шоу се взря в ръката й. Част от костта на педя под рамото беше пробила кожата и стърчеше навън.

— Господи! — възкликна той. — Трябва бързо да стигнем до някоя болница!

Свали сакото си и го уви около ръката й в нещо като примитивен турникет, който би трябвало да я обездвижи.

— Можеш ли да ходиш?

— Да, ако ми помогнеш — кимна тя.

Голямата му лапа се плъзна под мишницата й, другата се уви около кръста й. Плътно притиснати един в друг, те бавно започнаха да се изкачват.

— Какво се случи? Защо ме изпусна?

— Закачих се за дръжката на вратата и пръстите ми не издържаха.

— Как тогава успя да излезеш?

— Чист късмет. Плъзгайки се надолу, колата се удари в нещо, вероятно скала. Вратата се отвори и аз излетях навън. — Очите й се извърнаха към почернялата купчина метал. — Разминах се на косъм.

— Доста тъничък косъм.

— Шоу… Май ще повърна.

— Карай, държа те.

Той разхлаби хватката си, давайки й възможност да опразни стомаха си.

— Извинявай — засрамено прошепна тя.

— Аз също повръщам, когато имам лошо счупване — направи опит да се усмихне той. На няколко метра от билото до слуха им достигна скърцане на спирачки, последвано от тропот на крака, който бързо се приближаваше.

— Лягай долу, Кейти!

— Шоу, Шоу! Долу ли си? — екна неспокойният глас на Франк някъде над главите им.

— Да, и двамата сме тук — извика в отговор Шоу. — Нуждаем се от помощ, защото Кейти си счупи ръката!

Пет минути по-късно Франк и Ройс ги качиха на джип, който бързо потегли.

— Пендър е мъртъв, но на вас вече ви е известно, нали? — обвинително ги погледна Франк.

— Моля те, почакай до утре, преди да ме захапеш — троснато отвърна Шоу.

— Защо? Утре нещата няма да се оправят.

— Имаш ли представа кой ви отвлече? — обади се Ройс.

— Никаква. Действаха светкавично и удряха здраво. — Очите му загрижено се спряха върху Кейти. — Тя има нужда от спешна помощ!

— Пътуваме към болницата — каза Франк. — Вече телефонирах.

— А ти как разбра къде са Шоу и Кейти? — обърна се към него Ройс.

Франк хвърли кос поглед към Шоу и сви рамене.

— Щастливо предположение.

Телефонът му иззвъня, преди Ройс да успее да каже нещо. В продължение на пет минути слушаше, прекъсвайки човека насреща само с къси ругатни. После изключи телефона и го запрати на пода.

— Предполагам, че това означава лоши новини — промърмори Ройс.

— Ударили са „Пендър и сътрудници“.

— И какво?

— Нула. Заварили мястото напълно почистено.

— Би трябвало да има служители, които да отговарят на въпроси.

— Е, разбира се, че е имало. Но след това, което се случи с Пендър, едва ли някой е проявил особена словоохотливост.

— Все пак би трябвало да ги разпитат — тръсна глава Ройс.

— Ще ги разпитат, разбира се. Но не очаквай кой знае какво.

— Съмнявам се, че друг освен Пендър знае името на третия участник в играта — каза Шоу.

— Как стигна до това съмнение? — попита Ройс.

— Той е мъртъв, какво повече? — извика Шоу. — Какво мислиш, че можем да открием за „Пендър и сътрудници“?

— ФБР ги е ударило бързо и неочаквано — добави Франк. — Според неокончателните заключения става въпрос за специализирана пиар компания.

— Не, те са много повече от това — неочаквано се намеси Кейти. — Те са *пием* компания. Именно благодарение на тях разбрах какво означава това.

Очите на всички се извърнаха към нея.

— Какво е *пием* компания, по дяволите? — възкликна Франк.

— Така у нас наричаме премиера — услужливо подхвърли Ройс.

— Не, *пием* е съкращение на перцептивен мениджмънт поясни Кейти. — Става въпрос за дейност, свързана с фабрикуване на истина в големи мащаби. В наръчниците на Министерството на отбраната се отделя доста място на тази концепция. Военните масово са използвали *пием* след Виетнамската война. Редица фирми по различните части на света са специализирани в тази дейност. Преди няколко години писах материал по този въпрос. Или се опитах да го напиша. Определен кръг хора допускаха, че *пием* компании са стояли зад двете войни в Персийския залив. Тяхно дело били твърденията за наличие на оръжия за масово унищожение в района, внедряването на купени репортери на фронта и други подобни неща. Те използват най-различни методи и разполагат с големи възможности за въздействие. Най-добрите *пием* компании са превърнали дейността си в истинско произведение на изкуството.

— А след като са специализирани в тази гадост, защо никой не заподозря, че именно те стоят зад кампанията „Червена заплаха“? — остро попита Франк.

— Повечето хора, включително държавни ръководители, дори не подозират за съществуването им. Както вече споменах, аз се *опитах* да напиша материал за тях, но стигнах до задънена улица. Просто няма достатъчно информация за дейността им. Те се държат в сянка и не правят изявления за това, което вършат. Компаниите, към които се обърнах, включително „Пендър и сътрудници“, просто отказаха да разговарят с мен. Всичко, свързано с тях, е засекретено.

— Да не говорим, че руснаците са много удобни за ролята на „гаднярите“ — добави Шоу. — Те са в положението на Северна Корея — всички са готови да повярват на лошите слухове за тях и обикновено излизат прави.

— Ето защо са ги избрали — кимна Ройс.

— „Пендър и сътрудници“ би могла да бъде наета, за да представи китайците като автори на „Червената заплаха“ — бавно отрони Кейти.

— Искаш да кажеш, че са избили двайсет и осем човека в Лондон и са лепнали това гнусно престъпление на руснаците — мрачно добави Шоу.

— Чиста лудост! — поклати глава Франк. — Кой би го направил?

— Русия и Китай са на ръба на войната, а останалите страни по света активно се превъоръжават — каза Кейти.

— Добре, ясно. Но кой би го искал?

— Светът изведнъж е готов да похарчи стотици милиарди за оръжие — промълви Шоу. — А тези пари отиват някъде.

— Искаш да кажеш, че цялата работа е организирана от *производителите на оръжие*! — втренчено го погледна Франк. — Но аз не вярвам, че компании като „Нортроп Груман“, Арес Корпорейшън или „Локхийд“ ще се забъркат в подобно нещо. Те имат бордове, акционери и всичко останало. Няма начин такова начинание да остане в тайна. А доколкото ми е известно, те и бездруго правят дебели пачки.

— „Бритиш Еъроспейс“ също печели добри пари и едва ли има нужда от нов Армагедон, Шоу — добави Ройс.

— Може би не става въпрос за пари.

— А за какво? — остро попита Франк. — Какво друго може да интересува големите компании?

Шоу се облегна назад и затвори очи.

— Хей! — изгуби търпение Франк. — По-добре ми отговори, ако изобщо имаш някакъв отговор!

Но Шоу не му обърна внимание. До края на пътуването остана със затворени очи, без да отрони нито дума повече.

В болницата наместиха счупената кост на Кейти и й сложиха гипс. Прибраха се в хотела и тя отиде в стаята на Шоу. Отпусна се на леглото, подложи една възглавница под ранената си ръка и загледа как Шоу приготвя импровизирана закуска, използвайки съдържанието на минибара.

Хвърли в уста известно количество чипс от отвореното пликче пред себе си, прокара ги с помощта на глътка диетична сода и каза:

— Е, добре. Франк не е тук и вече можеш да ми кажеш причината, поради която Пендър изправя Русия и Китай една срещу друга. Доколкото разбирам, ти си на мнение, че тя не е свързана единствено с големите пари, които печелят производителите на оръжие.

— Помисли какво всъщност се случва — отвърна Шоу и хвърли в устата си шепа ядки.

— Смърт, война, тотална разруха? — внимателно го погледна тя. — Болести и епидемии? Кажи ми, ако пропускам нещо.

— Ана сподели нещо с мен, когато започна да обръща внимание на „Червената заплаха“…

— Какво?

— Напомняло й на нещо познато. Опит за създаване на нов световен ред или по-скоро на *стар* световен ред, ако в подобно нещо изобщо има някакъв смисъл. Само с един удар руснаците ликвидират голяма част от организацията на талибаните в Афганистан и предупреждават арабския свят да стои настрана, за да не бъде унищожен. В момента в Близкия изток цари пълен хаос, но никой не се интересува от него, защото вниманието на света е приковано към конфликта между Китай и Русия. А *големите* държави усилено се превъоръжават. В дългосрочен план нещата вървят към безизходица. Deja vu.

— Нима искаш да кажеш, че организаторите на всичко това искат да ни върнат към Студената война? — сбърчи вежди Кейти.

— При всички случаи Русия и Китай изпитват ужас една от друга. Те едва ли ще се нападнат отново. По-скоро ще навлязат в дълъг период на превъоръжаване, а останалите големи държави ще ги последват. Ето ти го безизходното положение. А след като руснаците използваха ракети „Круз“ срещу Афганистан и им се размина, какво ще попречи и на други държави да използват същата тактика по отношение на някоя по-изостанала страна? Например ислямска?

— Искаш да кажеш, че големите момчета отново демонстрират мускули? Както Русия и САЩ преди време?

— Нещо такова. Вероятно на някой му е писнало от тероризма, който от доста време доминира в международните отношения. И е решил да върне старата система.

— Която е неразривно свързана със заплахата от *взаимно гарантирано унищожение*?

— Нека не забравяме, че Студената война доведе до най-голямата военна надпревара в историята на човечеството. Но в онези години на никого не му пукаше за процесите в Близкия изток, ако изключим палестинския проблем и, разбира се, петрола. Не се

повдигаха мрачни въпроси от морално естество — например въпросът за доброто и злото или за религиозните различия. Положението беше дефинирано пределно ясно: доброто е изправено срещу злото. Народите бяха освободени от задължението да мислят за него, тъй като то беше факт. И повечето от тях го приемаха дори при заплахата от нов Армагедон. За съжаление това беше повсеместно явление.

Кейти довърши чипса в пликчето.

— Онзи мръсник Пендър така и не ми преведе двайсетте милиона! — въздъхна с престорена покруса тя.

— Е, и?

— Но аз го заплаших, че ако не получа парите, ще разкрия истината пред света.

— Това ще те превърне в мишена, Кейти — помръкна лицето на Шоу.

— Аз вече съм мишена.

— Значи ще станеш още по-голяма.

Тя с мъка се надигна и спусна крака на пода.

— Виж какво, Шоу. През целия си съзнателен живот съм се борила за истината и нямам никакво намерение да се отказвам от досегашното си поведение. А преследването от тяхна страна вероятно е единственият начин да се доберем до истината. — Протегна ръка, пръстите й леко го докоснаха. — А ти ще ме пазиш, нали?

Шоу покри пръстите й с длан и кимна.

— Ще те пазя. В замяна искам всичко да става по моя начин. Ще бъдем изложени на многобройни рискове, но ти трябва да ми имаш доверие.

— Имам го — кимна тя. — Всъщност винаги съм го имала.

93

В нула часа универсално време Кейти Джеймс се появи в същия уеб сайт, в който преди време за пръв път се бе явил и Константин. И това не беше съвпадение.

Материалът беше заснет от Шоу в хотелската й стая.

Кейти беше възстановила естествения цвят на косата си, която обаче продължаваше да стърчи. Говореше твърдо и ясно, без да използва бележки.

— Казвам се Кейти Джеймс. Нищо от онова, което написах в първия си материал, не отговаря на истината. Сега съм пред вас, за да научите за истинския развой на събитията. Китайците не стоят зад кампанията, наречена „Червена заплаха“. А руснаците не са извършители на „Лондонската касапница“. Адам Лесник — човекът, който ми предостави тази информация, се оказа лъжец. — Тя вдигна гипсираната си ръка пред камерата. — Истинските инициатори на тази кампания за малко не ме ликвидираха. — Пауза. — А кои са те? Единият от тях е Ричард Пендър, собственик на компанията „Пендър и сътрудници“ със седалище във Вирджиния. Той е, или по-скоро беше, перцептивен мениджър. Но вече не е между живите. Ликвидираха го хората, които го бяха наели да създаде една фалшива истина и да я наложи на света. Константин беше лъжа. Десетките хиляди невинни жертви на режима в Русия също са лъжа, както и *Таблицата на трагедиите*.

Всичко това беше създадено с една-единствена цел: Русия и Китай да бъдат доведени до ръба на войната. Защо? За да започне всеобщо превъоръжаване. Кой би пожелал това? Кой би спечелил от него? Тук е мястото да добавя, че благодарение на „Червената заплаха“ в момента една дузина правителства, включително тези на Русия, Китай, САЩ, Англия, Франция и Япония, правят военни поръчки за милиарди долари при няколко големи производители на оръжие. Някои хора очевидно се стремят да върнат Студената война, при което цялото човечество ще живее в страх от унищожение. Но ние няма да позволим

това да се случи. Искам да отправя едно малко послание до организаторите на този зловещ заговор: „Истината ще излезе наяве. И когато това стане, никак няма да ви бъде приятно, *повярвайте* ми!“

Освен изявлението на Кейти основните медии получиха и насочваща информация относно дейността на Пендър и последвалото му отстраняване, имащо за цел да насърчи разследващите журналисти в търсенето на истината. В интернет се появи списък на главните производители на оръжие, които имат интерес от новата надпревара във въоръжаването. В двайсетина от най-популярните блогове се появиха подробностите по разкриването на Лесник като подставен информатор и неговото физическо ликвидиране. Всичко това се разпространи с бързината на горски пожар.

Светът реагира моментално. Небето над много страни буквално потъмня от дима на запалените тениски с надпис „Помнете Константин“. Редакцията на вестник „Скрайб“ направи отчаяни опити да извлече някаква полза от репортажа на Кейти Джеймс, но след техния провал се стигна до уволнението на главния редактор Кевин Галахър. ФБР пусна в публичното пространство огромно количество информация, отнасяща се до убийството на Ричард Пендър. Същото се случи и в Лондон, където станаха известни всички подробности около касапницата във Финикс Груп и смъртта на Арон Лесник.

Производителите на оръжие публикуваха съвместна декларация, в която категорично отрекоха всякаква намеса в кампанията „Червена заплаха“. Но тя беше приета горе-долу така, както месеци по-рано се приемаха гневните декларации на Русия.

Военните министерства в повечето от влиятелните държави по света получиха заповед за анулиране на всички договори за доставка на нови оръжия. В същото време правителствата на Русия и Китай постигнаха споразумение за сдържане от враждебни действия, а президентът Горшков и китайският му колега приеха да се срещнат в неутрална страна и да обсъдят бъдещите си двустранни отношения.

Но светът искаше повече. Много повече. Хората настояваха да научат кой ги беше заблудил, искаха конкретни имена. И то незабавно.

94

Николас Крийл седеше сам в разкошната конферентна зала на борда на „Шайло“. Току-що беше разговарял с оперативното ръководство на Арес Корпорейшън. Новините бяха лоши. Масовото анулиране на договорите за оръжейни доставки беше факт. Няколко трилиона долара се превърнаха в илюзия. Онази побъркана жена обяви, че светът трябва да бъде управляван от слабите и маниаците, а не от силните и цивилизованите — нещо, което гарантирано щеше да го превърне в кошмарно място за живеене. Но въпреки това я провъзгласиха за Спасител. Нима той, Николас Крийл, единствен бе прозрял истината? Светът би бил далеч по-спокоен, ако се развиваше според неговите виждания. Но сега отиваше по дяволите. На всичкото отгоре заради тази жена се беше лишил от своя *пием* гений. Разбира се, друг щеше да заеме мястото на Пендър, който обаче със сигурност нямаше да бъде толкова добър.

Отново заради Кейти Джеймс цяла армия следователи щеше да се заеме с разнищването на кампанията „Червена заплаха“. Разбира се, той беше взел всички мерки да остане извън подозрение, но винаги съществуваше опасността някой случайно да се добере до следа, която да го доведе до прага му. Е, дори в такъв случай Крийл нямаше да влезе в затвора. Богатите и властните рядко попадаха там, независимо от характера на престъпленията, които са извършили. Адвокатите му бяха прекалено опитни, портфейлът му беше добре натъпкан и той се радваше на безупречна репутация. В генералния план на операцията бяха предвидени подробни предпазни мерки в случай на провал. А неговите хора бяха унищожили абсолютно всички улики в офиса на Пендър. Неоспорими доказателства не съществуваха. Никъде нямаше отпечатъци от пръстите му, а Пендър беше мъртъв. Никой не подозираше за участието на Крийл, с изключение на още няколко човека, които имаха да губят не по-малко от него.

Не, страхът от преследване нямаше нищо общо със състоянието му в момента. Беше рухнал под тежестта на една ужасна

несправедливост. Вместо поредния му личен триумф, вместо завръщането на света към естествено балансираното си състояние, в общественото пространство ехтеше само едно име: Кейти Джеймс. Всички бяха убедени, че тя е спасила света, че тя е допринесла за тържеството на правдата. Героинята Кейти Джеймс.

Но на практика Джеймс беше постигнала едно-единствено нещо — да го *прецака*. Лично него и никой друг, изправяйки го срещу онази част от света, която имаше някакво значение. И затова трябва да си плати. Крийл не беше човек, който таеше омразата или поне не задълго. Когато нещата опираха до отмъщение, той никак не беше склонен да проявява търпение. Онзи, който си беше позволил да го засегне, бързо получаваше заслуженото. Отмъщението се консумира горещо. То е блюдо, което трябва да се сервира гарнирано с пламтящия огън на омразата.

Вдигна телефона пред себе си. Можеше и да не върне любимата си студена война, но жертви все пак щеше да има. Особено важна бе една.

— Не ми пука дали ще се наложи да унищожиш цял град с помощта на мръсна бомба — отсече в слушалката той. — Ако не ми доведеш въпросната дама в рамките на следващите четирийсет и осем часа, смятай отношенията ни за *окончателно* приключени! Животът ти също!

Николас Крийл напусна „Шайло“ на борда на малък катер и се насочи към брега. Следващите няколко часа прекара в компанията на представители на италианските власти, с които обсъди строителството на новото сиропиталище. После се помоли в параклиса редом с игуменката. Вечерта хапна в един от местните ресторанти, където сподели бутилка кианти с кмета и съпругата му, опитвайки се поне за известно време да забрави краха на представата му за света.

Преди да се прибере на яхтата, Крийл се отби на строителната площадка, където всеки момент щеше да започне изливането на основите. Дълбоката дупка скоро щеше да бъде запълнена от хиляди тонове бетон, а когато сградата бъдеше завършена, тя щеше да осигури дом за стотици сирачета, вероятно за десетки години.

Но наливането на основите щеше да започне само след изричната заповед на Крийл. Засега това се отлагаше, тъй като той

чакаше една много специална благословия. Подарък, който завинаги щеше да остане тук.

Качи се в катера и потегли към „Шайло“.

Там щеше да започне да брои минутите, които деляха Кейти Джеймс от смъртта.

Разбира се, това нямаше да промени нещата. Но поне за момента щеше да бъде достатъчно.

95

Франк и Ройс се втурнаха в стаята на Кейти, зорко охранявана от двама агенти ветерани на ФБР.

— Току-що получихме още една бомбена заплаха! — задъхано съобщи Франк. — Вероятно са открили това място. Хайде, тръгвай! Долу ни чака кола!

Спуснаха се по стълбите и Ройс натика Кейти в паркирания пред входа джип.

— Трети път подред, мътните да ги вземат! — подвикна към Франк той. — Не е ли по-добре да я изведем от страната?

— Мисля по въпроса.

— Къде да я откарам този път?

— Локация номер четири. След двайсет минути ще се срещнем там.

Ройс с въздишка поклати глава и седна до Кейти.

— Пак сме на път — промърмори той. — Съжалявам, Кейти.

Шофьорът натисна газта, а едрият мъжага до него се обърна да я погледне. В ръката му имаше голям пистолет.

— Радвам се, че ще ни правите компания, мис Джеймс ухили се Сизър.

Кейти стреснато го погледна, после нещо я убоде в ръката и тя механично сведе очи към спринцовката, която стърчеше от нея. Последното нещо, което видя, беше Ройс, който натискаше буталото. Тялото й бавно се свлече на седалката.

Ройс извади иглата и кимна.

— Бръмбари? — попита Сизър.

Агентът на МИ5 ловко претърси Кейти за проследяващи устройства и поклати глава.

Сизър му подаде миниатюрен трион, задействан от батерии, с чиято помощ Ройс разряза гипса около ръката на Кейти. Ройс внимателно я огледа и отново поклати глава.

Колата намали ход и спря. Агентът хвърли гипса в контейнера за смет и се качи обратно.

— Ще си направят една хубава разходка в случай, че в гипса е имало нещо — промърмори той. — А сега стъпвай на газта!

Шофьорът се подчини. Голямата кола се понесе напред, зави зад ъгъла и изчезна.

Осем часа по-късно частният самолет се приземи на отдалечено летище в Италия. До него спря пикап. Неколцина мъже свалиха сандъка от багажното, натовариха го в каросерията и скочиха в кабината на пикапа. Час по-късно стигнаха до брега. Водите на Средиземно море блестяха под лъчите на залязващото слънце. Сандъкът беше прехвърлен на катера, след което Сизър и Ройс потеглиха към „Шайло“ заедно с хората си.

Екипажът беше освободен за вечерта. На борда беше останал единствено капитанът, изолиран на мостика. Беше му обяснено, че се очакват специални гости, и това му беше напълно достатъчно.

Николас Крийл седеше в библиотеката, заобиколен от първите издания на стари книги. За разлика от повечето колекционери, той не само ги събираше, но и ги четеше. Вратата се отвори и мъжете внесоха сандъка. Но той не се усмихна. Имаше чувството, че никога вече няма да се усмихва.

— Добра работа — обърна се той към Ройс. — Никога не съм се съмнявал, че вашето сътрудничество ще ми се отплати.

— За мен беше удоволствие, мистър Крийл. МИ5 така и не оцени моя потенциал, нито пък ми плащаше както трябва.

Крийл кимна и отправи поглед към Сизър.

— Защо не поканим блестящата мис Джеймс да се присъедини към нас?

Едрият мъж отвори капака и измъкна Кейти навън. Тя току-що беше започнала да идва в съзнание. Положиха я на масата и зачакаха. Няколко секунди по-късно тя се надигна и бавно се огледа.

— Добре дошла, Кейти — любезно поздрави Крийл. — Нали мога да ви наричам Кейти? Никога не сме се срещали, но аз имам чувството, че сме стари познати.

Кейти слезе от масата и се тръшна на близкия стол. Разтърка слепоочията си, докосна ръката си и се намръщи.

— Къде ми е гипсът, по дяволите?

— Решихме, че е най-добре да го свалим — отговори Ройс. — В подобни неща понякога могат да се скрият миниатюрни джипиес устройства.

— Прекрасно знаеш, че беше най-обикновен гипс, идиот такъв! — изсъска тя и внимателно огледа все още пресния белег върху кожата си.

— Щом казваш.

Кейти насочи вниманието си към Крийл.

— Аз обаче ви познавам. Вие сте Николас Крийл. Всеки професионален журналист знае кой сте.

— Поласкан съм. Ще си позволя да отбележа, че изобщо не изглеждате изненадана.

— Когато човек се замисли върху някои неща, списъкът със заподозрените бързо се стеснява. — Очите й за миг се спряха върху лицето на Ройс. — Но за предателството на този не се досетих.

— Разбира се — най-после се усмихна Крийл. — Но човек винаги трябва да има в резерв по някой предпазен клапан. И вътрешен източник. Присъстващият тук мистър Ройс споделя напълно моите възгледи за устройството на света. Възгледи, които вие най-брутално унищожихте. Честно казано, не съм в състояние да изчисля колко струват на света щетите, които му нанесохте.

— Какви *щети*? Нима предотвратяването на войната между Русия и Китай може да се нарече щета?!

— Война никога нямаше да има, *идиотка* такава! — изрева извън себе си Крийл. — Студената война беше най-безопасният период в историята на човечеството! Моят план щеше да освободи света! — Уловил смаяния поглед на Кейти, той с достойнство добави: — Да, аз бях *освободител*! Но благодарение на теб ние завинаги ще бъдем управлявани от диваци, които не ценят човешкия живот. Диваци, които нарушават равновесието и не дават шанс на дипломацията. Светът никога не е бил по-близо до тотално самоунищожение, и то благодарение на теб, *Кейти Джеймс*! — Произнесе името й с такава погнуса, сякаш никога през живота си не беше изричал по-отвратителни думи.

— Разбирам гнева ви — хладно кимна Кейти. — Но според мен *истинската* причина за него е загубата на купищата долари, които държавите по света бяха готови да похарчат за въоръжение.

— Мога да те уверя, че имам достатъчно пари. Но Тиъдър Рузвелт беше безкрайно прав: „Говори тихо, но носи голяма тояга.“ Най-великите президенти на Америка прекрасно знаеха, че военната мощ лежи в основата на всичко. На всичко!

— Войната е нещо страхотно, а?

— Нямаш право да се оплакваш, защото си изградила цялата си кариера върху нея! Славата винаги е за победителя!

— Не съм градила кариерата си по собствен избор. А моите репортажи винаги са показвали ужасите на войната. Никога не съм виждала нищо велико в нея.

— Значи не си търсила както трябва. Политическата история се гради именно върху военните конфликти.

— Спомням си една мисъл на прочут генерал — поклати глава Кейти. — Добре, че войната е толкова ужасна, иначе хората със сигурност щяха да я обикнат.

— Главнокомандващият войските на Конфедерацията генерал Робърт Лий — кимна Крийл. — Изрекъл го е в навечерието на битката при Фредериксбърг. Но историята доказа, че той е на страната на *губещите*. Аз се занимавам единствено с победителите.

— Служили ли сте някога в армията, мистър Крийл? — Стреляли ли са по вас, вие отвръщали ли сте на огъня? — Крийл не отговори. — Е, по мен са стреляли. Мога да ви уверя, че сред същинските участници в битката няма победители и победени. Има само оцелели.

Приведе се напред и попита:

— Мога ли да ви кажа нещо лично?

— Всеки осъден има право на последна дума.

— Върви на майната си!

— Страхотно, мис Джеймс! Виждам, че наистина умееш да боравиш с думите.

Вратата се отвори и на прага се появи един от хората му.

— Имате посетителка, мистър Крийл — съобщи той, пристъпи напред и зашепна на ухото на господаря си.

Крийл го изслуша и рязко вдигна глава.

— Веднага я разкарайте от яхтата! — заповяда той.

— Тя спомена за някакви компютърни файлове, на които попаднала в офиса ви, сър — добави с разтревожен глас човекът.

Очите на Крийл леко се разшириха.

— Ясно. Добре. Идвам веднага.

Съпругата на Крийл го чакаше в коридора. Беше облечена с къса пола, на краката си имаше чехли с високи токчета. Двама от хората му стояха от двете й страни.

— Каква приятна изненада, скъпа! — възкликна Крийл.

Тя му отговори с оглушителна плесница. Мъжете до нея бързо извиха ръцете й.

— Нима си въобразяваш, че можеш да ме изхвърлиш край пътя като някакъв ненужен боклук? — изкрещя извън себе си тя. — След всичко, което направих за теб? И на теб? Отвратителен мръсник! Аз съм мисис Николас Крийл и ще си остана такава!

— Разбирам, че си разстроена — промърмори той. — Но и най-хубавите неща имат край. Мисля, че компенсацията ти след развода ще бъде достатъчно щедра.

— Не *можеш* да се разведеш с мен, защото знам много неща! — обяви тържествуващо тя, после, без да обръща внимание на стоманения му поглед, забързано добави: — Ти несъмнено ме мислиш за тъпачка, но ако си спомняш, веднъж ти споменах, че много харесвам офиса ти. Е, причината не е тази, за която си мислиш. Отдавна съм се убедила, че не е зле човек да има резервни амуниции, особено когато живее сред хора с мания за величие. Ето защо обърнах внимание на компютъра ти. Знаеш ли какво ще ти кажа, Ник? Би трябвало да смениш паролата си за достъп след развода с последната ти жена. Може би си забравил да го направиш, а може би просто не си обърнал внимание. Но благодарение на нейното име аз влязох в компютъра и там открих много интересни неща. Ти си доста лошо момче, Ник.

— Това наистина променя нещата — любезно се усмихна Крийл. — Ела, ще отидем на друго място, където можем да си поговорим на спокойствие. — Обърна се към хората си и заповяда: — Отпратете катера. Тя няма да се нуждае от него, защото остава на борда.

Мис Секси се освободи от хватката на горилите и последва съпруга си.

Вратата на библиотеката се захлопна зад тях. Тя бавно се огледа, после очите й се спряха на Кейти.

— Познавам ви — промълви тя. — Вие сте Кейти Джеймс.

Крийл я гледаше с престорена тъга.

— Страхувам се, че си избрала крайно неподходящо време за посещението си, скъпа. А между другото, ти наистина си *тъпачка*, след като се появяваш на яхтата сама и споделяш всичко, което знаеш.

Обърна се към Ройс и леко кимна. Агентът извади пистолета си и натисна спусъка. Куршумът прониза главата на мис Секси, тялото й се блъсна в масата и рухна на пода.

Телефонът иззвъня. Капитанът съобщаваше за приближаването на скутер.

— Какъв скутер?

— Приличат ми на италиански полицаи, сър. Използват един от катерите, които охраняват периметъра на „Шайло“.

Крийл рязко се извъртя към Сизър.

— Дрогирай Джеймс! — заповяда той. — В машинното има чували за трупове. Сложи я в някой от тях и я прехвърли в подводницата! — Насочи пръст към тялото на съпругата си. — Тази също! Действай!

Ройс сграбчи отчаяно съпротивляващата се Кейти, а Сизър заби спринцовката в ръката й. Тялото й бързо омекна.

Хората му изнесоха Кейти и убитата жена, а Крийл оправи сакото си и спокойно тръгна към палубата да посрещне гостите.

96

Шоу изключи двигателя на миниатюрния скутер, след което започна да се катери по левия борд на „Шайло“ с помощта на специални магнитни „котки“, които залепваха здраво за стоманения корпус. Беше доста трудно упражнение за ранената му ръка. Предварително си беше инжектирал кортизон, тъй като очакваше физически сблъсъци на борда, но ръката му все още беше слаба. Погледна към предавателя на китката си. Кейти се намираше някъде в утробата на големия 5-етажен кораб.

Планът му влезе в действие в момента, в който научи за отвличането на младата жена. Засякоха я с помощта на спътник, проследиха маршрута на частния самолет дотук и видяха моторницата, поела курс към яхтата. Готов за всякакъв развой на събитията, Франк беше разпоредил да им доставят по въздуха специализираното оборудване. С негова помощ Шоу беше в състояние да проникне навсякъде. Разбраха се той да се качи пръв на кораба, а после да ги повика в решителния момент.

„Шайло“ несъмнено разполагаше с първокласна система за електронно наблюдение и охрана. Затова на кръста на Шоу беше прикрепено специално устройство за блокиране на сигналите, което го правеше практически невидим за корабната апаратура.

Оцеляването на Кейти беше първата му задача. Лесно биха могли да я убият и без да я водят чак дотук, но логиката сочеше, че онзи, който беше заповядал отвличането, желаеше да го направи лично. Всъщност това беше и единствената възможност да го хванат на местопрестъплението. Кейти бе приела веднага, без никакво колебание, въпреки че имаше пълната свобода да се откаже.

И с това предизвика дълбокото му възхищение. Сега трябваше просто да я открие и да я измъкне.

Пред очите му се появи врата и той без колебание се шмугна през нея.

Минута по-късно полицейският катер опря в борда на яхтата.

Николас Крийл посрещна униформения полицай изключително любезно, обръщайки се към него на родния му език. Полицаят изглеждаше притеснен, че безпокои богатия собственик на яхтата. Крийл му предложи чаша вино и попита с какво може да му бъде полезен.

Полицаят обясни, че получили сигнал от бреговата охрана за появата на силно разгневена дама, която се насочила към яхтата на борда на малка моторница.

— Видяхме моторницата, идентифицирахме мисис Крийл и я пропуснахме. Малко по-късно получихме описанието на разгневената дама и разбрахме, че става въпрос за мисис Крийл. — Полицаят замълча и смутено добави: — Решихме да отскочим до яхтата, сър… Просто да проверим дали всичко е наред.

Крийл се разсмя и му благодари за загрижеността.

— Да, жена ми е доста емоционална, но напълно безопасна — отбеляза той. — Готов съм да се закълна, че не би наранила никого.

— Сигурен ли сте?

— Абсолютно. Съжалявам, че сте се разкарвали напразно.

— Няма проблем, мистър Крийл.

Човекът се върна на катера, а Крийл вдигна ръка до капитанската си шапка.

Шоу си пробиваше път към вътрешността на кораба, леко изненадан от факта, че не среща никого. Отсъствието на екипаж го безпокоеше и усилваше чувството, че е попаднал в капан. Предпазливостта му беше възнаградена в мига, в който се поколеба дали да поеме по тесния коридор пред него. Оттам се появи въоръжен мъж, който мина покрай него и в следващия момент се просна на пода с разбит череп.

Шоу продължи да се промъква, поглеждайки често към устройството на китката си. Кейти беше все по-близо, но уредът не можеше да покаже дали е жива. Остро чувство за вина прониза гърдите му. Не трябваше да иска това от нея, въпреки готовността ѝ да го направи. Много са пътищата, които водят към провала.

Потънал в неспокойните си мисли, той изскочи иззад следващия завой малко по-бързо, отколкото трябваше.

И се озова срещу Ройс, насочил пистолет в гърдите му.

— Беше прекалено лесно, Шоу — каза англичанинът. — Изобщо не съм впечатлен.

— Какво е чувството да си ченге предател, Ройс?

— Когато не се появих заедно с Джеймс, би трябвало да разбереш накъде вървят нещата.

— Напротив, разбрах го доста по-рано.

Ройс наклони глава, чертите му се опънаха.

— Как?

— За теб е без значение.

— Защо?

— Защото вече си мъртъв.

Ройс размаха пистолета, опитвайки се да възвърне самочувствието си.

— Май наистина си голям глупак! — изсъска той. — Тук си, за да видиш малката Кейти, нали? Да вървим в подводницата тогава! Ще ви оправим в комплект. — На лицето му се появи злобна усмивка. — Какво ще кажеш? Човекът разполага със собствена подводница! Това се казва истинска власт!

Ръката на Шоу се отпусна встрани от тялото му, докосвайки една почти незабележима издутина на колана. Сигналът за помощ полетя в ефира.

— Искам да те попитам нещо, Ройс — небрежно промърмори той.

— Какво?

— Мина ли ти през ума да разгледаш часовника си? Защото преди известно време прикрепихме една малка буболечка към него.

Ройс механично сведе поглед към китката си.

В следващия миг се хвана за гърдите и пръстите му докоснаха дръжката на ножа, който прониза сърцето му. Кръвта бързо запълваше гръдната кухина, очите му бавно се вдигнаха.

— Сега впечатлен ли си? — попита Шоу.

Прескочи падащото му тяло и се втурна напред. Трябваше да стигне до подводницата. До Кейти.

Утробата на „Шайло“ беше разделена на няколко огромни хангара. В един от тях в сух док се намираше 35-тонна подводница. Шоу насочи вниманието си към мъжете, които я охраняваха. Бяха

трима. Единият беше по-едър дори от него, с дълга и къдрава черна коса. В ръката му пропука радиостанция. Той я приближи до ухото си, после каза нещо в микрофона. Миг по-късно махна на колегите си и тримата бързо напуснаха хангара.

Шоу се покатери по корпуса, вдигна люка и скочи в подводницата. Започна претърсването с максимална бързина. Зърнал женските ръце и крака, които стърчаха изпод някаква скамейка в задната част, той усети как сърцето му спира. Издърпа тялото на жената, видя русата й коса и почти се парализира от ужас. Започна да диша едва когато осъзна, че това не е Кейти. После видя чувала за трупове и сърцето му отново се сви. Наведе се и дръпна ципа с трепереща пръсти.

После долови някакъв звук. Мъжете се връщаха.

97

— Разкарайте я оттук — заповяда Крийл на двама от хората си, които държаха затворения чувал. — Искам да я погребете в изкопа на новото сиропиталище. Ще я сложите в сандък. На строителите ще обясним, че става въпрос за паметна капсула. — Той се извърна към Сизър и рязко попита: — Къде е Ройс?

— Някъде тук.

— Искате ли първо да я убием, мистър Крийл? — попита единият от мъжете с чувала.

— Не. Искам, когато се свести, да осъзнае, че е погребана жива. Специалистите твърдят, че няма по-голям ужас. Искам тя да го изпита с пълна сила.

Чувалът бе натоварен на катера и мъжете потеглиха.

— А сега какво ще правим? — попита Сизър.

— Време е да изчезваш. До следващия път.

— Няма да стане! — обади се един глас зад тях.

Двамата бавно се обърнаха. Шоу стоеше на няколко крачки с пистолет в ръце.

Крийл трепна, но бързо се овладя.

— Наричат те Шоу, нали? — подхвърли той, но Шоу не реагира. — Знам за отношението ти към случващото се и мисля, че никакви пари няма да те накарат да се оттеглиш. — Шоу продължаваше да мълчи. — Май сме в задънена улица, а?

— Не мисля така — изръмжа Шоу и насочи пистолета в главата му.

— Мистър Крийл? — обади се капитанът, наблюдавайки със страх развоя на събитията от мостика.

Шоу отмести поглед само за миг, но той се оказа достатъчно дълъг.

Куршумът на Сизър парна слепоочието му.

Той светкавично се претърколи наляво и изстреля четири патрона в бърза последователност.

Крийл успя да се прикрие зад открития бар, а Сизър хукна към горната палуба, откъдето щеше да има по-добра позиция за стрелба. Шоу осуети плановете му, като простреля крака му. Едрият мъж изпразни пълнителя си в негова посока, което му даде възможност спокойно да се прицели за решителния изстрел. И точно тогава пистолетът му засече.

Сизър закуца нагоре по стълбите, следван по петите от Шоу. На горната палуба двамата се изправиха един срещу друг. Размениха си удари и Сизър улучи ранената ръка на Шоу, но за щастие инжекцията действаше. В отговор получи силен удар в корема. После Сизър предприе директна атака. По-голямата му тежест извади Шоу от равновесие и двамата се строполиха в основата на пулта за управление. Кормилният лост се измести, „Шайло“ започна да завива наляво към открито море. Котвената верига се изпъна. Пръстите на Сизър сграбчиха ризата на Шоу и почти я разкъсаха. Шоу на свой ред се опита да го препъне, но противникът му отскочи със завидна пъргавина и се хвърли в контраатака.

Той хвана Шоу за врата и започна да го души. Шоу пъхна ръка под брадичката му, опитвайки се да извие главата му назад. Но Сизър се извъртя, застана зад Шоу и продължи да го души.

Шоу се опита да се изтръгне от хватката, но веднага разбра, че не може да го направи дори и с две здрави ръце. Сизър беше прекалено силен. Очите му се изцъклиха от липсата на кислород, коленете му започнаха да се подгъват.

Усетил близката победа, Сизър задъхано изръмжа:

— Първо майката ти, а сега и теб! Хубава двойка бяхте. Тя умря, без да гъкне, след като й пуснах куршум в мозъка. — Хватката му се затегна. — А сега ще се погрижа и за твоето безшумно отпътуване, копеле гадно!

При тези думи умът на Шоу се изпразни от съдържание. От устата му излетя дрезгав вик и той успя да се изтръгне от пръстите на Сизър. В следващия миг хвана ръката му и я изви назад с такава сила, че раменната му става изскочи.

— Ти…

Сизър падна на колене и повърна от непоносимата болка. Огромният юмрук на Шоу размаза лицето му и го просна по гръб.

— Си…

В здравата ръка на Сизър проблесна нож, но остана там само миг, изтръгнат от побеснелия Шоу.

Заби острието му дълбоко в корема на Сизър, а после бавно го изви нагоре, разкъсвайки вътрешности, кости и сухожилия. Спря на сантиметър от гърлото. Сизър беше на прага на смъртта, но Шоу извади пистолета си, отстрани засечката, вкара нов патрон и натисна спусъка. В челото на едрия мъж се появи огромна дупка.

— Мъртъв — довърши изречението си Шоу.

98

Над „Шайло“ закръжи голям хеликоптер.

— Тук ФБР, ще кацнем на борда! — прогърмя от рупора мъжки глас. — Повтарям: тук ФБР, ще кацнем на борда!

На стотина метра от борда на яхтата се появи катер на италианската полиция, който се носеше с пълна скорост към нея. Изправен на мостика, Николас Крийл безмълвно наблюдаваше как хеликоптерът каца на площадката, а катерът спира на метър от яхтата.

ФБР и Франк искаха да арестуват Крийл на място, но италианската полиция заяви, че това не може да стане. Спорът продължи двайсет минути, но никоя от страните не отстъпваше.

— Мистър Крийл се намира в италиански териториални води.

— Изобщо не знам какво иска от мен ФБР — невинно се обади Крийл. — Не може да бъде укриване на данъци, защото аз не съм американски гражданин.

— Укриване на данъци, как ли пък не! — ревна Франк. — Какво ще кажеш за създаване на глобален хаос, негоднико?!

Крийл се обърна към капитана от италианската полиция и учтиво каза:

— Не знам какво крещи този човек. Те нахлуха на яхтата ми и откриха стрелба. Част от хората ми са ранени, а доколкото ми е известно, има и убити. Аз съм този, който ще повдигне обвинения. Вие току-що бяхте на борда, капитане. Забелязахте ли нещо нередно?

— Абсолютно нищо, мистър Крийл — отвърна капитанът и заплашително погледна Франк. — А сега ще ескортирам тези хора до брега!

— Аз ще ви последвам, защото искам да направя официално оплакване срещу тях.

— Няма да ходим никъде! — отсече агентът на ФБР. — Зад нас стои цялата мощ на Съединените щати!

— Но тук нямате юрисдикция, защото не се намираме в Съединените щати! — възрази капитанът.

— Всъщност имат.

Всички глави се извърнаха към Шоу, който слизаше по стъпалата на мостика, извърнал поглед наляво.

— Мисля, че се намираме в международни води — добави той. — Може би не забелязахте, че корабът се движи.

Всички погледи се насочиха към брега. Не се виждаха никакви светлини.

— Няма значение къде се намираме — бързо каза Крийл. — Вие не можете да ме обвините в нищо.

— А какво ще кажете за отвличането на Кейти Джеймс? — заплашително извика Франк и се извърна към италианците. — Предполагам, че сте чували това име.

— Твърдите, че тя се намира на борда, така ли?

— Няма я тук — поклати глава Крийл.

— Така ли?

Групата мъже отново извърнаха глави към Кейти, която бавно крачеше по палубата към тях. Крийл пребледня и насочи смаян поглед към морето.

— Вашите хора отнесоха с чувала убитата жена, за която предполагам, че е съпругата ви, след като Шоу извърши смяната — продължи тя. — Грешката им беше, че не провериха дали в него съм аз. А двете сме горе-долу с еднакъв ръст и тегло.

— Съпругата ви е мъртва? — остро попита италианският полицай, обръщайки се към Крийл.

— Не, разбира се. Претърсете яхтата, ако желаете. Тя не е тук, защото отдавна отплава към сушата.

— А как Кейти се озова на борда? — попита Франк.

— По същия начин като този човек! — отвърна Крийл и посочи към Шоу. — Тайно и без разрешение!

Кейти вдигна ранената си ръка.

— Проследяващото устройство не беше в гипса, а вътре в мен — обяви тя и опипа раната. — Предавателят беше поставен още докато ми наместваха костта. — Стрелна с очи Шоу и добави: — Неотдавна имах възможност да се запозная с тази техника.

— Именно по *този* начин я проследихме — каза агентът на ФБР. — А се появихме на борда след сигнал за тревога, изпратен от Шоу.

— Нищо не разбирам — промърмори италианецът. — Какво всъщност става тук?

— Този човек… — започна Кейти, но Крийл я прекъсна.

— Тя отправя нелепи обвинения по интернет! — извика той. — Предполагам, че сега ще ме обвини в организирането на някакъв престъпен заговор! Което е абсурдно!

— Той ме отвлече — обяви Кейти.

— Аз пък казвам, че не съм. Вашата дума срещу моята. Това едва ли е достатъчно за повдигане на обвинение.

— Мистър Крийл строи сиропиталище в нашия град — обади се италианецът.

— Пет пари не давам, дори да покрие улиците ви със злато! — извика Франк. — Този негодник ще дойде с нас!

— Аз не мисля така.

— Ще остана на яхтата си, господин полицай — заяви Крийл. — Ще се свържа с адвокатите си и нещата ще се изяснят по цивилизован и законен начин.

— Той има и подводница — обади се Шоу.

— Ами, да — извъртя очи Крийл. — Ще избягам с нея, съвсем в стила на Джеймс Бонд… — Очите му се плъзнаха по лицето на Шоу. — Според мен фактите ще докажат, че на борда се намира един изключително опасен престъпник. Той уби личния ми бодигард. Вижте кръвта по ръцете и ризата му.

Шоу наистина беше изпоцапан с кръвта на Сизър.

— Качете се на мостика и ще се уверите със собствените си очи — добави Крийл.

Един от полицаите изтича по стълбите и скоро се появи обратно. Кръстеше се, лицето му беше позеленяло.

— Господи! — извика той. — Той е обезобразен!

— Вие ли убихте онзи човек? — остро попита полицейският капитан.

— Да — кимна Шоу.

— Ето, най-после имате признание! — тържествуващо извика Крийл.

— Убих го при самозащита. Едва ли допускате, че сам съм си причинил всичко това. — Той посочи разкъсаната си риза и сините по лицето.

— Това ще реши италианския съд! Господин полицай, моля ви незабавно да свалите този убиец от кораба ми!

Полицаят извади пистолета си, последван от подчинените му. Франк и агентите на ФБР реагираха по същия начин.

— Не — спря ги Шоу. — Готов съм да тръгна с тях. — Обърна се към Крийл и добави: — Това не е краят.

— Разбира се, че не е! Адвокатите ми с лекота ще отхвърлят абсурдните ти обвинения. И когато това стане, аз ще продължавам да съм свободен човек, обичан от всички, но ти ще гниеш в затвора! На това му се казва правосъдие!

Шоу се стрелна напред и го сграбчи. Полицаите побързаха да го дръпнат.

— Много добре! — задъхано извика Крийл. — Към обвиненията ще бъде добавен и опит за физическа разправа!

— Спокойно, Шоу — обади се Франк. — Ще имаме грижата да оправим нещата. — А ти… — Показалецът му се заби в гърдите на Крийл. — Опиташ ли се да напуснеш кораба с подводница, хеликоптер или дори с космически кораб, отиваш в историята!

— Сбогом, господа — каза хладно Крийл. — С нетърпение очаквам да се видим в съда, където всеки от вас ще получи подобаващо наказание. — После се обърна към Шоу с широка усмивка. — А за теб ще си спомням всеки път, когато се качвам на борда на яхтата си.

Николас Крийл изчака моторниците да потеглят и се затвори в кабината си. Предстояха му няколко телефонни разговора, за да се оправи с бъркотията. Първият от тях беше с мъжете, които без съмнение вече полагаха в древната италианска земя тялото на четвъртата му съпруга. Той щеше да се справи с всичко. Винаги се справяше. Необходими му бяха малко време, малко пари, малко изобретателност и здрави нерви. И това щеше да бъде достатъчно както винаги.

Извади пура от луксозната кутия на писалището и опипа джобовете си за запалка. Ръката му докосна някакъв метален предмет, който обаче не беше запалка. Извади го и го огледа. Беше тънък и

плосък. Какво търси в джоба ми? — зачуди се той. Кръв ли бе петното отгоре? В ноздрите го удари миризма, която му се стори позната.

Крийл нямаше как да знае, че в същия този момент Шоу стискаше в шепа малко дистанционно управление въпреки белезниците, които стягаха китките му, докато плаваха с полицейската моторница. Очите му се извърнаха към Кейти, която стоеше до него. Тя го гледаше напрегнато. Не лицето, а разкъсаната му риза. Единствено тя беше забелязала, че липсваха шевовете, които му беше поставила Лиона Бартарома — пенсионираният дъблински хирург с огромен опит, а сега екскурзовод.

Хеликоптерът на ФБР прелетя с грохот над тях, пое курс към брега. Шоу извърна глава към открито море, където като огромен бял кит се очертаваше стоманеният корпус на „Шайло“. Но мислите му бяха далеч от морските играчки на милиардера, купени с парите на смъртта. Не го интересуваха и гениалните *пием* мениджъри като Пендър и дори за миг не си представи, че може да влезе в италианския затвор заради убийството на Сизър. В този момент дори истината не беше от значение за него.

Стори му се, че вижда лицето на Ана да му се усмихва сред тъмните облаци. Ана, която дори му маха с ръка. Те бяха просто двама души, които опитаха да се обичат в един свят, който невинаги позволяваше това. Бяха попаднали в кошмар, създаден от други. Шоу беше измъчван от непреодолим гняв, бе парализиран от загубата на Ана, която нито можеше да разбере, нито щеше да успее да превъзмогне. Не можеше да направи нищо друго, освен да натисне бутона на малкото дистанционно в ръката си. Лицето на Ана сред облаците му помогна да го направи. После уредът излетя през борда и цопна във водата, вдигайки само няколко незначителни пръски. На друго място ефектът от него щеше да бъде значително по-голям.

Крийл усети как металният цилиндър в ръцете му започва да се нагрява. Това беше последното усещане в живота му.

Доловил виковете и подушил дима, капитанът се спусна надолу по стълбите и влетя в кабината. На мястото, на което доскоро беше седял Крийл, имаше само черна пепел, сред която белееха кости. По-късно щеше да се установи, че останките са човешки, въпреки че по

нищо не напомняха за човешко същество. Така и не се разбра какво точно се беше случило. Никой не намери отговор на въпроса защо Николас Крийл се беше самоубил, използвайки смъртоносно запалително устройство.

99

На другата сутрин, реагирайки на анонимен сигнал, местната полиция откри тялото на мисис Крийл в прясно изкопана дупка на дъното на новостроящото се сиропиталище. Броени минути по-късно Шоу беше освободен от италианския арест. Озова се на свобода с чисто нова риза и хубави шевове на ранената ръка — дело на местен лекар, който го посети в килията.

Много време щеше да бъде необходимо, за да се установят, документират и изследват събитията, свързани с „Червената заплаха“, Николас Крийл и „Пендър и сътрудници“. Но водещите държави в света, включително САЩ, Русия и Китай, единодушно решиха, че световната общественост не трябва да научи цялата истина. Всяка нова информация, свързана с гигантския заговор на Николас Крийл, биваше незабавно засекретявана и погребвана завинаги. На пръв поглед това изглеждаше абсурдно, но такива „погребения“ бяха съпътствали света столетия наред.

Кейти, Шоу и Франк бяха принудени да се закълнат, че няма да разкрият тайната, докато са живи.

— Но защо? — възропта Кейти. — За да повторим същата грешка?

Беше й обяснено, че ако светът научеше колко близо е бил до ужасния Армагедон и как е бил лъган от правителствата, хората биха загубили доверие в лидерите на своите страни.

— Може би именно това трябва да се случи! — разгорещено отвърна тя.

Но когато лично президентът на САЩ я призова да прояви патриотизъм, тя най-сетне отстъпи. С една твърда уговорка.

— Следващия път трябва да помислите за тези неща, преди да ставате съдници. Какво ще кажете за подобна стратегия?

После, както става обикновено, светът обърна гръб на това апокалиптично събитие и продължи напред. Взаимоотношенията между държавите може и да не бяха толкова сигурни и балансирани,

колкото по времето на Студената война, но поне не се градяха върху представата за сигурност, изградена върху лъжи.

Шоу, Кейти и Франк заминаха за Лондон, където присъстваха на мемориална служба в памет на жертвите на „Лондонската касапница“. Там бяха и родителите на Ана, но Шоу предпочете да се държи на разстояние от тях. Никак не му се искаше споменът му за Ана да бъде свързан с нападение от Волфганг Фишер в една от най-големите лондонски катедрали.

Вече беше направил едно пътуване до Дурлах, за да посети гроба на любимата жена. На втория ден от престоя му там и без негово знание Кейти и Франк почукаха на вратата на семейство Фишер.

Отвори им Волфганг, видимо състарен и уморен.

— Аз съм Кейти Джеймс, а това е Франк Уелс — представи ги Кейти.

— Какво търсите тук? — подозрително попита Волфганг.

— Искам да си изясним нещата, мистър Фишер — нервно отвърна Франк. — Най-вече по отношение на Шоу.

— Не искам да изяснявам нищо, свързано с *този* човек! — отсече възрастният мъж и лицето му бавно почервеня.

— Съжалявам, но ще се наложи! — тръсна глава Кейти.

— А защо?

— Защото той го заслужава. В името на истината. А вие трябва да го направите заради паметта на Ана.

— Паметта на Ана?! Какво имате предвид?

— Вашата дъщеря беше умна, красива и напълно завършена като личност. И беше лудо влюбена в този човек. Вие сте длъжен да разберете защо.

— Пусни ги да влязат, Волфганг.

Очите на всички се насочиха към Наташа, която се беше изправила зад съпруга си.

— Нека влязат, а ние ще ги изслушаме. Тази жена има право. Трябва да го направим заради Ана.

Франк и Кейти минаха покрай Волфганг и влязоха в къщата. През следващите два часа разговаряха за това, което се беше случило, без да пропуснат и най-малката подробност.

— Мили боже! — възкликна Волфганг, когато в стаята най-сетне се възцари тишина. — Аз трябва да се срещна с Шоу! Да му кажа, че…

— Очите му безпомощно се извърнаха към Наташа.

— Да му кажеш, че вече мислим по друг начин — твърдо довърши тя.

— Точно така, по друг начин — кимна Волфганг.

— В такъв случай си вземете палтата — подкани ги Кейти.

100

Шоу седеше на земята до гроба на Ана. Листата започваха да жълтеят, духаше хаплив ветрец. Беше му хубаво да е тук. Чувстваше осезателно присъствието ѝ. Струваше му се, че може да остане завинаги.

Долови стъпките им далеч преди да ги види. Изправи се и напрегна взор към групичката начело с Волфганг. Понечи да се отдалечи, но после различи фигурите на Кейти и Франк. Остана, без да знае какво ще се случи и как трябва да реагира.

Волфганг тръгна право към него.

— Тези хора ни разказаха всичко — каза той, посочвайки Франк и Кейти.

— Казаха ни *истината*, Шоу — добави Наташа, пристъпи към него и взе ръката му между дланите си. — Ужасно съжаляваме, че се държахме така с теб.

— Да, много съжаляваме — виновно го погледна Волфганг.

Шоу стрелна с поглед приятелите си. Франк гледаше в земята, а Кейти го дари с окуражителна усмивка.

Волфганг протегна ръце и го прегърна, а Наташа се притисна към тях. И двамата се разплакаха. Устните на Шоу затрепериха, очите му се навлажниха. Хванати за ръце, те дълго стояха над гроба на Ана, разменяйки си тихи реплики.

Изправена до Франк, Кейти мълчаливо бършеше сълзите си.

— Не мога повече, Кейти — прошепна коравият мъж. — Не ме бива в емоциите. Ще се чувствам по-добре дори с деветмилиметров глок в гърлото!

След тези думи Франк се обърна и започна да се отдалечава. На Кейти ѝ се стори, че чу сподавено ридание.

Половин час по-късно Волфганг и Наташа си тръгнаха, а Кейти бавно пристъпи към Шоу.

— Благодаря ти — прошепна той, без да отделя очи от гроба.

— Как се справяш? — тихо попита тя.

— Част от мен си дава сметка, че Ана е мъртва. Но другата просто отказва да го приеме…

— Скръбта е много особено чувство. Някои хора твърдят, че е процес с много фази. За всеки е различно. Но човек се чувства толкова самотен, че не виждам друго име за това състояние освен… Освен рядък вид персонален ад…

— Губила ли си близки хора? — обърна се да я погледне той.

— Всеки човек го е преживявал — сви рамене тя.

— Имам предвид конкретен човек.

Кейти отвори уста да отговори, но бързо я затвори.

— Затова ли пиеш? — тихо попита той, отместил поглед към ярко оцветените есенни листа.

Кейти натика ръце в джобовете си, кракът й започна да рови пръстта.

— Казваше се Бенхам — тихо промълви тя. — Малко момче, което трябваше да порасне и да стане достоен мъж. Но това не се случи. Заради мен. Аз спечелих втория си „Пулицър“, а той свърши в една дупка в околностите на Кандахар. — Изпусна въздуха от гърдите си и отчаяно прошепна: — Да, поради тази причина пия толкова много…

— Не можеш да го забравиш, така ли?

— Никога няма да го забравя! — задавено отвърна тя. Никога!

— Знам как се чувстваш — промълви той, сложи ръка на рамото й и я погледна в очите. — Сбогом, Кейти. Грижи се за себе си.

Обърна се и започна да се отдалечава. Няколко секунди по-късно фигурата му се стопи между дърветата.

Тя остана сама сред мъртвите. След известно време се наведе и премести цветята на Шоу по-близо до надгробната плоча. Зад издълбаните в камъка прощални думи прозираше животът на една забележителна жена и неясният образ на мъжа, който я беше обичал приживе и продължаваше да я обича и в смъртта.

Най-сетне се надигна, обърна гръб на гроба и с бавна крачка тръгна обратно, към светът на живите.

После изведнъж хукна да бяга.

Той чу стъпките й и се обърна. Когато различи чертите й, на лицето му се изписа изненада.

— Хей, какво има? Добре ли си?

— Току-що осъзнах, че не мога да се измъкна оттук.

— Бих могъл да те закарам донякъде — каза той и погледна часовника си. — За час и половина сме във Франкфурт. Оттам можеш да хванеш някой полет за Ню Йорк. Някъде към полунощ ще вечеряш в любимия си ресторант.

— Не искам да ходя в Ню Йорк.

— Нали живееш там?

— През целия си съзнателен живот съм живяла на път. Освен това нямам работа.

— Сега вече *можеш* да получиш дори мястото на Аманпур в Си Ен Ен.

— Не го искам.

— А какво искаш?

— Да попътувам с теб.

— Добре, но къде?

— Ще го уточним в движение.

Гледаха се втренчено. Очите на Кейти блестяха и Шоу неволно наведе глава.

— Кейти, не мога да…

Тя сложи ръка на устните му.

— Знам, че не можеш, Шоу. Ако беше казал нещо друго, вече щях да съм си тръгнала. Не искам това.

— Тогава *какво* искаш?

Тя дълго гледа тъмната нощ, която междувременно се беше спуснала над Дурлах. Когато проговори, думите й бяха натежали от вълнение.

— Аз съм алкохоличка. Нямам работа, нямам и много приятели. Всъщност нямам *никакви* приятели. Изпитвам ужас, Шоу. Уплашена съм до смърт, че това е всичко, което ми остава в живота. Ако сега ми кажеш да вървя в ада, ще отвърна, че и двамата сме били вече там и че там е наистина гадно място.

Вятърът раздвижи пожълтелите листа над главите им. В къщите наоколо жителите на Дурлах се готвеха за спокоен сън. Кейти и Шоу стояха един срещу друг и продължаваха да се гледат. Сякаш никой от тях нямаше смелостта, дъха и сърцето да проговори.

— Да вървим — раздвижи се най-после Шоу.

Обърнаха се и тръгнаха по тихата уличка.

Без да знаят накъде, това поне беше сигурно.

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА

НЕ ЧЕТЕТЕ ТЕЗИ РЕДОВЕ, ПРЕДИ ДА СТЕ ДОВЪРШИЛИ РОМАНА

Терминът „перцептивен мениджмънт“ отдавна се е утвърдил в обществената лексика. В един от справочниците на Министерството на отбраната дори се дава точното му определение. Това означава, че военните го възприемат сериозно. Днес много компании за връзки с обществеността предлагат перцептивен мениджмънт, или *пием*, като стандартна услуга. Но по всичко личи, че повечето от тях не го предлагат както трябва. В смисъл, че ако искате да сътворите Голямата лъжа по наистина изключителен начин, ще ви трябва много тясна специализация.

Америка не е монополист върху *пием*, много други държави прибягват до него. Но тук му е мястото да добавим, че никъде по света няма по-добри от американските *пием* компании. Това вероятно се дължи на факта, че в САЩ залозите се по-високи, както и съответните хонорари. Което е нормално, защото става въпрос за единствената суперсила в света. Става въпрос за индустрия за милиарди долари, управлявана от невероятно изобретателни хора, които са тясно свързани с властта и не се колебаят да я използват. Част от тях са идеолози, други го правят само за пари. Но и в двата случая резултатите от тяхната работа са опустошителни за хора като вас и мен, по-зловещи от рака.

Голяма част от описаните в тази книга техники са стандартни оперативни похвати за тези хора, макар и да съм ги интерпретирал по различен начин. А в днешно време наистина е страшно лесно да се привлече вниманието на обществеността по света. През последните няколко години станахме свидетели на множество примери как дадена информация се разпространява за броени минути. На практика това е толкова лесно, че неистината може да се внедри дълбоко в съзнанието на хората и никакви опити да се промени общественото съзнание не могат да ги убедят, че става въпрос за неистина. Ние просто искаме да

вярваме, разбирате ли? И колкото по-лесно ни убедят да повярваме в нещо, толкова по-добре. А ако на по-късен етап се окаже, че всичко е изфабрикувано? Е, какво толкова. На нас всъщност не ни пука.

Няма да ви кажа дали сценариите, описани в „Цялата истина“, се основават на факти, или са плод на творческото ми въображение. Но ако наистина сте заинтригувани, много лесно ще откриете сходство между тях и *пием* ситуациите в реалния живот. Ако трябва бъда откровен, ще призная, че не вярвам някой да се зарови чак дотам. Ние сме преситени от информация и отдавна не искаме да я търсим сами. А тази умствена нагласа на обществото е най-голямото предимство за компаниите, предлагащи *пием*. Може да ви прозвучи нелогично, но с колкото повече информация разполагаме, толкова по-малко знаем за истината. Това е война на изтощението, в която никой от нас не може да се сравнява с тези хора — включително големите световни медии и изявените журналисти, които често биват захранвани с готовите „факти“ както всички останали. Вярно е, че са ни заблуждавали и преди, но също така е вярно, че в днешно време ни заблуждават много по-често и в много по-големи мащаби.

На онези от вас, които смятат, че развоят на събитията в романа е твърде пресилен и малко вероятен, ще отговаря, че той *не само* не е пресилен, а напротив — доста подценен по отношение на достоверността. Никой не ползва услугите на първокласна *пием* агенция за дреболии. Тези хора не работят с чукове, те използват урагани. А когато изпълнят задачата си, светът изглежда така, сякаш е ударен не от един, а от хиляди урагани.

Някой ще възрази, че манипулаторите на общественото мнение не са от вчера, че ние отдавна сме свикнали с тях. Но *пиемърите* (една нова дума) *не са* манипулатори. Манипулаторът е човек, който изопачава фактите по начин, изгоден за клиента му. Но *пием* компаниите не изопачават фактите. Те ги *създават*, а после ги продават на света като истина. При манипулаторите поне имаме шанс да хвърлим бегъл поглед върху действителните факти. Не е така при *пием* експертите, тъй като при тях не съществува никаква истина. Това е разликата между светулката и светкавицата, както бе казал многоуважаемият Марк Твен (който, ако живееше в наши дни, несъмнено би се забавлявал чудесно с *пием* експертите).

На атаките на тези експерти може да издържи само високообразовано, добре информирано и любознателно общество. За съжаление повечето от нас вече не са нито образовани, нито информирани, нито любознателни. Естествено, това не се отнася за вас, след като си правите труда да четете тази авторова бележка. Това ви поставя сред едно отбрано малцинство, тъй като вие не само четете книги, но и умеете да се ориентирате в хода на повествованието.

Катастрофалните последици от огромния ни вътрешен дълг ще се стоварят върху плещите на следващите поколения (дефицитът наистина има значение), а резултатът от нашата апатия като граждани на демократична държава ще застраши самите основи на свободата, която искаме да завещаем на нашите наследници. И това ще се случи по една-единствена причина.

За да бъдем наистина свободни, ние трябва да се опитаме да контролираме собствената си съдба. Нещо, което в момента не правим. Все още имаме шанс, но трябва страшно много да го искаме, защото няма да е лесно.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

http://chitanka.info

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.